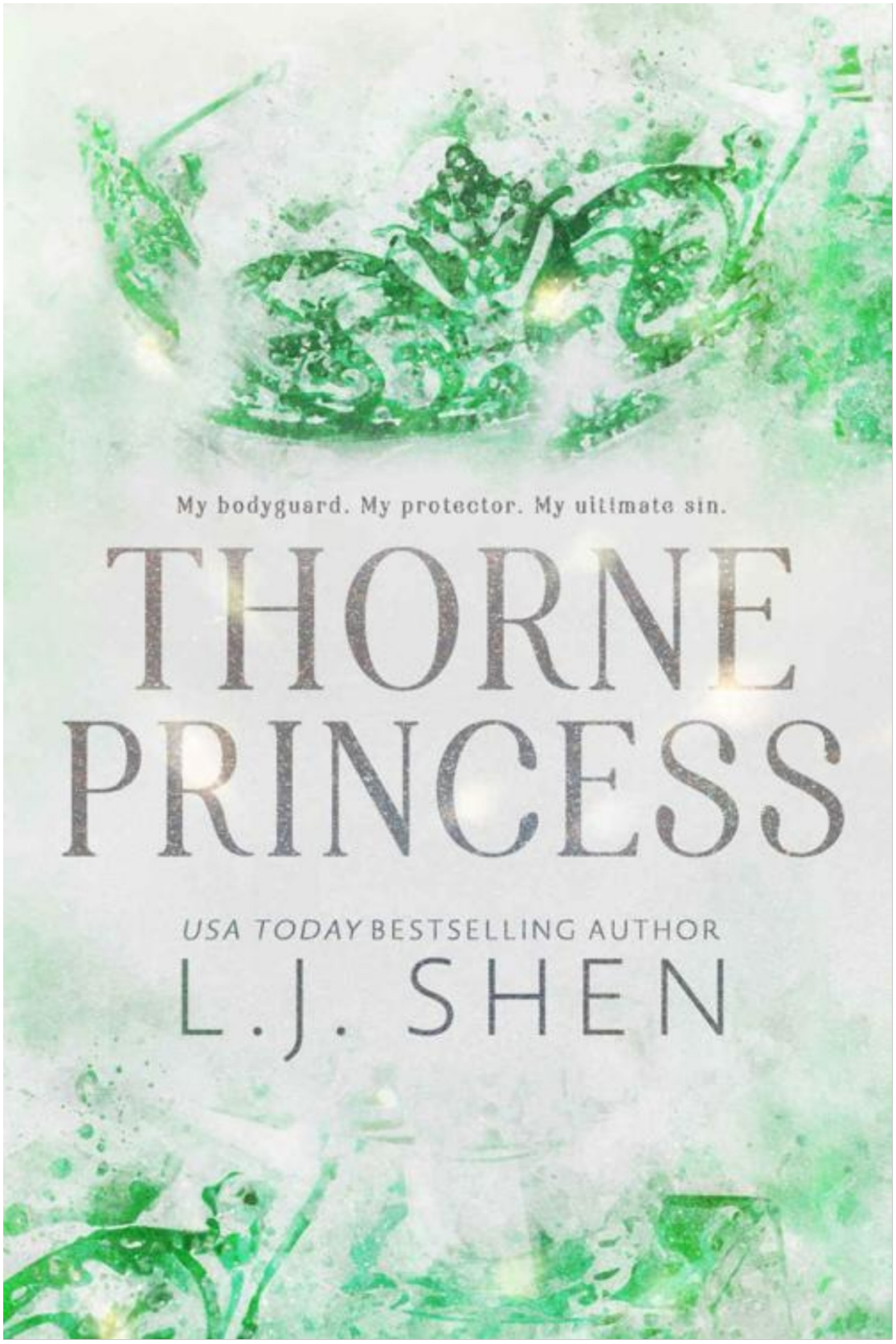
My bodyguard. My protector. My ultimate sin.
THORNE PRINCESS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
L.J. SHEN

Thorne Princess

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

Prințesa Thorne Drepturi de autor © 2023 de L.J. Shen. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin niciun mijloc, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin alte metode electronice sau mecanice, fără acordul prealabil al editorului, cu excepția unor scurte citate incluse în recenzii critice și a altor utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Asemănarea cu persoane și lucruri reale, vii sau moarte, cu locuri sau evenimente este în întregime întâmplătoare.

CUPRINS

Pagina de titlu
Epigraf de copyright
Despre această carte
Dedicaţie

Prolog
Capitolul I
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul douăzeci şi unu
Capitolul douăzeci şi doi

Capitolul douăzeci și trei Capitolul douăzeci și patru Capitolul douăzeci și cinci Capitolul douăzeci și șase

Epilog

Recunoștințe

Rămâi conectat

Lista cărților scrise de L.J. Shen

Previzualizare a

Prologului hoțului de

săruturi

Capitolul I

"Iadul ne-a trimis cea mai malefică boală, iar noi, oamenii, am numit-o iubire."
-Conny Cernik

L.J. Shen ne oferă o carte de sine stătătoare, încărcată și captivantă, despre o prințesă a tabloidelor care este disperată să se autodistrugă... și despre bodyguardul morocănos care o salvează.

Am ajuns în apă fierbinte cu tabloidele de prea multe ori.

Ce pot să spun? Sfârcitul meu a vrut să iasă și să salute paparazzi.

După aceea, tatăl meu mi-a dat un ultimatum - fie îmi taie din bani și nu-mi mai plătește stilul de viață luxos, fie sunt de acord să am un bodyguard care să locuiască în casă.

Și prin gardă de corp, mă refer la o dădacă sexy, formidabilă, care se întâmplă să fie bună la rupt coloana vertebrală.

Ransom Lockwood, doamnelor și domnilor.

Acum mă forțează să încerc tot felul de lucruri ciudate. Să nu mă mai distrez, să mă curăț, să-mi iau o slujbă...

O parte din mine vrea să-i spună să dispară. Nu mai pot fi salvată.

Dar cealaltă parte? Cealaltă parte vrea *să-l* salveze.

Pentru Pang, care a cerut această carte. Și pentru toți cei care nu au cerut-o, dar au nevoie de ea.

Nota autorului

Această carte conține teme întunecate și câteva scene supărătoare și incomode, pe care unii le pot considera declanșatoare. Vă rugăm să rețineți că această carte tratează următoarele subiecte: viol, non-con, dub-con și CNC (consensual nonconsent).

Vă mulțumesc că ați încercat și sper să vă bucurați.

Prologue

HALLION THORNE, PRINS ÎN FLAGRANT DELICT!

De Anna Brooks, Colaborator *Yellow Vault*

Ea a păstrat un profil înalt de la controversa legată de ultimul ei iubit, balerinul Kieran Edwards, care a ieșit brusc din dulap în urmă cu două luni. Acum, Hallie Thorne dă frâu liber la tot ce se întâmplă într-o noapte în oraș. Așa este, micuții mei Vaulters! Vedeți corect. Iată-o pe Hallie Thorne arătându-și sfârcul. Și cu nimeni altul decât cel mai iubit tip de la televiziunea prin cablu la braț.

Următoarea stație? A fost Celeb Rehab, dacă mă întrebi pe mine.

Poate că are succes printre bărbații de la Hollywood, dar șoaptele de pe stradă spun că Daddy Dearest nu o suportă.

Hallie

Bine. Stai puțin. Pauză. Nu judeca.

Știu că arată foarte rău. Nu sfârcul meu - sânii mei sunt grozavi, sunt probabil cea mai bună caracteristică a mea - dar jur că pot explica toate celelalte lucruri.

Așadar, aceasta este povestea căderii mele.

Despre cum fiecare casă din America a ajuns să-mi vadă sfârcul.

Întoarceți-vă în urmă cu un an, când poza mea cu sfârcurile a fost împrăștiată pe toate site-urile de internet, revistele, tabloidele și conturile de socializare. La un moment dat, m-am întrebat dacă nu ar trebui să-i iau un agent și o pereche mică de ochelari de soare întunecați de film noir. Atât de nebunește au devenit lucrurile.

Nu că aș fi avut ceva de ascuns. Eram, așa cum a subliniat presa, *curvylicious*. Cu șolduri largi, sâni cupa D și un fund demn de fiecare dintre poeziile sfâșietoare ale lui Lil Wayne.

Problema era că... sfârcul meu nu era doar un sfârc.

A fost mamelonul primului copil de la Casa Albă. Am fost Prima Fiică din mai multe puncte de vedere.

America era obsedată de faptul că eu, Hallie Margaret Thorne, primul copil născut de un președinte în exercițiu, eram și eu o ratată regală.

Tatuajele, părul roșu vișiniu, eyelinerul gros și colegiul comunitar pe care îl abandonasem după un semestru de studii îmi ofereau o anumită optică ușor de urât...

Toată lumea credea că mi-a fost ușor. Tot ce trebuia să fac era să nu o dau în bară. Dar am greșit. În mod constant.

Și ultima dată? Făcusem un pas prea departe.

Yellow Vault nu mințea. Părinții mei se săturaseră de mine. Vremuri disperate cereau măsuri disperate pentru drăguța lor, un tun liber care avea nevoie de protecție, o palmă mentală și un apel la trezire.

Intră Ransom Lockwood.

Formidabilă, interzisă, înfricoșătoare și... scuză-mă, dar *fututã* până la refuz. Noua mea gardă de corp.

Scuze, *ofițer de protecție apropiată*.

Diavolul care mi-a aruncat în aer viața și mi-a anihilat tot ce mai rămăsese din stima de sine.

Protectorul nesuferit care mi-a furat inima, mi-a zdrobit-o în bucăți, apoi mi-a dat înapoi cioburile sparte cu un zâmbet strâmb.

I se spunea "*Robotul"*, dar eu nu credeam că asta era.

Avea o inimă, undeva sub toate acele straturi. Prafată și plină de cicatrici, dar încă bătea.

Deci tot ce trebuie să știi este *că,* într-un fel, acea alunecare mi-a distrus viața. Dar m-a salvat și pe mine. Sau cel puțin, o parte din mine.

Partea care merita să fie salvată. Partea care a supraviețuit.

<u>Când prințesele cad</u>

Rochița mea neagră cu corset a fost o greșeală.

Am știut de îndată ce m-am strecurat pe bancheta din spate a Cadillac-ului meu de șofer, cu fața acoperită de o mască de mascaradă roșie cu paiete.

Cel mai bun prieten al meu, Keller, era deja cocoțat pe partea opusă a scaunului, rearanjându-și un fir de păr rătăcit din coama sa blondă perfectă, camera telefonului său servind drept oglindă. Avea o mască romană frumoasă, aurie, pe care o purta.

"Hei, Den! La Chateau Marmont", i-am spus șoferului meu, rearanjându-mi armele de sub rochie.

Keller și-a băgat telefonul în buzunarul costumului său Prada, aruncându-mi o privire. "Dragă, corsetul arată de parcă ar fi pe cale să se lanseze din Calea Lactee. Ce mărime are rochia asta?"

Așezându-mă în picioare, i-am aruncat o privire jignită. Acest articol de îmbrăcăminte era genul de claustrofobă strâmtă, care mai târziu ar fi trebuit să fie îndepărtată chirurgical.

"Balmain nu face lucruri decât până la mărimea 12", am mormăit eu în defensivă.

"Ei bine, fermoarul este probabil la un hors d'oeuvre distanță de a depune un ordin de restricție împotriva ta, așa că îți sugerez să te întorci și să te schimbi." Keller și-a netezit un rid invizibil de pe pantalonii de țigară.

Dennis a aruncat o privire în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă ar trebui să se întoarcă și să conducă înapoi la mine acasă. Am clătinat din cap. Categoric nu. Aveam mărimea 12. Uneori purtam chiar și mărimea zece (deși cu siguranță nu între Ziua Recunoștinței și Crăciun. Sau de Paște. Sau în timpul sindromului premenstrual).

Problema cu numerele de designer era că acestea erau făcute exclusiv pentru persoanele cu siluete. Eu îmi *iubeam* corpul. Fiecare curbură și celulită dobândită cu greu. Știam, în mod logic, că designerii rareori făceau articole de îmbrăcăminte care să se potrivească perfect cu mărimea. Cei 10 erau 8, cei 12 erau 10, iar cei 14 erau... ei bine, *inexistenți*. Dar nu am cumpărat niciodată nimic de pe raft. Pentru a fi prietenoasă cu mediul înconjurător, am cumpărat întotdeauna rochii de la magazinele second-hand, dar asta mi-a limitat destul de mult opțiunile.

"Rochia rămâne", am anunțat.

"Nu pentru mult timp, dacă sânii tăi au ceva de spus", a murmurat Keller. "Ești doar amărât pentru că ai ochii umflați."

"Ochii mei sunt plini de pungi?" a tunat Keller, smulgându-și privirea din telefon.

Zâmbind, am ridicat din umeri. "Nu, dar acum știi cum e să fii desființat de cel mai bun prieten al tău. Nu te simți prea bine, nu-i așa?"

Douăzeci de minute mai târziu, Dennis s-a oprit la The Chateau. Am strâns umărul șoferului meu din spate, strivindu-mi obrazul de al lui. "Mulțumesc, Den! Poți să-ți iei liber în seara asta. O să mă duc acasă cu Uber".

"Cred că voi rămâne", a spus Dennis, în vârstă de șaizeci și cinci de ani, obosit. "Părinților tăi nu o să le placă ideea cu Uber." Îmi fusese șofer de când aveam opt ani și îi cunoștea pe părinții mei mai bine decât mine.

Domnului și doamnei Thorne nu le-a plăcut când am plecat din casă - nu pentru că se bucurau *atât de* mult de compania mea. Simpla și imperfecta mea existență le provoca jenă prin procură. Cel mai drăguț lucru pe care mama mea îl spusese vreodată despre mine într-un interviu fusese c ă adăugam textură familiei. *Textura*. Ca și cum aș fi fost un tapet decorativ. Și astfel, nu-mi păsa în mod deosebit de ceea ce ar fi aprobat ei.

I-am făcut semn lui Dennis să plece. "Keller va fi chiar aici cu mine. O să mă țină departe de probleme. Nu-i așa, Kel?"

"Atât cât se poate." Keller s-a strecurat afară din Cadillac, privind cu nerăbdare intrarea arcuită. "Cu excepția cazului în care cel care vă atacă este înarmat. Știi că *nu pot* cu sângele. Sau dacă mă lovește cineva sexy. Dar mă refer la Zac Efron în rolul lui Ted Bundy. Dacă e vorba doar de Zac Efron în *High School Musical*, îți acopăr eu spatele, fato."

"Dacă îl găsești pe Zac Efron al tău în *High School Musical*, nu te scot pe cauțiune pentru acte obscene cu un minor", am ripostat.

Keller și-a ridicat degetul mare. "Sunt sigur că această conversație este total liniștitoare pentru Dennis.
Acum are încredere în tine că nu vei avea probleme."

Mi-am dus mini-smartphone-ul la buze. "Siri, amintește-mi să fac o păpușă voodoo cu cea mai bună prietenă a mea și să o folosesc mâine dimineață pe post de pernuță de ace."

"*Eveniment adăugat în calendar*", a răspuns Siri cu amabilitate.

Coborând din mașină, i-am arătat lui Dennis un zâmbet angelic, "*voi fi bună"* și mi-am strâns palmele. "Serios, Den. O să mă port frumos. Du-te acasă. Sunt sigur că Ethel te așteaptă cu prăjiturile ei speciale de turtă dulce."

Și-a mângâiat bărbia. "A spus că face o nouă porție în această dimineață..."

În multe privințe, Dennis și Ethel au fost mai mult o familie pentru mine decât mama și tata. Am petrecut mai multe sărbători cu ei, au avut grijă de mine când eram bolnav și au venit la ședințele cu părinții și profesorii mei ori de câte ori mama și tata erau ocupați la un summit privind schimbările climatice sau la o discuție cu un frate tehnologic din Congres.

Dennis și-a rotit privirea de la zâmbetul meu forțat la fălcile deschise ale lui The Chateau. Mă dusese aici de destule ori ca să știe că mă voi îmbăta, voi plăti o notă de plată și voi sfârși noaptea vomitând pe bancheta din spate șampanie mai scumpă decât costumul lui.

Nu a vrut să aibă de-a face cu mine. Cine putea să-l învinovățească? Abia mă puteam tolera pe mine. De aceea am plănuit să mă înec în alcool în seara asta.

A suspinat, frecându-și tâmpla. "Ai grijă, bine? Și du-te acasă devreme." "Ești cel mai bun, Den. Transmite-i lui Ethel dragostea mea!"

Și-a înclinat pălăria de pânză în jos. "Ce-ai zice să-i faci o vizită cândva și să-i spui chiar tu?"

Dennis și Ethel au lâncezit în Los Angeles doar din cauza mea. Își doreau să se întoarcă pe Coasta de Est, la familia lor. Nu-mi plăcea că eram părtașă la suferința lor, motiv pentru care nu m-am târât niciodată până la bungalow-ul lor din Encino și nu am îndurat un ceai slab și *Jeopardy*! în buclă, în timp ce Ethel își scotea albumele cu fotografii pentru a-mi arăta poze cu nepoții pe care nu-i puteau vedea... din cauza mea. Prea deprimant. Nu găsisem o băutură suficient de puternică pentru a contracara *acea* vină. Încă nu.

"Așa voi face, Den."

A plecat cu mașina, lăsându-ne într-un nor de fum de eșapament. *Ugh*. Trebuia să discutăm despre trecerea la o Tesla.

Keller și-a împletit brațul în al meu, privind infamul morman alb de cărămizi cu ochi sclipitori. "În sfârșit, ne aflăm în habitatul nostru natural."

Balul mascat a fost organizat ca o strângere de fonduri de către o clinică de chirurgie plastică din vale pentru veteranii care au suferit arsuri. Keller și cu mine am pus amândoi 5.000 de dolari în plicuri, dar niciunul dintre noi nu a apărut la cina de dinaintea balului. Lui Keller nu-i plăcea să mănânce în public (poveste adevărată), iar mie nu-mi plăcea să fiu bombardat cu întrebări și cereri despre familia mea.

"Știi..." Mi-am răsucit părul vopsit în părul meu vopsit burgund în timp ce ne îndreptam spre bar, ocolind clopotarii mascați, recepționerii și maître d's. "Chateau Marmont este cunoscut pentru faptul că este populat de oameni care fie urcă, fie coboară. În ce categorie crezi că ne încadrăm noi?".

"Nici una, nici alta." Keller m-a condus la barul roșu și stejar al hotelului, cu scaunele familiare de culoare maro și candelabrele de deasupra capului asortate. "Suntem doar niște odrasle frumoase. Născuți în înalta societate și cu așteptări scăzute. Nu mergem nicăieri."

Keller era fiul lui Asa Nelson, liderul trupei She Wolf și cea mai mare legendă rock n' roll încă în viață. Ambele nume de familie ne-au deschis uși - nu toate bune.

Ne-am așezat la bar. Fără să vorbească, barmanul Frederik, mi-a strecurat un cocktail Marmont Mule, pregătindu-i lui Keller un cocktail obișnuit, Bleu Velvet. Frederik purta o mască de iepure complet albă care îi scotea în evidență ochii albaștri pătrunzători.

"Ar trebui să-l duc acasă", a murmurat Keller, dându-mi
un cot. "Mi se pare o idee proastă."

"Tipul meu preferat", a replicat cel mai bun prieten al meu. "Și al tău."

Nu am recunoscut ultima parte. Nu era vina lui Keller că el credea că mă culcam cu orice avea puls - o vibrație generală comună pe care o dădeam oamenilor. Dar niciodată nu m-am simțit bine când mi s-a amintit că îmi mințeam cel mai bun prieten.

Chiar înainte de a ajunge la prima înghițitură, eram înconjurați de două actrițe în devenire, o vedetă de reality TV și un antrenor de viață despre care eram sigură că a lucrat ca ospătăriță la The Ivy. Toată lumea stătea în picioare, fățărnicindu-se, în timp ce încerca să-i convingă pe cei cu care se amestecau că marea lor șansă era chiar după colț. Așa ne petreceam nopțile eu și Keller. Fiecare dintre ele. Petrecând, bând, amestecându-ne, prefăcându-ne că lumea este o piñata mare și grasă, gata să se spargă și să ne plouă în cap cu contracte de modă, coperte *Vogue* și Oscaruri.

Eram mondene. Tineri, bogați și plictisiți.

Nu răspundeam în fața nimănui și eram căutați de toată

lumea. Practic, Keller și cu mine aveam amândoi o slujbă.

La douăzeci și șapte de ani, Keller era proprietara Main Squeeze, un magazin de sucuri de lux din West Hollywood, cunoscut pentru pachetul său de detoxifiere, preferat de modelele Victoria's Secret și de soțiile Real Housewives.

Eram o persoană Instagram, adică eram plătită în produse de lux și complimente, făcând reclamă produselor pentru cei opt sute de mii de urmăritori ai mei. Orice, de la haine și genți de mână până la tampoane. Așa-zisa mea "muncă" îmi lua două ore pe săptămână, dar eram ciudat de protectoare cu ea. Poate pentru că știam că era singura parte din mine pe care nimeni nu avea voie să o invadeze sau să o modeleze. Era numai a mea. Treaba mea, responsabilitatea mea, mica mea victorie în această lume.

"Nu e amuzant?", am meditat cu voce tare, învârtind bețișorul în băutura mea. "Cum putem să ne prefacem că suntem membri productivi ai societății, iar tabloidele se ocupă de asta?"

Cele două actrițe, vedeta de reality-show și antrenorul de viață s-au evaporat de la locul nostru de la bar în momentul în care au observat o vedetă Netflix care intrase în sală purtând o mască de doctor de ciumă medievală.

Asta era șmecheria cu L.A. Era un loc grozav pentru a aduna oameni, atâta timp cât nu urmăreai o prietenie adevărată.

Keller mi-a aruncat o privire încruntată. "Vorbește în numele tău. Eu am o slujbă. Dețin o fabrică de sucuri. Îmi procur singur toate ingredientele."

"Oh, Keller." I-am bătut mâna pe bar și i-am ridicat băutura. "Mă "aprovizionez cu ingrediente locale" chiar acum. Nu mă înțelege greșit, este un hobby extraordinar, dar niciunul dintre noi nu are nevoie de bani."

Nu am vorbit niciodată despre asta, dar întotdeauna am presupus că și Keller primea o sumă mare de bani de la tatăl său în fiecare lună.

"Nu, Hal, tu nu înțelegi. *Am* o slujbă." S-a încruntat, ridicându-și capul pe spate. "Cu oameni pe statul meu de plată, întâlniri trimestriale cu contabilul meu, bugete, tot tacâmul. Dacă eu nu fac lucrurile, nu se fac."

Era adânc în negare. Amândoi ne bazam pe părinții noștri pentru a ne plăti chiria, leasingul auto și cheltuielile vieții. Cel puțin eu aveam demnitatea să recunosc asta.

Am luat o înghițitură din băutura mea, luptându-mă să respir în rochia strâmtă.

"Adică, sigur.

Ceea ce am vrut să spun este că avem slujbe foarte distractive, așa că nu se *simt* ca niște slujbe." Keller și-a dat ochii peste cap. "Nu asta ai vrut să spui."

Avea dreptate. Nu a fost. Dar eram prea obosită de la curățarea facială de mai devreme ca să mă cert.

"Tocmai am observat că Perry Cowen este aici." Keller și-a înclinat capul în spatele umărului meu. "Noul ei balayage este feroce."

Nu m-am întors să mă uit. "Nu sunt sigur că un balayage bun va repara urâtul care este sufletul ei."

"Aww. Când Dumnezeu te-a făcut frumoasă, a uitat de R." Keller a sărit de pe scaun. "Mă duc să-l salut."

"Dar este *atât de* simplă, Kel." Mi-am strâmbat nasul.

"Poartă-te frumos cât timp sunt plecat." Ochii lui Keller s-au îndreptat spre propria-i reflexie care dansa de-a lungul unui bol de vin din oțel inoxidabil înainte de a se îndrepta spre ținta sa.

Perry Cowen era o creatoare de modă în devenire și o femeie care nu-mi plăcea. Mai ales pentru că ea a creat rochia de repetiție a surorii mele Hera. Și oricine care era prieten cu sora mea era un dușman pentru mine.

Perry vânduse, de asemenea, un articol despre mine la *The Mail*, după un incident nefericit în care am fost implicată eu, o rochie de domnișoară de onoare și un sos de pizza neașteptat de picant. Știam că era ea, pentru că nimeni altcineva din încăpere nu ar fi divulgat-o. Mama era îngrozită de faptul că eram rude, tata nu era un măgar, iar Hera... ei bine, ura faptul că mereu eram pe prima pagină a ziarelor din motive greșite.

I-am făcut semn lui Frederik, comandând încă două cocktailuri și un shot. Aveam nevoie de ceva curaj lichid pentru a trece peste noapte. Chiar dacă mă aflam într-o cameră plină de oameni, mă simțeam disperat de singură.

Perry mi-a amintit că la un zbor distanță de mine, în Dallas, trăia cea mai perfectă primă fiică care a existat vreodată pe fața pământului.

Sora mea de 29 de ani.

O creatură androgină, asemănătoare unui silfidă. Genul pe care îl vezi pe coperta revistei *Vogue.*

revistă. Bine pusă la punct, inteligentă și cu maniere impecabile.

Hera a terminat facultatea de medicină la Universitatea Stanford împreună cu logodnicul și iubitul ei din liceu, Craig, și în prezent plănuia nunta lor viitoare, în timp ce făcea un stagiu la Centrul Medical al Universității Baylor.

Întreaga viață a lui Hera a fost planificată meticulos.

Nici măcar nu-mi puteam controla sânii (care încă se luptau cu șifonul corsetului, încercând să se elibereze).

Am dat pe gât cele două cocktailuri și shot-ul, apoi m-am uitat pe furiș la Keller și Perry, care stăteau într-un colț al camerei, râzând. Perry s-a lovit în piept. În jurul meu, oamenii mascați se învârteau și dansau. Unii se sărutau în colțuri întunecate ale camerei. Asta era viața mea. Stilettos și băuturi la suprapreț. Un conac gol, un cont bancar plin și un carnet de dans gol. Era o gaură în pieptul meu care continua să crească, să ocupe tot mai mult spațiu, până când am simțit că acea gaură era reală și vizibilă și transparentă.

I-am făcut semn lui Frederik să mai tragă o dată. Băutura mea a sosit prompt. Din păcate, la fel și Wes Morgan, antrenorul extraordinar al celebrităților.

Wes a fost co-prezentatorul emisiunii *Big Fat Loser*, un show TV la fel de oribil ca și numele său. El a "ajutat" celebrități să slăbească, în mod normal țipând la ele în timp ce alerga fără tricou alături de ele, în timp ce se prăbușeau și vomitau în mijlocul exercițiilor. Încercase să mă recruteze pentru sezonul trei al emisiunii sale,

promițându-mi că mă va face să ajung la mărimea patru în două luni. I-am închis telefonul în nas, dar nu înainte de a-l ține la telefon timp de cincisprezece secunde, în timp ce eu alternam între râs și ronțăit zgomotos o manșetă de Thin Mints.

Se pare că ultima noastră interacțiune îl lăsase cu poftă de mai mult.

"Salutare, Hallion." Și-a sprijinit cotul pe bar, lângă băutura mea, arătându-mi un zâmbet orbitor de alb. Hallion era porecla pe care mi-o dădeau tabloidele pentru poznele mele. "Ți-am spus vreodată că și eu sunt un conațional texan?".

Avea destulă ceară în păr cât să sculpteze o figurină Madame Tussaud. Nu mă refeream nici la tânăra Dakota Fanning. Mai degrabă de Dwayne Johnson.

"Nu ai mască", am comentat cu blândețe.

"Nu am nevoie de unul." A ridicat din umeri, zâmbind mai larg, încă. "Te uiți la un om care tocmai a donat 10.000 de dolari pentru a ajuta un veteran să se opereze."

Am examinat vopseaua de pe tavan, așteptând să plece. "Ai auzit ce am spus?"

"Da." Am luat o cireașă din paharul meu de cocktail gol, sugând-o de alcool. "Ai spus-o acum o secundă."

"Mă refeream la faptul că amândoi suntem texani."

"Nu sunt texan", am spus categoric, legându-mi în gură codița cireșei și lăsând-o să cadă înapoi în mână.

"Oh, da?" S-a aplecat mai aproape, pentru ca eu să pot aprecia cu adevărat mirosul de apă la ochi al celor cinci litri de apă de colonie în care se scăldase. "Aș fi putut să jur că președintele Thorne era..." "Din Dallas, da. Dar m-am născut în D.C. și mi-am petrecut acolo primii opt ani din viață. Apoi părinții mei m-au aruncat într-un internat din New York, în tabere de vară elvețiene, tabere de iarnă britanice și serate franceze. Texan, nu sunt. O cultură mogul, totuși..."

Mi-am dat seama după privirea goală a lui Wes că nu-l mai luasem la "cultură". Poate chiar și la "serate".

Am petrecut ceva timp în Texas de-a lungul anilor, dar niciodată din proprie inițiativă. Părinții mei mă implorau, negociau și mă târau "acasă", încurajându-mă să merg la școlile locale, să rămân aproape de familie. Întotdeauna m-am ferit de eforturile lor. Texasul era prea cald, prea sănătos. Per total, nu mă consideram texan mai mult decât mă consideram neurochirurg. Și, în plus, știam de ce mă voiau prin preajmă - era o imagine mai bună pentru ei. Arătau că măcar încercau să-și țină în frâu copilul sălbatic.

"*Tsk*." Wes a strâmbat din limbă, cu zâmbetul său megawatt intact. Dinții lui nu puteau fi reali. De fapt, aș paria că nici bicepșii lui nu erau reali. "Aș fi fericit să vă fac un tur cândva. Deși m-am născut și am crescut în Houston, cunosc bine Dallas-ul pe de rost."

"Nu plănuiesc nicio călătorie acolo." M-am uitat la fundul paharului meu de cocktail gol.

"Atunci poate ne putem întâlni aici, în L.A." Cotul lui l-a atins pe al meu. M-am dat imediat înapoi.

"Program încărcat, mâncând toate plăcintele alea."

"Nu fi atât de susceptibil, Hallion. Afacerile sunt afaceri, da?" Și-a trecut o mână prin păr, dar chestia aia era mai rigidă decât betonul. "M-am gândit că ai fi un concurent grozav."

"Ai face o taxidermie grozavă", am trasat eu.

"Să-ți spun ceva. Voi lucra în funcție de programul tău. Chiar cred că am putea beneficia unul de celălalt."

Era doar o altă persoană care mă vedea ca pe un tichet de masă ambulant și vorbitor. Era doar un alt utilizator și, posibil, un abuzator. Oameni ca Wes mi-au

amintit de ce am renunțat la bărbați. Toți voiau ceva, iar acel ceva era să nu aibă niciodată o relație reală cu mine. Eu eram piciorul lor. Cheia lor pentru a debloca o oportunitate.

Stomacul mi s-a învârtit.

Vreau să mă duc acasă.

În mod tragic, nu am avut unul. Conacul era un morman de cărămizi scumpe și nimic mai mult.

"Îl voi pune pe asistentul meu să ia legătura cu dumneavoastră." Am sărit de pe scaun. "Nu am un asistent personal", a spus el, confuz.

Nici eu. Ăsta e întregul exercițiu, Einstein.

I-am făcut semn lui Frederik pentru nota de plată. La naiba cu Keller. Am fost la robinet. Putea să se amestece cu Perry, care, de fapt, avea niște reflexii noi și minunate care îi completau pometii. Le-am aruncat o ultimă privire. Prietenii lui Perry îi puneau acum lui Keller tot felul de întrebări despre fabrica lui de sucuri. El se bucura de asta. Eram oare singurul care era sincer în legătură cu slujba lui falsă?

Am plătit, i-am dat lui Frederik un bacșiș de 40 la sută și am plecat, trecând printre oamenii care încercau să mă oprească pentru o discuție. Wes m-a urmat cu nerăbdare. Trecuse oficial de la o pacoste la un hărțuitor.

"Stai, unde te duci?" A încercat să-mi pună mâna pe umăr. Am șuierat, scuturându-l aproape violent.

Nu mă atinge. Nu mă atingeți. Nu mă atingeți niciodată.

"Acasă." Mi-am accelerat pașii. Tocurile mele au lovit podeaua întunecată.

M-am urât pentru că am uitat să-mi iau o jachetă când am ieșit din casă. Mi-ar prinde bine ceva cu care să-mi acopăr sânii, să mă asigur că sânii mei nu ies la iveală din corset. Deși, acum că mă gândeam la asta, sânii respectivi nu se mai simțeau atât de constrânși. Doar ciudat de reci. M-am uitat în jos și mi-am dat seama de ce - sânul meu drept se rupsese prin țesătură. Era literalmente atârnat afară. Fluturând în vânt ca un steag pe jumătate arborat, exact când eram pe punctul de a ieși din hotel și de a chema un Uber.

Gâfâind, am încercat frenetic să o bag înapoi în rochie.

"Omule, oh, omule." Wes a chicotit, sprijinindu-se de un perete din apropiere. "Se pare că doamnele au ieșit să ia puțin aer proaspăt."

"Taci din gură."

M-am îndreptat spre recepția hotelului pentru a vedea dacă pot împrumuta geaca cuiva. Erau atât de mulți oameni. *Peste tot*. Iar masca făcea imposibil să văd ceva. Mi-am smuls-o de pe față și am aruncat-o pe podea. Gâfâind, m-am uitat în jurul meu.

Jachetă. Aveam nevoie de o jachetă. Dar eram în L.A. Oamenii nu prea umblau în straturi. O voce de lângă mine m-a liniștit: "Nu fi atât de supărat, Hallion. Lasă-mă să te conduc acasă." "Nu, mulțumesc." Mi-am încrucișat brațele peste piept și am mers mai repede. Aproape că ajunsesem la recepția.

"Dacă îi ceri o jachetă portarului, va ști ce s-a întâmplat și va vinde povestea."

M-am oprit brusc în mijlocul holului. Wes știa că mi-a atras atenția.

"Chiar vrei să fii umilită din nou? Mai ales după povestea cu pata de pizza pe care *Page Six a* publicat-o despre tine." Vocea lui s-a strecurat în spatele meu, afundându-se în pielea mea ca niște gheare.

Avea dreptate. Dacă recunoșteam că rochia mea a explodat, putea să se scurgă. Hera ar fi făcut o criză, iar părinții mei... Dumnezeu știa ce aveau de gând să facă. Mi-ar fi tăiat alocația. M-ar fi forțat să mă mut în Texas.

Nu aveam nicio abilitate reală de viață, în afară de cea de a curăța mandarine dintr-o bucată lungă. Ceea ce era impresionant, dar nu era chiar genul de lucruri pe care să le pui în CV.

M-am răsucit și l-am măsurat pe Wes, protejându-mi încă modestia prin așezarea brațelor pe piept.

"Nu am încredere în tine." Am întredeschis ochii.

Și-a ridicat palmele în sus. "Ar trebui. Ești fiica președintelui Thorne. O eroină națională. Nu ți-aș face rău niciodată. Crezi că sunt atât de prost?"

Răspunsul, din păcate pentru Wes, a fost da. Dar din moment ce el și-a acordat mai mult credit, poate că și eu ar trebui să fac la fel. Doar pentru seara asta.

Fiecare os din corpul meu îmi spunea că este o idee proastă, dar nu prea aveam multe opțiuni.

"Promiteți-mi că nu vă faceți de cap."

"Promite-mi o ședință foto și ai obținut o înțelegere. Trebuie să mă întorc pe prima pagină a ziarelor înainte de premiera sezonului cinci."

Am închis ochii, am respirat greu. Eram furios.

"Nu ar fi contraproductiv să fii văzut cu o fată cu forme, când treaba ta este să faci oamenii să slăbească?". Am deschis ochii, zâmbind inocent.

"Deci, despre asta." Wes a lăsat să iasă un oftat exagerat. "S-ar putea să fi căpătat o reputație de fobic la grăsimi după ce unul dintre episoadele mele a devenit viral. Îți vine să crezi că e o prostie de trezit?"

E minunat. Deci eram oficial simbolul lui "unii dintre cei mai buni prieteni ai mei". Am vrut să țip.

"O cafea pe Rodeo Drive." Am ridicat degetul în semn de avertisment. "Asta e tot ce primești."

"Bine, dar nu poți să arăți ca și cum ai fi revoltat de mine", a negociat el. "Oamenii trebuie să creadă că te simți bine".

"Dacă aș fi avut astfel de talente actoricești, aș fi câștigat Oscaruri, nu aș fi făcut reclamă la creme pentru acnee pe Instagram." Am lăsat să iasă un râs sarcastic.

"Haide, Hallie."

Am suspinat. "O să comand o prăjitură."

"Îi voi spune valetului să-mi aducă mașina." A făcut cu ochiul și a arătat spre mine. Eu, în schimb, i-am făcut semn cu mâna.

Wes a ieșit din hol, clătinându-se ca și cum locul ar fi fost al lui. Câteva minute mai târziu, s-a întors la locul în care stăteam eu, ascunsă într-o nișă discretă, nu prea departe de intrare. Era un loc destul de izolat. Inima îmi bătea cu putere, amenințând să-mi sfâșie pielea.

Nimeni nu trebuie să știe despre defecțiunea mea vestimentară.

"La naiba, cât o să mai dureze?" Wes și-a întors gâtul pentru a vedea dacă mașina lui a ajuns. "Întâlnirea mea de pe Tinder mă așteaptă în josul străzii."

Telefonul meu a început să bâzâie în pumnul meu. Keller, fără îndoială. Nu am putut răspunde, pentru că îmi acopeream cu fermitate sânii cu brațele și, de asemenea, pentru că încă mai călăream trenul de furie meschină de la el vorbind cu Perry Cowen până la Beefville.

A durat mult timp - mai mult decât ar fi trebuit - până când a ajuns mașina lui Wes. De fiecare dată când încerca să înceapă o conversație, îl blocam cu "Nu putem?".

În cele din urmă, Wes a anunțat că mașina lui ne așteaptă afară. M-a apucat de cot și m-a îndrumat spre intrare.

"Nu mă atinge!" Am scâncit, urându-mi vocea, cât de jalnică și plângăcioasă suna în urechile mele.

Totul s-a întâmplat atât de repede din momentul în care am ieșit în aer liber. Mi-am dat drumul la sân, îndepărtându-i mâna. Flash-urile camerelor de luat vederi m-au lovit deodată.

Instinctiv, am ridicat mâna ca o vizieră pentru ochii mei. Sânul meu drept s-a balansat în aer și am salutat cei vreo zece fotografi paparazzi pe care Wes îi invitase în mod clar aici pentru a ne surprinde plecând împreună.

Oh, la naiba.

Aveam de gând să mă iau la mișto de la al 49-lea președinte al Statelor Unite.

AKA, tata.

Anthony John Thorne.

Chapter One

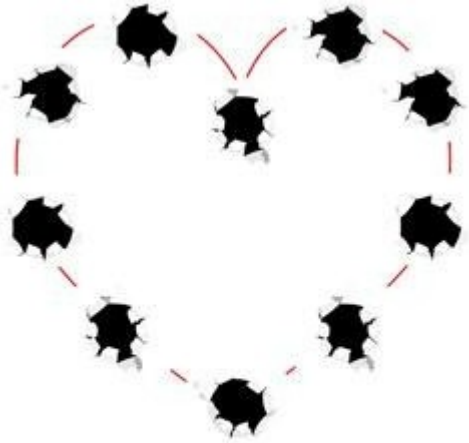

"Vreau să te întreb ceva și nu poți refuza."

Tom a intrat în forță în biroul meu, aruncând o revistă lucioasă pe biroul meu. Genul pe care îl vezi în sala de așteptare a unui dentist de mâna a doua.

"Nu", am trasat, fără să mă deranjez să ridic privirea de pe ecranul Apple.

Râzând, partenerul meu de afaceri a căzut pe scaunul de vizavi de mine, desfăcându-și cămașa cu guler.

"Te-am invitat să iei loc?" Am întrebat, tot tastând.

"Este important", a spus el cu blândețe. Totul la nenorocitul ăla era blând - firea lui, înfățișarea, tonul lui. Mi se părea îngrozitor de mediocru. Mai puțin decât populația în general, dar totuși suficient de enervant încât să nu-mi doresc compania lui decât dacă o ceream în mod expres. Ceea ce nu se întâmpla niciodată.

Asta a dus la întrebarea - de ce naiba era aici?

"Afară." Mi-am strivit capătul stiloului cu dinții. "Nu

înainte de a vorbi."

"Vorbirea este supraestimată. Tăcerea este de aur." Am scuipat stiloul pe birou. S-a rostogolit și a căzut în poala lui Tom.

Probabil că voia să mă invite la o cină în familie sau, mai rău, la golf. Din motive care mă depășesc, partenerul meu de afaceri nu a înțeles faptul că nu dădeam doi bani pe socializare și minus cincisprezece bani pe iubitul său sport geriatric. Printre hobby-urile mele se numărau CrossFit, păsărica și carnea roșie. Mai presus de toate - să fiu lăsat în pace. Nu aveam o familie și îmi plăcea așa. Încercarea de a mă băga în a lui nu i-a adus niciun punct.

Insistența lui de a valida trecutul nostru comun nu a făcut decât să mă încurajeze să cheltui *mai puțin*

timp cu el. Ne-am petrecut deja tinerețea împreună. Și niciunul dintre noi nu s-a bucurat de asta. "E muncă." A luat o minge antistres de pe biroul meu, strivindu-o în palmă.

Mi-am smuls privirea de pe ecran cu reticență, luându-mi o pauză de la trimiterea unui e-mail unui client pentru a-l anunța că era la trei secunde distanță de a fi jefuit violent dacă continua să-și etaleze colecția de Rolex pe Instagram.

Am fost coproprietar al Lockwood and Whitfield Protection Group. În această calitate, îmi petreceam ziua explicându-le oamenilor proști și bogați de ce trebuie să înceteze să mai facă prostii care îi puteau pune în pericol. În acest caz, moștenitorul în cauză nu respecta contractul companiei mele. Agentul pe care îl numisem pentru a-l proteja s-a plâns că Vasily și-a informat cei 2,3 milioane de urmăritori în ce hotel din New York stătea, inclusiv la ce etaj.

Omul nu-și merita averea, ca să nu mai vorbim de oxigenul pe care îl consuma.

Să am grijă de idioți bogați nu era un vis devenit realitate. Era bine plătit, totuși, și cu siguranță depășea orice altceva pe care un om cu abilitățile mele îl putea face pentru un loc de muncă. Cealaltă opțiune era un asasin plătit. Deși nu-mi plăceau oamenii, nu tânjeam în mod deosebit după închisoare.

Tom a aruncat revista pe biroul dintre noi.

"La ce mă uit?" Am apucat tabloidul. O tânără cu fața de rahat și părul ca o sirenă Disney se uita la mine. Sânii i se revărsau din rochia ei ruptă. Sfârcurile îi erau acoperite cu o mică steluță galbenă. Titlul scria: *Hallion are probleme! O petrecăreață suferă o alunecare de sfârcuri.*

"Nu contează." Am aruncat revista înapoi în poala lui Tom. "Mi-am primit răspunsul - un dezastru nenorocit."

"Un dezastru *fierbinte*", a corectat Tom, zâmbind. "În interior apar imagini necenzurate".

"Vești grozave pentru mine, care aveam treisprezece ani. Eu, cea mare, vreau să știu ce legătură are ea cu noi?"

"Hallie Thorne." Tom a aruncat revista înapoi în mâinile mele. "Îți sună cunoscut?"

"Ar trebui?" M-am așezat pe spate, deja plictisit de conversație. Nu mă uitam niciodată la televizor. Era plin de oameni și, așa cum am stabilit mai înainte, îi uram. De asemenea, televizorul îmi amintea că alți oameni aveau lucruri pe care eu nu le aveam - prieteni, familie, hobby-uri. Femeia asta părea genul de femeie care ar fi făcut cuiva o schimbare mediocră de look la o emisiune pe cablu.

"Fiica președintelui Anthony Thorne."

Am mai aruncat o privire dezinteresată asupra revistei. "Cred că s-a luat după băiatul de la piscină."

Nu semăna deloc cu tatăl ei. Dar nici tatăl ei nu semăna cu o fată de pin-up de la OnlyFans.

"Oricum", a continuat Tom, "tocmai am vorbit la telefon cu fostul șef al securității lui Thorne, Robert McAfee. Mă cunoaște de la o gaură în perete. Thorne vrea să angajeze agenți de pază pentru ea după acest incident."

"Vrei să spui indecență publică."

"Tomayto, to-ma-to." A râs. "McAfee ne-a recomandat pe baza experienței

noastre cu oligarhi, actori și personaje politice. Thorne pare interesat, cu condiția să semnăm toate actele pentru a asigura confidențialitatea."

"N-ar putea să tragă câteva sfori ca să-i aducă pe cineva din D.C.?" M-am încruntat.

Din punct de vedere tehnic, doar foștii președinți în viață și soțiile acestora aveau dreptul la o garanție pe viață din partea guvernului. Dar existau modalități de a ocoli acest lucru. De exemplu,

dacă această puicuță Thorne locuia acasă, ceea ce trebuie să fie, din moment ce părea să aibă șaptesprezece ani, putea "împrumuta" securitatea părinților ei cât timp aceștia se aflau în incinta lor.

De asemenea, faptul că-ți arăți sânii în public nu te punea în pericol de securitate, ceea ce îmi spunea că tata Thorne avea nevoie în principal de cineva care să aibă grijă de copilul său cu probleme.

Nu mă ocupam cu schimbarea de scutece.

"Pare hotărât să urmeze calea sectorului privat. Vrea să fie foarte discret în această privință", a explicat Tom.

"Mult noroc dacă o faci pe această femeie să facă ceva discret." Mi-am trecut o mână peste păr. Îi creștea prea mult. Probabil că ar fi trebuit să îl tai deja.

"McAfee este încă șeful securității la Casa Albă." Tom și-a mângâiat bărbia.

"Medalia lui este pe drum." Am băgat în gură două gume de mentă.

"Vorbesc serios, Ran. Acesta este un post imediat. Pentru suma de 250.000 pe lună."

"E o slujbă de babysitter", i-am
replicat. "Exact. Zero muncă. Toată
gloria."

Am înțeles de ce Tom avea o erecție pentru această misiune. Dacă ne jucam bine cărțile cu Anthony Thorne și Robert McAfee, puteam câștiga clientela din D.C., iar *asta* era o perspectivă interesantă.

Deși atât eu, cât și Tom eram foști ofițeri de contrainformații, era aproape imposibil să intri pe ușa federală. Washingtonului nu-i plăcea să externalizeze securitatea. Preferau să-și instruiască proprii agenți, apoi să-i pună pe statul de plată al guvernului, ticăloșii ăia ieftini. Dar, odată ce îți croiai drum înăuntru, te așteptau salarii grase, contracte permanente și mult prestigiu, toate acestea din confortul de a-ți conduce propria afacere.

Ca să nu mai vorbim de faptul că eu și Tom urma să lansăm un departament de securitate cibernetică anul viitor. Ne-ar prinde bine niște legături guvernamentale.

"E în Texas?" Mi-am amintit de limbajul de Dallas al președintelui Thorne, care îi adusese votul gospodinei din suburbii și care a schimbat câteva state purpurii în timpul realegerii sale.

Tom a clătinat din cap. "Los Angeles."

Locul pe care l-am urât cel mai mult. Ce potrivit.

"Bine. Procesează-l." Am ridicat din umeri. "Pune-l pe Max să se ocupe de caz.
Familia lui e din Oceanside.
"Nenorocitului palid i-ar prinde bine un bronz."

Max semăna cu toți copiii emo din spectacolele de maturitate. Eram, de asemenea, destul de sigură că un tip ca el nu s-ar fi atins de această grămadă de fuste de designer și probleme cu tata nici cu un băț de trei metri. Ar fi o influență bună pentru ea.

Tom își frecă ceafa, mișcându-se inconfortabil.

"Max este bun, dar este un începător. El poate fi ofițerul de rezervă. Va trebui să fie asociat cu cineva care are mai multe ore de zbor. Aceasta este marea noastră descoperire. Fă-o pe fata asta prezentabilă și obține toate legăturile. Este doar pentru șase luni".

"Pune-l pe Jose în schimbul de zi."

"Jose este încă în Scoția, îți amintești?"

Bineînțeles că nu mi-am amintit. Ce eram eu, mama lui?

"Cum rămâne cu Kent?" Am mârâit.

Tom a clătinat din cap. "Concediu de paternitate."

"L-au lăsat *tată* ceva?" M-am încruntat. Kent avea o tendință sadică lungă de o milă și lată de cinci kilometri. Odată, lovise cu pumnul în față un fotograf de paparazzi pentru că îi ceruse ora.

"Nu ceva, cineva. Am fost împreună la botezul fiului său."

Am văzut încotro se îndrepta și nu mi-a plăcut. Cu trei săptămâni în urmă, îmi terminasem ultima slujbă în domeniu - un membru al familiei regale britanice - și îi spusesem lui Tom că nu mă mai întorc să urmăresc funduri celebre.

Probabil că mi-ar fi lipsit păsărica internațională - cu siguranță avioanele private - dar nimic nu merita să suport rahatul altcuiva 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Mai ales femeile tinere.

Întotdeauna au fost cele mai rele.

În plus, eu eram responsabil cu verificarea personalului nostru de securitate cibernetică, ceea ce însemna două slujbe și jumătate.

În plus, la ce naiba se gândea Tom, să mă trimită la Los Angeles? Ultima dată când am fost acolo, s-au întâmplat niște lucruri urâte. Chestii pe care nici măcar eu nu le puteam înghiți.

Dar atunci nu i-ai spus lui Tom toată povestea. Cum ar putea să știe ce te-a determinat să renunți și să devii privat?

După ochii de cățeluș pe care mi-i arunca Tom, bănuiesc că voia ca eu să fiu cel care se asigura personal că Titty McFlash nu va mai arăta lumii nimic din părțile ei intime.

"Ești drogat", am spus hotărât.

"Vrei să spui practic." Tom s-a ridicat în picioare, pregătit

pentru o ceartă. Am adulmecat aerul. "Miroși asta?"

"Ce să miroasă?"

"Mirosul acela de pârț pe care îl provoacă toate luminile tale de gaz."

A chicotit. "Uite, știu că nu e ceea ce am discutat..."

"Cum rămâne cu unitatea de securitate cibernetică?" Am sărit în picioare, gata să îi sucesc gâtul. "Cine o va deschide? Ne-am luat angajamente verbale față de clienți. Nu poți face nici măcar o prezentare PowerPoint".

Îl văzusem pe tipul ăsta luptându-se cu telefonul pentru a găsi emoji-ul cu rahat.

"Poate aștepta până când terminăm cu treaba asta. Avem nevoie de clienți pe Deal atunci când ne vom lansa", a argumentat Tom.

"Punem căruța înaintea boilor, nu-i așa?" Mi-am descheiat butonii de la mânșete și mi-am suflecat mânecile până la coate. "Nu am obținut încă slujba, ca să nu mai vorbim de relații."

"Thorne ne vrea pe noi. Pe *tine*, în special. Ransom Lockwood. Robotul. Fără inimă, fără sentimente, fără sfori. Știe că te-ai ocupat de chestii strict secrete. Știe că l-ai salvat pe Prințul Pierre de câteva ori din situații de viață și de moarte. Ai un palmares impecabil și nu vei fi tentat să i-o tragi fiicei lui."

"Poți să mai spui o dată."

Sexul obișnuit mă plictisea și mă frustra, iar majoritatea femeilor erau... ei bine, *obișnuite*. Îmi plăcea să fie dur, neconvențional și cu oameni care erau dispuși să semneze un lung contract cu ce trebuie și ce nu trebuie făcut. Gusturile mele se aflau în partea întunecată a spectrului. Mai exact, CNC. Consensual Non-Consensual. Fantezii de viol, dacă vreți.

Partenerelor mele sexuale le plăcea să fie luate cu forța - și mie îmi plăcea să forțez. Acest tip de joc de gen - jocul primar - era despre putere. Ca să fie clar, nu am vrut să *violez pe* nimeni. Îmi plăcea fiorul urmăririi, anticiparea care venea cu pericolul de a ne depăși limitele și granițele. Toate partenerele mele erau femei

consimțite, inteligente și puternice, care împărtășeau același fel de a fi.

M-am bucurat de sofisticat. Femeile ascuțite care, ca și mine, se bucurau să se joace cu demonii lor.

Nici o parte din mine nu tânjea să-mi bage pula într-o adolescentă vanilată, în căutare de atenție.

"Thorne ne va deschide ușile." Tom și-a apăsat buzele într-o linie subțire. "Nu", am spus categoric.

"Nu ai de ales!" Tom a dat cu palma deschisă peste masă.

"E o noutate pentru mine." Am arcuit o sprânceană. "Privește-mă cum părăsesc această conversație, chiar acum."

Mi-am luat telefonul de pe birou și m-am îndreptat spre ușă. Tom m-a prins de mânecă. "Ran, *te rog*."

Întorcându-mă cu fața la el, i-am spus: "Am spus că nu mai vreau adolescenți. Ultimul a încercat să mă lege de pat în mijlocul nopții și să mă violeze."

A trebuit să sparg căpătâiul pentru a slăbi curelele de piele pe care le folosise. Singurul motiv pentru care nu am depus plângere a fost pentru că tatăl ei era al treilea cel mai bogat om de pe planeta Pământ și am fost plătit generos pentru tăcerea mea.

Tom a râs nervos. "Să fii chipeș este un risc profesional cu care nu m-ar deranja să am de-a face."

"Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când am fost în L.A.?" Mi-am măcinat molarii până la un punct de praf. Nu știa toată povestea, dar știa suficient cât să ghicească faptul că locul nu era pe lista mea de vizitat.

"S-au întâmplat o mulțime de lucruri." Tom și-a curățat gâtul. "Dar au trecut ani de zile. Nu poți evita orașul la nesfârșit."

Bineînțeles că aș putea. Los Angeles nu avea nimic de oferit decât poluare, filme proaste de la Hollywood și mâncare gourmet la suprapreț.

"Fă-o tu." Am înfipt un deget în pieptul lui Tom.

"Eu aș vrea. Într-o clipă. Dar săptămâna viitoare încep o misiune cu primarul Ferns."

A obținut un post local la primarul din Chicago.

"Dacă nu cumva vrei să joci un joc de schimb? Mă duc în L.A. Să-mi iau Lisa și copiii și să locuiesc într-o McMansiune."

M-am gândit puțin la asta. Primarul Ferns avea destui dușmani cât să vândă Wrigley Field, dar nu asta mă îngrijora.

Faptul că i-am tras-o cu ambele fiice - simultan - cu nici două luni în urmă, a făcut-o. În apărarea mea - nu că aș fi avut nevoie de una - nu știam nimic despre pedigree-ul lor când una îmi sugea boașele în timp ce cealaltă se apleca pe o bară pentru mine, lăsându-mă să-mi bag degetele în ea.

Ne-am despărțit pe cale amiabilă, dar am știut că nu trebuie să mă joc cu Lady Luck. Să mă pun din nou într-o situație cu amândoi nu însemna să cer probleme, ci să le cerșesc.

Cel puțin nu era niciun pericol să mă joc cu fata lui Thorne. Nu m-am culcat cu gardianul. Asta era regula.

În plus, ea nu era genul meu. În plus,

ea era... ce? Șaptesprezece ani?

În plus, Tom avea dreptate. Dădeam Los Angeles-ului o putere asupra mea pe care nu o merita. Era doar un oraș. Unul urât, murdar și scump, dar totuși un oraș.

Nu am vrut să lucrez pentru o femeie cu capul în nori, nu am vrut să mă mut în Los Angeles și nu am vrut să vorbesc cu oamenii decât dacă era absolut necesar.

Dar nu întâlnisem niciodată o provocare pe care să nu o anihilez, iar puștiul ăsta nu avea de gând să creeze un precedent.

Tom a clipit la mine, aşteptând un răspuns.
"Cu ce avem de-a face aici?" Mi-am sprijinit un umăr de perete.

A cedat ușurat, dându-mi drumul la mânecă.

"Este o muncă cu risc scăzut. Este foarte activă pe rețelele de socializare. Informează des oamenii despre locul unde se află. Dar, la sfârșitul zilei, este doar fiica cuiva, știți. Nu este atât de vizibilă, separată de tatăl ei. Principalele preocupări pe care Thorne le are pentru ea în ceea ce privește siguranța sunt agresiunea și jaful. Pare o țintă deosebit de ușoară după ce părea atât de beată și de distrasă, fiind pipăită de către un cap sec de carne din reality show-ul ăla."

Am tras aer în piept și mi-am înfipt degetele în orbite. Ar fi bine ca puștiul ăsta să nu mă lege de un pat cu curele de piele.

"Vreau o linie directă cu Thorne dacă fac asta."

"A fost deja de acord cu asta", m-a surprins Tom spunând.

Ei bine, *la naiba*.

Anthony Thorne chiar nu era mulțumit de adolescenta lui cu capul în nori.

"Și o întâlnire despre lansarea unității noastre cibernetice, cu acest tip McAfee, după ce se termină postul. Va trebui să își ia niște angajamente."

"Cu mult înaintea ta, Ran. I-am spus deja." Tom a dat din cap cu entuziasm.

"Aceasta este ultima mea misiune pe teren", am șuierat.

"Promisiunea Pinky." Tom mi-a oferit degetul lui mic. L-am smuls și l-am îndoit, până aproape de a-l rupe, în timp ce îl trăgeam aproape de mine. Pieptul lui s-a lovit de al meu.

"*Ultima. Fucking. Ultima oară*." L-am privit cum se

zvârcolea de durere. "Aw."

I-am dat drumul la deget. Atingându-mi umărul de al lui, am ieșit din birou.

"Unde te duci?", a strigat după mine.

"Să mă înjunghii în gât."

Chapter Two

Nu m-am înjunghiat în gât.

O parodie, mi-am dat seama la douăzeci și patru de ore după conversația cu Tom, în timp ce îmi croiam drum printr-un LAX supraaglomerat și murdar.

Ultima dată când am fost aici, cu câțiva ani în urmă, în calitate de agent de contrainformații, s-a vărsat mult sânge. Vorbesc de rahaturi de nivelul *jocului Squid Game.* A fost unul dintre motivele pentru care am plecat. Mi-a devenit clar că riscam să-mi pierd și puțina umanitate pe care o mai aveam în mine dacă nu demisionam.

Nu-mi păsa prea mult să fiu uman. Principalul stimulent era să nu mă transform într-un ucigaș cu macete, care să sfârșească prin a se dezlănțui.

Viața în închisoare părea neinspirată, iar mâncarea de acolo lăsa mult de dorit.

De asemenea, a ajutat și faptul că, în calitate de agent CI, banii nu erau nici măcar la jumătate față de cei pe care i-ar fi adus o companie privată. Nu e o problemă.

Apropo de lipsa de creier, a trebuit să ajung acasă la Hallie înainte ca aceasta să se decidă să își documenteze călătoria la ginecolog pe TikTok. Cum fusesem sfătuit de McAfee că puștoaica avea nu mai puțin de patru mașini în garajul cu șase locuri al vilei sale din Hollywood Hills *și* un șofer, am luat un taxi.

Privind pe fereastră, cu geanta mea de voiaj așezată în poală, m-am minunat din nou de cât de urât era Los Angeles-ul. Clădiri dărăpănate, bodegii mizerabile, străzi murdare, poduri pline de graffiti și mai multe cărucioare de cumpărături pe stradă decât în Costco.

În plus, aerul era atât de poluat, încât să trăiești în această groapă de rahat era ca și cum ai fuma două pachete pe zi. Trebuia să fii foarte prost ca să te muți aici de bună voie.

Întâmplător, aveam foarte puține așteptări de la Hallie Thorne.

Deși nu avusesem niciodată o casă adevărată, consideram Chicago ca fiind baza mea. Chicago era locul în care lucram, unde mă jucam, unde făceam sex și unde locuiam într-o clădire de maximă securitate, într-un penthouse de trei milioane de dolari.

Eu, un băiat care a fost nevoit să mănânce resturi de la coșul de gunoi din spatele magazinelor alimentare.

"Asta ești tu." Taximetristul a oprit motorul în fața unui conac hidos care arăta ca un origami asamblat de un copil cu zece degete mari. Un gest arhitectural falic dacă am văzut vreodată unul. Un pătrat negru deasupra unui pătrat alb, care reprezentau etajele casei, cu numeroase ferestre din podea până în tavan care dezvăluiau "promițătorul" interior:

Tapet de epocă, artă de prost gust și un candelabru imens și de prost gust. I-am dat bacșiș șoferului și am trântit ușa pasagerului în urma mea.

Deoarece McAfee mă avertizase că copilul Thorne era dificil și indisciplinat, nu m-am deranjat să mă învârt prin preajmă după ce am sunat de două ori la ușă. Mi-am scos cablul de declanșare, am umblat la gaura cheii și m-am văzut înăuntru.

Avea un sistem de securitate de ultimă generație, dar, așa cum bănuiam, nu se deranja să îl folosească.

Casa, ca și chiriașul ei, era o mizerie. O serie de măști de mascaradă erau împrăștiate pe mobila din sufragerie, împreună cu țesături-cămăși. Grămezi de pungi de cadouri nedeschise și cutii de cadouri, cu etichetele încă intacte. Televizorul era deschis. O dramă coreeană plină de tineri îmbufnați, în uniforme școlare. Un print pe pânză cu prințesa Thorne ocupa un perete întreg din sufragerie. Întinsă pe pervazul unei ferestre în alb și negru, cu vedere la orizontul Manhattanului, purtând doar șosete negre până la genunchi și un voal negru de pasăre pe ochi.

Mi-am întors privirea (avea șaptesprezece, poate optsprezece ani), îndreptându-mă spre rafturile cu cărți din sufragerie, fără să mă grăbesc să mă întâlnesc cu noul meu client. Puteai să afli multe despre o persoană după cărțile din biblioteca sa.

Rafturile erau agresiv actualizate cu toate cărțile de bază ale cluburilor de lectură ale lui Oprah și Reese. Am luat una și am răsfoit-o. Paginile erau crocante, cu aceeași cerneală și miros lemnos care persistau din librărie. Încă se agățau unele de altele, rigiditatea spinării dezvăluind mai mult decât titlurile:

Acestea erau de recuzită. Micuța prințesă nu a citit nici măcar o foaie din cărțile pe care le deținea.

După o inspecție rapidă a locului, am urcat pe scări fără grabă. Nici la etajul doi nu era nici urmă de fata Thorne. Singurul indiciu al ei era o dâră de haine care ducea din hol spre dormitorul principal.

Ultimul articol - un sutien roz, din dantelă - a fost aruncat lângă ușile duble de la balcon. Unde fata pe care o văzusem pe coperta revistei zăcea pe un șezlong, goală ca în ziua în care s-a născut, cu un prosop aruncat pe față.

Este alergică la haine?

Fără să mă opresc să verific marfa, m-am îndreptat spre ea. Avea douăzeci și unu de ani, aflasem în timpul zborului meu până aici. Așa cum bănuiam - un copil, mai ales pentru mine, care aveam 29 de ani. Ca să nu mai spun că a fura o privire era de prost gust. Eram un profesionist - și nu aveam nevoie să mă furișez pe femei

care dormeau. O singură ciudățenie era de ajuns.

Am stat chiar deasupra ei, blocând soarele. Pielea i s-a înțepenit, transformându-se în piele de găină în timp ce îi ofeream puțină umbră și răcoare. Nemișcat, am așteptat să fiu recunoscut fără să o ating. Ca regulă generală, nu-mi atingeam clienții.

Nu am atins pe nimeni, dacă am putut să mă abțin.

Cu excepția cazului în care, desigur, a făcut parte dintr-o fantezie bine pusă la punct și controlată pentru toate variabilele.

Și-a aruncat prosopul de pe față, întinzându-și membrele.

"Keller? Mi-ai adus kombucha? Sunt *atât de* deshidratată. Sunt încă supărat..."

Ultimele cuvinte i-au murit în gât. Ochii ei s-au mărit când m-a privit pentru prima dată.

Un zâmbet impersonal mi-a atins buzele. "Bună, Hallie."

Ca răspuns, rahatul ăla mic a luat cel mai apropiat lucru de ea de pe podea - o sticlă de San Pellegrino - a izbit-o de marginea șezlongului și a încercat să mă înjunghie cu ea în partea laterală a coapsei. A ajuns la câțiva centimetri de genunchiul meu când i-am prins încheietura cu ușurință, răsucind-o. Nu îndeajuns pentru a o rupe, dar suficient pentru a arăta că nu excludeam această opțiune dacă se purta urât.

"*Nu sunt aici ca să-ți fac rău, dar o voi face dacă nu mă lași. să plec.*"

Sticla spartă a căzut pe podea. Am lovit-o cu piciorul în cealaltă parte a balconului. Ea a tresărit, iar ochii ei mari și albaștri - inocenți ca prima privire a unei căprioare la mama ei - s-au lipit cu disperare de fața mea.

"Eu... eu... eu...", s-a bâlbâit ea. "Vă rog. Eu... îți voi da bani. Bijuterii. Orice ai nevoie."

Orice lucru care să nu o oblige să dea socoteală nimănui. La urma urmei, era o puștoaică tipică.

Părinții ei trebuie să o fi avertizat că nu voi accepta prostiile ei.

"Nu vreau nimic din ceea ce ai de oferit", am spus încet. Declarația subînțeleasă a secolului.

"Voi lupta." A încercat să-și îndepărteze încheietura mâinii, clătinându-se în locul ei. "O să țip și o să te mușc."

Nu mă amenința cu distracția.

Mi-am slăbit strânsoarea de încheietura ei. "Hai să punem puțin frână. Vrei să..."

Hallie a început să țipe. Strigăte asurzitoare și disperate după ajutor. Nu am avut de ales decât să o fac să tacă, punându-i palma peste gură. A încercat să mă muște în timp ce își lovea frenetic picioarele în aer, încercând să se elibereze. Iisuse, dacă făcea un scandal atât de mare cu mine, cum reacționase cu tatăl ei când acesta îi spusese că primește un nou bodyguard?

Unghiile ei s-au înfipt în mâna mea, rupându-mi pielea, până când sângele meu s-a scurs pe bărbia ei. A trebuit să mă uit în altă parte. Îmi amintea prea mult de activitățile mele extracurriculare.

"Poți să te lupți cât vrei. Vei obosi înaintea mea", am spus, cu o voce plată și plictisită. Mușchii mei abia se flexau în timp ce o imobilizam pe șezlong. "Asta e o afacere încheiată, domnișoară Thorne."

Apoi a început să plângă.

Prima din multe crize dramatice, fără îndoială. A *vrut să* fie jefuită și ucisă? Nu toate odraslele clienților mei au vrut protecție apropiată, dar niciuna nu a încercat să mă atace în mod activ până acum.

A fost norocoasă că am avut o erecție pentru legătura cu Anthony Thorne, altfel aș fi plecat de la ea de acasă chiar atunci.

Lacrimile ei au curs pe dosul mâinii mele, dispărând în sacou.

"Termină." Am evitat să ating orice altceva în afară de fața și umerii ei. Sau să mă uit altundeva decât de la gât în sus. "Asta e pentru binele tău."

Printre hohotele înăbușite de plânsul meu, am auzit-o sughițând: "Te rog, nu mă

viola".

Mi s-a răcit sângele. Bila mi-a ajuns în fundul gâtului.

Să o violeze?

Când mi-am dezlipit mâna de gura ei, dându-mă înapoi, ea a profitat că nu mai era ținută în brațe și a sărit de pe șezlong, împiedicându-se pe parchet spre dormitorul ei.

Nu m-aș atinge de ea nici dacă viitorul acestei planete ar depinde de asta. La naiba cu urșii polari și pădurile tropicale. "Tocmai ai spus *viol*?"

Din greșeală am reușit să mă uit bine la fundul ei în timp ce se târa pe podea ca o actriță de pe lista D într-un film de groază. Acum am înțeles pe deplin de ce președintele Thorne a vrut să pună pază pe acel fund. Invita la probleme. Rotund și neted, cu un tatuaj cu iederă care se târa pe picior, legându-se în jurul coapsei interioare. Un bărbat mai puțin important s-ar fi întrebat cum se simțea să o frământe în timp ce el o apleca pe una dintre credențele ei ridicole de designer și se cufunda în ea fără milă în timp ce ea îl implora să se oprească.

Unul mai mic, dar nu eu.

Pe îndelete, am urmărit-o în timp ce se izbea de mobilă, mângâind cu disperare noptierele și lenjeriile. Plângea prea tare ca să vorbească.

"Asta e ceea ce căutați?" Am ținut telefonul ei în palmă, ridicându-l în aer. Puțina culoare de pe fața ei se stinsese complet. Părea atât de sincer speriată, încât începusem să urăsc în mod activ situația în care ne aflam amândoi.

"Data viitoare nu-ți mai lăsa telefonul la primul etaj. Acum că v-am captat atenția, să fie clar - nu am de gând să te ating, nu am de gând să te hărțuiesc și cu siguranță nu am de gând să te violez. Pune-ți ceva pe tine și ne întâlnim jos, domnișoară Thorne. O să avem o mică discuție. *Îmbrăcată complet.*"

Cu asta, am ieșit din cameră și am coborât să mă plimb prin bucătăria ei. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. Nimic nu părea să fie cât de cât comestibil. Erau numai sucuri curate, salate preambalate și batoane organice care puteau fi folosite ca hrană pentru cai.

Hallie mi s-a alăturat în bucătărie douăzeci de minute mai târziu. Era îmbrăcată într-un fel de rochie croșetată și avea ochii mari și tremura. Nasul ei era roz. Plânsese mult înainte de a veni aici.

Care a fost ideea ei cu histrionismul? A fost de ajuns doar acest lucru pentru a face ca paznicii mai slabi să fugă de treabă?

Am luat o înghițitură din Nespresso-ul meu, singurul lucru bun din această casă până acum. "Stai jos", am ordonat, sprijinindu-mă de insula ei de granit verde închis.

Așa a făcut, cu ochii ei ațintiți asupra mea, ca și cum ar fi fost o situație de ostatici în loc de o conversație între adulți.

"Vreau doar să știi..." A respirat sacadat în timp ce a închis ochii.

Am ridicat o sprânceană. "Asta nu este o propoziție completă, domnișoară Thorne. Credeți că puteți să mă scoateți din mizerie și să o terminați?"

A fost esențial să mă asigur că am avut un avantaj în dinamica noastră, chiar dacă în ciuda strategiilor mele neortodoxe.

Avea de gând să-mi facă probleme și să mă pună în rahat ca să vadă cât de departe putea să meargă înainte de a mă întrece. Văzusem filmul ăsta de multe ori înainte. Mai bine stabileam clar acum, că răbdarea mea nu avea să fie pusă la încercare.

Sau în existență, de altfel.

Anthony Thorne însuși îmi dăduse undă verde să folosesc dragostea dură și să

stabilesc limite clare pentru a o forța să revină pe calea cea dreaptă atunci când am vorbit la telefon. A funcționat pentru mine... nu fac mănuși pentru copii.

"Uite, Lockwood, știu de ce ți se spune Robotul. Au spus că ești pragmatic. Îți faci treaba cu greșeli minime, nu lași niciodată emoțiile să te conducă. Vreau ca ea să învețe să fie mai mult ca tine. Fiica mea, binecuvântată să fie, este un copil bun.

Dar este nesăbuită și nu vreau ca următoarea ei greșeală să o coste mai mult decât demnitatea ei."

Prințesa nesăbuită de aici se holba acum la mine, cu ochii roșii de furie, nu de acceptare.

"Vreau să știi că mi-am folosit laptopul de sus înainte de a coborî aici." Vocea ei a tremurat. "Am trimis un mesaj la poliție. Sunt pe drum. Și agenții de pază ai tatălui meu... și ei știu. Nu știu cum ai intrat, dar asta e ultima ta șansă să fugi și să nu te mai întorci niciodată."

Telefonul meu a început să explodeze în buzunar, semnalând că într-adevăr a cerut ajutor. Și am observat când a coborât scările că avea un cuțit elvețian băgat la brâu.

Apoi mi-am dat seama. Dintr-o dată.

Singurul lucru la care nici măcar nu m-am gândit. Ea habar n-avea.

Habar n-avea.

Habar n-avea că sunt noul ei protector. A crezut că am intrat în casa ei.

Președinte Thorne, sac de rahat în flăcări...

"Toată lumea știe. Timpul a expirat. Pleacă", mi-a străpuns gândurile.

Nu se deranjase să-i spună. Bănuiesc că a fost pentru că îi era frică de ea. Părinții erau o afecțiune debilitantă. Omul condusese lumea liberă timp de opt ani și nu-și putea face fiica să-și țină sânii în topuri.

Zâmbind cordial, i-am spus: "Mă bucur să aud că ai făcut un lucru inteligent". "Poftim?" Și-a înclinat capul într-o parte.

"Mă bucur că ai anunțat că am sosit la serviciul de pază al tatălui tău, pentru că ei au fost următoarea *mea vizită.* El a fost cel care m-a angajat."

Gura ei a rămas deschisă. Era fără cuvinte.

În cele din urmă, a clipit. "Dar eu... eu... nu am nevoie de o gardă de corp."

"Nu sunt un bodyguard." Am aruncat ceașca de cafea în chiuvetă, aruncându-i frigiderul. "Termenul este ofițer de protecție apropiată. Gărzile de corp sunt niște dobitoci fără creier care le cară iubitelor tale gențile Gucci în timp ce li se fac fotografii." Adevărul era că nu dădeam doi bani pe titlul meu. Am vrut doar să stabilesc că nu eram unul dintre șobolanii de sală cu chihuahua pe care ea era obișnuită să îi aibă ca agenți de securitate. Testarea răbdării mele nu avea să se termine la fel. Dar, din nou, acest dezastru nu părea să fie o problemă. ca un început tipic pentru ea.

Frigiderul a fost umplut la maxim cu frunze verzi, pizza organică, fără gluten și prăjituri colorate.

"Unde e mâncarea adevărată pe aici?" Am întrebat.

"Definiți mâncarea adevărată." Și-a masat tâmplele, încă procesând.

"Ceva care a fost cândva viu, sau un produs al acestuia. Ceva care nu este făcut din carbohidrați inutili."

"Sunt vegetariană", a anunțat ea.

Bineînțeles că este.

"Bineînțeles că da."

"Carnea este o crimă", a spus ea cu convingere. Chiar dacă încă arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare, umerii ei s-au lăsat în jos. S-a relaxat vizibil, înțelegând că,

cel puțin, nu mă aflam acolo ca să o omor.

"Este, de asemenea, delicioasă. Mâine voi aproviziona casa."

Am smuls un castron de cereale sănătoase care arăta suspect de asemănător cu ceva ce ai da papagalului tău de companie și am făcut un pas înapoi.

Și-a încrucișat brațele peste piept, înclinându-și bărbia în sus, sfidător. "Nu te vei aproviziona cu nimic, ceea ce mă aduce înapoi la conversația noastră inițială - nu am nevoie de un bod... *protecție apropiată, indiferent ce ar fi*. Pleacă."

"Ghinion că tati crede altceva și el plătește pentru toate prostiile astea." Am închis frigiderul cu piciorul, făcând semn cu furculița în jurul nostru.

"Nu poți face asta." Și-a arătat dinții la mine, gata pentru runda a doua. Știam deja că era pregătită să se bată dacă va fi nevoie.

"Pot, și o fac", am spus în timp ce mâncam o salată de quinoa și năut. "Aceasta este o încălcare a intimității mele!" A plesnit insula de granit din bucătărie între noi.

Am înghițit mai multă mâncare pe furculiță. "Fără supărare, puștiule, dar nu ți-ai putut găsi
intimitate dacă v-ar fi fost livrat manual de Amazon. Și, ca să știi", am făcut o pauză pentru a înghiți din gură, "nu vreau să fiu aici mai mult decât vrei tu să fiu. Dar tatăl tău mi-a oferit un post de șase luni și nu am de gând să-l dezamăgesc."

"Asta e o porcărie." Și-a aruncat brațele în aer.

"Asta se întâmplă când te hotărăști să arăți lumii sânii tăi", am replicat eu.

"*Un* sân", a corectat ea.

"Să ne propunem să nu avem niciunul în următoarea jumătate de an. Acum, fă față consecințelor comportamentului tău și înghite. Va trebui să te schimbi, altfel tatăl tău va prelungi contractul și îmi voi dezlănțui colegul Kent asupra ta. Un avertisment corect: dacă crezi că sunt un ursuleț de pluș, așteaptă până când îl vei întâlni pe acest grizzly."

"*Ești cea* mai oribilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată." A sărit în sus de pe scaun. "Și vreau să pleci din casa mea."

"Eu nu lucrez pentru tine. Lucrez pentru tatăl tău."

"Nu așa funcționează nimic din toate astea. Suntem în secolul XXI!" S-a apropiat de mine, atât de mult încât îi puteam mirosi respirația - piersici - și am observat că ochii ei aveau o nuanță interesantă de turcoaz. Puncte argintii se învârteau în jurul irisului ei. Era ceva destul de inocent la ea. Ceva care îmi spunea că nu era pe deplin coaptă. Că lumea nu o pătase complet.

"Suntem în secolul XXI, iar oamenii sunt în continuare răi prin moștenire și vor să facă rău și/sau să se folosească de persoanele dragi ale oamenilor influenți. De aceea sunt aici să ajut", i-am reamintit calm, terminând bolul cu mâncare pentru păsări și aruncându-l într-unul dintre cele *cinci* nenorocite de coșuri de gunoi. Femeia asta nu se dădea în vânt când venea vorba de reciclare.

"Ai folosit o cutie greșită!" Aproape că m-a lovit cu fotbalul în drum spre coșul de gunoi, ridicând castronul și aruncându-l în coșul negru, nu în cel verde. "Data viitoare, clătește-l și usucă-l, *apoi* îl poți pune în cel verde".

"Ce naiba..."

S-a întors la locul ei din spatele insulei, acum că omenirea nu mai era în pericol din cauza lipsei mele de reciclare. "Credeam că ai de gând să mă violezi."

Avea încă briceagul elvețian înghesuit aproape. Am apreciat ingeniozitatea ei.

"Stai liniștit, nu am nicio intenție de a te atinge vreodată."

Am început să mă îndrept spre geanta mea de la intrare. Miza mult pe acest post

Hallie Thorne. De aici aveam să câștig o întâlnire cu Anthony Thorne în persoană. Mi-a spus că se va întâlni cu Tom și cu mine pentru a discuta despre compania noastră dacă va fi mulțumit de munca mea.

Și, deși era adevărat că nu plecasem din Los Angeles cu amintiri dulci și pufoase, Tom avea dreptate. Trecuseră ani de zile și trebuia să trec peste ceea ce se întâmplase, chiar dacă asta mă ținea trează noaptea, în fiecare noapte.

Mi-am luat geanta de voiaj, urmând să urc la etaj pentru a despacheta. O bătaie în ușă m-a oprit. Hallie s-a aruncat la ea, aruncând-o în gol, dezvăluind doi ofițeri LAPD în prag.

Practic, i-a tras înăuntru de uniformele lor.

"Ăsta e tipul!" A arătat spre mine cu un deget tremurând. "A încălcat o proprietate privată. Nu-l vreau aici. M-a văzut dezbrăcată!"

"Cine nu a făcut-o?" Mi-am aruncat o privire la ceas.

Ofițerii au chicotit. Fața lui Hallie a căzut și mai mult când unul dintre ei a strâmbat din ochi spre mine. "Lockwood, tu ești?"

Nu-mi părea cunoscut.

"Mike." A arătat spre el însuși, râzând. "Mike Slayton. Am fost împreună în tabăra de antrenament din Huntsville?".

"Mike." Am simulat un zâmbet. Încă nu aveam nicio idee despre cine era tipul acela. "Nu ne-am mai văzut de mult."

Douăzeci și nouă de ani mai exact, și nu am nici cea mai vagă idee cine ești.

A trecut pe lângă ea. La fel a făcut și colegul său. Ne-am strâns cu toții mâna. Hallie s-a uitat între noi, cu fața ei surprinsă, de păpușă gonflabilă, la vedere.

"Ce cauți aici? Ești încă cu...?" Mike a lăsat întrebarea în suspensie. Am dat din cap. "Sectorul privat acum. Tom Whitfield și cu mine am plecat singuri."

"Whitfield!" Mike a pocnit din degete. "Nenorocitul ăla. Întotdeauna a fost talentat. Spune-mi, a ajuns să se căsătorească cu... cum o cheamă? Laney? Lila?"

"Lisa. Au gemeni acum. Băieți." La naiba, dacă îmi aminteam numele lor acum. Ceva cu un S, eram 40% sigură.

"Ei bine, să fiu al naibii." Și-a rearanjat centura în jurul taliei sale groase. "Ce te aduce în zona noastră de pădure?"

"Mă forțează!", a răcnit puștiul, strecurându-se între mine și el. Făcea din nou chestia aia ciudată cu dansul, în care dădea din brațe și sărea dintr-o parte în alta. Trebuia să recunosc că era insistentă. Mai avusesem de-a face cu odrasle de oameni bogați și, în mod normal, nu se împotriveau atât de mult.

"Domnișoară." Și-a trecut ochii peste decolteul ei, lingându-și buzele. "Hărțuirea sexuală este o acuzație serioasă."

"Ar fi bine să-mi spui asta în față. Sutienul meu nu vorbește engleză." Mâinile i s-au strâns în pumni strânși, iar eu aveam sentimentul că prima mea misiune era să o împiedic să-l înjunghie.

"Rușine." Am cascauit, întorcându-mă în bucătărie și luând un măr din bolul cu fructe. "Poate că ar fi putut să-ți spună noaptea trecută să o pui la loc, și să ne scutească pe amândoi de această situație nefericită."

Și-a întors capul și m-a fixat cu o privire de moarte. "Te cunosc de numai zece minute și deja m-ai agresat în propria mea casă și m-ai insultat ca pe tatăl meu."

Am luat o mușcătură din mărul suculent. "Tatăl ei, fostul președinte Thorne și actualul proprietar al acestei reședințe, m-a angajat ca ofițer de protecție apropiată. Îl pot suna pentru a confirma acest lucru."

Pentru că acum aveam numărul lui pe apelare rapidă. Ceea ce mi-a întărit ideea inițială.

-Nu plecam nicăieri, indiferent ce voia prințesa Thorne.

"Nu e nevoie." Mike și-a ridicat centura peste burtă. "Pare o simplă neînțelegere care a fost clarificată. Nu-i așa, domnișoară?"

"Îți bați joc de mine?", a țipat puștiul. "Înțeleg perfect situația. Cineva ocupă ilegal casa mea, iar tu îl crezi pe cuvânt că are dreptul să fie aici! De ce naiba nu *faci* nimic? Nu sunt un copil care face o farsă telefonică, am douăzeci și unu de ani!"

"Și să trăiești pe banii părinților tăi." Am terminat restul de măr. "Ceea ce mă aduce la ideea mea inițială: respectă-mi regulile sau pierzi toate privilegiile pe care le ai."

"Asta-i tot?" a întrebat Mike. Tipul de lângă el se holba la tabloul artistic nud cu Hallie din sufragerie. Un impuls de a-i înfige pumnul în maxilar m-a izbit. Nu-mi plăcea când femeile erau obiectivate.

"Știi ce? O să mă ocup eu însumi de asta. Mulțumesc pentru nimic." A luat-o razna la etaj. "Cu plăcere, dragă." Evident, Mike nu era bine instruit în sarcasm. El
s-a întors spre mine. "Deci? Bei ceva în după-amiaza asta? Îmi termin tura la ora trei."

Mi-am deschis gura să-i spun că în nici un caz nu voi petrece intenționat timp cu el, când a primit un alt telefon. L-a luat, a oftat, apoi s-a încruntat.

"Se pare că a avut loc un jaf la două străzi mai jos. Deci, băuturi?" Cu un zâmbet rece, i-am răspuns: "O lăsăm pe altă dată."

Am închis ușa în spatele ofițerilor și am lăsat-o pe Brat să se îmbufneze în camera ei pentru o vreme. Dacă așa se simțea să fii părinte, mă bucur că am renunțat să am copii.

Între timp, am urcat la etaj și mi-am despachetat geanta într-o cameră de oaspeți cu pereți burgundia, cu pereți de culoare burgundă și lămpi roz neon. Locul arăta de parcă ar fi fost decorat de o doamnă de bordel oarbă. M-am întrebat dacă Anthony Thorne pusese vreodată piciorul în acest conac risipitor, cu cinci sute de camere. Instinctul îmi spunea că răspunsul era nu.

Instinctul meu nu s-a înșelat niciodată.

Întrebarea era - a fost alegerea lui să evite acest loc, sau a lui Brat?

Am coborât scările și am început să dau câteva telefoane. Max trebuia să sosească mâine. Domnișoara Thorne avea nevoie de supraveghere permanentă, așa că trebuia să facem ture. Am sunat, de asemenea, la un loc local de CrossFit. În mod normal, îmi plăcea să-mi fac antrenamentele în aer liber, dar singurele bucăți de verdeață pe care Los Angeles le avea de oferit erau terenurile de golf.

Am răsfoit e-mailurile, mi-am verificat aplicația Kink pentru a găsi persoane atractive din zonă care să aibă aceeași părere, apoi m-am întors la sortarea CV-urilor pentru unitatea de securitate cibernetică.

La o oră după plecarea ei dramatică, Brat a reapărut la parter, îmbrăcată în negru din cap până în picioare și cu ochelari de soare negri, ținând în mână o valiză de firmă. Și-a înclinat bărbia în sus.

Arăta ca o actriță deosebit de proastă într-o telenovelă.

"Plec", a declarat ea de la locul ei de lângă ușă.

Nu am răspuns.

"Nu poți face nimic ca să mă oprești."

Vrei să pariezi?

"Îmi iau doar cheile." I-a dat drumul valizei și a înaintat spre bucătărie, apoi s-a întors, cu fața roșie, la masa de sufragerie unde stăteam eu.

"Unde sunt toate cheile mele?", a întrebat ea. "Este un *furt*."

"În buzunarul meu." Am continuat să scriu un e-mail în timp ce vorbeam. "Iar acele mașini sunt, tehnic, pe numele mamei tale. Ea mi-a confirmat că le pot confisca după cum consider că este necesar din motive de siguranță."

"Tu..."

"Atât de mult pentru a fi un ecologist." Am continuat să scriu la laptop. "Deținând patru mașini."

"Toți sunt hibrizi."

"Ești o singură persoană", i-am reamintit eu. Aveam sentimentul că matematica nu era punctul ei forte. "Asta pentru că îmi place să sprijin companiile ecologice."

"Sigur, pe banii tatălui tău."

"O să-mi sun șoferul", a mormăit ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru mine.

"Domnul Drischoll se află în concediu plătit cu întârziere", am anunțat categoric. "Petrece o perioadă de timp în cealaltă parte a țării, alături de familia sa."

"Dennis!" A oftat, trecându-și o mână peste piept. "Nu a mai avut niciodată o vacanță până acum."

"Exact ce vreau să spun."

"Ei bine, o să iau un Uber", a ripostat ea.

"Te-ar lăsa să plătești în perle de înțelepciune?" Am întrebat sec.

"Ce?"

M-am oprit din tastatură. "Cărțile dumneavoastră de credit au fost anulate. Nu puteam risca să aveți probleme cât timp eu nu eram atent."

"Îți bați joc de mine."

"Oh, ar trebui să vă avertizez în avans - nu am simțul umorului. Fără glume în această casă în următoarele șase luni." Am dat dublu clic pe unul dintre CV-urile care mă așteptau în e-mail.

"Am de gând să mă răzbun."

Am bâiguit, întrebându-mă dacă nu cumva toate creaturile unidimensionale ale excesului din L.A. vorbeau în dialoguri prost scenarizate din *Riverdale.*

"Răzbunarea este o recunoaștere a durerii. Pune-ți sentimentele la loc. Toată lumea le poate vedea, iar ceea ce pot vedea, pot exploata."

"O să găsesc o cale de ieșire din asta." Acum se plimba de colo-colo, uitându-se la pereți de parcă aceștia se apropiau de ea. Se acomoda cu noua ei realitate. *Bine*.

Am deschis o altă filă de CV-uri în Chrome. O diplomă de licență în securitate informatică, absolvent al taberei de pregătire în domeniul securității cibernetice de la UC Berkeley, cinci ani de experiență în NESSUS, SPLUNK și APP Detective, bla, bla, bla.

Nu este suficient de bun. *Următorul*.

"Eu sunt!" A bătut din picior. "Uită-te la mine."

Ochii mei s-au ridicat pentru a o întâlni pe a ei.

"Te voi supraveghea, bineînțeles, pentru că Daddy Dearest mă plătește o sumă consistentă pentru asta. Fundul tău este sub supravegherea mea pentru următoarele șase luni, domnișoară Thorne, fie că îți place sau nu. Uită tot ceea ce știai că este viața ta de dinainte. S-au dus zilele în care ieșeai din baruri și cluburi goală și beată. De acum încolo, va trebui să-mi dovedești că ești suficient de responsabilă pentru a-ți opera conturile de socializare, pentru a avea un card de credit și pentru a socializa cu alți adulți. Vei fi abstinent, treaz

-acestea sunt cerințele părinților tăi, și să te comporți cât mai bine - acestea din urmă sunt ale mele. Și până la sfârșitul ședерii mele", aici am ajuns la cireașa de pe tort, "vei avea și tu un loc de muncă remunerat".

"Abstinență!", a strigat spre cer, revoltată. Puteam să înțeleg cam de unde venea. A fi activ sexual nu avea nimic de-a face cu un comportament bun. Dar nu eu făceam regulile - pur și simplu le aplicam. "*Vei* fi abstinentă?"

N-aș paria pe asta.

Aș putea să stau fără săptămâni, uneori luni. Nu a fost ușor să găsesc partenerul potrivit pentru genul meu de perversiune - din fericire, autocontrolul meu era al doilea după rezistența mea. Dar Brat și cu mine nu jucam același joc.

"Ceea ce fac în timpul meu personal este treaba mea", am tăiat.

"Da, așa mă gândeam și eu." A râs fără haz. "Și treaz? Nici măcar nu beau atât de mult."

"Atunci renunțarea la el nu ar trebui să pună probleme."

A aruncat o privire în jur, căutând modalități creative de a ieși din situație. În mod clar, Thornes îi permisese să crească sălbatică și liberă ca o buruiană până când nu mai avea obiceiul de a răspunde în fața nimănui.

"O să-ți fac viața un iad", a spus ea cu nonșalanță.

"Puștoaico." I-am afișat un zâmbet nerăbdător. "Am fost făurit în iad. Mă voi simți ca acasă. Tu, însă, vei avea parte de câteva luni dificile."

"Asta nu s-a terminat", m-a avertizat ea, mișcându-mi un deget în față, o explozie de culori și atitudine. "De fapt, am de gând să ies de aici chiar acum și să vând povestea asta despre cum ai intrat peste o femeie goală și dormind..."

Neinteresat să aud restul propoziției sau orice altceva ar mai fi ieșit din gura aia isteață, m-am ridicat, am luat-o în brațe și am închis-o sus, în camera ei.

A fost prima dată când am atins un client în mod fizic și neprofesional. Dar era timpul ca Brat să primească puțină disciplină.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

Chapter Three

Hallie

Voiam să omor un om. În mod violent.

Nu știam încă cum. La urma urmei, tipul ăsta - cum îl chema? Nenorocitul nu s-a prezentat niciodată - avea cel puțin 1,80 m, dacă nu era mai înalt. Și plin de piele. Nu în felul în care era Wes Morgan, cu destule vene vizibile cât să arate ca o hartă rutieră. Nenorocitul fără nume avea un corp tonifiat fără să pară că trăia la sală. Părea aproape indecent de masculin. Ca acei ultra-atleți care supraviețuiau în pădure ani la rând.

Complet cu ochi de culoarea jadului, părul de culoarea funinginii, pomeții sculptați... *bine, de când observi bărbații? Mai exact, bărbații care dau buzna în viața ta, în* timp ce ești goală*?*

Oricum, fără a intra în amănunte, nemernicul merita să moară.

Din fericire, încă mai aveam laptopul în cameră. Putea să-mi ia telefonul, dar nu putea să-mi ia niciodată lupta.

Prima mea mișcare a fost să încerc să-mi sun părinții prin intermediul unei aplicații îndoielnice pe care am descărcat-o și, în acest proces, am instalat probabil cincisprezece viruși pe computerul meu.

Mi-a intrat căsuța vocală a mamei - de două ori - în timp ce tata era la un alt apel.

Lașul. Tatăl meu era grozav când îmi trimitea bani și cadouri, dar oribil când era disponibil pentru mine din punct de vedere fizic sau emoțional. Mă suna frecvent, dar conversația era întotdeauna atât de plictisitoare, atât de monotonă, încât îmi doream să nu fi încercat.

Mama mea a fost o altă poveste. Mă resimțea în mod deschis. După părerea ei, nu făceam niciun efort. Mă critica adesea, dar, prin cuvintele aspre, puteam să sesizez mereu subînțelesul unei femei rănite. Asta îmi aducea o plăcere bolnăvicioasă. Să știu că ea ura relația noastră la fel de mult ca și mine.

Nu se putea lăsa un mesaj vocal. Nu le ascultau. Așa că am recurs la apelarea secretarelor respective și la lăsarea de mesaje, ca un apelant care încearcă să ofere o ofertă de instalare a unui panou solar.

Mi-a făcut sângele să bolborosească la gândul că Nemernicul Fără Nume, care îmi ocupa în acel moment sufrageria, avea acces la tata și îl putea suna oricând, în timp ce eu trebuia să trec prin echipa lui administrativă.

"Bună, Daphne, sunt Hallie. Poți să-mi faci o favoare și s-o rogi pe mama să mă sune înapoi? Este important. Da. Foarte important. Nu. Nu e vorba de faptul că Chanel și-a mărit prețurile și că trebuie să-mi fac provizii de genți. De fapt, mi se pare foarte declanșator să mi se sugereze să cumpăr produse noi. Nu este deloc ecologic. În plus, există și reduceri la magazinele second-hand. Furturi, vă spun eu."

"Hei, Tyrese, ce mai faci? Ce mai face soția ta? Serios? Acum doi ani? Îmi pare foarte rău. Oricum, tata e pe aici? E vreo șansă să-i las un mesaj? Da. Spune-i că e urgent. Super urgent. Ce anume? Nu, nu am făcut din greșeală ca bancomatul să-mi înghită cardul de credit! Că ai putea sugera așa ceva... nu e de mirare că Beverly te-a părăsit."

După ce am terminat de umilit complet cu personalul părinților mei, m-am plimbat prin cameră. M-am gândit să o sun pe Hera, apoi m-am răzgândit repede. În primul rând, probabil că nu avea să răspundă. Lucra în ture de 26 de ore la spital. De asemenea, eram persoana ei cea mai puțin preferată din lume. Și în cazul improbabil în care ar *fi* răspuns, ar fi petrecut toată convorbirea spunându-mi cât de iresponsabil eram și cum meritam un bodyguard abuziv și rece care să mă îndrepte. Hera avea un dar straniu de a mă face să mă simt ca un rahat. Așa că, deși știam că îi putea suna pe mama și pe tata într-o secundă, nu am vrut să o sun.

Înghețând în locul meu, o idee bună mi-a asaltat creierul.

Keller.

Keller ar ști ce să facă în această situație. A alungat nenumărate dădace când era copil. După ce mama lui a murit din cauza unei supradoze când el avea nouă ani, tatăl său a preluat custodia exclusivă a lui. De fiecare dată când tatăl său punea pe cineva să se ocupe de el, Keller găsea o modalitate fie de a face ca dădaca să fie concediată, fie să fugă urlând. Era un maestru în a-i face pe oameni să renunțe.

Sigur, am fost cam în dezacord cu cel mai bun prieten al meu de când m-a abandonat pentru a se amesteca cu Perry Cowen. Nu i-am mai răspuns la niciun telefon după dezastrul cu alunecarea sfârcului.

Nu contează. Era timpul să înghită și să se poarte frumos.

L-am sunat pe Keller. A răspuns imediat, în mijlocul unei alergări, camera ricoșând între chipul său frumos și cerul albastru fără nori.

"Văd că în sfârșit ai coborât din copacul în care te-ai urcat", m-a salutat cu căldură. "Doar pentru că ramura e pe cale să se rupă într-un râu stâncos", am murmurat eu,

amintindu-mi de prădătorul mare și arțăgos care îmi ocupa sufrageria de la parter.

"Jos va veni copilul. Cu leagănul cu tot. Sunt încă în cușcă?" A dat colțul străzii sale.

"Depinde dacă mă poți ajuta sau nu."

"Ultimatumuri și șantaj emoțional. Vorbești limba mea de dragoste." A suspinat. "Să o auzim."

Am respirat adânc, apoi i-am povestit despre ultimele mele ore. Cum mi-am petrecut dimineața lucrând nevinovat la bronzul meu. Cum nemernicul fără nume a dat buzna în casa mea, mi-a furat telefonul și cheile de la mașină și mi-a anulat cărțile de credit. Cum a trimis

Dennis - Dennis al *nostru - a intrat în* concediu plătit și i-a speriat pe ofițerii de poliție (e posibil să fi modificat unele detalii pentru a se potrivi cu narațiunea generală).

Le-am explicat că părinții mei nu-mi răspundeau, probabil speriați de reacția mea, și că pur și simplu nu puteam trăi cu acest păgân de bărbat timp de șase luni. Sau șase zile. *Sau* chiar șase secunde.

Când am ajuns la partea în care Nemernicul Fără Nume m-a luat în brațe de parcă nu cântăream mai mult decât un cardigan și m-a închis în cameră, Keller a oftat.

"Oribil, nu-i așa." Am adulmecat.

"Monstruos." A fost o pauză. "Și fierbinte. Este el...?" "*Keller*! Ce întrebare nepotrivită."

Când a continuat să se uite la mine cu expectativă, mi-am dat ochii peste cap. "Cred că este atrăgător, dacă îl consideri chipeș pe Jason Momoa și pe ipoteticul copil al iubitului lui David Gandy. Dar asta nu contează. Omul acela îmi distruge literalmente viața. Să fii sexy nu înseamnă totul pe lumea asta, să știi."

"Aveți dreptate și îmi cer scuze." Cel mai bun prieten al meu și-a curățat gâtul. În cele din urmă, s-a oprit în fața ușii de la intrare, prăbușindu-se pe covorul de întâmpinare al clădirii sale. "Deci, cum mă conectez?"

"Vreau să mă ajuți să îl sperii. Le-ai speriat pe toate fostele tale bone. Nimeni nu este la fel de bun ca tine în a fi insuportabil."

"De fapt, dragă, îmi dai o șansă." Keller a râs. "În plus, dădacele mele nu erau amenințătoare, masculi alfa cu un probabil trecut militar."

"Nu mă ajută!" Am gemut, îngropându-mi fața în mâini.

"În regulă, să facem un plan de joc. Părinții tăi încearcă să-ți arate că ești al lor pentru a te modela și remodela. Eșecul nu este o opțiune. Ești o femeie puternică și independentă."

Am dat din cap, asimilând totul. Voiam să le arăt părinților mei că nu puteau să-mi facă așa ceva, fără să mă consulte. Nu mai vorbisem cu ei de la alunecarea de la sfârc. Încercaseră să mă sune de zeci de ori, dar eu nu răspundeam. Eram speriată, și jenată, și - bine - mă simțeam puțin vinovată.

Știam că mă vedeau ca pe o fată prostuță, care nu împărțea cu ei decât ADN-ul. Mă priveau așa de atâta timp, încât până și eu începusem să cred asta. "De ce am nevoie pentru ca această misiune să aibă succes?" Am întrebat. "Curaj, motivație și un cont Amazon funcțional".

"Am cel puțin două din cele trei." Motivația nu era numele meu mijlociu, dar eram entuziasmat de întreaga situație.

Keller a râs. "Destul de bine. Ia un pix și o hârtie și începe să scrii asta". Aveam de gând să mă lupt cu Nemernicul fără nume.

Și să câștige.

Chapter Four

Hallie

Nu am coborât la cină.

Nu puteam să suport nimic, eram prea speriată să îl revăd și nu aveam poftă de mâncare.

Oh, și, de asemenea, ușa mea era încă *încuiată* pe dinafară, deși habar nu aveam ce truc de magician-slash-gardă de corp a folosit pentru a face asta.

Eram prizonier în propria mea casă. Simplu ca bună ziua.

În acea noapte, somnul nu a venit. Mă tot gândeam la planul pe care Keller și cu mine l-am pus la cale pentru a scăpa de sergentul Scumbag. Părea pueril, pe jumătate pregătit. Nu eram sigur că va funcționa. Dar era mai bine să fac ceva decât să nu fac nimic.

Răsăriturile de soare au fost întotdeauna cele mai bune prietene ale mele. Însoțitorul meu constant în existența singuratică a lui Hallie Thorne. Îmi aminteau că fiecare zi era nouă, proaspătă și că avea oportunități nesfârșite.

Dar când soarele a răsărit a doua zi după ce Nemernicul fără nume a intrat în viața mea, tot ce am simțit a fost groază și furie.

Orele se târau succesiv. Am rămas complet nemișcat în patul meu, procesând, complotând, gândind prea mult. Apoi, pentru prima dată în viața mea, am auzit semnele revelatoare ale unui alt om în casă.

În ciuda faptului că am crescut în internate, am trăit întotdeauna pe cont propriu. Nu am avut niciodată colegi de cameră. Mama și tata mi-au interzis asta. Spuneau că confidențialitatea era esențială pentru oameni ca noi. Că alți copii ar ucide pentru a avea propria lor cameră, iar eu ar trebui să fiu recunoscătoare pentru intimitate.

Nu le păsa că îmi doream companie, prieteni, relații reale. Relațiile erau interzise pentru mine. Reprezentau un risc de securitate. Un risc politic.

În fiecare an, părinții mei îmi trimiteau prin e-mail o listă de persoane din clasa mea cu care puteam să socializez. În fiecare an, alegerile nu numai că erau formate, dar erau limitate la fete care nu voiau să aibă nimic de-a face cu mine.

Brainiacs, cei mai buni, m-au găsit lipsit. Nu suficient de inteligent, nu suficient de interesant, nu suficient de motivat. M-au ignorat, făcând imposibilă sarcina de a trăi o viață pseudo-normală.

Nu am mers niciodată la film cu prietenii, nu am participat la petreceri, nu am băut niciodată șampanie de neon cu un coleg de clasă. Nimeni nu voia să iasă cu fata ciudată Thorne.

De asemenea, bănuiam ceea ce acum știam că este adevărat - părinții mei nu mă izolaseră de ceilalți pentru binele meu. Nu voiau ca eu să am confidenți. Oameni cu care să-mi pot împărtăși viața și secretele. Nu voiau să aibă pe cap un titlu scandalos în cazul în care mi-aș fi pus încrederea în persoana nepotrivită. Lui Anthony și Julianne Thorne *încă* nu le păsa de sănătatea mea mintală la fel de mult ca de prețioasa lor reputație.

Au vrut să mă întorc acasă pentru a mă putea monitoriza.

Întotdeauna am refuzat. Aveam o idee despre cum era să fiu cu ei în timpul vacanțelor. O adulau pe Hera, copilul lor perfect, în timp ce mă mustrau pentru felul în care arătam și mă purtam, pentru notele penibile pe care le aduceam acasă.

După ce am absolvit liceul, fără prieteni ca un ambalaj de mâncare nesănătoasă pe o bancă, m-am dus la un colegiu comunitar din Los Angeles. Mama și tata au fost îngroziți. Voiau să mă duc la Harvard sau Yale. Cel puțin la Dartmouth. Dar mie îmi plăcea ideea de a mă "băga în mahala cu plebeii" de care ei mă "protejau". Mă gândeam că poate, doar poate, îmi voi găsi, în sfârșit, mulțimea printre oameni care nu aveau un fond de investiții și iahturi din umbră.

Părinții mei îmi închiriaseră această vilă din Hollywood Hills. Condițiile erau clare

-erau fericiți să plătească oricât cerea proprietarul, atâta timp cât nimeni altcineva nu locuia aici.

Fără iubit, fără coleg de cameră, fără BFF.

Am plâns și am implorat, am motivat și am negociat, dar nimic nu a funcționat.

Și astfel, în mod patetic, astăzi a fost prima dată când am auzit zgomotele altcuiva care trăiește sub același acoperiș cu mine. Și faptul că era cineva atât de ostil ca *el mi-a* furat o speranță prețioasă. Inima mea s-a încolăcit dureros în ea însăși, iar lianele din jurul ei s-au răsucit. Mă durea pieptul.

Am auzit o ușă de la etajul al doilea deschizându-se cu un vuiet - probabil a dormitorului pe care ticălosul îl revendica acum ca fiind al lui - urmată de pași care coborau pe scara curbă. Aparatul Nespresso se trezea la viață. Draperiile au fost împinse și deschise. A urmat o convorbire pe difuzor între Nemernicul fără nume și un bărbat despre care am presupus că era partenerul său de afaceri.

"Cum e în L.A.?", a întrebat cealaltă persoană. Părea foarte treaz, așa că am presupus că Asshole era fie de pe Coasta de Est, fie din Midwest.

"Murdar. Urât. De plastic." Ticălosul a deschis ușa de protecție care ducea în curtea din spate.

Dezinvoltura cu care a folosit casa mea ca fiind a lui m-a făcut să-mi fiarbă sângele. "Văd că te distrezi." Celălalt bărbat a râs. "Ea este...?"

"Suportabil?" Nemernicul fără nume a completat. "Nu. La fel de simpatic ca o

unghie încarnată."

Nici tu nu eşti o rază de soare.

"Aţi aşezat-o în faţa contractului nostru?", a întrebat celălalt bărbat. Exista un *contract*.

"Nu încă. Am închis-o în camera ei peste noapte ca să o obosesc."

"Răscumpărare!", i-a reproșat bărbatul, chicotind.

Răscumpărare? Serios? Ce nume de rahat pentru un nenorocit de clasă mondială. Nu putea fi Earl sau Norman?

"Nu poți să iei o pagină din cartea lui Moruzzi. Nu mai ești în Kansas." Cine era Moruzzi?

"A încercat să mă înjunghie cu o sticlă. Apoi a sunat la poliție." "Pe ea însăși?"

"Pe *mine*. Puștiul nu are două celule cenușii de creier care să se frece între ele." Mă ustura scalpul, ca și cum insulta ar fi fost turnată peste mine.

Nu prea multe lucruri mă jigniseră în acest stadiu al vieții mele - presa îmi spunea tot ce era sub soare și chiar și propria mea soră. Dar întotdeauna mă durea când oamenii mă făceau proastă.

Poate pentru că i-am crezut. Mă simțeam atât de pierdută, atât de depășită de situație.

Cealaltă persoană a râs cu poftă. Părea o persoană cu adevărat drăguță, ceea ce m-a surprins, pentru că era în afaceri cu un sociopat. "Pentru prima dată în viața ta, ai parte de o dramă feminină și sunt aici pentru asta, Ran."

"O să o aduc pe cățea la călcâie", a tunat Ransom. "O să fac niște popcorn între timp."

"Va fi desfigurată, declavată și va purta o zgardă cu mult înainte ca cuptorul cu microunde să sune."

Aerul mi-a rămas blocat în gât. Nu mai puteam să respir. Omul era atât de crud, atât de insuportabil de insensibil. Mai avusesem de-a face cu gărzi de corp înainte. Dar numai în scopuri decorative. Avusese dreptate în privința lor - existau doar pentru influență și ca standuri de fotografi pentru ocazii întâmplătoare pe Instagram.

Acest om chiar avea putere asupra vieții mele. O cantitate înspăimântătoare de putere. Și se pare că abia aștepta să abuzeze de ea.

După ce a terminat de râs de mine, am auzit pașii lui Ransom urcând pe scara plutitoare. Mi-am ținut respirația. A descuiat ușa din exterior. A împins-o până la jumătate, dar a rămas ferm afară, știind că nu era invitat. Am înghețat în lut. Chiar și după ce îmi explicase că era așa-zisul meu protector, tot ce era la el îmi făcea părul de pe brațe să mi se ridice.

"Ești decent?", a întrebat el aspru.

"De ce?" "Nu te-a oprit până acum", am scuipat, înainte de a ofta. "Ba da, sunt."

"Asta e revigorant." A împins ușa, sprijinindu-și un umăr de ușa sa. cadru.

M-am hotărât să-l întâmpin apucând primul lucru pe care l-am putut apuca de pe noptieră și aruncându-l cu putere peste cameră spre el. Ransom a prins-o fără efort, cu un centimetru înainte ca aceasta să-i atingă nasul. Mi-a înclinat bagheta magică - fără să fie spălată - încoace și încolo. Un rânjet încrezut i s-a conturat pe fața lui bântuită.

"Nu e prima mea alegere ca armă, dar e mai bună decât banana din *Scary Movie*."

Am pufnit ca să-mi acopăr jena. Durerea și rușinea mi se învârteau ca niște anghile în stomac. "Dă-mi-o înapoi. A fost o greșeală."

Cred că a crezut că sunt un maniac sexual. Doar un alt zvon pe care nu m-am

deranjat niciodată să-l corectez. Conform tabloidelor, mă culcasem cu mai mult de douăzeci de staruri de la Hollywood. Nimeni, nici măcar Keller, nu știa adevărul.

Că eram încă virgină.

Că nu am fost niciodată la o *întâlnire*.

Oricum, nu unul adevărat.

Ransom mi-a aruncat vibratorul în spatele umărului, ignorându-mi cererea. "Asigură-te că îl încarci des, pentru că, așa cum am spus, fără băieți sub acest acoperiș cât timp sunt eu aici. Ai dormit bine?" S-a deplasat de-a lungul camerei mele ca un demon, părând să plutească deasupra podelei. A deschis toate perdelele. Lumina naturală s-a revărsat în cameră.

Atunci nu e un vampir.

"Nu e treaba ta."

El a *spus "tsked"*. "Unde-ți sunt manierele, prințesă?"

Eram pe punctul de a-i spune că se ascundeau în orice gaură în care se târâse decența lui, când a ridicat în aer un dosar de manila, aruncându-l cu bumerangul spre mine.

"Contractul companiei mele. Citiți-l."

Am aruncat-o pe noptieră, fără să clipesc. "Îmi pare rău, gusturile mele literare sunt mai sofisticate."

"Nu aș crede asta nici dacă nu ar exista un exemplar din *National Enquirer* pe noptieră."

Touché. L-am cumpărat doar pentru că au publicat o poză cu un sfârc al meu care părea alterată. Oricât de rău ar fi părut, totuși, un lucru era sigur: Ransom arăta ca un prădător, dar nu ca unul care voia să mă mănânce întreagă. Felul în care se uita la mine, cu atâta dezinteres, îmi spunea că nu avea cum să încerce să mă atingă într-un mod sexual.

Mi-am examinat unghiile cu plictiseală. "S-ar putea să o răsfoiesc în timpul meu liber, dacă îți joci bine cărțile."

"O vei citi acum." Aciditatea lui glacială mi-a făcut pielea să mi se pietrifice. "*Cu voce tare*. Trebuie să discutăm detaliile."

Inima mi s-a oprit în piept. Am simțit că îmi vine să vomit. Nu am putut să citesc cu voce tare. Nu puteam nici să-i spun asta. Ce fel de lovitură ar fi primit dacă ar fi știut adevărul despre mine? Oare tata îl pusese măcar să semneze un NDA? Bineînțeles că da. Niciodată nu ar fi riscat ca adevărul despre fiica lui să iasă la iveală.

Tragând aer în piept, am zâmbit. "Știți ceva? M-am răzgândit în legătură cu scremutul. Până la urmă nu am chef să citesc manualul tău stupid. Nu acum. Niciodată." Și-a sprijinit un umăr de perete, părând morbid de plictisit. M-am întrebat dacă ceva din lume l-ar putea tulbura. Părea atât de lipsit de inimă, atât de robotizat. Era imposibil ca omul ăsta să aibă un partener. Nimeni nu putea face față unui astfel de om impasibil.

comportament.

"Ce?" Am lătrat defensiv.

Fața mea era insuportabil de fierbinte. Transpirația mi se aduna sub subsuori.

Eram atât de bolnăvicios de aproape de pericol încât gustul metalic al umilinței mi-a explodat pe limbă.

A scos ceva din buzunarul din spate al blugilor și l-a ridicat în aer.

Telefonul meu. Ecranul era plin de mesaje și notificări.

Bateria era atât de descărcată, încât linia era roșie.

Un zâmbet i-a descoperit buzele sculptate. "Citiți contractul, acceptați termenii și condițiile și vă puteți recupera telefonul. Ce zici de asta?"

Divină.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu
puteam... Nu fără suficient timp și fără să am
mintea limpede...
"Nu sunt de vânzare", am spus cu detașare. "Și nu citesc contractul tău stupid."
"Vrei să joci?" Zâmbetul lui s-a lărgit, și era atât de rău, atât de plin de venin, încât am
am simțit-o în oase. "Hai să ne jucăm."

S-a întors și a plecat, lăsându-mă să plâng în pernă.

Proastă, proastă Hallie.

Două ore mai târziu și o discuție mentală de încurajare, mi-am adunat curajul să ies din cameră, să cobor scările și să mă aventurez în bucătărie. L-am găsit pe Ransom purtând un pulover de soție îmbibat de sudoare și pantaloni de trening gri, pregătindu-și o omletă cu albuș de ou și spanac pe aragazul meu.

Mușchii lui străluceau. Fiecare centimetru din el era lung și suplu. Ochii mei au zăbovit asupra antebrațelor sale venoase. Pe conturul abdomenului său, așa cum apărea prin țesătura subțire a cămășii.

Perfecțiunea lui - atât de acută, atât de apetisantă - m-a deprimat. Știam că, în ciuda personalității sale oribile, era probabil considerat o mană cerească pentru femei.

Ceea ce m-a surprins, totuși, a fost că am realizat că nu eram în dezacord cu femeile respective. Îl găseam atractiv. Și niciodată nu am găsit pe *nimeni* atrăgător.

Târându-mi picioarele spre aparatul Nespresso, mi-am turnat o ceașcă.

"Vreau și eu una." Ransom și-a întors omleta cu măiestrie.

"Arăt eu ca un Starbucks?" Am mușcat din gură.

S-a oprit cu spatula în mână, încruntându-se. "Scump, supraevaluat, cu un sistem de credință obtuz și post-liberal. Acum că ai adus vorba..."

"Singura băutură pe care sunt dispus să ți-o servesc este otrava." Mi-am trântit ceașca pe granit, iar cafeaua s-a împrăștiat peste tot.

"Vești proaste pentru telefonul tău, care momentan este încă întreg, dar înțeleg." "Ți-a spus cineva vreodată că ești un tiran?" Puteam să jur că ieșea fum
din nările mele.

"Da, de multe ori. Ce vrei să spui?"

A strecurat omleta aerisită și pufoasă în farfurie. În ciuda tenorului său plat și răgușit, am recunoscut ceva pe fața lui pe care nu-l mai văzusem până atunci. Era confuzie, sau poate o ușoară surpriză. Aveam senzația că tipul ăsta nu era obișnuit ca oamenii să-i țină piept. L-am prins cu garda jos. Se așteptase să mă aclimatizez la noua mea situație după ce mă închisese în cameră o noapte întreagă.

Recunoscând că aceasta era o oportunitate, mi-am schimbat tonul.

"Știi ce? Bine." Am turnat cafea într-o a doua ceașcă. Pe furiș, în timp ce el nu se uita, am strecurat sarea roz de Himalaya din spatele lui și am turnat o cantitate generoasă în ceașca lui. Cel puțin cinci lingurițe.

I-am înmânat paharul chiar în momentul în care își ducea omleta pe insula din bucătărie. S-a cocoțat pe un scaun și a început să sape în ea. "Ai citit contractul?"

M-am sprijinit de tejghea, ducându-mi cafeaua aburindă la nas. "Nu." "E o lectură de cinci minute."

"Încă mai mult timp decât este dispusă *târfa* asta să piardă cu tine." Mi-am

examinat unghiile cu vârful roșu, dându-i de înțeles că îi ascultasem conversația cu partenerul său de afaceri.

A luat o înghițitură din cafea. L-am privit cu atenție. La început, ochii i s-au aprins. Apoi i-au întâlnit pe ai mei. Ceva a zvâcnit în ei. O urmă de întuneric.

Scuipă-l, m-am gândit cu disperare. *Arată-ți slăbiciunea, la naiba*.

A înghițit în sec. Genunchii mi-au
slăbit. Cum a făcut asta?

"Cum e ceașca ta de cafea?" Mi-am fluturat genele cu inocență.

A scuturat din cap, bătând restul băuturii fără să tresară. "Puțin cam insipidă, dar nu m-aș aștepta la altceva de la tine."

Am tușit un chicotit. "Eu și Bland nu ne cunoaștem". "De ce?

Din cauza vopselei tale ciudate de păr și a tatuajelor tale
"îndrăznețe"?"

"De ce ești așa de rea?" Știam răspunsul. De ce erau oamenii răi, în general? Pentru că nu erau mulțumiți de viața lor.

În cazul lui, nu m-aș mira dacă părinții mei i-ar spune să fie foarte dur cu mine.

"Pentru că cineva trebuie să-ți dea o lecție și, din păcate, pentru amândoi, acel cineva sunt eu."

A golit toată ceașca de cafea. Chiar dacă avea mai multă sare decât Marea Moartă. Cu cine aveam de-a face aici? Acum nu eram doar îngrozit, ci și îngrijorat că nu era în întregime uman.

Repede, și înainte de a mă speria, mi-am luat ceașca de cafea și m-am aruncat în fața lui. "Ascultă, am nevoie de telefonul meu înapoi. E pentru muncă."

"Tu nu lucrezi", mi-a reamintit el, terminându-și micul dejun în două înghițituri. Și-a luat farfuria și ceașca de cafea și le-a spălat în chiuvetă.

M-am răsucit în scaunul meu. "De fapt, da. Sunt un influencer Instagram, pentru informarea ta."

"Ăsta e un hobby, nu o slujbă." S-a îndreptat spre etaj. Am sărit în sus, alergând după el.

"Bineînțeles, este un loc de muncă. De fapt, mi-am luat angajamentul de a apărea la noua brutărie a cuiva de pe Rodeo Drive cu prietenii mei pentru o gustare astăzi."

Nu le-aș numi pe NeNe și Tara prietene, dar erau persoane pe care le vedeam în mod regulat. În plus, nu ar trebui să-mi justific viața în fața acestui tip.

Ransom a urcat scările cu mine pe urmele lui.

"Fun-fucking-tastic", a spus el sec. "Citește contractul, acceptă termenii și putem participa la obligația ta, după ce voi cerceta destinația și voi stabili cum și când îți vei face apariția. Apropo, noul tău buget este de o sută de dolari pe zi. Folosește-l cu înțelepciune".

Ce anume?

Ransom și-a dat jos puloverul transpirat al soției apucându-l de spate și lăsându-l să se lovească de perete cu un "*thwack*!" înainte de a intra în camera lui. Disperată, l-am urmat și eu acolo. Era pe cale să se dezbrace. Aceasta a fost partea în care am luat-o la fugă, dar, din nou, bărbatul ăsta nu m-a luat împotriva voinței mele. Era prea mândru pentru așa ceva.

S-a întors, ridicând o sprânceană. "Ce faci?" "Negociez?" Am tresărit.

"Ieși afară."

Mi-am înfipt călcâiele mai adânc în podea. "Dă-mi mai întâi
telefonul." "Citește *mai întâi* contractul", a replicat el.

Am închis ochii. Am respirat adânc. Chiar aveam de gând să-i împărtășesc cea mai mare nesiguranță a mea acestui monstru? Nu. Nu aveam cum să vorbesc cu el

despre ceva atât de intim, atât de umilitor.

"I..." Mi-am lins buzele. "Sunt..."

"Nu ești prea ocupat. Nici măcar nu te preface cu mine."

Ugh. "Nu e asta."

"Este o chestie de autonomie sau o chestie de influență despre faptul că ești prea important ca să te deranjezi să-ți citești propriile e-mailuri?". Tonul lui batjocoritor m-a străpuns.

"Nu!"

Cuvintele se simțeau ca niște gloanțe, străpungându-mi pieptul. Aerul mi se părea fierbinte și încărcat în plămâni.

"Las-o baltă. Nu mă mișc nici un centimetru până nu-mi dai telefonul înapoi." "Foarte bine."

Cu asta, și-a coborât centura pantalonilor de trening gri. Am aruncat o privire asupra V-ului ascuțit care îi delimita abdomenul. Pielea auriu și netedă a lui și dâra de păr care se rostogolea de la buric până la...

"Iisuse!" Am privit în altă parte, tușind pentru a-mi ascunde jena. "Ce faci?"

"Să te fac să fugi. Sau, alternativ, să pregătesc terenul pentru un acord de înțelegere frumos și amortizat după procesul de hărțuire sexuală pe care îl voi intenta împotriva ta."

Mi-am strâns ochii. Se juca de-a puiul cu mine. Și câștiga. Cum aveam de gând să-i supraviețuiesc timp de șase luni?

Nu ești. Va trebui să-l faci să renunțe.

"Ei bine?", a întrebat el. Cu ochii închiși, îi simțeam respirația caldă care îmi vântura partea laterală a gâtului. Frisoane mi-au urmărit pe șira spinării. "E rândul tău, Brat."

El a văzut acest lucru ca pe un joc de șah, ca pe o simplă distracție. Asta era *viața* mea. "O să citesc blestemăția aia de carte", m-am auzit spunând. Am deschis ochii. Din fericire, el nu a putut să citească.

pantalonii erau încă pe ei. Din păcate, la fel și un zâmbet condescendent. "Dacă dai peste cuvinte mari și intimidante, anunță-mă."

"Du-te naibii, Random." Cuvintele au ieșit tremurânde și m-am urât pentru asta. "Este Ransom", a corectat el.

"Aleatoriu ți se potrivește mai bine."

A făcut o pauză, scrutându-mă prin ochii cu glugă, amenințători, care mi-au reamintit că era un om care se lupta - proteja - pentru a-și câștiga existența. Buza mea inferioară a tremurat. Arăta ca un prinț fără inimă, distant și de neatins.

Orice ar fi văzut în ochii mei, l-a făcut să-și dea seama că eram o pradă prea ușoară. Maxilarul lui blocat s-a relaxat, iar expresia lui s-a transformat din criminală în gata cu rahatul meu.

"Mă urc în duș. Când ies, ar fi bine să fii gata să semnezi, după ce ai înțeles contractul." Și-a aruncat un prosop pe umăr și a ieșit din cameră.

M-am dus în dormitor și m-am cocoțat pe saltea, cu degetele strângând teancul de hârtii. Ochii mei au cutreierat paginile.

Cuvintele se lipiseră unele de altele, ca și cum hârtia ar fi fost udă. Am încercat să iau cuvântul pe rând, dar eram prea supărată pentru a mă concentra. După câteva minute de încercări, m-am ridicat în picioare și am deschis ușile balconului pentru a încerca să iau suficient aer.

Puteți să o faceți. Ai mai făcut asta înainte. Tot ce trebuie să faci este să te concentrezi.

Până când s-a bătut la ușa mea, am ajuns abia la al doilea paragraf.
Ceva legat de răspunderea personală.

Ransom a intrat înăuntru, purtând un costum elegant de la Prada și mocasini strălucitori, arătând de parcă ar fi participat la Oscaruri. Și-a butonat butonii de manșetă. Mi-am sprijinit un umăr de tocul ușii de la balcon, prefăcându-mă că nu vreau să mă arunc peste el.

"Ei bine?"

"Plictisitor și neinspirat. Una din cinci stele. Nu aș recomanda."

M-am îndreptat spre una dintre noptierele mele, luând un stilou dintr-un sertar. Am semnat linia punctată din partea de jos a contractului, chiar dacă nu aveam de fapt nicio idee despre ce presupunea acesta. I-am înmânat dosarul înapoi lui Ransom, arătându-i zâmbetul meu de femeie fatală.

"Așadar, ești capabil să iei o decizie bună până la urmă." Mi-a smuls contractul dintre degete.

Mă așteptam la o bătaie pe cap, era atât de înjositor, dar, desigur, nu eram destul de bună pentru atingerea lui Ransom.

"Tatăl tău îmi datorează o sută de dolari", a spus el, fără menajamente.

Ar *paria* pe asta? N-aș pune asta pe seama tatălui meu. Întotdeauna m-a privit ca pe micuța lui plăcintă de zahăr. Cu ochii mari și creierul mic.

Poate că tata i-a spus despre... *problemele* mele. Poate Ransom știa că nu am citit contractul. Și cât de trist era că acest străin care nici măcar nu mă plăcea avea mai multă încredere în mine decât în propriul meu tată?

Lacrimile mi-au umplut ochii și am simțit cum mi se înfundă gâtul

cu un țipăt. "Uită-te la mine acum, Brat."

Brat. A fost atât de condescendent, atât de denigrator... și nu puteam face nimic în privința asta. Părinții mei nici măcar nu-mi răspundeau la telefon.

De ce nu le răspunsesem când încă mai puteam? Când încă se mai putea discuta?

Am întors capul, aruncându-i o privire plină de ură, strângând din

umeri. "Mi-am îndeplinit partea mea de înțelegere. Acum dă-mi

telefonul, ticălosule." "Cere frumos."

"*Te rog*, ticălosule."

Râzând întunecat, mi-a scos telefonul din buzunarul interior al jachetei și mi l-a înmânat. M-am întins să îl iau. El a ridicat telefonul în aer, fără să mă lase să-l ating încă. Era atât de înalt încât telefonul a atins tavanul. În acel moment, mi-am dat seama că prin venele lui curgea aur lichid, nu sânge. Nu era un muritor. Și nici nu era un zeu. Era, pur și simplu, cu totul altceva.

"Țineți minte regulile: nu spuneți nimănui unde vă aflați. Aveți voie să postați fotografii ale unui loc doar după ce l-ați părăsit și după ce ați obținut aprobarea mea sau a lui Max."

Max? Cine naiba era Max? Am presupus că manualul/contractul îl acoperea.

Ransom a continuat. "Fără verificări. Nu spuneți nimănui despre programul vostru. Și absolut deloc să vă arătați mașinile și plăcuțele de înmatriculare ale acestora. Capiche?"

Am dat din cap, simțindu-mă ca un copil pedepsit, detestându-l din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trecea, dar nu-mi spusese că nu pot posta poze după ce părăsesc locațiile respective, ceea ce mi se părea mai practic, dar în același timp restrictiv. Totuși, nu aveam o strălucire optimistă în ceea ce privește restul conținutului misterios al contractului.

"Aș vrea să clarific un lucru, totuși." Mi-am înclinat bărbia în sus.

M-a privit fix cu expresia lui caracteristică, cu expresia lui "aș vrea să fiu în altă parte" , așteptând să continui.

"Am o slujbă adevărată și este importantă pentru mine. Contrar a ceea ce crezi tu, nu sunt o moștenitoare împrăștiată cu prieteni adolescenți îndreptățiți. Ai înțeles?"

A strecurat contractul într-o servietă și mi-a ignorat cuvintele, ceea ce am presupus că era mai bine decât să-mi râdă în nas.

Valsând prin holurile vaste ale conacului meu, a dispărut, ca o fantomă din poveștile pe care mama îmi spunea să nu le citesc după lăsarea întunericului.

"Deci, unde credeți că va avea loc Sundance anul acesta?" s-a întrebat cu voce tare Nectarine, sau NeNe, când ne-am așezat la Bakersfield, o nouă brutărie de pe Rodeo Drive. Și-a aruncat părul de culoarea lavandei într-o parte, deschizând un flacon de pastile portocalii și strecurându-și un Xanax pe gât.

Ransom stătea la o masă lângă noi, afară, lângă bordură, lucrând la laptop și arătând de parcă ar fi vrut să-i ucidă pe toți cei aflați în incintă. Eram hiperconștientă de prezența lui, așa că am observat când degetele lui s-au oprit pe tastatură. Cu siguranță auzise pârțul verbal pe care NeNe tocmai îl scăpase.

"Acolo unde are loc în fiecare an", am spus eu cu glas de lemn. "În Sundance."

NeNe s-a bosumflat, învârtind paiul în interiorul cafelei cu gheață fără să o bea. "Credeam că e ca la Jocurile Olimpice".

"Ar avea sens dacă Jocurile Olimpice ar avea loc doar în Grecia", a spus cealaltă însoțitoare a mea, Tara. Și-a tras de cocul ei blond cenușiu, făcându-l intenționat dezordonat.

Tara era un supermodel cu picioare lungi. Aș putea spune fără să greșesc că noi trei nu am avut niciodată o conversație iluminatoare sau intelectuală, dar ne-am trezit că ne petreceam timpul împreună de cele mai multe ori. Publicitarilor le plăcea atracția noastră combinată pe piață. Tara aducea publicul obsedat de modă, Nectarine pe cel pasionat de machiaj, iar specialitatea mea erau femeile din Midwest cu vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și patru de ani.

În ciuda acestui fapt, nu le puteam numi pe Tara și NeNe prietene. Știau foarte puțin despre viața mea. Nu că ar fi fost multe de știut. Tot ce făceam când eram împreună era să stau cu Keller și să postez pe Instagram povești despre gratuitățile mele.

Nările lui Ransom s-au umflat în timp ce continua să lucreze la laptop. Era evident că el credea că noi trei suntem o risipă de spațiu.

"Ce mai e nou la voi?" Am redirecționat conversația, luând o înghițitură din cappuccino-ul meu fără lapte. Trebuia să amestec subiectul pe un teritoriu mai sigur.

"Ei bine, cred că o să mă opresc cu extensiile de gene. Am văzut acest documentar...", a început NeNe.

"Oh, Doamne, și eu!" a intervenit Tara. "A fost atât de trist. Fata aia nu va mai putea niciodată să se dea cu rimel."

"Știi ce ar fi funcționat pentru a dezlipi genele?" NeNe a intervenit cu pasiune. "Acetonă. Rahatul ăla îndepărtează orice!"

"Inclusiv vederea ta..." Am murmurat în sinea mea.

I-am aruncat o altă privire nemulțumită lui Ransom, care s-a uitat la ceasul său scump. Nu mă simțisem niciodată jenat să le țin companie Tarei și lui Nectarine. Acum mă simțeam. Uram faptul că simpla lui prezență era ca și cum m-ar fi pus la punct cu prostiile mele. Dintr-o dată, existența mea goală avea un context. Și nu-mi plăcea asta.

În tot acest timp, un fotograf pe care îl invitasem de la un site de bârfe de

dimensiuni medii ne-a fotografiat în timp ce ne bucuram de timpul petrecut la Bakersfield. Sau cel puțin pretinzând asta.

"Puțină subtilitate, Hal-Pal", a mieunat Tara. "Te vedem cu toții cum îl verifici pe dl.
Hot Shot la ora trei."

Vorbea despre Ransom. Stomacul mi s-a învârtit. Era timpul să mărturisesc. Aveau să afle mai devreme sau mai târziu.

"De fapt." Mi-am curățat gâtul. "E garda mea de corp."

"Taci naibii din gură." NeNe și-a dat o palmă peste piept, ca și cum asta ar fi fost o știre națională. "Cu plăcere." Am oftat. "Tot ce spun este folosit împotriva mea cu tipul ăsta."

Am aruncat o privire pe furiș pentru a vedea dacă i s-a părut amuzant. Expresia lui a rămas albă. "Este *superb*", a spus NeNe. "Unde l-ai găsit? La Agenția Ford?"

"E singur?" a întrebat Tara. "Este bogat? Rolexul lui spune că da, dar fișa postului său spune că nu."

Asculta întregul schimb de replici. Așa-zișii mei prieteni erau atât de obișnuiți să discute despre personalul lor atunci când erau în sală, încât au uitat că oamenii chiar îi puteau auzi. Sau că asta ar trebui să conteze. Mă usturau obrajii. Era ca și cum îmi pusese o oglindă în fața feței și, dintr-o dată, îmi dădusem seama că nu eram o frumusețe. Eram o creatură bestială.

"Nu-i cunosc situația financiară și, sincer, nici nu-mi pasă", am spus, împingând în ciuda gustului metalic din gură. "Nu suntem chiar groși ca hoții. Nu discutăm despre finanțele noastre."

"Hei! *Yoo-hoo!* Bodyguard dude!" NeNe s-a aplecat peste scaunul ei de paie, făcându-i semne frenetice. Purta o rochie foarte mică, foarte înflorată și un zâmbet roz aprins. "Ai un nume, sau ce?"

Ransom a ignorat-o complet. A continuat să lucreze la laptopul său, refuzând să ia în considerare masa noastră. *Ce sac de scule*.

"E surd?" NeNe s-a întors spre mine, strâmbându-și gura.

"Nu poate fi surd, prostule." Tara și-a dat ochii peste cap. "Cum ar putea să audă dacă cineva o atacă? E doar antrenat. Ca... știi tu, câinii de pază."

Am închis ochii, lăsându-mi fața în palme.

Proprietara brutăriei, o fostă vedetă de reality-show care ajunsese până în semifinalele unei emisiuni de cofetărie, a ieșit cu greu, smulgându-și șorțul. "Puteți să vă uitați mai puțin interesați de tipa sexy de la masa cinci și să vă concentrați mai mult asupra produselor mele de patiserie?". A arătat spre coșul apetisant pe care îl pusese în fața noastră, încă neatins. "Pentru ce te plătesc?"

"Întrebarea nenorocitului de mileniu", murmură Ransom în sinea lui, continuând să tasteze.

"Îmi place tipul ăsta." Tara a zâmbit, aruncând degetul în direcția lui. "Are tupeu. Ai o prietenă? Un iubit?"

"Irelevant", a spus el, fără să-și dezlipească privirea de pe ecran. "Am *standarde.*" "Nepoliticos." Tara a strâmbat din nas.

"Sincer", a ripostat el.

"Cum poți să-l lași să ne vorbească în felul ăsta?" a oftat NeNe în direcția mea, jignită în numele Tarei.

"Din punct de vedere tehnic, ai fost complet ignorat înainte de a mă întrerupe, așa că nu ești în măsură să te plângi." Ransom și-a închis laptopul dintr-o palmă, s-a ridicat și s-a întors spre mine. Privirea lui mi-a provocat un fior pe șira spinării. "Ziua de joacă s-a terminat. Înfășoară-te."

Mânia îmi fierbea în sânge. Nu putea să-mi spună ce să fac cu timpul meu. El

era garda mea de corp, nu dădaca mea. În plus, așa cum am spus, *lucram*.

"Scuze, vrei să plec pentru că...?" Mi-am încrucișat brațele, tolănindu-mă pe scaunul meu.

"Ești aici de mai bine de o oră, ceea ce înseamnă că ți-ai îndeplinit obligația profesională și că probabil că oamenii știu unde te afli până acum".

Explicația lui avea sens. Din nefericire pentru amândoi, logica era în prezent anulată de nevoia mea de a mă răzvrăti împotriva acestui tip. Ce pot să spun? Femeile nu-și ardeau sutienele în anii șaizeci doar pentru ca eu să primesc ordine de la un ticălos cu un simț exagerat al importanței.

"Nu. Cred că o să rămân pe aici."

"După cum ne-a învățat istoria, gândirea ta nu a dus niciodată la nimic bun." El a *spus "tsked"*. Și-a scos telefonul din buzunar și a început să trimită un mesaj cuiva. Coloana mea vertebrală s-a întepenit. Reușise să-mi strice viața de multe ori în mai puțin de douăzeci și patru de ore și nu părea că rămăsese fără idei.

În ciuda eforturilor mele de a părea neafectată în fața așa-zișilor mei prieteni, am cedat. "Ce faci?" L-am întrebat în cele din urmă.

"Anulează-ți toate obligațiile profesionale pentru săptămâna aceasta. Mi-am permis accesul la calendarul tău de pe Google ieri, când erai ocupat să țipi în pernă." Nu și-a ridicat privirea de pe ecran.

Tara îi cuprinse gura. NeNe s-a prăbușit, prefăcându-se că are căscat.

"Nu poți face asta." Am sărit în picioare, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

"Deja am făcut-o." Și-a băgat telefonul în buzunarul din față. "Doamnelor." A dat din cap.

spre ei. "A fost o neplăcere, dacă nu chiar un coșmar total."

Tara și NeNe nu au scos niciun sunet. Nu mă puteam gândi la nicio ocazie în care ar fi putut întâlni pe cineva atât de nepoliticos și de neimpresionat de existența lor ca Ransom.

În loc să stea acolo și să mă convingă să vin cu el, a început să se îndrepte spre Nissan LEAF-ul meu. Acest lucru mi-a amintit că el avea cheile de la mașina mea - insistase să conducă el însuși până aici pentru că, citez: "Nu am încredere în tine cu un bețișor de urechi, darămite cu un vehicul".

Mă *lăsa* acolo să mă descurc singură. După ce mi-a anulat cărțile de credit și l-a pus pe Dennis în concediu plătit.

M-am uitat în jurul meu și am văzut că Tara și Nectarine se uitau la mine cu un amestec de șoc și groază.

"Eu... trebuie să plec." L-am urmat pe Ransom, care deja dădea colțul străzii și intra în parcare. Mi-am pus mâna pe brațul lui pentru a încerca să-l încetinesc, dar era rapid.

"Care e problema ta?" Am răcnit.

Fața lui era rece ca piatra, cu maxilarul încordat în timp ce răspundea. "Unele probleme de abandon cu un strop de management al furiei și nerăbdare inerentă. Toate autodiagnosticate. E rândul tău."

"Problema mea ești tu!" Am gâfâit, încercând să țin pasul cu pașii lui.

"Rușine." Un amuzament ușor i-a colorat tonul. "Opinia ta înseamnă atât de mult pentru mine."

"Chiar mi-ai anulat toate obligațiile pentru săptămâna asta?" Am cerut.

"Da." Mi-a deblocat Nissan LEAF-ul negru, alunecând pe scaunul șoferului. "Ai depășit perioada de ședere la cafenea, încălcându-ți obligațiile contractuale, la nici două ore după ce ai semnat contractul. Dacă nu poți juca după reguli - nu vei

mai juca deloc."

A pornit motorul înainte să intru. A trebuit să sar repede înăuntru de teamă să nu mă lase acolo.

La naiba. Dacă aș fi citit contractul ăla stupid, aș fi știut despre ce naiba vorbea. Pentru ce am mai semnat.

"Ești un sadic", am remarcat.

A dat cu spatele de pe locul de parcare și a ieșit din parcare ca un pilot de curse profesionist. "Mulțumesc."

"Nu a fost un compliment."

"A fost, venind din partea cuiva cu abilitățile retorice ale unui copil de grădiniță. Frumoasă treabă ai făcut acolo. Și niște prieteni mișto."

NeNe și Tara nu erau chiar prietenele mele, dar nu voiam să mă spăl pe mâini de ele doar pentru că acest om era cea mai condescendentă creatură de pe planeta Pământ.

"Prietenii mei nu sunt idioți. Sunt doar..." Am încercat să mă gândesc la un mod măgulitor de a le descrie pe Tara și Nectarine.

"Idioți?" a sugerat Ransom fără să fie de ajutor.

"*Protejați*."

"De la ce? Biblioteci?", a scuipat el. "Prietenii tăi sunt o reflectare a ceea ce ești. Și în acest moment pare a fi al naibii de superficial, Brat. Ținteși prea jos."

"Facem afaceri împreună. Asta nu ne face suflete pereche", am spus scurt. "Fetele astea nu ar putea nici măcar să scrie cuvântul "*afaceri" dacă* și-ar pune amândouă capetele laolaltă." El s-a strecurat prin traficul condensat din Los Angeles. Era atât de cald încât palmierii arătau de parcă încercau să se cocoațe pentru a evita soarele.

"Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să judece mai mult decât tine!" Mi-am aruncat brațele în aer. "Încearcă să pleci din L.A. Lumea e plină de oameni care chiar apreciază substanța."

N-are rost să ne mai certăm cu tipul ăsta. Ne-am petrecut restul drumului într-o tăcere încordată. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce trebuie să fi spus Tara și NeNe pe la spatele meu chiar acum. Scena cu Ransom a fost mai mult decât umilitoare. Nu-mi puteam permite să fiu văzută certându-mă cu el în public. Avea să distrugă și puținul respect pe care mi-l câștigasem în Tinseltown.

Dar nici să cedeze în fața tiraniei sale nu era o opțiune. Trebuia să scap de el, repede.

Când ne-am întors în casă, Ransom m-a informat că pleacă să facă niște comisioane. A făcut-o în stilul său caracteristic, nesuferit. A deschis ușa dormitorului meu fără să bată la ușă și mi-a aruncat expresia lui de "nu te-aș lăsa cu ultimul meu meci".

În ciuda grosolăniei lui, am fost extaziată. În sfârșit, aveam să am puțin timp singur pentru a-mi pune în aplicare planul de a scăpa de Ransom.

"Voi încerca să nu-mi fie prea dor de tine." Am sărit din pat, pe punctul de a-i trânti ușa în nas. Eram la telefon, sunând oamenii pe care îi anulase în acea săptămână - promotori de petreceri, manageri de PR și chiar Keller - și cerându-mi scuze pentru salvarea de ultim moment.

"Max o să-ți țină companie, așa că nu-ți face idei." Ransom s-a încruntat. Da. Bineînțeles că da. Max. Dacă aș avea cea mai vagă idee cine era omul acela.

"Îmi amintești de Max?" Mi-am răsucit o șuviță din părul meu burgund în jurul degetului. "Al doilea tău ofițer de protecție apropiată."

"Oh, da." Am râs cu aer. "E tot soare ca tine?"

S-a îndepărtat, terminând conversația. Zece minute mai târziu, am auzit ușa din față deschizându-se. Ransom vorbea cu un tip, Max, care a sosit la ora patru după-amiaza fix. Am zăbovit în camera mea, ascultând cu atenție conversația lor în speranța de a obține

niște informații despre ceea ce se întâmpla. Mă simțeam ca și cum casa mea nu mai era a mea, cu toți acești străini care veneau și plecau.

Când Ransom a plecat, am încercat cu disperare să-mi sun părinții. Nu au răspuns. Când le-am sunat secretarele, am primit același răspuns - erau prea ocupați, nu puteau să se ocupe de mine în acest moment.

Abătută, m-am târât până jos ca să mă prezint lui Max. Nu avea rost să-mi fac doi dușmani sub acest acoperiș.

Când am ajuns în sufragerie, am găsit un bărbat slab, cu un aspect tânăr și strident, așezat pe canapea, răsfoind o carte groasă de fantezie. Băiețos și modest, Max semăna cu fratele mai mare al celui mai bun prieten al tău într-un film de fete din anii '90. Nu arăta amenințător ca șeful său. Și mai bine - el nu a stârnit în mine același disconfort pe care mi-l provocau majoritatea bărbaților.

"Oh. Bună." S-a ridicat stângaci în picioare de îndată ce am intrat în vizor. A lăsat cartea pe canapea, ștergându-și mâinile pe pantaloni. Mi-a oferit mâna. Am decis, împotriva judecății mele obișnuite, să o iau.

Umerii mi s-au mai relaxat puțin. Nu arăta deloc ca un bodyguard. Nu că Ransom ar fi arătat. Ransom arăta ca un moștenitor superb și bogat, căruia i se părea insuportabil să împartă o planetă cu oameni obișnuiți.

"Nu am vrut să vă întrerup sus", a explicat Max. *Ăsta era* genul de bodyguard care îmi plăcea.

"Mulțumesc, tocmai lucram." Minciuna s-a rostogolit ușor pe limba mea. "Eu sunt Hallie."

"Max."

Amândoi am zâmbit. Arăta atât de tânăr, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă era de vârsta mea. "Am douăzeci și cinci de ani", a spus el, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Și-a ascuns capul, cu obrajii roz. "Doar că toată lumea mă întreabă, pentru că arăt cam tânără. Sunt un fost SEAL. Ești pe mâini bune."

"Oh, uhm, nu mă îndoiam de abilitățile tale." Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. "O să locuiești și tu aici?" Am scăpat din gură, îndreptându-mă spre bucătărie pentru a ne face amândurora smoothie-uri.

Poate că, dacă eu și Max ne înțelegeam bine, Ransom ar fi trecut pe locul din spate și i-ar fi dat mai multe ture, iar eu aș fi putut să îmi recapăt o parte din libertate.

A clătinat din cap la periferia mea. "Ran va fi cu tine în cea mai mare parte a timpului. Eu voi fi doar în așteptare. Dar voi fi de gardă indiferent de situație".

Inima mea s-a scufundat.

Max s-a așezat pe un taburet în fața mea, privindu-mă cum îndesam o banană, un kiwi, căpșuni, gheață pisată și lapte de cocos în aparatul de făcut smoothie. Am turnat produsul finit în pahare înalte și i-am strecurat unul în calea lui pe insula din bucătărie.

Și-a ridicat paharul în semn de toast. "A trecut o secundă de când nu am mai băut așa ceva." "Un smoothie?" Am întrebat.

El a dat din cap. "Locuiam în Oceanside. Jamba Juice a fost ca o a doua mea casă în timpul liceului. Totuși, am renunțat la obiceiul sănătos când am fost detașat."

Am zâmbit în semn de înțelegere. "Și eu sunt așa. Îmi schimb obiceiurile, în funcție de locul în care locuiesc. Când am fost în New York, eram înnebunită după pizza siciliană și cosmos." "Pizza siciliană este un *păcat*. Aluatul de pizza trebuie să fie ca un prezervativ - subțire, aerisit, fără orice supliment inutil", a spus Max.

"Păi, păcatul este *delicios.*" Am ridicat din umeri, râzând.

"La fel și smoothie-ul tău. Mulțumesc pentru asta." Max a zâmbit în jurul paiului reutilizabil pe care i-l pusesem în băutură.

A fost o clipă de tăcere, în timp ce amândoi respiram.

"Ești cu adevărat diferită, știi?", a spus el în cele din urmă. Zâmbetul lui a căzut imediat.

Știam la ce se referea. Ransom îi pictase o altă imagine despre mine. Dificilă, indisciplinată și nepoliticoasă. Nu știam cum putea cineva să creadă în cuvântul lui Ransom. Părea să aibă o viziune atât de cinică și sumbră asupra vieții.

"Cum așa?" Am întrebat cu blândețe. Nu voiam să-l sperii pe Max. Avea potențialul de a deveni un aliat.

A luat o înghițitură din smoothie pentru a câștiga timp. Am

așteptat cu răbdare. "Nu știu. Mi-am imaginat doar..."

"Cineva insuportabil?" Am încruntat o sprânceană, sprijinindu-mi coatele pe suprafața dintre noi.

"Cam așa ceva." Urechile lui s-au înroșit în roșu de roșie.

"Ransom a avut cumva vreo legătură cu această imagine?" Mi-am înclinat capul într-o parte. Știam că pășeam în ape periculoase. Ransom era șeful lui. Compania de securitate pentru care lucrau avea numele lui de familie. Dar aveam nevoie să mă simt validată.

Max s-a încruntat, părând cu adevărat confuz.

"Ce vrei să spui?"

"Ți-a spus Ransom că sunt un coșmar?"

"Nu. Ransom discută doar chestii tehnice. De aceea i se spune "Robotul"." Întregul corp al lui Max a intrat în rigor mortis, înțepenindu-se. Știa că nu ar fi trebuit să spună asta. Urechile mele s-au ciulit.

"I se spune Robotul?" Am întrebat. "Păi... da."

"Cine sunt ei?"

"Aproape toată lumea din industrie."

"De ce?"

"Pentru că el nu a luat niciodată o decizie ilogică, la cald - niciodată. Este cea mai pragmatică creatură de pe planetă. Aproape ca și cum ar fi fost programat într-un anumit fel. E un... știi tu."

"Robot", am terminat, mulțumită de faptul că, cel puțin, lipsa de interes a lui Ransom față de mine nu era ceva personal.

Max a dat din cap. "Oricum. M-am gândit că vei fi insuportabilă pentru că, uhm, te-am căutat pe Google și păreai cam pretențioasă. Ransom nu vorbește despre clienți. Adică, deloc. E nebunește de profesionist, așa că nu-ți face griji."

Am vrut să-i spun că acest om nebunește de profesionist îmi anulase cărțile de credit, îmi furase telefonul și făcuse o scenă în fața prietenilor mei, dar după sclipirea din ochii lui Max când vorbea despre șeful său, nu aveam să reușesc să-l conving că Ransom era în afara limitelor.

În schimb, ne-am sorbit smoothie-urile și Max mi-a povestit despre momentul în care a trebuit să scoată o vedetă pop dintr-o cameră de hotel într-un cărucior de serviciu.

Max a fost drăguț, amuzant și atrăgător. Până când ceasul a ajuns la zece, începusem să îl plac și îmi doream să facă mai multe ture cu mine.

Încă mai aveam de gândit la războiul cu Ransom, iar timpul nu era de partea

mea. Cândva după ora zece, mi-am întins brațele și m-am prefăcut că bâigui. "Cred că o să fac un duș și o să mă culc în așternuturi."

"În regulă, voi fi jos dacă ai nevoie de mine."

"Când se va întoarce Ransom?" Am întrebat, ridicându-mă în picioare. Voiam să știu cât timp aveam la dispoziție pentru a-mi executa planul.

Și o altă parte mai mică din mine se întreba unde naiba era și de ce îi lua atât de mult timp să se întoarcă.

Max și-a îngrijorat buza inferioară, gândindu-se la asta. "Probabil că nu până la miezul nopții. Poate dimineața. Sunt programat să stau aici până la ora nouă dimineața, dar nu-ți face griji, nu a m de gând să adorm la datorie."

Deci Ransom a avut parte de acțiune în seara asta. Ipocrit. Mă întrebam ce fel de femei îi plac. Înalte și cu picioare lungi? Istețe și istețe? Geniile? Probabil toate cele de mai sus. Sora mea, Hera, le-ar putea întrece pe toate. Acum mă gândeam că Hera și Ransom se întâlnesc, și un fior mi-a trecut pe șira spinării.

Destul de ciudat, gândul că garda mea de corp îi acorda atenție unei alte femei - atenție *pozitivă,* nu mai puțin - mă făcea să mă simt iritat și neliniștit. Deși mă îndoiam că un nemernic ca el și-ar face timp să curteze serios o fată.

"În regulă. O să iau cina să o mănânc în dormitorul meu." Am zâmbit cu dulceață, aruncând ușa frigiderului și scoțând una dintre fripturile crude uriașe pe care Ransom le stocase în frigiderul meu.

M-a înfuriat faptul că nu a ținut cont de faptul că eram vegetariană din motive morale. Să pun în frigider ceea ce eu consideram a fi un cadavru de animal era un uriaș deget mijlociu la tot ceea ce credeam.

Acoperind friptura cu o altă farfurie, m-am îndreptat spre etaj, unde m-am oprit la una dintre băi pentru a lua o foarfecă, înainte de a intra în camera lui Ransom.

Era prima dată când intrasem în această cameră de când se mutase, dacă nu luam în considerare confruntarea de mai devreme, în care nu avusesem ocazia să mă uit bine la ea. Am aruncat o privire în jurul meu, luând cu poftă fiecare detaliu și arhivându-l în memorie. Una dintre cele mai importante strategii de război era să-ți cunoști inamicul.

Deloc surprinzător, camera era extrem de organizată și îngrijită. De fapt, aproape nimic nu se schimbase în înfățișarea ei, cu excepția faptului că toate pernele decorative care se aflau anterior pe pat dispăruseră acum, probabil îndesate într-unul dintre dulapuri.

M-am simțit ciudat să adulmec o cameră care făcea parte din casa mea. Mirosul lui Ransom se agăța de cearceafuri, lemnos, de piele și bogat. Am deschis unul dintre sertare și am găsit o colecție de ceasuri și curele. Curelele erau înfășurate în jurul lor în mod ordonat. Ceasurile costau cel puțin 50.000 de dolari fiecare. Răscumpărarea a fost *bătută*.

Am deschis un alt sertar și i-am găsit șosetele, butonii și lenjeria de corp. Erau toți negri, toți de firmă și toți noi.

Lângă ea se afla o frânghie plisată grațios. Scuze...

ce? De ce avea omul nevoie de o *frânghie*?

Încercând să mă conving că era normal, că poate avea nevoie de ea pentru slujba lui (dar *cum*?), am închis sertarul. Trebuia să existe o explicație. Ransom era un nemernic, dar nu-mi dăduse senzații de ciudat. Iar eu puteam să percep destul de bine vibrațiile de ciudat. Experiența și toate cele.

Trecând la dulap, i-am găsit costumele și cămășile sale. Pocnind foarfecele în

aer, m-am apucat de treabă. Am tăiat friptura în bucăți mici, apoi le-am ascuns în locuri întunecate și discrete din dulapul lui, unde nu le-ar fi putut găsi niciodată. Dacă îi plăcea atât de mult carnea - era corect să miroasă și el ca ea.

Nu mai făcusem niciodată în viața mea ceva atât de complicat, și începusem să simt o urmă de regret când ultima bucată de friptură a fost ascunsă într-un colț al dulapului cu mochetă.

Asta a fost o prostie. Omul acela îmi ruina în mod activ viața, iar tot ce făcusem eu fusese o glumă inofensivă pentru a-i face hainele să miroasă urât. A fost infantilizant.

Am înaintat spre laptopul lui, care era așezat pe noptieră, și l-am deschis. Avea nevoie atât de o amprentă digitală, cât și de o parolă pentru a permite accesul. La *naiba*. Am pus laptopul înapoi pe noptieră, întrebându-mă dacă Ransom făcea sex cu o altă femeie chiar în acest moment, și i-am deschis servieta. Acolo - voila - am găsit în sfârșit ceva interesant. Hârtii. Despre *mine*.

Am răsfoit paginile, înghițind cât de multe informații puteam - în limita rațiunii. Era trecut salariul săptămânal al lui Ransom - uau - și descrierea postului, inclusiv solicitările specifice ale tatălui meu pentru el. Inima îmi bătea cu putere în piept. Abia puteam să deslușesc cuvintele înainte de a mă simți amețită și umedă. Eram pe punctul de a împinge hârtiile înapoi în servietă, când o voce oțelită și răgușită a ricoșat peste pereți ca un glonț, străpungând o gaură deschisă și dureroasă în spatele meu.

"Mare greșeală."

Învârtindu-mă, am strâns foarfeca în pumn și am încercat să mă feresc sub brațul lui pentru a fugi în camera mea. M-a prins de talie, luându-mă ca pe un copil mic și poziționându-mă înapoi în fața lui. M-am uitat la fața lui. Ochii lui verzi s-au îngustat în fante periculoase. Buzele lui au devenit plate de furie. Fațada lui de perfecțiune a rămas la locul ei, dar părul îi era ciufulit și gâtul îi era roșie.

Unde ai fost?

Ce ai făcut?

De ce arăți atât de strălucitoare?

Cea mai bună întrebare dintre toate - de ce îmi pasă?

Am apucat foarfecele de găurile degetelor, țintind lamele spre coapsa lui. A prins repede foarfeca între degete, privirea lui nu mă părăsea.

Dând din cap, a suspinat. "Am trecut peste asta, cu siguranță."

Mi-a smuls foarfecele din mână, aruncându-le pe noptiera din spatele meu. I-am zărit palma. Era însângerată. Îl făcusem să *sângereze*. Cumva, nu m-am simțit oribil din cauza asta. Era bine de știut că era în carne și oase, până la urmă.

"Ce cauți în camera mea, Brat?"

Am înghițit, simțind cum gâtul mi se clatină la o înghițitură. Fața lui era aproape. Prea aproape. Destul de aproape încât puteam să simt gustul de whisky de pe limba lui și mirosul de cireșe. Buzele mi s-au încolăcit de repulsie și am tremurat toată. Am vrut să-i scuip în față. Îmi făcea atâtea reproșuri pentru comportamentul *meu* și se cupla cu cineva care folosea luciu de buze cu aromă?

Și i-a spus Tarei că are standarde!

"Snooping, Random. Ce altceva?" Am zâmbit cu dezinvoltură, netezindu-i țesătura cămășii deja călcate. "Am vrut să aflu lucruri despre noul meu *coleg de cameră*."

"Și tu ai făcut-o?" Mi-a dat mâna la o parte, cu ochii morți și reci.

Corpul lui era la același nivel cu al meu. Coapsele mele îi frecau genunchii. I-

am simțit căldura lui înghițindu-mă. Mi-a tras un fior pe șira spinării. Niciodată nu mai simțisem căldura altcuiva pe a mea așa.

Pentru prima dată în viața mea, nu am vrut să fug de un bărbat. Nu avea niciun sens. Uram bărbații. Bărbații, în general, erau o amenințare pentru mine. Iar acesta dovedise deja că era capabil să-mi facă rău. Dar ceva la Ransom nu-mi era familiar.

Poate chiar puțin surprinzător. În mod ciudat, m-am bucurat de ura noastră unul față de celălalt.

În avalanșa de haos pe care a adus-o în viața mea a trăit o măsură de siguranță. Știam că nu va ridica niciodată o mână asupra mea. Dimpotrivă, mă va proteja de orice rău mi-ar putea apărea în cale.

"Da." Mi-am lins buzele, fără să mă dau un centimetru înapoi, fără să mă retrag sau să-i arăt că mă sperie. "Am aflat, de exemplu, că te cuplezi cu un copil de 12 ani."

"*Dafuq*?", a bubuit el. Părea dezgustat... dar și puțin alarmat? Ca și cum aș fi fost pe urmele lui.

Doamne, te rog să nu-mi faci garda de corp un pedofil. Ar trebui să-l omor, și nu vreau să am asta pe conștiință.

Mi-am dat din păr. "Cine altcineva ar purta luciu de buze cu aromă de cireșe? Haide, Random. Nu mă face să alertez autoritățile."

Cu asta, i-am făcut cu ochiul și am încercat să mă îndrept spre ieșirea din camera lui. Mi-a prins încheietura mâinii, învârtindu-mă pe loc, arătându-și dinții cu fervoare. Era prima dată când îl vedeam furios. Până acum, tot ce îmi oferise fusese versiunea lui plictisită și dezinteresată - chiar și atunci când mă aruncase pe umăr și mă azvârlise în camera mea... *Nu-mi* plăcea Ransom furios.

"Ascultă aici, Brat. Această cameră este interzisă pentru tine până când timpul nostru se termină. M-ai înțeles?"

"Va fi reciproc?" Am cerut. "Ce anume va fi
reciproc?", a întrebat el scurt. "Vei sta și tu
departe de camera mea?". "Eu sunt nenorocita
ta de securitate!"
Oh, Doamne. *Nu* a aruncat *niciodată* bomba F. Chiar am atins un nerv în seara asta.

"Poți să mă asiguri atât de aproape în *afara* adăpostului meu", am răspuns inteligent. "Vreau puțină intimitate aici."

"Și vreau un client suportabil. Ghinion. Voi intra în camera ta ori de câte ori voi simți că e necesar, prințesă. Dar să se știe - dacă intri aici neinvitat, vei ieși pe fereastra aia nenorocită."

Mă amenință cu violența. Asta a fost destul de contraproductiv pentru rolul său în viața mea. Dar aveam sentimentul că știa deja asta. Era plin de prostii. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău. Nu știam de unde să știu. Pur și simplu știam.

"Păcat. Am crezut că ești o persoană cu mai multă stăpânire de sine decât atât."

Ransom s-a aplecat, buzele lui aproape că le-au atins pe ale mele când a vorbit. "Pleacă de aici înainte să-i spun tatălui tău că ai încercat să-l seduci pe ofițerul tău de protecție apropiată."

Asta mi-a atras atenția.

Am rămas cu gura căscată de șoc. "Asta e o minciună!"

A ridicat din umeri. "Prezența ta constantă în camera mea ridică semnale de alarmă. Dacă nu este intenția ta - nu mai rătăci pe aici. În orice caz, conștiința mea este curată. Nu o folosesc niciodată. Acum *pleacă*."

Am făcut-o. Într-o rafală de lacrimi și panică febrilă, trântind dramatic ușa dormitorului meu în urma mea. Imediat ce am fost singură, în întuneric, am luat telefonul și am sunat-o pe Hera. Speram să o evit, dar era evident că părinții mei nu

aveau de gând să mă sune înapoi și nu mai aveam alte opțiuni. Nu puteam să continui să trăiesc sub același acoperiș cu acest bărbat. La naiba, trebuia să salvez tot cartierul pentru a scăpa de vibrațiile lui demonice.

Hera a răspuns la al patrulea apel. Părea somnoroasă, în comparație cu gâfâielile și suspinele mele isterice.

"Hallie?" A căscat. Numai vocea ei s-a simțit ca o palmă peste fața mea. "Ești bine?

Ești în *siguranță*?"

Da? Nu? Cum puteam să răspund la această întrebare?

"Hera. Am nevoie, am nevoie, am nevoie, am nevoie de ajutorul tău!" Am urlat, îngropându-mi fața în pernă. Cretinul ăsta mă manipula, îmi controla fiecare aspect al vieții mele... nu era un protector. Era un abuzator.

"Ești bine?" Acum părea alertă. "Fizic, cred."

Am oftat. "Dar din punct de vedere mental..."

"Dacă e vorba de garda de corp, nu pot face nimic pentru tine." Îngrijorarea din vocea ei s-a transformat în enervare. Am auzit-o cum s-a așezat în poziție verticală, arcurile patului scârțâind sub corpul ei ușor.

"Tu nu înțelegi!" Am spus cu disperare. "El este un coșmar, el..."

"Ți-ai arătat sânii întregii lumi, Hallie. Chiar crezi că ceea ce ai nevoie acum este *mai multă* independență? A fost angajat să te ajute să rezolvi lucrurile. Lasă-l să te ajute."

"Mă amenință. Mă manipulează. Ca să nu mai spun că îmi confiscă bunurile."

"Da, ei bine, hai să recunoaștem, dacă încă te comporți ca un adolescent, poate că e timpul ca cineva să-ți confiște lucrurile." A mai lăsat să iasă un nou căscat.

Am închis ochii, strângând din gură fiecare cuvânt ca și cum ar fi fost făcut din sticlă. "Hera, mama și tata nu vor să-mi răspundă. Știu că te vor asculta. Ești preferata lor."

Îi *plăcea să* audă asta.

"Mama și tata nu fac favoritisme", a replicat ea cu eleganță. "Nu cred că ai vreo șansă să ajungi la ei, oricum. Sunt foarte supărați. S-au străduit atât de mult pentru tine. Nici nu pot să încep să număr câte feluri le-ai frânt inimile. Totuși, îl roagă pe tipul pe care l-au trimis să aibă grijă de tine pentru noutăți, așa că poate dacă în sfârșit îți vei reveni și vei începe să te comporți ca un adult, el le va spune să te sune înapoi."

"Hera! I-"

"Nu, Hallie. Îmi pare rău. Trebuie să te descurci singură cu asta. Eu trebuie să recuperez somnul. Am o tură peste două ore."

Cu asta, a închis, lăsându-mă într-o mare întunecată de cearșafuri de satin și mizerie.

Chapter Five

Apoi.

Prima regulă a fost să nu dezvolți niciodată sentimente.

Nu pentru jucării.

Nu pentru mâncarea care a fost servită. Cu siguranță nu pentru oameni.

Când domnul Moruzzi ne-a adoptat, totul părea atât de promițător. Avea o casă mare și o soție care era terapeut, și avea o cameră frumoasă, aerisită, cu multe plante și citate inspiraționale înrămate, scrise de oameni notabili.

Când am fost lăsat acolo, cu multe luni în urmă - nu puteam să le număr, pentru că eram încă prea tânăr - am crezut că va fi o schimbare de situație. Urma să am o cameră caldă, cu jucării, haine și mâncare.

Și în prima lună, exact asta s-a întâmplat. Nu am fost singurul copil. Era și Tom. Era cu trei ani mai mare decât mine. Și Lawrence - sau Law, pentru prietenii lui. Era cu doi ani mai mare decât mine.

Viața lor părea diferită de a mea. Nu erau acolo când mă întorceam de la școală. Veneau seara, cu un aspect murdar și bătut. Domnul Moruzzi îi lăsa să mănânce o farfurie imensă din ceea ce făcea doamna Moruzzi în ziua respectivă - în general paste, lasagna sau pizza. Apoi copiii se duceau la culcare. Nu știam dacă ar trebui să-i invidiez sau să-i compătimesc pe Tom și Law pentru viața lor. Păreau mult mai apropiați de domnul Moruzzi decât eram eu - dar am aflat curând că asta venea cu un preț mare.

La o lună după ce am ajuns acolo, domnul Moruzzi a venit să se așeze pe marginea patului meu. Era noapte. Eram deja pe jumătate adormită.

"Mâine, după ce termini școala, Tom te va aștepta. O să te învețe cum să faci treaba."

"Munca?" Am întrebat amețită.

Copiii de șase ani nu trebuiau să muncească. Chiar și eu știam asta.

"Veți vedea. Familia Moruzzi are o afacere. Una foarte profitabilă."

Mafia, avea să-mi explice Tom mai târziu. Dl Moruzzi era liderul unei mici mafii italiene care avea o relație de un secol cu rușii.

"Dacă mă dezamăgești, nu vei mai avea parte de jucării, de mese, de patul tău frumos și confortabil.

Spuneți la CPS - și veți fi din nou în sistem, unde nu se întâmplă nimic bun." A doua zi, Tom m-a așteptat după prima mea oră de curs.

"Eu sunt Tom."

"Răscumpărare." Totuși, nu i-am strâns mâna pe care mi-a oferit-o. Mi s-a părut ciudat. Trebuia să fim frați adoptivi sau ceva de genul ăsta.

"Mișto nume."

Nu am răspuns la această întrebare.

"Ei ți-au ales asta, sau părinții tăi ți-au spus așa?"

"Nu am părinți", am răspuns sec, stomacul încleștându-mi dureros stomacul. "Ai venit să vorbești sau să mă înveți?". Voiam să termin cu asta.

Tom a zâmbit, mulțumit. "Ai fost vreodată jefuit?" "Nu?" Nici măcar nu eram sigură ce însemna asta. "Ei bine, ești pe cale să înveți de la cel mai bun."

Am dat pe gât o întreagă sticlă de apă înainte de a-mi ridica capul de pe pernă și am aruncat-o în coșul de gunoi de pe cealaltă parte a dormitorului meu cu tematică de bordel. Observasem că Brat se furișa în camera mea pentru a-mi cotrobăi prin gunoi, dar mi-am dat seama curând că avea mai mult de-a face cu obsesia ei pentru reciclare decât cu încercarea de a obține informații despre mine. Întâlnirea de aseară a decurs bine. Mai mult decât bine. *Bună*. Cu felul meu de a fi, orice altceva în afară de un dezastru era o mană cerească. Dar asta nu mă liniștea. Încă mă simțeam neliniștit. Nesigură. Știam că îl tratam pe Brat ca pe un rahat, dar nu știam... cum altfel să o ținem în frâu.

Am mințit-o. I-am spus că nu am avut conștiință. Adevărul era că nu mă simțeam prea bine în legătură cu modul în care l-am tratat pe acest copil. Dar ce altă opțiune aveam? Singurul mod în care știam cum să joc era să trișez în joc.

Și a-i frânge spiritul era cea mai ușoară și rapidă cale de a ajunge la scopul meu și de a-i livra marfa președintelui Thorne.

E doar un copil, iar tu o tratezi inuman.

Dar ea s-a împins în spate la fiecare pas, făcând imposibil să îi lase spațiu de respirație.

Oricum, acum plăteam pentru că aseară am băut whisky în greutate la o gaură oarecare în perete. Mahmureala mea a fost un iad. Cel puțin Max mi-a spus că s-a comportat bine toată seara.

Scărpinându-mi fundul mizerabil de pe pat, am sărit la duș, m-am spălat pe dinți timp de zece minute (când Brat a spus că miros a ruj de cireșe, aproape că am vomitat în fața feței ei drăguțe), apoi m-am dus în bucătărie pentru niște cafea, ouă și șuncă.

Probabil că Brat încă își admira puful perfect în oglinda din dormitor. Dacă ziua de ieri dovedea un lucru, acela era că prințesa Thorne nu țintea prea sus pentru ea însăși. Prietenele ei aveau IQ-ul combinat al unei murături. Și ea știa asta.

Nu că Brat ar fi avut o minte strălucită de nivelul lui Stephen Hawkins, dar cel puțin o educație decentă și vocalele de sticlă tăiate au făcut să nu sune ca o cărămidă proastă.

M-am încruntat pe fereastra bucătăriei, calculând câte ture puteam să-i transfer lui Max fără să-l fac dădaca principală a lui Hallie Thorne, când un Lamborghini blindat, de un verde strălucitor, s-a oprit brusc în fața intrării, răsturnând o plantă exotică de pe alee.

Șoferul a deschis ușa. Mi-am pus ceașca de cafea lângă chiuveta din bucătărie. Ce naiba se întâmpla?

"Ce se întâmplă?" Brat mi-a făcut ecoul gândurilor mele, coborând în tornadă pe scări într-o rochie kimono roz. Nu purta sutien, iar sfârcurile ei se încordau de țesătura subțire. Mădularul meu i-a dat bună dimineața din cap. Restul din mine voia să depună un ordin de restricție împotriva ei. Prostia era un efect secundar nefericit al dorinței. Cu toate acestea, partea interesantă era că trupul meu îi răspundea *deloc*. În mod normal, trăsăturile fizice nu făceau nimic pentru mine. Mă excitau mai mult situațiile. Cu cât erau mai săltărețe.

-cu atât mai bine.

"Cine e dobitocul din Lamborghini?", a întrebat ea.

Soneria a sunat la fix. În loc să-i răspund, am deschis ușa din față.

Tom stătea de cealaltă parte, purtând un costum în carouri și zâmbetul lui de băiat bun. Un zâmbet despre care doar eu și încă o persoană din lume știam că nu era sincer.

În spatele lui, i-am zărit pe Lisa și pe copiii din mașină, care îmi făceau cu toții cu mâna. M-am încruntat, de parcă ar fi aruncat între noi, în prag, un sac de rahat în flăcări.

"Ce faci aici, Whitfield?"

"Bună ziua, partenere!" Tom m-a bătut vesel pe umăr, făcându-i cu ochiul lui Brat, care stătea în spatele meu.

"Eu și soția mea eram prin zonă și m-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faceți înainte de a începe noul meu post în Chicago."

Locuia la cinci state distanță. Scuza cu "în cartier" era la fel de credibilă ca sânii unei stripteuze din Vegas. Evident, voia să verifice și să se asigure că noul meu client era încă într-o stare mentală favorabilă. Notă secundară: lumea ar fi un loc puțin mai bun dacă bărbații ar înceta să-și mai numească soțiile "*soția"*.

"Sunteți Whitfield din Lockwood și Whitfield?" a întrebat prințesa Thorne pe la spatele meu.

"Da, doamnă. Iar tu trebuie să fii Hallie!"

"Singurul și unicul." Brat a trecut pe lângă mine, țopăind în halatul ei ridicol pentru a-i strânge mâna. Tom i-a luat palma în palma lui și a strâns-o ferm. Am așteptat să termine cu ei ca să-i pot trânti ușa în nas.

"Știi că mașina ta a fost votată anul trecut drept cea mai poluantă de majoritatea revistelor auto? Lamborghini-ul tău arde un galon de benzină la fiecare 18 kilometri parcurși. Și nu poate fi prietenos cu familia."

Tom mi-a aruncat o privire. Am dat din cap. "E o adeptă a copacilor." "Lamborghini-ul este închiriat." S-a întors spre

ea.

"Promite-mi că o vei returna la agenție și că vei primi o Tesla și te voi primi înăuntru." "Te-ai ales cu o înțelegere." Tom a râs.

Brat a deschis ușa cuviincios, oferindu-i o mică plecăciune. "Atunci, regatul meu este al dumneavoastră, domnule Whitfield."

Râsul lui s-a intensificat. Ce naiba se întâmpla?

"De fapt, sunt cu familia. Eram în trecere, vedeți. Le-am promis copiilor mei că-i duc la Disneyland."

Disney World era mai aproape de Chicago.

"Traficul spre Anaheim este o nebunie la această oră. Mașina ta va provoca de una singură erupția unui vulcan. Intrați cu toții." Brat a deschis ușa mai larg, ignorându-mă. "Avem produse de patiserie. Voi face smoothie-uri pentru copii. O să fie distractiv."

"Nu vă supărați dacă o fac." Tom s-a întors și i-a făcut semn Lisei să coboare și să le aducă pe cele două teroriști cu ea.

"Unchiul Ramb-son!", a exclamat unul dintre ei. Pe unul dintre ei îl chema Silas, iar pe celălalt Saint. Nu auzisem în viața mea mai multe nume de pâine albă.

Gemenii au alergat, s-au prins de picioarele mele și le-au îmbrățișat ferm. Nu aveam nicio idee de ce. Nu făcusem niciodată vreun efort să fiu drăguță cu ei. Nu mă încruntam în mod activ când veneau prin preajmă - o schimbare revigorantă față de comportamentul meu obișnuit față de oameni - dar asta era măsura relației mele cu ei. Le cumpăram cadouri de ziua lor. În principal pentru că se născuseră de Ziua Păcălelilor din aprilie, așa că era ușor să-mi amintesc data.

Am văzut că Brat mă privea cu o expresie proaspătă, plină de curiozitate și încântare. Mi-am imaginat că avea un moment de genul "*Frumoasa și Bestia"*, în care bestia cea urâtă-n cur hrănește păsările în zăpadă. Ea nu știa că, dacă aveam păsări în palmă, acestea ar fi fost pui la rotisor înainte ca prostul cântec să se termine.

"Ransom, mă bucur să te văd din nou." Lisa s-a ridicat pe vârfuri pentru a-mi săruta ambii obraji.

Lisa era o femeie decentă. Dar, de asemenea, a încercat în mod constant să mă forțeze să particip la cine de familie, întâlniri pe nevăzute și alte evenimente sociale.

M-am întors cu fața la Tom. "Ce naiba faci aici?"

Și-a lovit umărul de al meu, lăsându-și vocea să scadă. "Trebuie să facem o mică excursie."

Mi-am răsucit umerii. Păstrase vagul pentru un motiv. "Mă duc să-mi iau lucrurile." "Ia-ți și tu trusa. Am sentimentul că avem de-a face cu ceva serios."

Am urcat la etaj pentru a-mi lua pistolul (pe care îl purtam mereu la mine și era mereu cald), telefonul mobil și geanta. Când m-am întors jos, l-am găsit pe Brat înmânându-le micilor monștrii două smoothie-uri roz în timp ce purta o conversație aprinsă cu Lisa despre fiarele de ondulat. Întotdeauna am detestat nevoia umană de a umple tăcerea cu discuții banale, dar mai ales uram modul în care Prințesa Thorne părea să cucerească mica mână de oameni din viața mea.

"...și astfel", a concluzionat Brat către Lisa, care se holba la ea, cu ochii ca două luni pline, "adevăratul secret pentru a obține valuri perfecte este de a ondula fiecare secțiune în sens opus. Cum ar fi

-" Și-a ridicat mâinile și a luat bucăți din părul blond al Lisei pentru a demonstra. "Dacă voi ondula această parte spre interior, o voi ondula pe cea de lângă ea spre exterior. Și trebuie să le ții strânse până când termini complet, apoi să le fixezi cu fixativ înainte de a le peria ușor. Aveți vreo 20 de minute? Pot să-ți arăt."

"Are", am spus eu cu încruntare, făcându-i semn lui Tom să se ridice de pe

scaun și să mi se alăture la ușă. "Noi plecăm. Lisa va fi cu ochii pe tine."

"Plecăm? Chiar așa?" Brat a tresărit. Sclipirea din ochii ei era grăitoare. Mă detesta.

Am zâmbit cu cruzime. "Nu te uita așa de trist. E doar pentru câteva ore." "O fată poate visa."

"Poate ea? Creativitatea nu este punctul tău forte", am ripostat eu.

"Și tu știi asta în mod concludent despre mine din ce, o impresie bazată pe aceste ultime două zile?". Și-a parcat o mână peste talie, ridicând o sprânceană.

"Știu, pentru că nu reușești să citești nimic mai mult de două paragrafe dacă textul nu este însoțit de imagini."

În tot acest timp, ochii lui Tom și ai Lisei se plimbau între noi.

Ultima lovitură a părut să facă trucul, pentru că Brat părea complet rănit. Nu-i plăcea să i se spună că e proastă. Mi-am notat în minte să nu o mai fac. Nici o parte din mine nu voia să o vadă lovită emoțional. Voiam doar să supraviețuiesc acestei misiuni blestemate.

"Unchiul Ran-wrom a spus un cuvânt urât!" Unul dintre gemeni - cel mai mic - și-a ridicat capul din smoothie, cu fața mânjită de roz.

"Foarte adevărat. Unchiul Ransom va trebui acum să vă dea fiecăruia dintre voi câte un dolar drept scuză", a spus Tom cu eleganță, de parcă nu ar fi crescut ca mine, în măruntaiele bordelurilor și ale drogurilor din Chicago.

Huffing, mi-am scos portofelul și am pus o bancnotă de cincizeci de dolari în fața fiecărui geamăn. "Poftim", am mârâit. "Din moment ce știu că sunt pe cale să adun o factură aici."

În cele din urmă, Tom și cu mine am plecat cu Lamborghini-ul lui. Nu mă simțeam pe deplin încrezător în capacitatea lui Brat de a nu o da în bară cât timp eram plecat, dar Lisa era echilibrată și aveam toate motivele să cred că ne va suna dacă Brat ar fi făcut vreo prostie, cum ar fi să dea flash-uri la vecini sau să invite teroriști interni la o petrecere la piscină.

"Încotro mergem?" Am întrebat, verificându-mi Ruger LC9 pentru a mă asigura că este încărcat complet. Aveam zero încredere în oameni. Dar aveam încredere că arma mea va funcționa întotdeauna atunci când voi avea nevoie de ea. Era o regulă bună, pe care o adoptasem pe calea cea grea.

"Huntington Beach."

"O să am nevoie de mai mult decât atât."

După calculele mele, Tom ar fi trebuit să-și înceapă luni munca cu primarul Ferns. Nu-i stătea în fire să facă o călătorie pe Coasta de Vest atât de aproape de o misiune. Amândoi aveam complexul acela de băiat sărac, în care eram nerăbdători să dovedim că ne meritam.

"Ian nu mi-a răspuns."

"Ian Holmes?" Am întrebat, îndepărtând scamele invizibile de pe pantalonii mei de rochie. Holmes era un coleg agent de contrainformații din viețile noastre anterioare. Era mult mai în vârstă decât noi și lucra ca ofițer-șef de operațiuni în momentul în care am plecat. Ceea ce însemna, practic, că el conducea spectacolul și a fost șeful nostru în ultimii doi ani de când eram angajați. Tom a ținut legătura cu el.

"Da. Nu am mai auzit nimic de el de o săptămână."

"Și? Aveți o aventură?" Mi-am ridicat sprâncenele. "De ce ai vorbi cu această persoană oarecare mai mult decât cu mama ta?"

"Nu am mamă, și tu știi foarte bine asta", a mormăit Tom. "Ian și cu mine vorbim destul de des. Are o mulțime de cunoștințe. Este în această afacere de zeci de ani. Apropo de afaceri..." Tom și-a frecat barba din fața gâtului, zâmbind. "Frumoasă gluma pe care ai avut-o cu domnișoara Thorne."

"Nu te duce acolo", am avertizat. Imaginea ei netezindu-mi cămașa de aseară cu

zâmbetul ăla de sirenă strâmb îmi asalta memoria la fiecare jumătate de oră sau cam așa ceva.

"Nu sugerez că ai o aventură cu ea", a explicat Tom. "Dar... dacă nu ar fi fost vorba de afaceri, tu ai fi făcut-o?".

"Categoric nu."

Tom habar n-avea despre viața mea sexuală, despre cât de depravată era. Dar chiar dacă ar fi știut, părea să creadă că până și cel mai mare ratat poate fi reformat. Spunea că el era dovada vie a acestui lucru. Dar se înșela. Eu eram de zece ori mai distrus.

"Nu e genul tău", a meditat Tom, neimpresionat de privirea ucigașă pe care i-o trimiteam.

"Bineînțeles." Am coborât geamul. "Tipul meu preferat este cel fără puls." "Pun pariu că a sunat mai deformat decât ai vrut să sune." Tom a bătut pe volan.

roată, arătând un zâmbet mâncător de rahat nimănui, în timp ce treceam pe lângă palmieri și oameni pe jumătate goi. "De obicei, tu mergi după femei pe care nu le-ai aduce niciodată acasă la o cină în familie sau la o întâlnire dublă cu Lisa și cu mine. Ceea ce mă face să mă întreb: mai folosești fete de companie?".

"Iisuse. Nu", am murmurat, încruntându-mă la priveliște. Asta era atât de departe în trecutul nostru. Și nu era ceva ce făcusem de bună voie. Nu aveam cum să o evit. *Să-i* evit pe *ei*. De ce ar fi adus asta în discuție acum? "În caz că nu ai observat, fata e o capră." "Nu." Tom a ridicat din umeri, iar eu am putut să văd la periferie că zâmbetul lui s e lărgea. "Are doar o atitudine mare, și e tot L.A. Dar odată ce te dezbraci de asta... ei bine, cred că în spatele acestei persoane se ascunde cineva interesant. Tocmai m-a sunat pe mașina mea... destul de impresionant."

"Vrei să spui nepoliticos." Mi-am pus Aviatorii. "Bine că eu sunt cel care verifică personalul din compania noastră. Ești mereu pe dinafară când vine vorba de a citi oamenii."

În restul drumului, Tom m-a pus la curent cu Ian Holmes. Aparent, Ian și el fuseseră foarte apropiați în ultimii doi ani, de când Ian fusese diagnosticat cu cancer de prostată.

"Nu-i stă în fire să nu răspundă", a explicat Tom. "De obicei, dacă e ocupat, răspunde la mesaj".

A oprit în fața unei vile albe, spaniole, într-o fundătură liniștită din Huntington Beach, la doi pași de ocean. "Are o rutină destul de strictă, mai ales de când soția lui a murit."

Am ieșit amândoi din mașină și ne-am îndreptat spre ușa de la intrare a lui Ian. Doar alte două case îngrijite impecabil se înșirau în fundătură. Un cartier de lux, cu siguranță.

În fața ușii de la intrare a lui Ian se aflau ziare rulate de trei zile. Primul indiciu al problemelor.

Tom s-a încruntat și a luat una dintre ele. "Nu e un semn bun."

"Are rude în viață?" Am aruncat o privire în jur, întinzând gâtul dincolo de poarta grădinii sale.

"O fiică. Locuiește în Modesto, în nord. Îl sună o dată pe săptămână. Rareori îl vizitează. Ce fiică mai e și ea."

Tom nu a avut întotdeauna o atitudine critică, dar paternitatea a făcut asta cu el. "Hei, unii părinți nu merită respect. Poate că s-a dus să o viziteze?"

A clătinat din cap. "L-ar fi pus pe unul dintre vecini să se ocupe de ziare. Nu e un începător."

Mi-am verificat ceasul. Nu-mi plăcea ideea de a-l lăsa pe Brat fără o supraveghere adecvată. Chiar dacă principala mea sarcină era să o sperii să nu facă

vreo prostie, tot am luat-o în serios. Din câte știam, putea să filmeze o casetă cu sex chiar în clipa asta.

Cu cine, față de cur? Cu Lisa?

"Problema este că nu putem intra așa, pur și simplu, în locul ăsta", a murmurat Tom undeva în dreapta mea.

N-am putea? De ce nu? Dacă am face ceva, l-am ajuta pe bătrân. E clar că nu o ducea prea bine dacă nu-și luase ziarul de trei zile. Bătrânii - mai ales cei bolnavi - spuneau oamenilor când plecau din oraș. Ian nu a făcut-o niciodată.

Am scos o acadea din trusa mea de descuiat încuietori și am îndoit-o într-un unghi de nouăzeci de grade, măsluind încuietoarea ușii. Am împins-o să se deschidă în mai puțin de douăsprezece secunde.

"Problemă rezolvată, cred", a spus Tom. "Îți place să ocolești limitele dintre bine și rău, nu-i așa?"

I-am aruncat o privire, trecând pe lângă el înăuntru. Voiam să termin cât mai repede cu asta.

Nu am văzut semne evidente de intrare prin efracție. Casa părea relativ îngrijită - având în vedere că aparținea oricum unui văduv pensionar - și nu părea răvășită - ca și cum cineva ar fi căutat ceva de furat. Locuința era decorată modest, dar chiar și bunurile care valorau un ban sau doi erau intacte. Vaze, tablouri, un bol de aur decorativ deosebit de hidos. Nimic nu era deplasat.

Am trecut un deget peste șemineu. Nu era praf. "A fost curățat recent."

Tom a aruncat ușa frigiderului. "Așa o fi, dar jumătate din mâncarea de aici este expirată.

Mă duc sus, în dormitoare."

Am dat din cap. "O să verific garajul și curtea din spate."

Tom a luat-o pe scări în timp ce eu am deschis garajul. Înăuntru era parcat un Jeep negru de școală veche. Oriunde s-ar fi dus Ian, nu-și luase mașina.

M-am plimbat de-a lungul garajului, care era plin de echipamente, inclusiv arme. Totul părea neatins. Acesta nu era un caz obișnuit de jaf. Dacă cineva l-a rănit sau l-a răpit pe acest om, nu voia nimic din ceea ce îi aparținea, ci doar pe el însuși.

"Coasta este liberă la etaj. Toate camerele sunt goale", a strigat Tom de la etajul doi.

M-am plimbat din garaj până la ușile de la balcon. M-am oprit brusc când am observat ceea ce ar fi trebuit să-mi iasă în evidență de la bun început - o ușoară breșă în ușa de sticlă. Era deschisă. În loc să folosesc mânerul și să încurc eventualele amprente, mi-am încolăcit țesătura mânecii peste degete în timp ce împingeam ușa ușor. Amenajarea grădinii era simplă. Era un spațiu pătrat, cu un petic de iarbă și niște mobilier de exterior aranjat la întâmplare pe o parte.

Și chiar în mijlocul grădinii, brațele și picioarele ieșiseră din pământ. Repet, picioare umane.

Ei bine, la naiba.

"Tom", am lătrat, "Nu veni aici. Și să nu atingi nimic când cobori."

Știa cum stă treaba și era puțin probabil să o facă, dar am vrut să fiu mai sigur. Mi-am apăsat telefonul, pe punctul de a suna la 911. Iar Tom, care niciodată nu s-a priceput prea bine să primească ordine, a stat lângă mine cinci secunde mai târziu, cu fața încrâncenată de repulsie și agonie, pe măsură ce spectacolul de groază din fața noastră îi devenea clar.

"Ți-am spus să nu vii aici", am șuierat. Nici o parte din mine nu dorea să-l vadă distrus emoțional de acest lucru.

"Și ai crezut că te voi asculta? Am vrut să văd ce... Oh, rahat."

"Exact ce gândeam și eu."
A fost o pauză lungă în care a digerat ceea ce se întâmplase.

"Au făcut o înmormântare pe jumătate." A înghițit în sec. "Sau au făcut-o în mod deliberat."

Tom și-a scos telefonul și a sunat la 911 și pe prietenul nostru local de la FBI, Chris. Asta a fost cu siguranță o răzbunare.

Brațele și picioarele erau mov și albastre - și fără îndoială ale unui bărbat în vârstă. Ian se afla în această stare de mai bine de douăzeci și patru de ore.

"Federalii și poliția sunt pe drum", a anunțat Tom, întorcându-se și sprijinindu-și mâinile pe genunchi. Părea îndepărtat. Adânc în gânduri. Mi-am imaginat că îi era greu. Și mie îmi plăcea Ian. Dar niciodată nu mi-a fost greu să-mi iau rămas bun de la oameni. O făcusem de mai multe ori decât puteam număra. Mutarea între centre de plasament, institute, unități. Moartea, în mod special, nu mă tulbura câtuși de puțin. Era doar o altă stație în viață. Ultima, ca să fiu mai exact.

Tom încă mai putea face conexiuni. Chiar și prietenii.

"Te gândești la ce mă gândesc și eu?" a întrebat Tom. I-am simțit umărul lui atingându-l pe al meu în timp ce mi s-a alăturat lângă mormântul puțin adânc. Părea să alterneze între a vrea să vomite și a vrea să facă ceva în legătură cu ceea ce tocmai descoperisem.

"Prea devreme pentru a spune", am rostit, băgându-mi mâinile în buzunarele din față. "Dar semnele inițiale sunt acolo. Metoda de înmormântare este dezordonată. Oricine a făcut asta a vrut să transmită un mesaj, nu să ascundă un cadavru. Și dacă nu găsim răni de strangulare sau de glonț... ei bine, ar fi putut fi îngropat de viu."

Înmormântare cecenă.

Părți ale corpului erau vizibile pentru toată lumea - intenționat. În mod normal, persoana era îngropată de vie, pentru o tortură suplimentară. Era un lucru cu care eram familiarizat, deoarece lucrasem în zona Los Angeles cu Ian însuși înainte de a mă pensiona, iar Bratva locală adora să scape de oameni în acest fel.

Știam acest lucru și din perioada petrecută în Chicago, când italienii și rușii încercau să se măcelărească între ei săptămânal.

"Asta e o porcărie", am rostit. "Îmi pare rău. Știu că ai fost aproape." Îmi părea rău. Doar că nu eram sigură ce înseamnă asta.

"Vrei să-mi spui că nu trezește nimic în tine?" Tom m-a împins brusc în piept, arătându-și dinții. Era furios. Trebuia să redirecționeze acea furie către cineva. Și chiar acum, acel cineva eram eu.

Nu știam ce altceva mai era de spus. Nu-i doream moartea lui Ian Holmes. Nu le doream moartea celor mai mulți oameni, în ciuda tendințelor mele mizantropice.

"Asta e tot?" a scuipat Tom.

M-am uitat fix la el cu seriozitate. "Nu eu l-am ucis, bine? Lasă-mă în pace."

M-a împins din nou în pieptul meu, mai tare de data asta. M-am lăsat să mă împiedic câțiva pași.

"Nu-ți pasă, nu-i așa? A fost șeful nostru. Ne-a îndrumat. Am lucrat împreună. Te-a tratat ca pe un fiu."

"Nu sunt fiul nimănui", i-am răspuns tăios.

"Da, și tu ești atât de dornic să nu uiți niciodată!" Tom a lătrat un râs amar. "Îți place foarte mult să te dai în stambă, să fii un ratat torturat. Te face să te simți important, nu-i așa?".

Mă săturasem să fiu bătut la cap pentru ceva ce nu făcusem. Sigur, Holmes era

unul de-al nostru, dar nu consideram pe nimeni ca făcând parte din familie. Nici măcar pe Tom însuși. Familia era o responsabilitate pe care o aveau alții. Eu aveam cunoștințe.

"Uite, asta nu este constructiv." Am suspinat.

"Știi ce nu e constructiv?" Tom mi-a strâns gulerul în pumn. "Faptul că nu ai o inimă."

"Nicio inimă este mai bună decât o inimă prea mare. Amintește-ți de unde ai venit. Viața nu e frumoasă."

Mi-a dat drumul brusc, iar eu am avut bunăvoința de a mă preface că mă împiedic din cauza impactului.

Două minute mai târziu, câteva mașini de poliție și un sedan negru au oprit în fața ușii lui Ian. Le-am dat declarațiile noastre, apoi cărțile noastre de vizită. Am cântărit ce credeam că s-a întâmplat. Cine credeam că ar putea fi în spatele acestei întâmplări.

"Kozlov", spuneam întruna. "Numele lui este Kozlov."

Ca și cum nu ar fi știut. Ca și cum nu și-ar fi rupt fundurile încercând să-l prindă chiar în acest moment. Asta dacă nu erau în buzunarul lui și sub salariul lui.

Ne-au trimis la drum și ne-au rugat să îi sunăm dacă ne mai amintim ceva. Protocolul standard.

În timpul drumului înapoi spre casa lui Brat, m-am gândit să-i spun lui Tom că îmi pare rău pentru pierderea lui, dar apoi mi-am amintit că ar fi folosit asta ca o modalitate de a mă lovi pentru că nu mă simțeam la fel de prost ca el.

Tom a fost primul care a rupt tăcerea. S-a întâmplat atunci când am alunecat pe Interstate 5 și am rămas blocați într-unul dintre cele mai lungi ambuteiaje cunoscute de omenire.

"Știi că sunt ruși." Maxilarul lui a ticluit. Purta ochelari de soare, așa că nu i-am putut vedea expresia, dar aveam senzația că avea ochii încețoșați.

"Logica dictează."

"Sunt nemiloși", a spus el animat.

"Majoritatea oamenilor sunt. Dar sunt și neînfricați. Nu e o combinație bună."

Cu puțin timp înainte de a-mi prezenta demisia și de a deveni privat, am fost implicat într-o operațiune sângeroasă împotriva Bratva în Los Angeles. Aceștia erau niște criminali duri ca niște pumnii care au venit aici după căderea Uniunii Sovietice și au eliminat mafia italiană din Los Angeles în mai puțin de trei ani, lăsând în urma lor râuri de sânge. FBI-ul ar fi fost probabil perfect mulțumit să lase cele două bande să se omoare între ele, dar în timpul serviciului meu, rușii deveniseră neglijenți - beți de putere - și adesea făceau victime civile.

Identități greșite, asasinate care au mers prost, schimburi de focuri de armă în plină zi ne-au obligat să intervenim. Și am intervenit. Numai că nu aveam de-a face cu amatori. În curând, acești oameni aveau numele noastre, adresele noastre, o listă cu cei dragi nouă. Tom și cu mine, în special, eram pe lista lor de rahat. Știau despre noi de la prietenii lor din Chicago. Cum lucram cu italienii. Kozlov avea un glonț cu numele meu pe el înainte ca eu să știu de existența lui.

Rușii au ripostat. În cele din urmă, am reușit să aruncăm câțiva dintre ei la închisoare, dar nu atât de mulți pe cât am fi vrut.

Și nu și personajul negativ principal-Vasily Kozlov.

Ian Holmes a fost responsabil de această operațiune. Fără îndoială că era o țintă pentru ei. Și ce știi tu? Au decis că timpul lui se terminase.

"Îi aplaudă și ei". Tom și-a mângâiat linia maxilarului. "Ani mai târziu."

"Din punct de vedere tehnic, Holmes nu s-a retras anul trecut?" Am întrebat. "Se ocupa de cazul lor de mult mai mult timp decât noi. Iar ei nu prea se comportă frumos."

"Acum, aici este momentul în care lucrurile se complică pentru mine." Tom și-a curățat gâtul, aruncându-mi o privire nesigură. "Ești aici, în Los Angeles. Ei au numele tău, afilierea ta la Moruzzi. Asta te face o țintă."

Încercasem să-i spun acest lucru încă de când mi-a cerut să accept postul.

"Pot să am grijă de mine", am spus categoric.

"Nu mă îndoiesc de asta. Dar atunci, ai pune-o și pe Hallie în pericol."

Nu se înșela, dar nici nu aveam de gând să las o gașcă de oameni de rând să se joace cu planurile mele, cu aspirațiile mele, cu cariera mea.

"Aș vrea să-i văd încercând să ajungă la ea."

"Nu glumesc", a spus Tom, cu un aer sumbru ca naiba.

A primit cu adevărat greu moartea lui Ian Holmes. Mi-am imaginat că avea de gând să o sune pe fiica sa, poate să o ajute să organizeze slujba. Ăsta era genul de om care era Tom. Rupt, dar lipit, cumva, în ceva întreg.

"O veți pune în pericol în loc să eliminați riscurile care ar putea să o pună în pericol".

"Sunt conștient, bine?" Am lătrat, uitându-mă pe fereastră. "Dacă ar fi ceva, ar adăuga un pic de condiment la această treabă. Tot ce face femeia asta este să facă cumpărături și să facă poze cu prietenii ei."

"Nu poți fi serios acum."

Eram, de fapt, serios. Nu aveam de gând să las o gașcă de ticăloși să-mi conducă viața. Pentru început, nu aveam niciun motiv să cred că știau că sunt în Los Angeles. Pe de altă parte, am plecat de aici cu ani în urmă. Tom făcea un munte dintr-o nenorocită de cârtiță.

"Tot ce vreau să spun este..."

"M-ai vrut aici, iar acum sunt aici. O să fiu cu ochii în patru după Bratva."

Tom a lăsat să iasă o scurtă respirație. "Cum îi spun Lisei că Ian a murit?", a întrebat el în cele din urmă. "Va fi devastată."

Durerea era ceva ce nu cunoșteam deloc, așa că mi-am ținut gura închisă pentru tot restul călătoriei.

Chapter Six

Hallie

Restul zilei a fost o aglomerare.

De îndată ce Ransom s-a întors, i-a dat afară pe Lisa, Tom și pe copii și m-a târât în camera mea.

"Azi rămâi în casă, prințesă", a spus el, fără un ton special în glas, în timp ce mă arunca acolo fără nici măcar o explicație.

Cu siguranță ceva nu fusese în regulă pentru el în timp ce fusese cu Tom. Mă îndoiesc că avea vreo legătură cu mine. Am fost aici tot timpul, încercând să cunosc familia lui Tom. Lisa era o tipă de treabă, cu siguranță. Colecționa gravuri de Toulouse-Lautrec și avea una dintre cele mai mari colecții din afara Franței. Și era adepta unui stil de viață sustenabil și ecologic, la fel ca mine. Am făcut chiar schimb de numere de telefon și de e-mailuri. Îmi puteam doar imagina prin ce iad m-ar fi trecut Ransom dacă ar fi bănuit că stabilesc legături cu persoane din viața lui reală.

"Nu sunt prizonierul tău." Am dat din picioare la întâmplare în timp ce mă ducea în cameră, mai mult curioasă decât supărată, de fapt. Mi-am târât picioarele pe scări ca să-i îngreunez situația. Din nefericire, el părea complet indiferent de greutatea mea și m-a băgat sub braț de parcă nu eram mai mult o povară decât ziarul de dimineață.

"De acord", a spus el, surprinzându-mă. "Dar trebuie să rezolv niște chestii astăzi. Îl voi suna pe Max să fie cu ochii pe tine. O să te lase să ieși din cameră, dar trebuie să rămâi acasă deocamdată."

"De ce?" am întrebat fără suflare, după ce m-a pus pe jos în camera mea. "S-a întâmplat ceva?"

"Nimic care să vă preocupe."

"Dar ceva a făcut. Te ocupi de afaceri secundare acum?" L-am privit în gol, disperată să-l fac să se simtă la fel de mic cum mă făcea el pe mine să mă simt. Dacă se băga în necazuri, iar eu nu făceam parte din ele, însemna că mă trăgea și pe mine în jos cu el.

Mi-a aruncat o privire jalnică. "Nu mai vorbi." "Nu mai respira."

"Părinții tăi vor fi dezamăgiți să afle că nu ai făcut niciun progres la capitolul îmblânzirea scorpiei."

"Bine. Înseamnă că te obosesc. Poate că te vei decide să renunți în curând. Sau, mai bine, să faci un atac de cord."

Mi-a trântit ușa în nas, apoi a încuiat-o. M-am trezit dorindu-mi ca el să fie mort. Căldura și furia cu care îl uram m-au uimit.

Ceea ce mi-a adus aminte - astăzi am găsit un mesaj vocal de la mama mea pe telefon. A avut grijă să îl lase la ora patru dimineața, ora Pacificului, când știa că nu voi răspunde.

"Sper că ești bine și că înțelegi că am făcut doar ceea ce a trebuit să facem. Ne facem griji pentru tine, Hallie. Vom vorbi când te vei calma."

Dar când am sunat înapoi, nu a răspuns. Hera nu glumea. Chiar se hotărâseră să înceteze orice comunicare cu mine și să primească rapoarte de la Ransom.

Ei bine, dacă muntele nu vine la Mohammad...

Era timpul să facem o vizită familiei Thorne.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, numele surorii mele a apărut pe ecranul telefonului din mâna mea. M-am simțit ușor alarmată. Hera nu mă suna atât de des. Poate o dată pe lună ca să-mi spună cât de mare ratat eram. Existența mea părea să o stânjenească, dar nu îndeajuns pentru a justifica o interacțiune cu mine. Uneori mă întrebam, dacă părinții mei ar fi știut ce fel de femeie voi ajunge să fiu - oare mama ar mai fi ales să păstreze sarcina cu mine?

Am trecut un deget peste ecran și am pus-o pe sora mea pe speaker.

"Hei", am spus, încercând să par neutră, dar pregătindu-mă pe deplin pentru o lovitură de bici verbală.

"Hei, te simți mai bine?"

"Nu."

"Grozav. Asta trebuie să însemne că faci progrese. Când vii aici?" Părea dezinteresată și puțin supărată. De parcă ar fi trebuit cumva să prevăd că vrea să vorbească cu mine și să o sun eu însumi ca să-i scutesc degetele de stresul de a forma un număr. "Niciodată, dacă depinde de mama și de tata", am glumit eu. Aruncându-mă pe pat, am început să răsfoiesc cataloagele online de pe telefon. Niciodată nu puteam să vorbesc pur și simplu la telefon fără a face altceva. Părea o pierdere de timp.

"Da, ei bine, cina de repetiție este peste câteva săptămâni, iar tu ești invitat. Așa că..." Și-a lăsat propoziția în suspensie.

Mi-a plăcut cum a spus că am fost invitat. Ca și cum sora ta trebuie să fie invitată la nunta ta. Știam că, de fapt, se discutase să mă lase pe dinafară. Și, deși nu m-a surprins, m-a durut foarte tare. Craig, logodnicul ei, și cu mine nu prea ne înțelegeam.

"Mai avem săptămâni până atunci."

"Trebuie să vii pentru măsurătorile rochiei", a replicat ea categoric. "În plus, a

trecut mult timp de când nu i-ai mai vizitat pe mama și pe tata."

"Ei bine, când mă vrei în Dallas?"

"Săptămâna viitoare."

"Săptămâna viitoare?" Simțeam cum mâinile îmi devin umede și picioarele îmi îngheață.

"Da", a spus Hera nerăbdătoare. "Sunt multe de discutat. Rezervă un bilet, bine?"

"Nu pot", am bâlbâit.

"Niciodată nu ratezi măsurătorile pentru o premieră sau pentru deschiderea unui nou club", a trasat Hera.

De fapt, reciclam rochii ca o nebună, dar când își făcuse Hera timp să mă cunoască?

"Random - adică, bodyguardul - mi-a luat cărțile de credit. Nu am cum să rezerv bilete."

"Oh." Surpriza din vocea ei mi-a dat o licărire de speranță. Poate că va interveni și le va spune mamei și tatei cât de oribil se purtase cu mine. "Îți voi da datele cardului meu de credit."

Izbucnirea ei de altruism m-a surprins până la un punct în care aproape că m-am simțit înduioșată, lucru pentru care m-am urât. Trăiam din acele firimituri de mici gesturi din partea familiei mele.

"Dar nu o lua razna. Cumpără doar ce ai nevoie, altfel le spun mamei și tatei."

"Bine. Mulțumesc." Habar n-aveam ce altceva să spun cu un oarecare nivel de demnitate. "Și te rog să împachetezi niște haine respectabile, dacă ai."

După pălăvrăgeala din jurul ei, despre culori de lac și diferite tratamente pentru picioare, am putut ghici că își făcea manichiura. Hera își făcea mereu același lucru - o manichiură franțuzească scurtă, naturală, cu gel. "Adică, știu că nu vei acoperi niciodată tatuajele alea oribile, iar eu nu pot face o pungă de mătase dintr-o ureche de scroafă. Dar poți măcar să porți ceva care să nu țipe a dominatoare într-un sex club?".

Club de sex. Uneori o bănuiam pe sora mea de 29 de ani că are de fapt 92 de ani.

"Servesc la dispoziția dumneavoastră", am glumit eu. "Consideră că am terminat. Iar eu..."

Am început să-i spun că mă bucur pentru ea, dar ea îmi închisese deja telefonul în nas, în timp ce eu eram la jumătatea drumului în care îi spuneam cuvinte sentimentale.

Am folosit cardul ei pentru a cumpăra un bilet de avion spre Dallas și mi-am rezervat un apartament frumos în Fleetwood Mansions of Tortoise Creek. O mie de dolari pe noapte, dar, cu siguranță, unica mea soră nu ar fi vrut să dorm într-un tomberon în timp ce îmi vizitam familia. Hera știa la fel de bine ca și mine că refuzam să stau în casa părinților mei. Nu mă simțeam binevenită acolo, și asta dintr-un motiv întemeiat. Părinții mei mă certau mereu - despre hainele mele, despre manierele mele, despre mersul meu, despre notele mele. Dar chiar dacă nu ar fi făcut-o, pur și simplu nu puteam să se simtă în siguranță. Nu după ce s-a întâmplat acolo prima dată.

Sau a doua oară.

Sau al treilea.

Oricum. Deci, iată-ne aici.

L-am auzit pe Max intrând pe ușă și schimbând câteva cuvinte cu Ransom și am simțit o adâncă ușurare. Mă simțisem ca un animal în cușcă în ultimele zile. Claustrofobia se închisese în jurul meu.

Mă întrebam dacă nu cumva carnea din dulapul lui Ransom începuse deja să se descompună. Speram să fie așa. Poate că i-ar fi amintit de sufletul lui putred.

La câteva minute după ce am auzit una dintre mașinile mele plecând - Ransom

se simțea foarte confortabil folosindu-se de lucrurile mele - ușa de la camera mea a fost descuiată.

"Decent?", a strigat *și a* bătut la

ușă. "Sigur."

Max a apărut în fața mea. Și-a lăsat în jos o pălărie imaginară, cavaleresc și plin de zahăr.

"Cenușăreasa."

"Făt-Frumos." M-am ridicat mai mult în picioare, tonul meu fiind cu câteva trepte mai rece. Drăguț sau nu, Max era totuși un bărbat și trebuia să-mi amintesc asta. "Ai întârziat, ca întotdeauna."

"Vrei să te însoțesc undeva?" Și-a sprijinit un umăr de cadrul ușii. În mod clar, era fericit să mă vadă, iar asta m-a făcut să mă simt neliniștit. Nu eram obișnuită ca oamenii să mă placă cu adevărat.

"N-ai auzit?" Am făcut o grimasă. "Tiranul mi-a interzis să ies din casă astăzi."

"E adevărat?" Și-a frecat buza superioară. Se înroșise. Din nou.

"N-a spus?" O femeie mai puțin feminină ar fi exploatat în avantajul ei dezorientarea evidentă a lui Max lângă ea.

"Probabil că am uitat. Omule, am scăpat mingea de data asta."

Dându-mi ochii peste cap, am căzut pe spate într-un morman de cearșafuri mătăsoase. "Mi-a trecut de șeful tău." "Are intenții bune." Max a tresărit. "Ce zici de un film? Nu ar trebui să fiu
făcând chestii recreative în timpul serviciului, dar..." "Doar dacă pot alege."

"Ai de gând să alegi ceva foarte feminin, nu-i așa?" Și-a frecat bărbia.

"Bună ziua. Bună. Eu sunt. Da."

Dar odată ce ne-am instalat în sufragerie, am optat pentru noul episod din James Bond. Max a vrut să vadă acțiune și femei frumoase, iar eu am vrut să-l văd pe Daniel Craig existând, doar în general. Am împărțit un bol de popcorn și două cutii de suc dietetic. M-am convins să respir adânc și să mă bucur de moment. Să uit de Ransom. Ceea ce ar fi putut fi mai ușor, dacă Ransom nu ar fi dat buzna în casă la o oră după ce a început filmul, transpirat și *fără tricou*.

Partea fără cămașă a fost cu adevărat tragică, pentru că arăta incomparabil de sexy alături de Daniel Craig. Lung, suplu și musculos. Crestele celor șase pachete de mușchi îi străluceau de transpirație. Trebuie să fi alergat. M-am holbat la el, cu gura căscată. Nici măcar nu-mi păsa că mă holbam. Cu siguranță, era obișnuit cu asta.

"Ce faci?", a întrebat el, parcându-și mâinile pe talia lui îngustă. Până și *unghiile* îi erau perfecte. Pătrate și curate și... *concentrează-te, Hal. Concentrează-te.*

"Să te holbezi la cel mai rău om în viață, dorind ca el să ia foc pe loc?" Mi-am fluturat genele angelic.

"Nu vorbeam cu tine", a lătrat Ransom.

Oh.

Max s-a ridicat în picioare. Fața lui arăta de parcă ar fi fost pe cale să explodeze.

"Domnule."

"Nu mă lua cu domnul", a tăiat Ransom. "Nu ar trebui să tragi cu rahatul cu gardianul."

"Știu", se grăbi să spună Max. "Știu. Îmi pare rău, doar că a spus că nu are voie să iasă din casă..."

"Nu este", a tăiat Ransom sec. "Ați fost informat despre asta."

"Da", a spus Max cu seriozitate. "Da, am fost. Îmi cer scuze. Cred doar că încă se adaptează la noua situație și am vrut să-i țin companie. M-am gândit că dacă aș putea să stau cu ochii pe ea în timp ce..."

"De asemenea, să fii cu ochii pe o Bond girl?" Ransom a terminat fraza în locul lui. "Ar trebui să te retrogradez la biroul de capsator pentru asta."

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu." Mi-am aruncat mâinile în aer. "Nu te mai purta ca un copil uriaș, Ransom. Jumătate din timp nici măcar nu te uiți la mine, prea ocupat cu computerul tău. Nu le ține altora lecții de profesionalism."

Bărbații au dat din cap ca să se uite la mine. Amândoi păreau șocați. Niciunul nu părea fericit. Tocmai aruncasem o bombă a adevărului direct la țintă.

"Max", a spus Ransom, cu privirea lui intensă și întunecată fixată ferm pe mine. "Ieși afară. O să vorbesc cu tine în seara asta."

"Da, domnule."

Max a fugit, dar nu înainte de a-și lua rămas bun de la mine. Mi-a plăcut că a rămas drăguț și plin de scuze, chiar și atunci când Ransom era pe urmele lui. Am încercat să mă ridic puțin mai înaltă, întinzându-mi coloana vertebrală cât de mult puteam și înclinându-mi bărbia în sus. Nu aveam de gând să mă încolăcesc în fața acestui bătăuș.

Mi-a ieșit în față, încruntat. Ochii lui aveau astăzi o nuanță ciudată de verde. Ca o pădure eternă. Un gând bolnav mi-a intrat în minte. Cât de mândră și încrezută trebuie să fie doamna Lockwood să aibă un fiu atât de superb și de împlinit ca Ransom. M-am întrebat cu câte fete se întâlnise. Câte a adus acasă. Câte a luat în spatele camionetei sale dărăpănate pe care am decis spontan că o deținuse în adolescență.

"Îți sună telefonul", a spus el, făcându-mă să întrerup privirea noastră fixă pentru a mă uita la măsuța de cafea, unde stătea telefonul meu.

"Sunt Wes Morgan." M-am strâmbat, amintindu-mi de acea noapte îngrozitoare care a dus la faptul că Ransom a devenit o parte din viața mea pentru următoarele șase luni. "I-am promis o ședință foto dacă mă ducea acasă."

A sunat extrem de stupid, acum că am ascultat-o cu urechile mele. Părea la un milion de ani distanță de locul în care mă aflam astăzi, de această nouă realitate a mea.

"Cavalerismul nu a murit", a spus el
fără menajamente. "Nu a fost în
totalitate vina lui..."

"A fost. A chemat paparudele."

"Oricum, nu vreau să mă ocup de asta." Am
suspinat. "Atunci, o voi face eu."

Ransom m-a studiat în liniște, așteptând un acord. M-am simțit declanșată de cât de sexy era. Cum puteam să-mi mențin poziția când el arăta ca un iubit de carte?

Tot uitându-se la mine cu o privire ucigașă, Ransom a luat telefonul de pe măsuța de cafea din granit dintre noi și a pus apelul pe speaker.

Oh,
Doamne.
Oh, nu.
Oh, de
ce.

"Hei, frumoaso." Wes și-a pocnit guma cu voce tare pe cealaltă linie. "Ce zici de acea ședință foto? Ai chef de o excursie la grădina zoologică împreună? Ne putem săruta lângă cuștile păsărilor."

"Singurul drum pe care îl vei face este la cimitir dacă mai suni vreodată la acest număr."

Ransom era atât de stoic, atât de liniștit, încât tonul lui mi-a dat fiori pe șira spinării. Nu aveam nicio îndoială că vorbea serios acele cuvinte. De asemenea, nu mă îndoiam că Wes era suficient de prost încât să nu înțeleagă gravitatea situației.

O scurtă pauză pe cealaltă linie a fost urmată de cererile lui Wes. "Cine este la telefon? Știi cine sunt eu?"

"Din nefericire", a spus Ransom, sprijinindu-și un șold de credință. "Un idiot cu părul în retragere și un reality show. Are un întreg dosar pe urmele tale. O sută treizeci de pagini, dacă ai chef de o lectură rapidă de vară. Așa știu și eu că nu ai cum să lași să moară emisiunea ta de reality show în timp ce datorezi 250.000 de dolari în operații estetice neplătite."

Știam eu că bicepșii ăia nu sunt reali!

"Sfinte Sisoe!" a exclamat Wes. "C-cum? Adică, cine..."

"Acum, și dați-mi voie să mă prezint", a continuat Ransom. "Sunt cel mai mare coșmar al vostru. Mănânc oameni ca tine la micul dejun. Și am fost desemnat să o ajut pe domnișoara Thorne să își reabiliteze reputația - o reputație pe care tu ai pătat-o - ceea ce înseamnă că va sta departe de tine. Să nu o mai contactezi niciodată, ai înțeles?"

Dumnezeu să o salveze pe fata care urma să devină fiica acestui bărbat. Ar putea la fel de bine să își tatueze pe frunte cuvântul INADMIRABIL.

În altă ordine de idei: am fost impresionat de cercetările lui

Ransom despre Wes. "Doamne, omule. Bine. Bine", s-a plâns

Wes. "Pot măcar să..."

"Nu." Ransom a închis, înmânându-mi telefonul înapoi. "Cazul a fost respins."

Am luat-o, privindu-l cu groază. "Am observat. Ar trebui să-ți încerci norocul în politică. Câtă finețe."

S-a întors, urmând să urce pe scări, probabil pentru a face un duș. Mi-am curățat gâtul, pregătindu-mă pentru conversația pe care urma să o avem.

"Călătoresc în Texas." Am aruncat bomba, făcându-l să se oprească în loc, cu spatele la mine.

S-a întors încet, privindu-mă cu o ușoară curiozitate. Mi se părea mie sau chiar părea *ușurat*? Orice ar fi fost pe fața lui, era o emoție. Robotul avea o emoție. Și nici nu era una rea.

"Suntem?", a întrebat el laconic.

"Eu sunt", l-am corectat. "Trebuie să mă ocup de niște lucruri înainte de nunta surorii mele. Mi-ar smulge capul dacă aș rata proba rochiei. Am rezervat deja un bilet și un hotel și tot ce trebuie."

"Cu ce card de credit?" "Al

ei."

Ochii i s-au întunecat. Bărbatul nu era obișnuit să fie întrecut în inteligență.

"Am nevoie de datele și de aranjamentele de zbor. Vom locui împreună. Paturi separate."

"Peste cadavrul meu!"

A ridicat din umeri. "Nu este aranjamentul meu preferat pentru a dormi, dar orice îți i convine."

A urcat pe scări. Am mers în urma lui, pledând pentru cazul

meu. "Random, nu poți vorbi serios."

"Fundul mort, cum spuneți voi, cei cu influență."

"Oamenii vor vorbi." Am căutat cea mai slabă scuză

posibilă. "Oamenii nu sunt atât de interesați de tine", a

replicat el.

"Glumești? Presa este *obsedată* de mine. Sunt un dezastru fierbinte. Jur, va fi peste tot la știri și va fi super contraproductiv pentru noi, care încercăm să ne curățăm."

Mi-a aruncat o privire *de "ce"*.

"Nu vei mai putea să te arăți niciodată în public!" M-am contorsionat, încercând să îi smulg tivul pantalonilor scurți de alergare.

"Nu mi-a păsat niciodată prea mult de

public." "Dar ție nu-ți pasă..."
"Nu."
"Aleatoriu..."

"Pentru tine e domnul Lockwood." S-a oprit în vârful scărilor, întorcându-se spre mine ca o furtună. "Ascultă-mă cu atenție, Brat. Treaba mea este să te protejez. Nu pot face asta de la două uși mai încolo pe holul unui hotel. Această călătorie va avea securitate maximă. O să mă cuplez cu agenți locali care vor mătura hotelul, vor pregăti rutele de ieșire și vor instala camere de luat vederi și senzori de mișcare, care vor fi conectați la o cameră de operațiuni într-un apartament vecin. Ești sub supravegherea mea, sub grija mea, ceea ce înseamnă că vei opera sub jurisdicția mea exclusivă. Să nu împărțim o cameră împreună nu este o opțiune."

"*La întâmplare*", am insistat. Mi-a spus *Brat*. "Sunt în vreun fel de pericol? Toate astea par atât de... excesive."

"Posibil", a spus el și, pentru prima dată, a părut sincer. "Ești fiica unuia dintre cei mai importanți președinți din istoria Americii. Și, datorită isprăvilor tale pe rețelele de socializare, orice idiot cu un dispozitiv electronic știe unde locuiești."

"În regulă." Am suspinat. "Dacă tu crezi că e
necesar." "Cred că da."

Am rămas încremeniți pe loc, la un pas de etajul doi.

Ransom s-a încruntat. "Care e șmecheria? Nu-ți stă în fire să urmezi instrucțiuni simple fără să lovești și să țipi."

"Nu există niciunul", am spus, trecând peste el și îndreptându-mă spre sala de sport de acasă, la capătul holului.

Poate că *eram* în pericol. Dacă eram, cu siguranță nu voiam să fiu rănit doar pentru că încercam să-i demonstrez ceva acestui ticălos. În plus, trebuia spus - să-l privesc pe Ransom în diferite stadii de dezbrăcare în timp ce împărțeam apartamentul cu el nu ar fi fost cea mai rea dintre pedepse. Cum reușise sexitatea dezlănțuită a lui Ransom să stârnească o mică reacție în mine?

Am fost în adormire atât de mult timp... dacă aș putea să mă excit cu *adevărat*?

A fost din cauza lui, sau a momentului? Eram pregătită să întâlnesc pe cineva, să mă întâlnesc cu cineva...? Dacă nu aș fi fost oribilă cu el, poate că m-ar fi lăsat să-mi trăiesc viața și aș fi putut ieși în lume și să văd dacă aveam atracție pentru altcineva. Nu părea să fie nici pe departe mai aproape de a renunța mai devreme la slujba asta. Poate că, până la urmă, să învăț cum să trăiesc cu bestia asta timp de șase luni nu era sfârșitul lumii.

"Dacă pui ceva la cale..." Și-a îngustat ochii.

I-am făcut semn să plece. "Atât de sceptic. Oamenii sunt capabili de
altruism, știi?". "Foarte discutabil."

"Ei bine, dezbate-te, pentru că eu mă duc la sală să mă relaxez."

Am dispărut în sala de gimnastică de acasă, am ocolit aparatul eliptic, banda de alergare și suportul pentru greutăți și m-am dus direct la mini-frigider, unde am păstrat o rezervă de apă îmbuteliată și înghețata mea preferată. Am scos o înghețată cu aromă Kit Kat și o lingură. Unele situații necesitau mai mult decât un smoothie.

Iar traiul cu cel mai morocănos ghoul din Pământul de Mijloc era unul dintre ele.

Eram adânc înfiptă în sesiunea mea de mâncat înghețată când am decis să-l sun pe Keller prin FaceTime, pentru că era plecat. În fiecare trimestru, Keller închiria un loc în Palm Springs pentru a se bronza și pentru a încerca variații ale unor noi sucuri verzi, care mai târziu vor fi introduse ca băuturi sezoniere Boost Camp ale lui Main Squeeze.

Keller tocmai îmi povestea despre noua sa combinație surprinzătoare de țelină, varză, turmeric și mentă, când Ransom a intrat în forță în sala de sport. Această escaladare a timpului

-nu purta decât un prosop. O chestie mică și șubredă, care îi atârna de talie într-un mod tachinant. Părul lui negru era ud și ciufulit la perfecție. Aburul radia din corpul său. Aceasta era partea în care, în mod normal, aș fi țipat și aș fi încercat să-l înjunghii cu un obiect oarecare. În mod ciudat, însă, nu eram speriată.

Nu am fost singurul care a observat asta.

"Bodyguard cu beneficii? Serios?" a răcnit Keller de pe ecranul telefonului meu, cu ochii aproape ieșiți din orbite. "Mie îmi place. Și un pic de jeleu."

Am căscat destul de tare încât să mă audă și Papa de la Vatican. "Este ofițer de protecție apropiată. Devine sensibil când îi spui bodyguard."

"Ofițer de protecție apropiată? Îl face să sune ca un prezervativ", a râs Keller.

În acest moment, Ransom a decis că se săturase de această conversație, mi-a luat telefonul și l-a aruncat în cealaltă parte a camerei. A căzut pe salteaua mea de yoga lululemon.

Întorcându-mă cu fața la el, m-am asigurat că expresia mea era cât se poate de albă. "Vrei să-mi spui ce ți s-a târât în fund? Orice ar fi, te rog să nu încerci să mă faci să ți-l scot".

În tăcere, Ransom și-a ridicat mâna pentru a descoperi o bucată de carne între degete. Arăta mai închisă la culoare decât atunci când o lăsasem în dulapul lui și avea două larve atârnând din ea, contorsionându-se, pe cale să cadă pe podea.

Mi-am astupat gura, luptându-mă cu adevărat cu reflexul de căscat.

"Ce naiba, Random?" Am sărit de la locul meu și am fugit din cameră și am luat-o la fugă pe coridor pentru a scăpa de miros. El s-a năpustit după mine, cu pasul său lung și hotărât. Am coborât pe scări. La fel a făcut și el.

"Pleacă de lângă mine!" am țipat, ignorând faptul că, de fapt, îi pătasem întreaga garderobă de designer cu carne stricată doar ca să mă răzbun pe el. Și-o merita. Se purtase oribil cu mine. Nu aveam prea multe principii. Dar vegetarianismul era unul dintre ele.

"Nu până nu cureți mizeria pe care ai creat-o."

Spre deosebire de incidentul cu sarea, de data aceasta a reacționat la gluma mea. Îl împinsesem în cele din urmă peste limită. Era nebun dacă credea că o să curăț asta.

"În visele tale." Am folosit insula din bucătărie ca o barieră.

"Ei bine, visele mele sunt pe cale să devină realitatea ta." A aruncat bucata de carne între noi, pe suprafața marmorată. Îi lipseau cei doi viermi, iar acum nu mă puteam abține să nu mă gândesc că erau undeva în casă. *Tremuram*.

"Nu." M-am sprijinit de insula din bucătărie, întinzându-mi degetele peste ea, poziția mea fiind pregătită să mă năpustesc și să intru într-o luptă cu pumnii cu el.

"Ce ai de gând să faci în privința asta? Să mă *lovești*?" "A te atinge nu este pe agenda mea, așa că nu-ți mai face griji pentru ceva care ar

nu se va întâmpla niciodată."

Erau vești bune. Vești foarte bune.

Atunci de ce am fost ușor dezamăgit când a spus asta? Oh, așa este. Pentru că știam cum se simt mâinile lui pe mine. Și se simțeau bine. Mai mult decât bine. *Grozave*. Și asta a fost atunci când mă purta pur și simplu dintr-un loc în altul.

"O să le raportez părinților tăi", a spus el fără să piardă o clipă. "*Și*, așa cum era de așteptat, telefonul tău trebuie să fie confiscat încă o dată. Asta nu a durat mult. Mă duc să îl iau".

S-a întors și a urcat la etaj, fără să-mi dea șansa să mă liniștesc, să-mi explice frumos că nu pot atinge carnea. Mă făcea să vomit. Și că nu era vorba doar de uciderea unor animale nevinovate, ci și de mediu.

Nu-mi venea să cred că îmi lua din nou telefonul. De asemenea, nu-mi venea să cred că am fost atât de proastă încât să urmez planul lui Keller fără să mă gândesc la consecințe. Acel sentiment mușcător de singurătate m-a lovit din nou.

Atunci, într-un moment de nebunie și disperare, am decis să fac ceea ce nu se poate face. Să fug. Nu aveam niciun plan. Și nici nu aveam cheile de la mașină. Sau un telefon. Dar îmi era de *ajuns*. Ransom mă împingea prea departe, dădea buzna în viața mea, îmi lua cărțile de credit, mașinile, îmi cerea lucruri pe care nu știam cum să i le dau. Nici măcar nu eram sigură ce voia de la mine. Întreaga mea existență părea să-l enerveze.

Înfigându-mi picioarele în glisiere, am deschis ușa de la intrare și am ieșit cu greu afară. Spre libertate. Pentru independență. Pentru... ce naiba era aia lipită de talpa pantofului meu?

M-am aplecat să o ridic. *Ugh*. Arăta ca o broșură nesolicitată sau ceva de genul ăsta. Serios, chiar se lasă cineva păcălit de chestiile astea? Singurul lor scop părea să omoare inutil copacii.

Am strâns-o în pumn și am început să ies din cartierul meu închis. Un val de adrenalină îmi curgea prin vene. Odată cu ea, a venit și frica. Habar nu aveam ce să fac. O parte din mine presupunea că urma să-i dau o mică sperietură lui Ransom, să stau în parc câteva ore, apoi să mă întorc și să renegociez cu el termenii încarcerării mele. De asemenea, trebuia să găsesc un coș de gunoi pentru a arunca pliantul. Nu-mi venea să cred că asta era viața mea acum. Cu o săptămână în urmă, atârnam pe acoperișul unui zgârie-nori, bând șampanie de epocă cu vedete de cinema.

Mă aflam la aproximativ 30 de metri de poarta care înconjoară cartierul meu când Nissan LEAF a apărut la periferia mea, trecând pe lângă vilele întinse și piscinele impresionante. Ransom se îmbrăcase și chiar reușise să se bărbierească de aproape înainte de a veni să mă ia.

"Urcă." A încetinit mașina pentru a se potrivi cu pasul meu.

Am privit în față, hotărât să nu-i dau ceea ce voia.

"Ți-am spus deja, nu ai voie să ieși din casă fără supraveghere. Nu te pot proteja fără cooperarea ta."

"Cooperare!" Am explodat, oprindu-mă. M-am întors cu fața la el, simțindu-mi ochii dansând sălbatic în orbite. "Îți bați joc de mine? Îmi iei tot ceea ce am și dețin, tot ceea ce mă reprezintă, mă tratezi ca pe un copil răsfățat, mă faci *Brat* și, odată, și cățea - da, am auzit conversația ta cu Tom - și nici măcar nu-mi spui în ce fel de așa-zis pericol mă aflu. Și vrei să colaborez cu tine? Sunt complet în beznă". Mi-am aruncat brațele în lateral. "Habar n-am ce se întâmplă, iar ție nu pare să-ți pese. Faci o treabă mizerabilă."

A oprit mașina. A coborât. A înconjurat mașina. Eu am rămas înțepenit pe loc. Nu putea să mă răpească în plină zi, nu-i așa? Presupun că, din punct de vedere tehnic, putea. Nu era niciun suflet la vedere.

Dar nu a făcut-o. În schimb, s-a oprit la câțiva metri de mine. "Ai dreptate."

"Nu! Nu-mi da asta. Am dreptul la... stai, ce ai spus?" Fața mea s-a răsucit în confuzie.

"Am spus că ai dreptate. Aș fi putut să-ți dau mai mult context despre ce se întâmpla și am ales să nu o fac. Încă putem rectifica asta. În *particular*. În casa ta."

Acesta era momentul meu să negociez. Trebuia să-mi aleg bine bătăliile.

"În primul rând, nu vreau carne în frigiderul meu." Am ridicat mâna. "Acest lucru este absolut nenegociabil. Îmi face rău fizic să văd asta".

Falca lui a trosnit, dar nu a răspuns, ceea ce am considerat că era o confirmare că a auzit și că intenționa să se conformeze.

Aerul dintre noi s-a liniștit, ca și cum lumea își ținea respirația pentru a auzi verdictul. "Nu voi pune carne în frigiderul tău", a spus el în cele din urmă.

"Mulțumesc." Mi-am răsucit degetele împreună. Hârtia mi-a căzut din mână.

"Ce este asta?" a întrebat Ransom, care se aplecase deja să o ridice.

"O broșură pe care eram pe cale să o arunc în coșul de reciclare."

A netezit hârtia albă - cine știa? Poate că Ransom era unul dintre fraierii care puteau fi convinși să se înscrie la un curs de Zumba în saună... dar când am observat că i se scurge culoarea de pe față, mi-am dat seama că nu era un pliant obișnuit.

"Trebuie să plecăm. *Acum*." Ransom m-a apucat de mână, trăgându-mă spre mașină.

M-a speriat. Nu-l văzusem niciodată exprimând alte emoții decât plictiseala sau furia. M-am urcat pe scaunul pasagerului din mașina mea. Ne-a condus pe șosea, înapoi spre casa mea, uitându-se în oglinda retrovizoare. Foarte mult. De parcă se aștepta să vadă pe cineva. "Ce era în pliant? O reclamă pentru mărirea penisului? Ești pregătit? pentru a rezerva o întâlnire de consultare?" Bineînțeles, m-am gândit că ar fi un moment bun să sparg gheața cu o glumă teribilă.

Ransom nu părea amuzat. Cu toate *acestea, părea* că va sparge volanul, din cauza modului în care îl ținea strâns de gât.

În cele din urmă, a vorbit.

"Părinții tăi m-au angajat să-ți monitorizez locația și să-ți asigur siguranța. Acesta a fost scopul lor principal. Cu toate acestea, există și un obiectiv secundar, și anume acela de a te aduce la o relativă independență și de a te învăța valoarea banilor. De asemenea, ar dori să te vadă că îți asumi mai multă responsabilitate asupra vieții tale și că îți găsești o profesie care necesită mai mult angajament decât postarea de poze pe TikTok."

"Instagram", l-am corectat. "*Mi-aș dori* să intru în TikTok". "Mă rog." A strecurat vehiculul în garajul meu.

"Deci, practic, ești ofițerul meu de eliberare condiționată."

A oprit motorul, a coborât din mașină, a făcut ocolul și mi-a deschis ușa. Am avut senzația că a fost o măsură de siguranță, nu o declarație de galanterie.

"Corect."

Ransom se întoarse, îndreptându-se spre casă, cu pliantul mototolit încă în mână. "Și ce se întâmplă dacă dau greș?" Am mers în urma lui, fascinată. Părea să fi purtat o conversație foarte lungă cu părinții mei, lucru pe care nu puteam să-l spun cu mâna mea în ultimii trei ani.

Am trăit un moment de revelație. Sau poate - Doamne ferește - de autocunoaștere. Dacă familia mea mă evitase în încercarea de a mă face să fiu mai bun? Ar trebui să încerc? *Adică*, Hera m-a invitat la repetiția ei. Și a plătit pentru tot. Ar trebui să încerc și eu, nu-i așa?

"Nu e problema mea, nu e lupta mea. Cred că vor găsi o altă modalitate, mai puțin costisitoare, de a-ți face viața mizerabilă până când te vor pune la punct."

"Doar nu se așteaptă serios să muncesc, nu-i așa? O slujbă adevărată, vreau să spun." "Sângele tău e prea albastru pentru munca manuală?" Expresia lui ascuțită a fost o

semn de punctuație.

"Nu", mi-am cântărit cuvintele cu grijă, "dar sunt inutil. Nu mă pricep la nimic." Nu-mi venea să cred că am lăsat aceste cuvinte să iasă din gura mea. De obicei eram atât de retrasă în privința defectelor mele.

"Majoritatea oamenilor nu sunt", a spus el. "Medietatea este cel mai mare punct comun al umanității. Îți vei găsi calea."

"Grozav discurs de încurajare, amice. Ar trebui să fii un vorbitor motivațional."

"Ce, și să neglijez noua mea aspirație de a deveni politician?", a glumit el. Când ne-am întors înăuntru, a încuiat de două ori toate ușile, a verificat ferestrele,

și a întins o colecție impresionantă (și terifiantă) de arme pe tejgheaua mea, pe care a început să o curețe.

Fără să-și ridice ochii de la arme, a spus: "Împachetează, prințesă. Vom sta în Texas pentru o vreme."

Chapter Seven

Calm. Rămâi calm. Tu ești Robotul. Impenetrabilul pe care orice VIP și-ar dori să-l aibă.

Ești...

Fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuck.

Și încă de câteva ori pentru cei din spate - fuck, fuck, fuck, fuckity fuck.

Când am acceptat rolul lui Hallie Thorne, mi-am imaginat că cea mai mare provocare va fi să-i suport pălăvrăgeala ei năucitoare. Acum, la mai puțin de o săptămână de la preluarea postului, primisem o scrisoare de la Bratva în care eram informată că îmi cunoșteau locul unde mă aflu și că nu apreciau prezența mea în SoCal din nou.

Mă bucur că te-ai întors.

Aștept cu nerăbdare să scriu noi amintiri cu tine.

-K

Din fericire, interesul pentru cumpărături al lui Brat părea să dispară odată cu cardul de credit. Mă îndoiesc că ar fi citit măcar contractul pe care i l-am dat. Poate că interesul ei a dispărut odată cu puterea ei de cumpărare.

Acum, dacă aș zbura singur, aș lua vestea ca pe o invitație personală de a-l face praf pe Kozlov. Problema era că... aveam o treabă. Și acum, singura amenințare la adresa lui Brat era să fie asociat cu fundul meu.

Logica mi-a dictat să îl sun pe Tom pentru a-l anunța despre asta, apoi să îl sun pe Anthony Thorne, informându-l de demisia mea imediată, motivul pentru care am demisionat și recomandându-i o altă companie de securitate.

Logica, însă, ar putea să o sugă. Acum, că începusem această sarcină, eram cu ochii pe premiu. Voiam să obțin întâlnirea cu fostul președinte și să profit la maximum de legăturile pe care le obținusem din ea.

Până când voi termina cu Brat, ea urma să fie înscrisă la o școală din Ivy League, să lucreze cu normă întreagă și să facă voluntariat la un adăpost.

Tot ce aveam nevoie era să mă asigur că Brat era departe de habitatul ei natural. Los Angeles.

Hallie

Următoarele câteva zile au trecut într-o stare de amețeală.

Ransom nu s-a îndepărtat de lângă mine. Abia dacă mi-a acordat intimitate când m-am dus la baie. Am numărat zilele, minutele, orele până când am zburat spre Dallas. Era obsedat să mă țină în siguranță și, în mod evident, acest lucru a ajuns la psihicul lui, pentru că, după patru zile, l-a sunat pe Max și i-a cerut să aducă o întărire la mine acasă.

"Asigură-te că patrulezi locul și nu o lăsa singură nici măcar un minut", a ordonat Ransom. "Trebuie să iau niște aer proaspăt."

Oh, *a* făcut-o acum? Ciudat cum nu s-a gândit niciodată că și eu aș putea avea nevoie de o pauză.

Max era prea ocupat cu slujba lui ca să fie drăguț cu mine. A părut ușurat când, la scurt timp după ce Ransom a dispărut, am urcat la etaj și am cutreierat camerele singuratice ale conacului meu, încercând să găsesc ceva de făcut.

Nu am înțeles niciodată cât de singură eram până când Ransom a ajuns aici. Închiderea lui impusă m-a făcut să realizez că, fără ieșirile mele nocturne, abia dacă ieșeam din casă.

Ca o fantomă, am cutreierat camerele de la etajul doi, până când a rămas doar cea a lui Ransom.

Nu intrați acolo. Nu căutați probleme.

Dar necazurile erau un leac bun pentru plictiseală, după cum vă poate spune orice moștenitoare șovăielnică, și am vrut să amestec puțin lucrurile. În plus, ce altceva aveam de făcut? Max stătea neliniștit la parter, verificând ferestrele și ușile la fiecare jumătate de oră, de parcă războiul era pe urmele noastre.

Am pășit în camera lui Ransom, închizând ochii și inhalându-l.

Mi-a plăcut că am fost atrasă de el. Mă simțeam în siguranță, pentru că știam că nu va încerca niciodată ceva cu mine.

O notă mâzgălită pe biroul său mi-a atras atenția. Era același bilet pe care mi-l luase mie? Foaia care l-a făcut să-și schimbe comportamentul și să devină atât de protector cu mine?

M-am îndreptat spre bilet și l-am ridicat. Nu semăna cu hârtia pe care o găsisem în ușă zilele trecute. Nu. Arăta inconfundabil ca fiind scrisul de mână îndrăzneț și cu tușe lungi al lui Ransom. O adresă. În centrul orașului Los Angeles.

Să căutăm probleme.

De mult timp îmi doream să aflu ceva interesant și intim despre bodyguardul meu.

Știa atât de multe despre mine. Era corect să am și eu informații despre el, nu? Am băgat biletul în buzunar și mi-am luat geanta și geaca de blugi. Max era jos și știam că mai erau doi bărbați care patrulau prin cartier. Deci... numit backup.

Aplicația de securitate de pe telefoanele lui Ransom și Max era pornită, așa că dacă se deschidea o ușă în casă - chiar și o fereastră - ar fi știut despre asta.

Dar ei nu ar fi știut de balconul meu din dormitor.

Balconul dormitorului meu nu avea instalată o cameră de luat vederi, ceea ce îl făcea un punct mort. Avea una, când m-am mutat prima dată în urmă cu trei ani, dar a căzut acum câțiva ani și nu am mai apucat să o repar.

Am mai făcut-o înainte. M-am strecurat afară prin propriul meu balcon. De câteva ori când m-am încuiat din greșeală în casă și altă dată când Keller a fost aici și m-a pus să-i promit că nu-mi voi încălca promisiunea de a nu mânca înghețată după miezul nopții.

Mâinile și picioarele îmi tremurau. În ciuda acestui fapt, am alunecat ușor. Am sărit peste balcon, așezând ferm un picior peste jgheab, apoi m-am coborât până când m-am sprijinit de o statuie din grădină.

Am sărit jos, curățându-mi noroiul și iarba de pe mâini și genunchi. Am aruncat o privire în casă. Max era acolo, uitându-se pe fereastra opusă, cu spatele la mine.

Întorcându-mă, m-am urcat în a doua mea mașină preferată, Prius. Era parcată în afara garajului din momentul în care NeNe o împrumutase pentru a se furișa de la un tratament cu Botox fără să fie detectată, așa că nicio aplicație nu avea să dea ping.

Pe tot parcursul drumului spre centru, m-am tot uitat la biletul cu adresa. Ce ar putea căuta Ransom în această parte a orașului? Nu era un loc rău famat în sine, dar nici luxos.

Patruzeci de minute mai târziu, am ajuns la destinație. Am parcat în fața adresei de pe bilet. Era un bar mexican. Mic, gălăgios, plin de culori și muzică. Terasa din față era plină de oameni care beau și râdeau.

S-a dus să bea?

Încet, apucându-mi ambreiajul de șold, am început să mă mișc prin mulțimea densă de pe terasă, căutându-i chipul. Ce mă așteptam să văd? Pe Ransom la o întâlnire? Ce prostie. Nici măcar nu-l cunoșteam pe tip și știam că nu era genul care să iasă la întâlniri.

Nu a fost în bar. Nu era nici în zona scaunelor. M-am gândit că poate m-a păcălit, ca să vadă dacă mușc momeala și îl urmez aici.

M-am îndreptat spre ieșirea din bar, muzica zguduind pământul de sub picioarele mele. Strada era încă vie și zbuciumată. M-am hotărât să fac o plimbare rapidă. Poate că s-a dus undeva în apropiere, în schimb?

Știam că mă bag în bucluc. Și mai rău, știam că îl băgam și pe Max în apă

fierbinte. Trebuia să fie cu ochii pe mine. Dar am vrut să văd ce făcea Ransom când nu era acasă.

Trecând pe lângă o alee plină de coșuri de gunoi industriale, am auzit un zgomot. "*Aww*."

M-am oprit în loc, cu urechile ciulite, încercând să aud mai mult.

Gemetele înăbușite - ca un plâns de copil mic - deveneau tot mai puternice și mai disperate.

Veneau dinspre pasaj.

Când eram la facultate (pentru un semestru, atenție), directoarea casei frăției ne-a spus odată că, dacă suntem hărțuite sau atacate fizic, să strigăm "foc" în loc de "viol". Pentru că focul era o problemă colectivă și era mai probabil ca oamenii să se grăbească să te ajute, în timp ce violul era ceva la care oamenii nu voiau să asiste sau să se implice. Iar acum, auzind aceste voci... nu puteam să mă întorc și să risc să nu ajut pe cineva la nevoie.

Ei bine, eu nu am fost unul dintre acei oameni.

Mi-am deschis micul buzunar, scoțând pistolul cu electroșocuri pe care Keller mi l-a dăruit de Crăciun, și am pășit mai adânc pe alee.

Imediat, două siluete întunecate au apărut la vedere. Femeia era apăsată de un perete cu cărămizi roșii. Rochia ei de cocktail era împinsă în sus, iar chiloții îi erau împinși la întâmplare până la genunchi. Fața îi strălucea de lacrimi. Bărbatul din spatele ei o bătea fără milă. Degetele lui erau înfipte adânc în gura ei, făcându-i căscatul. Forma lui era mare, puternică, plină de mușchi.

Am strâns pistolul cu electroșocuri în mână, pregătindu-mă să îl țintesc în timp ce mă apropiam cu grijă de el.

"Nu încerca să te împotrivești, dragă. Nu vei face decât să-ți înrăutățești situația", i-a provocat el cu răutate la ureche.

Mi-au înghețat picioarele.

Răscumpărare.

A fost Ransom.

Aș recunoaște oriunde vocea aia profundă și insensibilă.

"Ce naiba!" Tremuram atât de tare încât aproape că am scăpat nenorocitul de pistol cu electroșocuri pe care îl îndreptam spre el.

Atât Ransom, cât și *victima* lui*!* și-au întors capetele spre mine. Nenorocitul a avut decența să-și ia mâna de pe gură și să i-o șteargă pe rochie. Femeia părea mai mult șocată decât ușurată să mă vadă, dar nu puteam să o învinovățesc tocmai pe ea, având în vedere circumstanțele.

"Nu-mi vine să cred!" Simțeam cum lacrimile, fierbinți și grase, îmi curg liber pe obraji.

Gura îmi era acoperită de o bilă acră. "Nu-mi vine să cred ce ai făcut." "Ce cauți aici?" Vocea lui era insesizabilă. Lipsită de emoții. Ei bine, de

Bineînțeles că a fost. Era un psihopat nenorocit. "Unde naiba e Max?"

Asta e conversația pe care ar fi vrut să o aibă acum? Un atac disperat, dacă am mai văzut așa ceva.

"Sun la poliție." Mi-am căutat telefonul din ambreiaj, înainte de a-mi aminti că nenorocitul mi l-a confiscat.

"Te rog, nu!", a strigat femeia de lângă el. A pășit în lumină, sub un stâlp de iluminat, trăgându-și rochia în jos. Părea să aibă în jur de 40 de ani. "Nu stricați asta."

Înclinând capul într-o parte, am așteptat o explicație pentru cererea ei bizară. "Dragă... *ce*?"

"Pentru că jucăm un joc de rol." Ransom a făcut un pas lângă ea în mod

protector. Ea s-a uitat în lateral la el, aruncându-i o privire de "nu-mi vine să cred că se întâmplă asta". Îmi venea să mă îngrop în pământ.

Un joc de rol?

Cum ar fi... fantezia *violului*?

Am fost expus la o mulțime de tipuri diferite de pornografie online, dar nu la așa ceva. Ce fel de oameni au făcut asta?

A fost bolnav. Nu, mai rău decât bolnav, era degradant și dăunător.

Nu ar trebui să faci oamenii de rușine pentru preferințele lor sexuale, a replicat o voce din mine.

"Doar... nu spune nimic", a avertizat femeia, tonul ei lăsând să se înțeleagă că nu era prima dată când dădea ordine oamenilor. "Vă rog. Te rog, am doi copii acasă și un fost soț care mă respectă."

"N-o să scoată niciun cuvânt", a liniștit Ransom. "Îți dau cuvântul meu."

"Mulțumesc." S-a întors spre Ransom, punându-i o mână pe piept. "Cred că mă voi duce acasă."

El a dat din cap sec. "Îmi cer scuze pentru deranj. O să mă ocup eu de asta."

"Sunteți sigur?" Ea a făcut o grimasă.

"Pozitiv."

Părea sincer și politicos și... aproape cald. Era prima dată când îl vedeam manifestând un astfel de comportament.

I-a dat un sărut scurt pe obraz și a trecut pe lângă mine, grăbindu-se în noapte.

Eram atât de confuz încât am crezut că o să-mi explodeze capul.

Rămasă cu picioarele pe pământ, m-am holbat la el. Își băgase cămașa înăuntru și arăta destul de prezentabil, dar tot nu reușeam să-mi dau seama de nimic.

El a fost...

Sau, cel puțin, se prefăcea...

Era oare vreo diferență, dacă era în primejdie? Da, pentru numele lui Dumnezeu, era o diferență atunci când ea alesese acea situație, o făcuse să se întâmple pentru că așa a vrut ea. Diferență între universuri. Și îl alesese pe Ransom să fie cel care să-i ofere o astfel de experiență șocantă?

Și... oh, nu. De ce mă simțeam ca și cum coapsele mele se lipiseră? Nu puteam fi excitată de *asta*. Nu puteam. Nu. După atâția ani, *asta* mă excită? Vreau să spun, serios?

"Eu sunt... uh..." Am aruncat o privire în jurul meu.

"În necaz", a terminat el pentru mine, rearanjându-și cămașa. "Unde e Max?"

"Acasă." Mi-am curățat gâtul.

"Foarte profesionist."

"Nu este vina lui. Eu sunt șiret. Ai lăsat un bilet pe dulapul tău cu această adresă. Am vrut să știu ce ai de gând să faci."

"De ce?", a spus el.

"Pentru că ascunzi multe secrete, iar noi împărțim un acoperiș." În mod surprinzător, nu a fost indignat de răspunsul meu.

"Deci... asta e ceea ce faci noaptea?" Am înghițit din gură. Inima încă îmi bătea cu putere. Vroiam să fie prima dată când încerca asta sau a cincizecea oară? Nu puteam să-mi trag sufletul.

"Sunt o creatură nocturnă."

"Ești un monstru, iată ce ești." Afirmația a ieșit ca un lătrat disperat. Întregul meu corp era acoperit de transpirație rece și de piele de găină.

Râsul lui, crud și aspru, a răsunat în noaptea fără stele. Un gard de sârmă subțire ne despărțea de partea industrială și funky a Los Angeles-ului pe care

oamenii o foloseau ca loc de joacă în aer liber

sex spot. "Etichetarea a ceva de care îți este frică ca fiind monstruos este partea cea mai ușoară. Înțelegerea modului în care au ajuns așa este ceea ce necesită un adevărat curaj."

"Ceea ce ai făcut acolo a fost..."

"Să fac sex cu un alt adult consimțit care împărtășește aceleași fantezii și ciudățenii ca și mine. Nu e nimic rău în asta. Ea era interesată, la fel și eu."

Mai mult decât orice altceva, uram faptul *că* eram implicat în asta. Când am crezut prima dată că am văzut ce îi făcea... când mi-am imaginat că *îmi face asta*... nu am urât. Am fost speriată, dar nu am urât. Și a fost groaznic să recunosc asta, chiar și pentru mine.

"Ce te-a făcut să te apuci de... uh... aceste fantezii?" Nu credeam că voi primi un răspuns direct, dar merita să încerc.

Ransom a început să se îndrepte spre ieșirea de pe alee, sigur că îl voi urma. L-am urmat.

Și-a băgat mâinile în buzunarele din față.

"Inițial, doar senzația de a fi totul. Nu trebuie să suferi traume sau abuzuri pentru a te bucura de kink, atâta timp cât ești stăpân pe tine și pe partenerul tău consimțit."

"Și totuși?" Am întrebat, știind că mai era ceva.

A ridicat din umeri. "Traume din copilărie, în principal. Ideea de a folosi violența în mod liber, fără jenă. Există siguranță în acest scenariu. Este nevoie de încredere și de un nivel de protecție. Într-un fel, să joci o întâlnire care a mers groaznic de prost este mult mai sigur decât să te angajezi într-o cuplare reală, aleatorie, pe Tinder. Este vorba despre siguranța așteptării. Aici, avem reguli. Avem reguli de făcut și de nefăcut. Avem limite pe care nu le depășim. Mi se pare mult mai respectuos decât să te culci cu o persoană la întâmplare fără să știi ce-i place. Care sunt limitele lor, trecutul lor."

Fără să vrea, mi-a vândut ideea. Perspectiva de a spune cuiva în avans ce vreau și ce nu vreau, ce aș face și ce nu aș face... ce ar putea și ce nu ar putea face... mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult. Nu părea atât de nebunesc când mi-a explicat.

"Îi făceai rău?" Am înghițit în sec.

Ne plimbam spre Nissan. Era de la sine înțeles că el era cel care mă ducea acasă. Mâine urma să luăm Prius-ul.

"Doar în modurile în care a vrut ea să o fac, dar în ceea ce privește faptul că i-am făcut rău? Nu chiar, nu. Poate câteva vânătăi ușoare pe ici pe colo, dacă se hotăra să se "zbată mai tare" pentru a o face să pară reală."

"E a ta...?"

"Nu am un partener BDSM. Prefer întâlnirile ocazionale." "Cât

de des...?" M-am lăsat păcălită.

"Depinde." Și-a scărpinat bărbia. "Dar nu de multe ori. Trebuie să-ți alegi cu grijă partenerii pentru acest gen de lucruri. Prieteni comuni, oameni pe care îi cunoști și în care ai încredere."

"Ai avut vreodată, doar, doar, obișnuit...?"

Nu-mi venea să cred că răspundea la toate aceste întrebări. Aveam o bănuială că avea mai mult de-a face cu faptul că nu voia să le spun părinților mei și mai puțin cu dorința de a fi deschis cu mine.

Sau poate pentru că mi-a văzut inima bătându-mi în gât și (din fericire) a crezut

din greșeală că sunt încă speriată, în loc să fiu teribil de entuziasmată.

"Nu", a spus el categoric. "Aceasta este singura formă de relație sexuală pe care o caut. Am încredere că asta rămâne între noi."

"Da", am spus în cele din urmă. "Nu-ți face griji."

A deblocat automat mașina, dând din bărbie înainte pentru ca eu să mă urc pe scaunul pasagerului. "Bine, pentru că această discuție s-a terminat și sunt pe cale să-l fac praf pe Max."

Următoarele două zile au fost petrecute în Los Angeles, pregătindu-se pentru călătoria în Dallas. Am luat legătura cu contactele mele, în timp ce îl urmăream pe Brat. Chiar dacă nu avea telefonul ei - nu numai pentru că eu eram cel care a sfârșit prin a eradica carnea viermuiată, ci și pentru că acel telefon avea o influență nefastă - i-am permis să participe la unele angajamente sociale, atâta timp cât erau în interior și eu eram prin preajmă.

Ce aș putea spune? Acum că știa despre cea mai întunecată parte a vieții mele, avea o anumită influență asupra mea.

Și-a păstrat vechile tipare, agățându-se cu disperare de o realitate care nu mai făcea parte din viața ei. Pungile cu bunătăți. Rochii de designer. Aparate de fotografiat care clipeau. Brat nici măcar nu părea să se distreze. Nu știam de ce își făcea asta. Ceea ce *eram* sigură era că nu-mi păsa suficient de mult ca să întreb. Linia dintre angajat și angajator fusese destul de neclară după mica ei iscoadă.

În general, făcusem tot posibilul să vorbesc cu ea cât mai puțin posibil după ce mă prinsese în mijlocul acțiunii. Am privit-o cum se contorsiona, încercând să se descurce cu bugetul ei zilnic șubred, pe care îl redusesem la jumătate din suma inițială pe care Anthony Thorne o numise. Seara trecută, Brat a trebuit să recurgă la a-și face propriul castron de acai, pentru că nu avea suficient pentru DoorDash și să lase un bacșiș de douăzeci și cinci la sută.

"Subuman", se plânsese spațiului vast și urât pe care îl numea casă, în timp ce tăia o banană în bucăți subțiri. "Asta am devenit."

Spre lauda lui Brat, și ea părea sălbatic de neinteresată de mine. Asta a fost reconfortant. De obicei, femeile heterosexuale și necăsătorite pentru care lucram voiau să se cațere pe mine ca pe un copac. Dar ea părea atât de dezorientată, atât de neliniștită în pielea ei mâzgălită, încât sexul nu părea să fie o prioritate pe agenda ei.

La o săptămână după ce a sosit biletul de la Kozlov, Brat și cu mine ne-am îmbarcat într-un avion spre Dallas. La clasa întâi. Nu la fel de bine ca un zbor privat, dar am fost ușurată să las Los Angeles în urmă.

Ne-am așezat în capsulele noastre înclinate, care se aflau față în față. Nu aveam nevoie să mă uit la ea mai mult decât era absolut necesar. Brat s-a dat mare deschizând o revistă lucioasă și încrucișându-și picioarele în rochia ei roz Juicy Couture din cap până în picioare.

treninguri. În timpul decolării, se încrunta concentrată, dar ochii ei nu se mișcau de-a lungul textului.

Am răspuns la e-mailuri și m-am bucurat de faptul că, în câteva ore, voi avea ocazia să întâlnesc un fost președinte. Anthony Thorne nu-mi lăsase o impresie de neuitat în timpul administrației sale - nici măcar nu eram în gimnaziu în acea perioadă -, dar era destul de iubit.

După decolare a urmat un flux nesfârșit de gustări și alcool. Am refuzat tot ce mi-a oferit însoțitorul de bord. Ceva legat de mâncatul în timpul zborurilor mă neliniștea. Brat a spus da și chiar a cerut și a doua porție. Îi plăceau gustările, pernele mici pe care ți le dădeau și discuțiile cu personalul. De fapt, eram destul de sigură că singurul obiect străin care nu-i plăcea să fie în preajma ei era chiar eu.

Hotărând că era timpul să primească un beneficiu după toate prin câte trecuse, i-am permis să bea ceva în timpul zborului.

A terminat trei pahare de vin - prima dată când a băut alcool de când am ajuns eu în peisaj - înainte de a-și trânti buzele și de a anunța: "Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat."

M-am ridicat înaintea ei, pocnind din degete.

A înclinat capul în sus, confuză. "Eu nu sunt regina. Nu trebuie să te ridici în picioare când o fac eu."

"Vin și eu."

A fost absolut necesar? Probabil că nu. Dar nu a fost nici superfluă. Nu știam cu ce am de-a face când era vorba de Kozlov. Nu știam cât de multe știa despre locația noastră. Și nu voiam să-mi asum niciun risc.

"Nu, nu ești", a spus ea cu fermitate, ridicându-se și făcând un pas în lateral. Mi-am rotunjit păstaia, blocându-i calea spre baie.

"Și dacă te droghezi?"

Bineînțeles, mă jucam cu ea.

Înclinând o sprânceană groasă, ea a spus: "Atunci cel puțin unul dintre noi ar fi într-o dispoziție bună. Dă-te la o parte, față de fund."

Nu m-am clintit.

Se holba la mine, cu ochii mari și exasperată. Avionul bâzâia în timp ce străbătea cerul. Oamenii din jurul nostru dormeau sau lucrau la laptopuri.

"Random", a spus ea încet, *din nou cu porecla asta stupidă*. "Trebuie să mă duc la numărul doi".

A lăsat cuvintele să se așeze între noi și am decis că, până la urmă, voi merge cu ea la baie. Nu am crezut-o nici măcar o jumătate de secundă. Nici măcar un sfert. Și am forțat-o să mă creadă că blufez.

"Nu-mi pot permite să-mi iau ochii de la tine", am spus scurt.

"Uau. Ăsta este cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, și vine de la un tip pe care probabil l-aș înjunghia dacă aș putea garanta că nu ar exista repercusiuni penale", s-a supărat ea.

Aproape că am lăsat să mi se desprindă un zâmbet. *Aproape*. Trebuia să recunosc că, deși era o adevărată pacoste și probabil cea mai egocentrică persoană pe care o cunoscusem vreodată, era ușor amuzantă.

"Mișcă-te, că o să-ți explodeze vezica cu tot vinul ăla", am lătrat.

Și-a dat ochii peste cap, dar a pornit înainte, mormăind înjurături tot drumul. Nu a opus rezistență, iar în felul acesta știam că plănuia ceva care să mă enerveze.

Am intrat amândoi în toaleta minusculă (de ce erau întotdeauna de mărimea unei cutii de chibrituri?) și Brat s-a apucat imediat de treabă, trăgându-și pantalonii de trening roz, cu buline, în jos și ghemuindu-se în unghi spre scaunul de toaletă, fără să-l atingă de fapt cu coapsele.

M-am întors pentru a-i oferi puțină intimitate. Eram un nemernic, nu un ciudat.

"Deci, spune-mi", a început ea, cu un jet solid de pipi ca fundal muzical. "Bărbații acordă mai puțină atenție când fac pipi în locuri publice? Cum ar fi, îți pasă mai puțin de țintaj când ești în avion?".

"Întotdeauna am fost un bun trăgător." Atât cu penisul, cât și cu pistolul.

A mârâit în spatele meu: "Erou american necunoscut. Premiul Pulitzer este pe drum".

"Îmi voi ține respirația."

"Iată o idee pe care aș putea să o susțin."

"Mi-e milă de femei", am trasat eu, cu chef să o scot din sărite. "Trebuie să te ghemuiești ca o broască constipată ca să nu atingi scaunul de toaletă de teamă să nu iei o boală cu transmitere sexuală sau să nu rămâi însărcinată."

"Nu ne compătimiți. Noi vă supraviețuim, avem sisteme imunitare mai puternice și, din punct de vedere științific, avem o memorie mult mai bună. Prefer oricând să fac câteva abdomene decât să fiu un bărbat."

"Se pare că știi multe despre asta. Nu-mi spune că ai deschis o carte", m-am concentrat asupra ușii, și nu asupra reflexiei ei în oglindă.

"Doamne ferește. Era pe spatele unei cutii de tampoane."

Mi-am permis un mic zâmbet, ascultând-o cum trăgea apa la toaletă. Sunetul a zguduit pereții. S-a spălat pe mâini, stropind o cantitate generoasă de săpun.

"Îmi cer scuze", a spus ea.

Iată-ne.

"Ce-ai făcut acum?" Am întrebat. Dacă făcuse pipi pe cizmele mele italienești negre, aveam de gând să fac o gaură în peretele ăsta nenorocit.

"Nimic... *încă*." S-a aplecat înainte în fața oglinzii, aplicându-și luciu de buze și plescăind din buze. "Dar sunt pe cale să o fac."

A băgat rujul în buzunar, s-a întors, apoi s-a aplecat aproape de urechea mea. Fiind un adevărat stăpân, puteam să-i citesc limbajul trupului, anticipând ceea ce urma să facă înainte de a o face. Gura ei a căzut în formă de O.

Era cât pe ce să țipe.

Am acționat rapid, împingând-o împotriva chiuvetei, acoperindu-i tot corpul cu al meu.

Palmele mele s-au lipit de gura ei, închizând-o cu totul.

"Ești nebun?" I-am șuierat în față cu un mârâit. "Crezi că e amuzant?"

A încercat un răspuns deștept, după privirea ei. Cuvintele ei au fost înăbușite de mâna mea.

"A fost o întrebare retorică. Ești la fel de nebun ca un sandviș cu supă. Ai mers prea departe acum, Brat."

Ca răspuns, și-a înfipt dinții în palma mea, apoi a început să scrâșnească din fălci ca un Chihuahua. Pielea mea s-a rupt, creând o dâră lentă și stacojie de sânge care s-a scurs pe bărbie și de-a lungul gâtului ei mic și drăguț. Rahatul ăla mic m-a *mușcat.*

Și asta m-a excitat. Pentru că atunci când eram mușcat... instinctul meu era să

mușc și *mai tare*.

Mi-am apăsat mai puternic mâna pe gura ei, simțindu-mă excitat și enervat și, *la naiba*, ar fi trebuit să aleg postul primarului Ferns. Sângele meu era exact de aceeași nuanță cu părul ei. O altă excitare.

"Opriți-vă. Ți-am spus deja că nu te voi atinge într-un mod nepotrivit. Ai cuvântul meu. De ce crezi că aș încerca ceva cu tine? E ca și cum găozarii hetero presupun în mod natural că homosexualii se vor da la ei."

A spus ceva animat, dar, din nou, a fost înăbușită de palma mea. Puștiul s-a întins spre fața mea, încercând să-mi scoată ochii cu ghearele. *Voia* o altercație, iar eu nu eram sigur de ce.

Era sălbatică, indisciplinată și o nenorocită de pacoste. A fost, de asemenea, primul client care m-a făcut să sângerez, ceea ce nu m-a deranjat atât de mult pe cât ar fi trebuit.

"N-ai de gând să te oprești, nu-i așa?" Am întrebat.

A scuturat din cap cu sălbăticie, privindu-mă cu o sclipire nebună în ochi. Am recunoscut acel abandon. Apăruse ori de câte ori mă cuplam cu o femeie căreia îi plăcea să fie bruscată. Dar nu se putea așa ceva. Brat nu era genul ăla de persoană. Era obișnuită cu băieții drăguți de la Hollywood, care probabil că și-o trăgeau de parcă ar fi jucat în filme artistice franceze. Făcând looooooove.

Sângele meu dispăruse în decolteul ei. Amândoi am privit cum se scurgea între valea sânilor ei. Penisul meu pulsa, gros și pulsând pe blugii mei.

"Nu te reține." Și-a agățat degetele în buzunarele din față, trăgându-mă mai aproape. "Strânge-te la mine."

"Ce vrei?" M-am mișcat inconfortabil, neștiind cum să ies din baia asta fără cooperare. Suna mai mult ca o rugăminte decât ca o întrebare.

A început să-și miște buzele. Cu reticență, mi-am retras mâna pentru a o lăsa să vorbească. "Telefonul meu înapoi. Pentru totdeauna, Skipper the Creeper."

Și-a lins buzele, uitându-se la mine ca un mic vampir. Interzis și feeric. M-am întrebat despre bărbații cu care fusese - sau fuseseră băieți frumoși, incapabili să îi ofere ceea ce avea nevoie? Cum fusese Hallie Thorne cu fiecare dintre ei? Cu câți? O cantitate bună, fără îndoială. Deși, în mod interesant, când am cercetat mesajele ei text și jurnalele de apeluri, nu am putut găsi nicio dovadă de cupluri. Avea un cont de Tinder pe telefon, dar evident că nu-l mai folosise de când mă cunoscuse - și nu mai existau notificări noi. Poate că trecea printr-o perioadă de secetă auto-provocată.

Un cap de vită unsuros ca Wes Morgan ar putea declanșa celibatul, chiar și în cazul nimfomanilor.

"Și crezi că dacă te comporți ca un copil îți vei atinge scopul?" Am răcnit. Eram înghesuiți împreună în spațiul mic, corpul meu fiind la același nivel cu al ei. Cineva a scuturat ușa de la toaletă de afară, gemând în semn de protest când a realizat că era încuiată. "Cred că amândoi trebuie să învățăm cum să facem compromisuri dacă vrem să facem să funcționeze asta." "Compromis", am repetat, sprijinind chiuveta pe ambele părți în jurul ei, nasul meu fiind foarte aproape de a-l atinge pe al ei. Întregul ei corp zumzăia de ceva încărcat, reprimat... ceva. Dorință? Ură? Dispreț? Nu puteam să-mi dau seama. Unele părți din personalitatea ei mă făceau să bănuiesc că era o pisicuță sexuală de primă clasă, iar altele îmi dădeau de înțeles că ar putea să o facă pe Fecioara Maria să se lupte cu banii ei. "Bine. Hai să negociem. Spune-mi de ce ar trebui să-ți dau telefon înapoi."

"Pentru că, în schimb, vă voi oferi cooperarea mea." A zâmbit cuceritor.

"Bună încercare."

"Ei bine, ce vrei?" Sprâncenele ei s-au strâns ca două semne de control perfecte.

A fost ușor. Să nu mă înțepenesc de fiecare dată când se hotăra să mă scoată din sărite.

Ar putea ea să facă să se întâmple asta? Mă îndoiesc.

"Vreau să faci o promisiune și să te ții de ea."

Se uita la mine cu ochii mari, ca un copil care ascultă o poveste și așteaptă cu nerăbdare mai mult.

Oare chiar o lăsam să scape cu niște teme pentru acasă? Da. Era prea devreme pentru ea să-și găsească o slujbă adevărată. Dacă și-ar fi găsit una acum, ar fi fost concediată înainte de a se prezenta la muncă. În plus, puteam să o urmăresc prin conac cât voiam, nu exista nicio șansă ca un angajator să accepte să mă sperii de clienți.

"Îți poți primi telefonul înapoi dacă promiți să folosești timpul petrecut în Texas pentru a te gândi la ce vrei să faci cu viitorul tău. Mă refer la obținerea unei slujbe adevărate, Brat. Nu una pe care o poți face de pe telefon în timp ce faci caca. Odată ce ne întoarcem în Los Angeles, vei face câteva schimbări în stilul tău de viață. M-am făcut înțeles?"

Ura se uita la mine prin ochii aceia albaștri de copil. Chiar nu voia să-și găsească o slujbă. De ce? Mii de locuri de muncă, numai în Los Angeles, necesitau un minim de inteligență și chiar mai puțin angajament. Putea să fie stilistă. Sau reporter la unul dintre canalele alea de cablu. Simplul gând de a se expune părea să o paralizeze.

"Încă nu înțeleg de ce nu pot continua să fiu un influencer." "Ei bine, asta pentru că venitul tău anual este în prezent de 3.392 de dolari." "De unde știi asta?", a întrebat ea.

Ușa de la toaletă s-a zguduit din nou, amintindu-ne că afară, cineva care aștepta acum credea că fie ne-o tragem, fie că facem cel mai lung rahat cunoscut de omenire.

"E treaba mea să știu totul despre tine."

Umerii i s-au lăsat în jos și a închis ochii. "Bine. Nu contează. Mă voi gândi la ceva."

"Și gata cu farsele. Fără friptură în dulap, sare în cafea, țipete în public. Îmi cer scuze că a trebuit să fii martor la ceea ce ai făcut noaptea trecută, dar a fost o relație sexuală între doi adulți consimțitori."

Acum, după ce i-am enumerat toate micile ei cascadorii, trebuia să recunosc că înghesuise multe într-o perioadă scurtă de timp. Ușa se zguduia mai proeminent acum. M-am lovit cu palma de ea. "Pleacă."

"În regulă." S-a bosumflat. "Cred că e corect, din moment ce nu reușesc să te conving să renunți. Armistițiu?" Și-a ridicat degetul mic, oferindu-mi-l.

Am descuiat toaleta și am ieșit, trecând pe lângă un bărbat în costum cu mustață albă. Presupunând că era rahatul care încercase să ne grăbească să ieșim din toaletă.

"Felicitări pentru că te-ai alăturat clubului Mile High, băiete, dar unii dintre noi trebuie să lase copiii la piscină."

Chapter Eight

Hallie

Acasă.

O furnicătură plăcută mi-a urcat pe șira spinării, iar inima mi s-a umplut de o căldură explozivă, fără jenă. Am trecut cu degetele ezitante și tremurânde de-a lungul suprafeței netede, tremurând din nou de plăcere. Mi-am imaginat că așa se simțeau oamenii care se reîntâlneau cu cei dragi după război.

Telefonul meu.

Prețiosul și minunatul meu telefon era din nou în mâinile mele.

Imediat, am luat pachetul de internet pe care îl oferea compania aeriană și mi-am citit mesajele. Mi-am conectat căștile și am ascultat versiunea dictată a acestora, înclinându-mi telefonul astfel încât să nu-mi poată trage cu ochiul peste umăr.

Keller: Vă rog să dați semne de viață. Chiar nu vreau să sun la 911. Persoana care răspunde îmi dă întotdeauna atât de multă anxietate. Fără amabilități.

Keller: Sau poate că ți-a luat din nou telefonul. Merp.

NeNe: Ce mai face bodyguardul tău sexy?

Natasha PR Manager PR: Bună Hallie! Sper că ești bine și că ești în siguranță. Ne întrebam dacă ne-ai face cea mai mare PLĂCERE și ne-ai onora cu prezența ta în această seară. Lansăm un produs super interesant. Se numește Totes for Toddlers. Știați că un număr din ce în ce mai mare de copii mici din lume simt anxietate în perspectiva de a nu-și lua cu ei jucăriile și obiectele de atașament dragi atunci când călătoresc? Acestea sunt DESIGNER

genți, toate realizate manual și din materiale ecologice. Pot să vă trimit un taxi dacă sunteți interesată? 😊

Wes Morgan: Noul tău frate este un

psihopat. Wes Morgan: *sycho

Wes Morgan: Psihopat?

Wes Morgan: Oricum, asta e ceea ce este. Și uită de grădina zoologică. Am primit deja ceea ce am vrut de la tine.

Hera: Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita să împachetezi ceva semi-respectabil de îmbrăcat. Să aveți un zbor plăcut. -H.

Tara: Crezi că pot purta cizme până la gleznă? Știi că gleznele mele sunt cea mai rea caracteristică a mea. Dar nu știu. Sunt atât de la modă acum.

Mi-am apăsat telefonul la piept, închizând ochii. Mă simțeam în sfârșit conectată la lumea exterioară. Chiar dacă acea lume era cam nașpa.

Când avionul a aterizat, un șofer privat ne aștepta pe pistă, probabil opera lui Ransom. În mod normal, părinții mei își trimiteau șoferul să mă aducă acasă. Pe toată durata călătoriei până la hotel, am încercat să mă concentrez asupra celor din jur și nu asupra faptului că mai devreme, în toaletă, când Ransom s-a apăsat pe mine, nu am simțit frica și spaima obișnuite care însoțeau apropierea de un bărbat. Nu. Îl doream. Îl poftisem. Când sângele lui s-a scurs între sânii mei, știam că cea mai mică atingere între picioarele mele m-ar fi făcut să ejaculez.

Probabil că e doar vinul. Trebuie să fie vinul. Și altitudinea.

Melancolia m-a străbătut întotdeauna când mă aflam față în față cu orașul natal al familiei mele. Poate pentru că nu făceam parte din el. Linia orizontului era frumoasă, presărată cu zgârie-nori și scăldată de nuanțele roz care semnalizau începutul unei alte dimineți texane.

Mi-am redirecționat gândurile către înțelegerea mea cu Ransom. Trebuia să mă gândesc la ceea ce voiam să fac pentru a trăi. Opțiunile mele erau limitate, având în vedere că nu posedam nici măcar abilități de bază. Exista vreun loc de muncă care să nu necesite alfabetizare și cunoștințe de bază de Microsoft Anything?

Cred că aș putea să mătur podele. Să mătur podele nu sună prea rău. Poate chiar terapeutic. Dar știam că familia mea nu mi-ar fi permis orice slujbă. Nu. Trebuia să fie ceva ce ei considerau respectabil și demn de Thorne. Ceva cu un titlu lung și o descriere vagă a postului. Problema era că eu nu eram Hera. Nu eram capabilă și strălucitoare. Nu am luat 1250 la examenul de admitere.

În plus, găsirea unui loc de muncă era riscantă. Dacă aș fi fost concediat, ar fi fost ultimul cui în sicriul încrederii mele. Iar acel sarcofag era deja închis ermetic.

Am ajuns la Tortoise Creek Mansion. Hotelul palatinal, care a fost cândva o proprietate privată, avea 65 de camere, un restaurant cu stele Michelin și un spa de renume mondial. De asemenea, adăpostea unul dintre cele mai bune baruri din Dallas. Deoarece rareori se întâmpla să fiu văzut treaz în Texas, un bar bun și bine dotat era o facilitate la care țineam foarte mult.

În loc să se îndrepte spre intrarea principală pe drumul pietruit și auriu, șoferul nostru a folosit o alee din spate care duce la parcarea subterană.

Doi hamali care purtau exclusiv costume închise la culoare și aveau expresii

grave ne-au dus valizele în apartamentul principal. Am admirat în liniște lemnul de hambar îmbătrânit al pereților,

plantele exotice de la fiecare uşă şi mirosul industrial, nou-nouţ, al unui hotel de lux, în timp ce agenţii de securitate vorbeau cu Ransom, ignorându-mă complet.

"Am cablat frumos şi bine apartamentul", a spus unul dintre ei. "Şaisprezece dispozitive. Toate sunt conectate la camera de alături."

"Iar camera aceea va fi supravegheată non-stop", le-a reamintit Ransom. "Câte doi pe rând."

"Corect. Pot să vă dau programul turelor, ca să cunoaşteţi echipa." "Trimite-mi-l prin e-mail."

Un strop de anxietate mi-a lovit fundul burţii. Dacă Ransom şi cu mine am vorbit despre ceva intim şi ei au auzit? (Puţin probabil). Sau dacă am spus ceva la telefon pe care nu voiam să îl audă? (*Mult* mai probabil).

"Rămâi aici, Brat. Mă duc să verific mai întâi apartamentul", a instruit Ransom, folosind cheia electronică pentru a intra în cameră. Eu am rămas pe hol, zâmbind celor doi bărbaţi mamut cu care vorbise cu un minut în urmă.

"Aveţi o zi bună, doamnă?", a oferit unul dintre ei cu o voce prietenoasă de texan. "Totul este o piersică", am răcnit.

"Ştii", a suspinat unul dintre ei, "mi se pare o farsă că un copil Thorne nu trăieşte în statul ei natal. Îmi răneşte sensibilitatea."

"Oh, te rog să nu o iei personal. Iubesc Texasul."

Sau aş face-o, dacă aş şti.

Statul Lone Star a avut câteva mici plăceri care mi s-au părut celeste. Imensitatea cerului. Cum se întindea deasupra capului tău ca nişte braţe iubitoare. Reîncărcarea nesfârşită a ceaiului cu gheaţă. Albăstrelele. Felul în care oamenii erau prietenoşi ca un mod de viaţă, şi nu pentru că voiau să fie invitaţi la următoarea petrecere de Halloween a lui Heidi Klum.

"Mulţumesc naibii pentru statele cu port deschis." Ransom a ieşit pe uşa apartamentului nostru, băgându-şi arma la brâu.

Ransom s-a oprit, încruntându-se la mine. "Îţi ies aburi din urechi. Nu te gândi prea mult, Brat."

"Insinuezi că sunt prost?" Mi-am încrucişat braţele peste piept.

"A fost mai mult o declaraţie deschisă." Gura lui s-a strâmbat într-o parte, batjocoritor. "Eşti gata de plecare?"

Nu, dar stomacul meu a fost. Se agita violent, avertizându-mă că o vizită neanunţată la casa părinţilor mei nu era o idee bună. Ransom, însă, s-a purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi în avion. Probabil pentru că pentru el - nu se întâmplase nimic.

"Nu cred că suntem aşteptaţi la părinţii mei acum."

În mod normal, nu ajungeam la conacul lor decât atunci când eram chemat. Când nu mai puteau suporta şi mă ameninţau cu sancţiuni dacă nu mă prezentam. Cea mai mare parte a timpului petrecut în Dallas mi-l petreceam, de obicei, bând în camera mea sau lucrând la machete pentru următorul meu tatuaj. Uneori mai prindeam şi un film.

Dallas mi-a amintit de unele dintre cele mai singuratice momente ale mele. De gaura în formă de familie din inima mea. De amintirile pe care nu le-am făcut niciodată şi de momentele pe care nu le-am trăit niciodată. De faptul că întreaga mea fiinţă era un papirus - o bucată individuală de păpădie cu seminţe...

-care pluteşte în univers.

Nu întâmplător, îmi pictasem o păpădie care sufla pe spatele umărului stâng. Doar cei care au străbat din ochi foarte tare au putut spune că fiecare papură individuală era formată din literele T, E, X, A și S.

"Cui îi pasă?" A învârtit cheile de la maşină pe deget, înaintând spre lifturi. L-am urmat. "Sunt părinţii tăi nenorociţi. Îşi vor găsi timp pentru tine."

Un râs nervos mi-a izbucnit din gât. "Sunt oameni importanţi, să ştii. Cu un program încărcat."

Liftul a sunat şi uşile s-au deschis. Am intrat înăuntru. Ransom a ales un etaj de parcare. Cred că închiriase o maşină. Una blindată, fără îndoială.

"Nu sunt în prezent la guvernare, ceea ce înseamnă că orice rahat au poate aştepta. Tatăl tău nu mai este în poziţia de a începe sau de a înceta un război. Îi vezi doar de... câteva ori pe an?".

Am înghiţit în sec, incomodată de dezgolirea întâmplătoare a scuzelor mele istorice de ce nu ar trebui să mă doară distanţarea lor. "Da. Ceva de genul ăsta."

Odată ajunşi în garajul subteran, ne-am strecurat într-un Ford Explorer care părea rezistent la rachete. Nu eram un fan al maşinilor cu combustibil, dar am decis să-mi aleg bătăliile.

Ransom a condus, fără să se obosească cu o aplicaţie de hartă, de parcă ar fi crescut în acest loc. Am fost pe muchie de cuţit pe tot parcursul drumului, de parcă aş fi fost pe cale să dau piept cu un pluton de execuţie. Era deja destul de rău că părinţii mei mă tratau ca pe o ruşine, dar acum urma să avem un public sub forma lui Ransom Lockwood, cel mai tare şi mai înfricoşător om în viaţă.

Din nou, m-am întrebat despre el. Despre viaţa lui de familie. Despre trecutul său. Ştiam atât de puţine lucruri despre persoana care împărţea casa cu mine. Chiar şi elementele de bază erau acoperite de un văl enigmatic. Unde se născuse? Fusese căsătorit? Ce făcuse înainte de a-şi deschide compania de securitate?

Făcusem o căutare superficială pe reţelele de socializare despre el de îndată ce am putut. În mod surprinzător, nu exista nicio urmă că acest om ar fi fost vreodată în viaţă. Nici măcar nu puteam fi sigură că Ransom Lockwood era numele lui real.

"Îmi dau seama că vrei să spui ceva." Ochii lui Ransom erau aţintiţi greu pe drum. "Dă-i drumul şi spune-o."

Atunci mi-am dat seama că mă holbam la el.

"Ransom Lockwood este numele tău adevărat?" "De ce nu ar fi?"

"Sunteţi capabil să răspundeţi la o întrebare fără să o eludaţi?"

"Nu ştiu, nu-i aşa?", a întrebat el inteligent, apoi a oftat. "Da, este numele meu adevărat". "Aww, am impresia că am devenit super apropiaţi într-o singură propoziţie", am glumit eu.

El nu a spus nimic.

"Deci... ai fost un SEAL, ca Max?" Mi-am rontăit buza inferioară în timp ce treceam pe lângă zona strălucitoare din centrul oraşului, care era sclipitoare şi nouă.

"Nu", a spus Ransom scurt. Apoi, când şi-a dat seama că mă zvârcoleam pe scaun, căutând cu disperare o diversiune, a adăugat: "Contrainformaţii".

"Uită-te la tine, domnule FancyPants."

"Este un cuvânt lung pentru un departament foarte larg. Orice lucru pe care trebuie să îl rupi în cap în două cuvinte separate pentru a-l scrie este considerat extravagant."

Ei bine, nu aş putea să o scriu nici dacă mi-ai da cinci ore şi trei dicţionare.

"Trebuie să fi fost periculos." L-am privit cu atenţie. Nici un muşchi de pe faţa

lui
mutat. Cu grijă, am adăugat: "Familia ta trebuie să fi fost îngrijorată pentru tine".
"Presupun că da."
"Ce vrei să spui?" "Nu
am o familie."
"Vrei să spui că nu vorbești cu ei." Și eu care credeam *că* am un talent pentru dramatism.
Toată lumea avea o familie, venea de undeva.

"Vreau să spun că nu *există*." Pe fața lui a trecut o sclipire de iritare, dar tonul lui a rămas plat și calm.

"Și cum ai ajuns să fii?" Am arcuit o sprânceană sceptică. "Un bebeluș de eprubetă?" "Evident, din punct de vedere biologic, am fost creat de Jane și John Doe. Dar nu am nici un indiciu

cine sunt ei. Unul dintre ei m-a lăsat într-o cutie de pantofi la ușa unei biserici din Illinois. Aveam două ore și încă mai aveam cordonul ombilical atârnând de carton. Oamenii care treceau pe lângă mine credeau că sunt o pisicuță pierdută, pentru că abia mai puteam să plâng, atât de răgușită îmi era vocea. Cel puțin fusese legat, așa că nu sângerasem."

"Îți bați joc de mine." Am tras aer în piept.

"Umorul meu nu e cine știe ce, dar e mai bun decât *atât*."

Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva cu o poveste de viață atât de tragică. M-am simțit fizic bolnavă de tristețe pentru el. M-am întrebat, de asemenea, ce naiba îl apucase, ca să se deschidă așa în fața mea. Apoi mi-am amintit că probabil arătam albă ca varul și nervoasă din cauza iminentei mele confruntări cu cei care *mă* creaseră.

Și, poate, și această mică, minusculă întâmplare în care l-am surprins în timp ce își realiza o fantezie sexuală semi-publică și semi-violentă.

Ransom avea nevoie să câștige câteva puncte de umanitate cu mine chiar acum și, robotul care era, așa a ales să o facă.

"Wow." Am dat drumul la respirație. "Trebuie să arăt ca și cum aș avea nevoie de o distracție, dacă te-ai decis să împarți *asta* cu mine."

"Nu o grămadă." A apăsat indicatorul. "Poate o movilă mică."

"Oh, Doamne. Îmi pare atât de rău, Ransom. Ce început îngrozitor pentru viața ta." "Am supraviețuit."

"Ai fost adoptat?" Am înghițit în sec.

"Da", a ezitat, ca și cum s-ar fi gândit dacă să-mi spună mai multe. "Numele familiei era Moruzzi. Erau înstăriți. Locuiau lângă Lincoln Park. Jack Moruzzi ne-a adoptat pe trei dintre noi. Toți băieți. Dar... ei bine, să spunem doar că nu a fost o copilărie plină de cercetași și tabere de vară."

"A făcut vreodată...?" Am tras aer în piept. Fanteziile lui au fost provocate de faptul că fusese abuzat înainte? Spusese că avusese traume. Nu știam. Tot ce știam era că voiam să încerc ceea ce Ransom îmi oferea prin deschidere.

Dar după felul în care s-a enervat, călcând accelerația, am înțeles că discuția s-a încheiat.

"Ideea este că nu-ți mai plânge de milă, Brat. Cu toții avem o poveste, și rareori este un basm."

Felul în care mi-a tăiat calea, atât de brusc, m-a făcut să vreau să ripostez. "Max are o poveste?"

Fața lui Ransom se împietri, ochii i se îngustară peste drum. "Arăt eu ca biograful lui? Întreabă-l chiar tu. Ar trebui să sosească cu un zbor mai târziu în seara asta și îmi va ține locul ori de câte ori voi fi plecat."

"De ce ai fi plecat?" Cunoștea pe cineva în Texas? Părea să cunoască drumul pe aceste drumuri.

"Treaba mea."

"Mai multe *întâlniri de joacă*?" Am forțat nota și

știam asta. "Conversația asta s-a terminat."

"Totuși, chiar simt că am făcut un progres astăzi". Mi-am încrucișat picioarele, realizând pentru prima dată că încă mai purtam pantalonii de trening lipicioși și hanoracul meu cu glugă

de la zbor și că părinții mei probabil vor vomita la impact când mă vor vedea. "Acum că ne-am deschis în legătură cu nesiguranța noastră, va fi mai ușor să le abordăm și să încercăm să fim drăguți unul cu celălalt. Cine știe? Poate că este începutul unei prietenii. Felul în care te-ai deschis în fața mea..."

"Puștiule", mi-a tăiat el calea. "Hmm?"

"Taci din gură."

O oră mai târziu, Ford Explorer a oprit în fața unei vile albe în stil mediteranean. Gazonul îngrijit era tăiat cu precizie, de parcă peisagistul ar fi folosit o riglă. Existau fântâni grandioase, coloane dramatice și toate simbolurile de statut necesare unei familii bogate din Dallas.

Înainte ca Ransom să oprească contactul, un bărbat necunoscut în uniformă ne-a salutat din partea mea de mașină. Am coborât geamul.

Părea să aibă în jur de patruzeci și ceva de ani, cu fața transpirată și cu riduri greu dobândite. "Îmi pare rău, oameni buni, aceasta este o proprietate privată."

"Știu. Sunt fiica celor care o dețin." Mi-am arcuit sprâncenele în mod semnificativ, semnalul internațional pentru "înapoi-napoi".

Comportamentul său nu s-a schimbat. De fapt, părea și mai suspicios.

"Tu nu ești Hera." Acuzația i-a tăiat tonul ca o lamă. "Nu", am fost de acord. "Sunt cea mai tânără dintre ele, Hallie."

A părut momentan confuz. În cele din urmă, s-a întors și a apăsat un walkie-talkie la gură. A urmat un zgomot de statică, împreună cu un răspuns la întrebarea sa. A început să se plimbe prin fața mașinii. Un fior rece mi s-a rostogolit de-a lungul pielii. Nu mai fusesem în vizită de atât de mult timp. Mă simțeam ca un intrus. Pentru o clipă, m-am îndoit chiar și de propria mea legitimitate. Eram cu adevărat fiica lui Anthony și a lui Julianne sau mă dezmoșteniseră?

"Liniștește-te", a răcnit Ransom. "Intrăm înăuntru chiar dacă trebuie să-l calc pe nemernicul ăsta."

Un fior cald m-a străbătut. Era ciudat și aproape că mă simțeam ca și cum m-ar fi durut stomacul. Nimeni nu-mi luase vreodată apărarea până atunci.

În cele din urmă, bărbatul s-a apropiat din nou de mașină. Am respirat rapid, pregătindu-mă pentru ce era mai rău. Nu mai vorbisem cu părinții mei de la alunecarea de pețit.

"Parchează la capătul străzii, apoi urmează-mă." Avea un aer sumbru și neinvitativ.

Ransom și cu mine am făcut un schimb de priviri. Ransom a făcut cum i s-a spus. Când am ieșit amândoi, i-am cântat: "Cred că în sfârșit am găsit pe cineva care te întrece la capitolul personalitate."

Bărbatul, care nu s-a obosit să se prezinte, ne-a condus prin holul familiar, melodramatic, cu două etaje, în carouri albe și negre. Casa era vastă și goală, pocnetul pantofilor noștri ricoșând prin pereți cu un ecou deprimant. Cameristele în uniforme albastre călcate se grăbeau pe hol, ținându-și privirea în jos și postura

dreaptă. Sunetul unei lecții de pian în sesiune se auzea dinspre unul dintre saloane. Părinții mei primeau adesea copii talentați din familii cu venituri mici pentru lecții de pian. Era un bun PR, iar mama mea era o împătimită a muzicii clasice.

Nu am știut niciodată ce să cred despre gestul caritabil al părinților mei față de copii. Pe de o parte, era, fără îndoială, mișto să dai înapoi comunității. Pe de altă parte
-nu ar trebui să înceapă prin a fi buni cu propriul copil?

Bărbatul ne-a condus în ceea ce părinții mei numeau sufrageria oaspeților. Un spațiu elegant, complet alb, cu un șemineu cu cărămizi palide și canapele din piele maro asortate. Întregul spațiu era plin de fotografii de familie cu mama, tata și Hera. Uneori erau prezentați și Craig și câinii familiei, Bubs și Bamboo. Nici măcar o singură poză nu mă includea pe mine. În principal pentru că refuzasem să mă prezint la oricare dintre funcțiile în care fuseseră făcute aceste fotografii. La singura vacanță la care am participat - o excursie la schi - am refuzat să fac parte din fotografie. Nu am vrut să le ofer părinților mei plăcerea de a pretinde că eram o familie mare și fericită.

Palmele au început să-mi transpire în timp ce am luat loc pe un scaun singuratic. Nu puteam suporta să stau pe piele naturală. M-am rugat ca Ransom să nu observe cât de absentă eram de la amintirile de familie, dar mă îndoiam de asta. Avea un ochi ascuțit.

Un asistent îmbrăcat într-un costum negru și elegant a intrat înăuntru tropăind pe tocuri înalte. *Daphne*.
Mâna dreaptă a mamei.

"Bună, Hallie. Bună, Ransom. Ce minunat că în sfârșit te-ai decis să ne onorezi cu prezența ta." Săgeata ei subtilă, dar ascuțită, era îndreptată spre mine. "Domnul și doamna Thorne sunt atât de încântați să te primească, în ciuda faptului că nu au fost anunțați în prealabil." A zâmbit larg, privirea ei oprindu-se asupra lui Ransom pentru o clipă prea lungă, în timp ce îl privea în întregime. "Este de înțeles, în prezent sunt ocupați cu angajamente anterioare, dar ar trebui să fie la dumneavoastră în scurt timp. Ceva de băut?" Zâmbetul ei stacojiu se întinse. Părul ei platinat era dat pe spate. Ura faptul că purta zdrențe. Și uram și mai mult faptul că nu aveam cu ce să mă schimb aici. Să las ceva aici ar fi fost ca și cum aș fi recunoscut că această casă făcea parte din viața mea.

"Cafea pentru mine. Fără zahăr, fără lapte." Ransom s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre una dintre ferestrele cu vedere spre grădina luxuriantă a mamei mele.

"Apă pentru mine", am adăugat eu. "La robinet, vă rog."

"Mama ta mi-a spus că mediul înconjurător este noua ta pasiune." A zâmbit. "Mai bine decât genții de designer, nu?"

Am fost șocată să descopăr că mama mea își amintea ceva despre mine, darămite să vorbească despre mine cu cineva din personalul ei. Păcat că pasiunea mea "bruscă" pentru mediu a început când aveam cinci ani și am fost lăsată nesupravegheată să mă uit la un documentar destul de sumbru despre încălzirea globală care m-a făcut să mă topesc.

Au trecut 20 de minute până când au sosit băuturile noastre. Alte zece până când Ransom și-a scos laptopul și a început să lucreze într-un colț al camerei. Am rotunjit o oră întreagă fără să fim văzuți.

Aceasta a fost pedeapsa mea. Pentru că nu le-am răspuns la telefon. Pentru că am refuzat să fac parte din familia lor.

O oră s-a transformat în două.

Până la a treia oră, am început să mă plimb, să transpir, să le găsesc scuze

pentru a-mi acoperi jena.

"Probabil că este ceva urgent. Niciodată nu a trebuit să aștept atât de mult."

Ransom nu a recunoscut cuvintele mele. A continuat să lucreze la laptopul său, pe care acum îl conecta la priză. Era cel mai bine așa, deoarece răspunsul său ar fi fost probabil: *De obicei, cât timp trebuie să aștepți ca să le vezi?*

"Cred că poate ar trebui să plecăm și să ne întoarcem mai târziu. Nu vreau să fiu o povară." Am încercat în zadar să îmi netezesc ridurile din pantalonii de trening.

"Ești deja o povară", a trasat el. "Nu
pentru tine, ci pentru ei."

"Sunt sigur că îmi împărtășesc sentimentul", a spus el fără să vrea.

"Mai bine să fii o povară decât să fii un nemernic." Am făcut pași repezi spre una dintre ferestre, deschizând-o și uitându-mă afară pentru a mă distrage atenția.

"Discutabil." Tonul său condescendent s-a ridicat din cealaltă parte a camerei.

Ceva mi-a atras atenția în colțul grădinii. Chiar în spatele tufelor roșii de yucca și salvie. Era mama mea, așezată pe una dintre băncile de piatră, îmbrăcată într-unul dintre puloverele ei de cașmir și o fustă sensibilă, lungă până la glezne, legănând pe îndelete un lansator de mingi și aruncând o minge cât de departe putea. Bubs și Bamboo, cei doi Pomeranians ai ei, au alergat spre ea entuziasmați, cu limbile roz dând din mâini și din picioare.

"Bubs! Aleargă mai repede, iepuraș. Devii cam dolofan", s-a agitat ea în timp ce cățelușul se clătină spre ea, cu mingea în gură.

De aceea am fost lăsat să aștept? Pentru ca mama să se joace cu câinii ei proști? Pierdeam în fața unor creaturi cu patru picioare? Care *trăiau* cu ea în mod regulat?

M-am îndepărtat de fereastră, întorcându-mă spre Ransom. "Aș vrea să plec acum." "Amândoi, și eu și tu." Nu și-a ridicat ochii de pe ecran. "Dar noi suntem deja aici,
și nu voi face această călătorie de două ori astăzi. Traficul din Dallas este o nenorocire."

"Și eu sunt la fel, când nu fac ce vreau. Nu vreau să fiu aici." Mi-am ridicat vocea, conștientă că sunam ca o puștoaică din iad, exact ceea ce mă acuza el.

"Ghinion." A tastat furios pe laptop. "Nimănui nu-i pasă ce vrei tu."

Cuvintele s-au izbit de mine, făcându-mă să mă prăbușesc fizic. Avea dreptate. Nimănui nu-i păsa de ceea ce îmi doream. Cărțile fuseseră puse așa de când mă știam. Iar ziua de azi a fost un prim memento al acestui lucru.

M-am repezit spre garda mea de corp, lovindu-i ecranul computerului. I-a pocnit peste degete, dar tot ce am atras a fost o privire pasivă, "*Ce-i acum?"*.

Aplecându-mă astfel încât fețele noastre să fie aliniate, am răcnit: "Am spus că vreau să plec și, din moment ce ești asistenta mea angajată, persoana a cărei sarcină este să-mi îndeplinești ordinele, îți vei lua cheile chiar acum și vei face ce-ți spun eu."

A fost o lovitură joasă. Mai ales că se deschisese în fața mea mai devreme. Dar ce puteam să fac? Eram atât de rănită, atât de rănită, atât de scârbită de respingere, încât nu aveam altă soluție decât să-mi încordez puterea pe care o aveam cu *tărie*. Vizita asta nici măcar nu începuse și deja mă simțeam nedorită. Iadul știa ce mă aștepta după ce îmi întâlneam părinții. Hera. Craig.

Sufeream atât de tare încât tot ce-mi doream era să rănesc pe altcineva. Să-l deschid pe Ransom ar putea ușura durerea. Sau cel puțin să-mi distragă atenția.

Ransom mi-a ținut privirea, fără ca vreun mușchi să i se miște pe față. Părea calm, liniștit, dar alert. Disperarea mi se prelingea pe piele. El o putea mirosi. Ochii lui s-au întunecat.

Fața mea era la doar câțiva centimetri de a lui. Pielea mi s-a înțepenit de o conștientizare pe care nu o mai simțisem niciodată. L-am inspirat. Am expirat anxietatea.

"Fii băiat bun și urmează ordinele, altfel nu voi avea de ales decât să mă asigur că viața ta va fi mizerabilă în următoarele câteva luni", am șuierat.

Cu toate acestea, nu a spus nimic. Aproape ca și cum îmi dădea ocazia să mă descurc singură cu criza de nervi. M-am simțit ca un copil, ca un idiot și, mai presus de toate, ca un om de nimic. Neimportantă. Un gând nesemnificativ.

"În regulă, am ajuns. Bună ziua, bună ziua. Îmi cer scuze pentru întârziere", a răsunat o voce din ușa care dădea spre hol, joasă și sudică. Nu m-am întors ca să întâlnesc ochii tatălui meu.

"Sugar Pie"? E totul în regulă acolo?"

A fost nevoie de tot ceea ce aveam în mine pentru a inspira, a mă roti pe adidași și a-mi lipi un zâmbet pe față. Ransom a rămas așezat în spatele meu. Nimic din limbajul trupului său nu trăda faptul că se întâlnea cu un fost președinte.

Tata purta pantaloni de țigară, un pulover bleumarin și papucii săi preferați. Părul său argintiu-albăstrui era despicat pe o parte și era bărbierit impecabil, afișând un zâmbet relaxat, aproape tachinator și ochelari rotunzi, de epocă, pentru citit.

"Bună, tată." Am împins imaginile cu mama jucându-se cu câinii într-un sertar din mintea mea.

Nu prea am avut de ales decât să fiu drăguță cu el. El a fost persoana care m-a finanțat.

"Plăcintă cu zahăr, draga mea." S-a apropiat, sărutându-mi ambii obraji, strângându-mi umerii cu afecțiune. "Mi-am făcut griji pentru tine."

"Cu siguranță a avut un mod interesant de a o arăta." Am zâmbit însorit.

El a ignorat barbă. "Văd că ți-ai mărit colecția de tatuaje de când ne-am întâlnit ultima dată."

În urmă cu doi ani, nu aveam tatuajul cu punct și virgulă de pe încheietura mâinii (simbolizând că povestea mea nu se terminase încă), cercul Zen înflorit de pe claviculă (pentru a găsi puterea din mine) și norul care se întinde pe brațul interior (pentru că, chiar dacă realitatea era nașpa, visele mele mă puteau purta întotdeauna în locuri frumoase și interesante).

"Oh, știi cum e când ai prea mult timp liber." Nu știam dacă eram sarcastică sau mă mustram pe mine însămi.

"Nu-ți face probleme." M-a mângâiat pe braț. "Nu e nimic în neregulă cu exprimarea de sine."

Tata și-a legănat ochii albaștri de la mine la Ransom și s-a desprins din îmbrățișarea noastră, întorcându-se în direcția lui. "Omul momentului, nu-i așa? McAfee a vorbit frumos despre tine."

Ransom s-a ridicat în picioare, băgându-și mâinile în buzunarele din față. "Domnule."

"Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți", s-a scuzat tata, păstrându-și privirea fermă pe bodyguardul meu.

"Și eu la fel."

Ransom tocmai i-a dat fundul fostului președinte al Statelor Unite? Nici măcar eu, carnea și sângele lui Anthony Thorne, nu am îndrăznit să-mi arăt nemulțumirea față de comportamentul său.

"Cum te-ai acomodat la locul de muncă?" Tata a bătut din umăr, chicotind la firea acră a protectorului meu. M-am întrebat dacă eram invizibil. Dacă eram într-un fel de film fantezist pentru adolescenți și trebuia să găsesc o poțiune magică pentru a-mi recăpăta vizibilitatea. Mi-am imaginat că înghițind poțiunea, picioarele mele apăreau primele, ca în desenele animate, înaintea restului corpului meu. Apoi, strigătele colective de încântare și ușurare ale familiei mele.

"Iat-o!"

"Nu am pierdut-o!"

"Oh, Sugar Pie, să nu ne mai părăsești niciodată!"

Între timp, în realitate, Ransom a spus: "Fără probleme". "Nu e

ușor de îmblânzit", a spus tata, de parcă aș fi fost un raton

sălbatic. "Nu sunt ușor de îmblânzit", a răspuns Ransom cu blândețe.

Nu mă miram că nu era cu limba-ntinsă în fața tatălui meu, dar trebuie să-l trateze cu aceeași atitudine cu care îl trata pe jock itch?

"Este grozav. Urmează-mă, Ransom. Am nevoie de un cuvânt. Sugar Pie, ne vedem într-un minut. Avem multe de discutat și sunt sigur că ai întrebări pentru mine."

Tatăl meu spunea întotdeauna că viața este o chestiune de priorități. În acest moment, a spus clar că preferă să vorbească cu omul pe care l-a angajat să mă facă să intru în cap decât să afle ce

pe care le-am făcut în ultimii doi ani. Deși, s-ar putea spune că nu era nevoie să întrebe. Totul era expus pe pagina mea de Instagram și în tabloide.

Rămasă singură în marea cameră, m-am întors pe jos spre fereastră, sperând să o văd din nou pe mama. Îmi plăcea să simt durerea delicioasă în timp ce îmi străpungea straturile de piele până când ajungea la inimă. Durerea era dulce-amară. Mă simțeam ca și cum aș fi primit un nou tatuaj. Mă făcea să-mi amintesc că eram în viață. Că încă mai puteam simți.

Dar banca era goală, iar câinii dispăruseră. Albinele roiau în jurul florilor grase, iar păsările continuau să ciripească. Lumea își vedea de ziua ei, fără să țină cont de durerea mea.

Întâlnirea lui Ransom cu tata abia a durat treizeci de minute. Ransom s-a întors de unul singur, fața lui nu trăda niciun cuvânt din cele spuse în timpul vizitei sale în biroul tatălui meu. Și-a luat laptopul și l-a strecurat într-o husă de piele.

L-am privit, cuprins de o furie bruscă și urgentă.

Și ce dacă acest om a trecut prin multe? A ales să-și canalizeze furia spre a fi un om insuportabil și rău intenționat. Și furia lui a fost îndreptată spre mine. Nu era aici ca să mă protejeze. Era aici pentru a se asigura că nu o dau în bară în public. Eu eram salariul lui. Salariul lui *gras*. Și probabil că își petrecuse ultimele treizeci de minute spunându-i tatălui meu cât de deranjantă eram, ca să-i dea un bonus.

"A fost tot ceea ce ați sperat și chiar mai mult?" Am răcnit batjocoritor, prefăcându-mă că studiez priveliștea de afară.

"Părinții tăi sunt gata să te vadă. Să fie scurt. Vreau să plec."

A făcut-o, acum? Ei bine, și eu am vrut lucruri. Am vrut să vorbesc cu părinții mei. Am vrut respect. Voiam să nu mai fiu privit ca un copil indisciplinat.

"De fapt, am decis să petrec noaptea aici." M-am întors cu fața la el. "Nu mă aștepta treaz."

Aruncându-și geanta de laptop pe umăr, Ransom a spus cu seninătate: "Du-te să-ți vezi părinții. Eu voi aștepta aici. Plecăm într-o oră".

"Nu mă asculți." Am adoptat același ton pe care profesorii mei îl foloseau în școala privată pentru impact. "Vreau să pleci. O să dorm aici la noapte. Există pază aici. Din belșug. Sunteți liberi."

Nu știam ce fac. Cu siguranță nu știam dacă sunt binevenit să rămân aici. Știam doar că nu puteam să mă descurc cu Ransom după acest... acest... *coșmar* continuu. Să lipsesc din toate fotografiile de familie, să fiu lăsată timp de trei ore să aștept ca o vânzătoare și, mai presus de toate, să mă lepăd de *el*, după ce părinții mei nu mă mai văzuseră de atâta timp... Poate că părinții lui Ransom renunțaseră la el când era bebeluș, dar probabil că asta se întâmplase pentru că nu aveau mijloacele necesare pentru a-l păstra. Părinții mei au avut toate mijloacele din lume și nicio voință. Știau exact cine voi fi când voi crește. Au ales să renunțe după ce a încercat produsul finit.

"Pleacă!" Am călcat în picioare, exasperat.

"Pleacă."

A rămas pe loc, părând mai înalt, mai lat și mai intimidant decât era cu o secundă în urmă.

Cu un mârâit sălbatic, am alergat spre el, împingându-l în piept. El nu s-a mișcat. Gâtul meu a produs ceva între un răcnet și un scâncet. L-am împins din

nou, de data asta mai tare. I-am zgâriat trunchiul, unghiile mele zgâriind pielea de sub cămașa lui, încercând să-l fac să sângereze.

Nimic.

"La naiba!" Mi-am strâns pumnii, plouând cu ei pe pieptul lui. "Pleacă." Trosc.

"Eu." Trosc.

"Singur!" Trosc.

"E suficient." Vocea, ca un cub de gheață, mi-a curs pe spate, făcându-mă să înghеț pe loc. Dintr-o dată, nu mai voiam să rămân. Nu m-am întors, știind cui aparținea.

"Îndepărtează-te de el, Bunny. Cerul știe că ai fost crescută mai bine de atât. Dle Lockwood, fiica noastră va sta cu noi în seara asta. Puteți să vă luați restul zilei libere."

Vocea a devenit mai puternică, mai apropiată în spatele meu. Mama mea intrase în cameră. Pocnetele delicate ale tocurilor ei au sunat grațios, ca niște pahare de șampanie care se ciocneau între ele.

"Întoarce-te, Bunny."

Am făcut-o, simțind cum aerul îmi iese din plămâni dintr-o singură lovitură. Deseori, mă găseam dezamăgită și nemulțumită de relația mea cu tatăl meu. Dar când venea vorba de mama mea, eram de-a dreptul speriată.

Îl controla pe tata cu o mână de fier și a fost cauza principală a fiecărei sancțiuni împotriva mea. Întotdeauna am avut sentimentul că dezamăgirea tatălui meu față de felul în care am ajuns să fiu a fost ușoară. Acceptase de timpuriu că nu se va alege nimic de mine și mă trata cu aceeași simpatie dezinvoltă cu care ar fi tratat un animal de companie bătrân și bășinos al familiei. Un disconfort adorabil, dacă vreți. Nemulțumirea mamei mele, însă, a lovit diferit. Mai personal. Mă vedea ca pe un eșec. Un proiect neterminat. Eram o fisură în lista ei de realizări, de altfel impecabilă. Casa. Soțul. Cariera. Fiica perfectă, doctoriță. Chiar și câinii stupizi au câștigat premii. Ea a antrenat întreaga familie Thorne să sară prin cercuri. Toată lumea în afară de mine.

"Bună, mamă." Ochiul meu drept a tresărit de supărare. La un moment dat, în toată această încercare, Ransom trebuie să fi găsit o cale de ieșire, pentru că nu-l puteam vedea. Cel puțin nu era aici ca să asiste la *asta*.

S-a îndreptat spre mine, cu mâinile împreunate la spate. Mi-a înconjurat cadrul, făcând inventarul. Mi-am înclinat bărbia în sus și m-am ridicat mai drept, încercând să înghit un nod în gât.

"Nu ne-ai răspuns la telefon." Din vocea ei curgea dispreț. "Înainte de a vă angaja serviciul de pază."

"Nu mi-ai dat un motiv întemeiat să o fac", am replicat eu.

"Suntem părinții tăi."

Nu te comporți ca atare, am vrut să țip. *M-am îndepărtat și tu m-ai lăsat. Am optat să ies, iar ușa era larg deschisă pentru mine să trec. Nu m-ai vrut niciodată.*

"Ei bine, sunt fiica ta și nici tu nu mi-ai răspuns la telefon."

"Știi exact de ce." Gura ei a tresărit de supărare. "N u - i așa, Bunny?"

La asta, nu am spus nimic.

"Ți-ai adăugat câteva tatuaje." *Frumos să vezi unde sunt cheltuiți banii noștri,* nu a adăugat ea.

"Cineva trebuie să vă dea ceva despre care să vorbiți la masă, și Dumnezeu știe că Hera și Craig sunt perfect plictisitori." Am ridicat din umeri.

"Acțiunile au consecințe. Vei trăi cu aceste tatuaje pentru tot restul vieții tale."

"*Toată* viața mea?" Am făcut ochii mari, trecându-mi o mână peste piept. "Oh,

Doamne.
De aceea nu se dau jos la duș."

A făcut o față. Nu mi-am putut da seama dacă era dezamăgită, exasperată sau ambele. "Când tatăl tău se va întoarce..."

"Sunt aici." Diavolul despre care am vorbit a intrat în cameră. "Dă-te înapoi, Jules. Lasă copilul să respire. Arătați de parcă ați fi pe cale să vă bateți cu pumnii."

Mama a făcut un pas înapoi, părând dintr-o dată pierdută și confuză. "Hai să o ducem în biroul meu, da?" Tata a zâmbit cu bunăvoință.

Urmându-i în tăcere până la biroul lui tata de la etajul doi, mi-am amintit că nu aveam nimic la mine. Nici deodorant, nici creme, nici lenjerie intimă, nici pijamale. Va trebui să dau o fugă la Target. Problema era că pentru asta ar fi fost nevoie de paza părinților mei. Unul dintre ei ar trebui să mă însoțească și el.

În drum spre etaj, mama și tata au purtat o discuție scurtă și eficientă despre planurile lor pentru vacanța de iarnă.

"De ce trebuie să insiști să mergi la schi în fiecare an? Știi că Craig îl detestă cu desăvârșire. Nu se pricepe deloc la asta. Nu se pricepe deloc." Mama a pledat în favoarea logodnicului surorii mele. "Deci, pentru că Craig nu este un fan, nu ar trebui să fac ce vreau cu timpul meu liber limitat?". Tata a pufnit. "Craig și Hera sunt binevenți să stea la părinții lui de Crăciun. dacă vor dori să o facă. Sugar Pie, vei veni, nu-i așa?"

"Crăciunul..." Am murmurat în spatele lui, gândindu-mă la o scuză bună. "Da, nu știu ce să zic despre asta. Sunt implicat în multe acțiuni de caritate acasă."

"Nu fi îngrozitoare", m-a certat mama, jucându-se cu perlele de la gât în timp ce-și grăbea pașii. "Hera îi găsește uimitor de plictisitori, iar casa lor este mult prea aglomerată pentru un cuplu tânăr. Patru copii. Pe cuvântul meu, oare nu au auzit de contracepție?".

Sau suprapopulare. Deși, aici, în această casă, am pretins că suprapopularea nu face parte din încălzirea globală. Tata a candidat cu mențiunea că este atât ecologist, cât și catolic devotat. Nu mă întrebați când a fost ultima oară când a mers la biserică atunci când nu erau camere de luat vederi în jur.

"În acest caz, Craig va trebui să se întărească și să suporte povara schiului", a spus tata.

În cele din urmă, am ajuns la ușile duble, de stejar, ale biroului său. Tata a împins una dintre ele și am intrat toți trei înăuntru. S-a așezat în spatele biroului său. Mama și cu mine am ocupat locurile din fața lui. Mă simțeam de parcă mă îndreptam spre un proces pe viață și pe moarte.

"Hallie, dragostea mea, ce-ai mai făcut?", m-a întrebat în sfârșit tata, la patru ore de când am pus piciorul în casa lui.

Mi-am încrucișat umerii. Trebuia să-mi pledez cauza, chiar dacă știam că nu aveam nicio șansă.

Aici nu merge nimic. "A fost mai bine."

"Ce este, Sugar Pie?" a întrebat tata, cu sprâncenele încrețite de îngrijorare. "Spune-ne." "Ei bine, lasă-mă să încep prin a spune că știu că am dat-o în bară. Rău. Știu asta, bine? Nu am absolut nicio scuză și îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. Eram beată și am purtat o rochie prea strâmtă..."

"Am sentimentul că știu unde se îndreaptă asta." Mama și-a încrucișat picioarele, încrucișându-și mâinile pe genunchi. Daphne a intrat în cameră, întrebând dacă avem nevoie de ceva răcoritoare.

"Nu acum, Daph!" Mama a lătrat. "Citește în cameră, pentru numele lui Dumnezeu!". Daphne a fugit cu coada între picioare.

Amândoi, fată.

"Ce spuneai?" Mama s-a întors cu fața la mine, strâmbând din ochi acuzator.

"Știu că nu am câștigat niciun premiu Fiica Anului în seara în care am plecat de la Chateau. Dar mi-am învățat lecția. De atunci nu am mai băut o picătură de alcool." (În afară de cele trei pahare de vin pe care Ransom m-a lăsat să le beau în avionul spre aici, dar asta a fost o singură dată, doar pentru că l-am prins că se culca cu cineva în public). "Și de atunci m-am comportat foarte bine. Nu cred că este necesar ca domnul Lockwood să mă urmărească peste tot."

"Te contrazici singur." Mama și-a descrucișat picioarele, lăsându-se pe spate în scaun. "Tocmai ne-ai spus că nu ai băut nici măcar o picătură de alcool și că te-ai comportat exemplar de la sosirea lui. Nu am mai văzut un astfel de comportament din partea ta de *ani de zile*. Tabloidele nu te-au menționat nici măcar o dată de când a sosit el. Ce ne-ar putea inspira să scăpăm de domnul Lockwood când, în mod evident, el este cel care ar trebui să fie creditat pentru această îmbunătățire?".

M-am holbat la ea, supărat. "Dacă cineva merită meritul de a mă fi comportat bine, acela sunt *eu.*" Mi-am înjunghiat pieptul cu degetul.

"Îmi pare rău, Sugar Pie, dar mama ta nu greșește." Tata și-a tras de gulerul puloverului de cașmir, zâmbind cu scuze. "Ți-am evitat telefoanele pentru că știam că vei încerca să te eschivezi de la aranjament. Dar adevărul este că... dragă, ai *nevoie de* asta. Indiferent de motiv, nu vrei să ai nimic de-a face cu noi. Ești pierdută de prea mult timp și trebuie să fii găsită."

Niciodată nu ai făcut o încercare sinceră de a mă cunoaște. Să mă ajuți. Nu m-ai asigurat niciodată că nu sunt o pierdere de spațiu. Întotdeauna ai planificat lucruri fără mine - vacanțe, mutări, călătorii - invitându-mă să te însoțesc ca și cum aș fi fost un prieten de familie. Cel mai rău, nu ai reușit să mă protejezi.

"E un nesimțit și jumătate", am spus în schimb. Nu avea rost să-mi pledez cauza în fața mamei și a tatei. Încercasem de câteva ori când eram adolescentă. Nu au înțeles niciodată.

"Oh, Bunny." Mama a cloncănit din limba ei. "Dragostea dură este exact ceea ce a recomandat doctorul."

Obrajii mei erau în flăcări. "Nu există dragoste în comportamentul lui față de mine. Îmi spune Brat."

Tatăl meu a chicotit. "Mi s-a spus orice sub soare. Cuvintele sunt doar atât - cuvinte."

"Tată." Am închis ochii, simțind cum sufletul mi se lasă cu înfrângere. Eram obosit. Atât de obosit de lupta mea constantă cu familia mea. "Mă face foarte nefericită. Asta nu contează pentru nimic?".

Nu era adevărat. Nu în întregime, oricum. Ransom m-a fascinat și m-a speriat. Cel mai rău, mă atrăgea și nu puteam permite să se întâmple asta. Bărbații erau periculoși.

O pătură groasă de tăcere s-a așternut peste cameră. Pentru un scurt moment, nimeni nu a vorbit. Mi-am studiat tatăl cu atenție. Felul în care degetele lui băteau pe birou. Se gândea la răspunsul său. Una dintre cele mai bune trăsături ale sale era să se gândească înainte de a vorbi. Să se gândească cu *adevărat.* Chiar dacă asta îl lăsa pe cel din fața lui să aștepte.

Mama mea, prin comparație, era o trăgătoare rapidă. "Dacă îmi este permis să fiu sincer, Hallie, ne-ai provocat multe dureri de cap și multă presă negativă. Ai fost complet imposibil de gestionat și, având în vedere că se apropie nunta surorii tale, pur și simplu nu ne putem permite niciun derapaj."

Ah, era vorba de Hera. Trebuia să-mi dau seama. Totul se rezuma întotdeauna la crearea unei vieți perfecte pentru Hera și Craig. Buza de jos mi s-a încolăcit în jurul buzei de sus ca să mă opresc să nu țip.

"Domnul Lockwood este cel mai bine cotat bodyguard din America de Nord. Am vrut ce e mai bun pentru tine." Vocea mamei a plutit deasupra capului meu, ca un nor de fum otrăvitor. "Mă rog ca atunci când postul lui se va termina, să te gândești să petreci ceva timp cu noi în Texas pentru a ne repara relația. Deocamdată, va trebui să te mulțumești cu el."

Mi-am ridicat privirea, simțindu-mi ochii arzând de lacrimi nevărsate. Am vorbit printre dinți strânși. "Nu mă iubești, mă tolerezi. Să nu crezi că nu văd diferența."

Mama mea s-a ridicat în picioare. În lumina asta, puteam să-i văd fiecare rid de pe față. Își purta vârsta cu mândrie. Considera că femeile care se ascundeau în spatele fillerilor și a botoxului erau de prost gust și inculte.

"Nu fi ridicol, bineînțeles că te iubim." Și-a îndepărtat părul de câine de pe haine, cuvintele ei fiind goale și fără conținut. "Suntem nebuni după tine. Ești copilul nostru, Bunny."

"Mama ta are dreptate. De asemenea, puteți folosi una dintre camerele de oaspeți." Tatăl meu s-a ridicat, la momentul potrivit, pentru a i se alătura mamei mele. "Cina este la ora șase și vom avea musafiri."

S-a uitat cu atenție la hainele mele. *Aranjează-te, Sugar Pie. Te rog. Pentru mine.*

În fața ușii, mama s-a oprit, cu mâna fluturând pe ramă. "Mă bucur că te-ai întors. Nu înțeleg întotdeauna de unde vii, dar întotdeauna luminezi camera când ești aici."

Au plecat, lăsând ușa deschisă. Îi auzeam reluând conversația pe care o lăsaseră înainte de a intra în birou. Schiul versus o escapadă însorită de Crăciun. Nu am putut aduna energia necesară pentru a mă mișca un centimetru. Am lenevit câteva clipe, privirea mea alunecând peste pereți. Fotografii cu tatăl meu îmbrățișând și dând mâna cu alți lideri mondiali mă priveau cu strălucire.

Nu puteam să stau aici. Sau poate că aș putea. Poate că pur și simplu nu am vrut. Din moment ce nimănui nu-i păsa de ceea ce-mi doream, era timpul să fac ceva pentru mine.

Dar nu am putut nici măcar să chem un Uber. Ransom îmi anulase cardul de credit, care era atașat la el. Mi-am căutat telefonul în buzunar, pe punctul de a-l suna. Apoi m-am oprit. *Nu*. A-i spune că mă întorc însemna să mă recunosc învinsă. Mai bine dacă apăream și îi spuneam că mi-am schimbat planurile. Puncte bonus: ar fi știut că am călătorit neînsoțită și, probabil - cu puțin *noroc* - ar fi făcut un atac de cord ca urmare.

Mi-am ridicat telefonul și l-am sunat pe Keller.

"Salutare, partenere", a spus el cu cea mai batjocoritoare imitație de texan. "Ce mai faci acasă?"

"Teribil, ca de obicei." M-am ridicat repede de pe scaun, făcând pași. Trecerea unei mâini peste frunte mi-a confirmat că, da, transpiram cu găleata. Poate că mă îmbolnăvisem de ceva. "Vreau să îmi chemi un Uber. O să-ți dau banii înapoi."

"Vrei un Uber din Texas până în California?", a întrebat el, confuz. "Ai văzut vreodată harta Statelor Unite, dragă?".

"Nu!" Mi-am aruncat brațele. "De la casa părinților mei din afara Dallas-ului, înapoi la hotelul meu."

"Dar..." L-am auzit cum ezită. "De ce nu poți s-o faci?"

"Pentru că, nu ți-am spus, Ransom Lockwood mi-a anulat cărțile de credit!"

"Ticălosul!" Keller părea indignat. "Și te-a lăsat să te descurci singur, fără mașină?"

Nu chiar. A insistat să rămână aici, până când mama mea l-a alungat. Probabil că a prezis că nu aveam curaj să petrec o noapte întreagă aici.

"Este un coșmar absolut." Mi-am dus o mână la claviculă, ferindu-mă de întrebarea lui. "Am nevoie de ajutorul tău."

"În regulă. Trimite-mi datele. Ajutorul e pe drum."

Am făcut exact asta, apoi am ieșit din biroul lui tata, am coborât la etajul doi și am ieșit afară, complet neîntrerupt. Nimeni nu a observat că am ieșit direct din conac. Ăsta era avantajul de a fi invizibil, am presupus. Puteam să mă strecor pe sub radarele oamenilor.

Uber-ul a sosit zece minute mai târziu și, în timp ce o seară albastră ca la miezul nopții se așternea pe cer, mi-am început călătoria spre hotel.

Pe tot parcursul drumului spre Dallas, m-am simțit de parcă o minge uriașă de vomă era blocată în gât. Era șase și zece când telefonul meu a început să explodeze cu apeluri de la părinții mei. Nu apărusem la cina lor. Inima îmi zvâcnea în piept. Ransom avea să își piardă mințile când voi apărea la hotel. Din întâmplare, să mă cert cu el era noua mea distracție preferată.

Coapsele mi se strângeau când mă gândeam la el apăsându-se pe mine. Când amintirea sângelui lui în gura mea îmi pătrundea în creier. Era atât de nebun că se excita cu astfel de lucruri. Dar, din nou... se pare că și eu eram la fel.

Când Uber-ul a oprit la Tortoise Creek Mansion, m-am împiedicat, îndreptându-mă spre cel mai apropiat coș de gunoi, și am vomitat puținul pe care îl mâncasem în ultimele patruzeci și opt de ore. Frisoane reci mi-au străbătut brațele în timp ce mă legănam în incintă.

Cumva, l-am găsit pe unul dintre oamenii lui Ransom care se învârtea prin zona de recepție, probabil asigurându-se că nimic nu pare suspect. Îi puteam deosebi din mulțime, pentru că toți aveau peste 1,80 metri și erau îmbrăcați exclusiv în negru.

L-am bătut pe unul dintre ei pe umăr pentru a-i atrage atenția. Acesta s-a întors. "Du-mă în camera mea."

M-a recunoscut imediat. Fața lui a pălit. Nu puteam să-l învinovățesc. Era pe punctul de a-i preda șefului său un client neînsoțit, cu un aspect foarte supărat.

"Trebuie să-i spunem lui Ransom."

"Nu. Tu lucrezi pentru mine, nu pentru el." Am pornit spre lift. El m-a urmat.

"Nu cred că este o idee bună să te duci acolo sus chiar acum." Gâtul lui gros s-a scufundat cu o înghițitură.

Bineînțeles că nu. Ransom avea de gând să facă un scandal imens din cauza asta. "Nu cred că ți-am cerut părerea ta nenorocită!"

"Domnișoara Thorne..."

"Nu, ascultă aici." I-am fluturat degetul în față, fără să mă deranjeze faptul că holul era plin de oameni în rochii de seară și costume, care stăteau în jurul barului și ascultau un pianist care cânta o versiune neșlefuită a "Rapsodiei maghiare". "O să suferi foarte mult dacă nu mă lași să intru în apartamentul *meu* chiar acum. Poate că Lockwood este punctul tău de contact, dar nu uita cine semnează acel cec de salariu."

"Doamnă..."
"Vreau să mă duc în camera mea. Acum."

Bărbatul m-a condus în lift, unde a trecut un card pe panoul de control al accesului, înainte de a apăsa un buton care ducea la ultimul etaj, cel privat.

M-am uitat la reflexia mea în oglindă. Aveam ochii injectați în sânge și părul răvășit. Buzele mele erau uscate și crăpate. Pantalonii mei de trening erau pătați. Arătam la fel de rău cum mă simțeam. Și mă simțeam ca un gunoi. Am vrut să mă împiedic în pat și să uit că azi s-a întâmplat vreodată.

Liftul s-a deschis. Muscle Man a ieșit primul, uitându-se în stânga și în dreapta înainte de a-mi face semn cu capul să mă alătur lui. S-a oprit în fața ușii apartamentului meu, cu mâna deasupra cititorului de carduri.

"Fă-o", am mușcat. "Și pleacă."

Dacă Ransom ar fi luat dormitorul cel mare, aveam de gând să-l sugrum în somn.

Cu reticență, Musculosul mi-a urmat indicațiile, plecându-și capul înainte de a se strecura înapoi în liftul deschis. Fugind de la locul faptei.

În timp ce ușa s-a închis, pielea mea s-a înțepenit de conștientizare. Pericolul se târa peste mine ca niște picioare de păianjen.

Se auzeau zgomote venind din al doilea dormitor al apartamentului. Sunete alarmante. Ca și cum cineva ar fi plâns necontrolat.

Nu din nou...

M-am îndreptat spre ușa deschisă a dormitorului, strângând telefonul în pumn pentru orice eventualitate.

Imaginea din fața mea s-a derulat deodată.

Imaginea lui Ransom trăgând-o cu un străin complet la fereastra cu vedere la restaurantul hotelului, alunecând înăuntru și în afara ei, cu obrajii lui musculoși contractându-se de fiecare dată când o împingea înăuntru.

Era îmbrăcat complet, cu pantalonii lui eleganți abia trași în jos, nici un fir de păr de pe cap nu era la locul lui. Ea era goală ca în ziua în care se născuse, purtând doar tocuri cu vârf roșu, care se înfășurau în jurul taliei lui, cu gleznele înnodate, trăgându-l mai aproape. Părul ei, de un auriu strălucitor, era suflecat la perfecție. Era frumusețea texană prin excelență. Sânii ei arătau roșii și cruzi, de parcă ar fi fost plesniți și trași cu durere.

Nu ai pierdut timpul, nu-i așa?

"Asta e. Ia totul și nu uita - dacă spui vreodată cuiva, o să fac să fie foarte dureros pentru tine", i-a mârâit el în față.

M-am împiedicat, înecându-mă cu saliva. O sabie imaginară mi-a alunecat prin stomac.

La început am simțit arsura - apoi durerea.

Adânc. Sălbatic. Se încolăcesc peste gâtul meu ca niște gheare. Nu pentru că eram deranjat.

Dar pentru că de data asta nu eram doar excitat. Am fost *gelos*.

Nu am înțeles. Această durere delicioasă, fără suflare, care se răspândea prin mine ca un foc de paie. Îl uram. Era un porc dezgustător. Dar nu puteam să mă uit în altă parte. Nu-mi puteam smulge ochii de la privelișteа lui Ransom intrând în altă femeie în timp ce ea gemea, prefăcându-se că protestează, în timp ce călcâiele ei îl îndemnau să facă mai mult.

Femeia l-a pălmuit.

El a râs aspru, i-a prins brațele deasupra capului de geam și a împins mai tare.

"Nu vei scăpa niciodată cu asta." Dar, în timp ce vorbea, l-a întâmpinat împingere după împingere. El a prins-o mai tare, împingând mai repede. "Uită-te la mine."

Ochii femeii au urcat de pe fața lui și m-a observat. "Avem musafiri."

Oh, rahat.

"Ea poate să privească. Asta e tot ce are voie să facă această puștoaică."

Arde în iad.

"Dacă nu cumva nu-ți place asta?" Se opri din împins, frecându-i din nou sângele la încheieturi, cercetându-i acum fața. Era atent și drăguț. Ambele calități pe care nu le recunoșteam la el.

Ea a clătinat încet din cap. "Mă distrez prea mult ca să mă opresc."

"Bine." I-a împins mâinile înapoi deasupra capului și a continuat să se împingă, ignorându-mă complet, de data aceasta nici măcar nu a încercat să îmi ceară scuze.

Am fost prins. Peeping Tom din cameră. Nu. Mai rău. *Hallie cea excitată*. Mă uitam cu nerușinare cum bodyguardul meu se excita cu o altă femeie. "Îți place să mă privești cum mă culc cu o străină, nu-i așa, Brat?", a toarce.

Privirea lui era ațintită asupra mea în timp ce se înfigea în ea. Și-a rotit capul în direcția opusă, așa că nu i-am putut vedea fața. Ea participa la a fi recuzita lui! O parte din jocul lui întortocheat și elaborat între doi oameni foarte bolnavi.

"Așa este. Duceți rahatul ăsta până la capăt. "Deține-ți propria ta ciudățenie."

Am fost umilită. Mai ales pentru că, în timp ce el mă studia, eu eram fixată pe fărâma de spațiu dintre corpul lui și al ei. Acolo unde puteam să-i văd scula prin prezervativul sclipitor, umflată, groasă și întunecată, trăgându-se înapoi, apoi dispărând în interiorul ei.

Burta mi s-a scufundat de rușine. Îmi simțeam pulsul bătându-mi între picioare de fiecare dată când se înfigea în ea, coapsele mi se prelingeau. Voiam să fiu în locul ei. Voiam să fiu futută. Cu lipsă de respect. Să fiu folosită de acest bărbat fără inimă. Să fiu supusă și docilă. Să nu mă mai lupt. O dată.

Ce era în neregulă cu mine?

Totul, am crezut. *Nu ai nevoie de un bodyguard, ci de un terapeut.*

Dar eu nu mai credeam în terapeuți. Am avut șaisprezece de-a lungul anilor și niciunul nu m-a putut vindeca.

"Îți place când fac asta?" Dinții lui albi sclipeau în întuneric. Și-a strecurat brațul în spatele femeii, prinzându-i părul într-o strânsoare mortală, înclinându-i fața în jos ca să privească cum i-o trăgea, mai adânc, mai furios acum. Miorlăieli de fericire i-au scăpat.

Nu am spus nimic. Nu aveam încredere în mine acum. Nu în cuvintele mele. Nici în acțiunile mele.

"Sau poate îți place asta?" S-a scos brusc din ea, a scos prezervativul și a adus-o în genunchi, băgându-i penisul în gură. Ea a gâfâit înainte de a-l primi cu nerăbdare, sugând și gâfâind în timp ce îi înfășura un pumn în jurul bazei, fără nicio îndoială că era la fel de dispusă să participe la această depravare cum îmi doream eu să fiu.

Așa cum fusese și cealaltă femeie din seara trecută. Era sexy, sigur și la îndemână.

Aveam atâta salivă în gură. Am vrut să mă ating. Pofta insuportabilă mi-a încețoșat vederea. Nu a trebuit să mă ating, după cum s-a dovedit. Pentru că trupul meu a prins viață de la sine, membrele mele creative se întindeau, folosind pensule invizibile pentru a mă picta acolo unde se afla femeia blondă, în genunchi pe covor. Mi-am imaginat că eu eram ea. Și asta a fost suficient pentru a-mi face genunchii să slăbească și sfârcurile să se încrețească. Ca să simt un cutremur care-mi tremura

prin coloană, ca o crăpătură lungă în pământ în timp ce se despica.

Am ajuns la punctul culminant pe nimic, orgasmul făcându-mi tot corpul să se arcuiește și să se încordeze în același timp.

El a venit în gura ei. Și ea a ejaculat. A ejaculat de la suptul lui.

Ea a înghițit în sec. S-a băgat la loc, alunecându-și în sfârșit privirea de pe mine.

Și-a scos ceasul de la încheietura mâinii. "Mulțumesc, Marla. A fost o plăcere."

"La fel. Ai numărul meu de telefon." Ea i-a făcut cu ochiul, ștergându-și gura.

Și-a pus Rolexul în cutie, aplecându-se să-i sărute obrazul ca un gentleman perfect. "Ți-am chemat un taxi. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie ca să te pregătești. El te va aștepta."

Era o parte a lui Ransom pe care nu o cunoșteam. O parte din el pe care mi-o doream pentru mine. Mi-am dat seama că nu-mi doream doar sexul rușinos, nerestricționat și violent. Am vrut și felul în care a ieșit din rolul lui și a devenit altcineva. Cineva *moale*.

Retrasă din orgasmul meu neașteptat, am reușit în sfârșit să văd dincolo de șuvițele groase ale dorinței. Ceea ce făcuse era oribil atât față de ea, cât și față de mine. A fost... nici măcar nu știam cum să îi spun.

Degradant. Bolnav. Pedepsitoare.

S-a îmbrăcat și s-a strecurat afară din cameră, evitând contactul vizual cu mine. Umărul ei l-a atins pe al meu la ieșire și am simțit mirosul lui Ransom pe ea, ceea ce mi-a făcut sângele să fiarbă din nou.

Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu puteam fi posesivă cu acest bărbat. Mă ura, era aici doar de câteva luni și, dincolo de toate astea, era pur și simplu insuportabil.

Ransom și cu mine stăteam unul în fața celuilalt, ca doi cowboy, așteptând să vedem cine va trage primul.

Eu, am decis. Azi mă simțeam cu trăgaciul la maxim.

Mi-am sprijinit un umăr de tocul ușii, chiar în momentul în care sunetul ușii din față trântindu-se a răsunat între noi.

"Activitățile dvs. după orele de program ar trebui să rămână în afara spațiului meu de siguranță, dle.
Lockwood."

"Dacă siguranța ar fi însemnat un rahat pentru tine, nu ai fi alergat ca un idiot cu un Uber luat direct de la casa părinților tăi."

Și-a tras de spatele cămășii, scoțând-o și aruncând-o pe podea. Pantofii, șosetele și pantalonii i-au urmat exemplul. A ieșit din ei în drum spre baia privată. L-am urmat. Acum îi văzusem secretul. La *propriu*. Nu aveam de gând să mă las intimidată de puțină nuditate.

"Deci știi despre Uber." Am rămas la ușa de la baie în timp ce el își împingea chiloții în jos. Mi-am luat un moment pentru a-i aprecia din nou fundul. Scobiturile de pe fiecare parte a obrajilor lui. Gropițele proeminente ale lui Venus pe care mi-aș fi dorit să le am și eu.

A intrat în duș *înainte de* a-l porni și de a aștepta apa caldă. Psihopatul.

"Știu despre tot ce faci." Și-a dat părul umed pe față. Un nor de abur s-a format deasupra geamului, blocând vederea. "Și vei fi pedepsită pentru această mică perioadă. O lună, minimum."

"Nu cred că înțelegi situația de aici." Am adoptat tenorul lui Hera. Prim cu o

notă de "oh, tu, tu, tu, tu, tu, tu, tu". "Tot locul ăsta e cablat, îți amintești? E ascultat. Iar tu tocmai ai făcut un mare boo-boo."

"Nu în camera mea", a spus el cu indiferență.

Trage. L-am crezut. Avea sens, din moment ce nimeni nu se baza pe mine să petrec timp în această cameră.

"Și ce am făcut, au venit două femei. Pe una dintre ele nici măcar nu am atins-o."

Știa că mă făcuse să ating orgasmul. Eu nu i-am confirmat. Deși urechile mele încinse, presupun, au făcut-o.

"Tocmai m-ai obligat să te privesc cum faci sex cu o altă femeie", i-am reamintit. "Este a doua oară când te privesc cum ești în interiorul altei persoane. Am o influență uriașă asupra ta".

Cum să nu știe asta?

"Serios? Forțat, zici?" A folosit un săpun pentru a-și spăla părul cu șampon. Și ca gel de duș, de asemenea.

"Nu te-ai oprit când am intrat."

"În camera *mea.* Te rog să-mi spui cum te-am forțat să te uiți la mine cum mă culc cu altcineva, în loc să... să vedem... să intri peste mine, în camera *mea, în timpul meu* liber, făcând sex cu o femeie, și să te holbezi la noi ca... cum i-ai spus tu? *Skipper the Creeper*."

Am rămas cu gura căscată. Era atât de viclean...

manipulator... "N-o să scapi cu asta", am șuierat.

Bineînțeles, scăpa cu bine. Deja o făcuse. Părinții mei erau ferm de partea lui - sau cel puțin nu erau de partea mea. Nu aveam cum să negociez ieșirea mea din această situație de coșmar.

"Nu mai semăna cu orice supererou prost scris." A închis apa și a ieșit complet dezbrăcat. Era o viziune și știa asta. M-am uitat în altă parte, fără să-i dau satisfacția de a fi admirat în mod deschis.

"Asta nu s-a terminat."

A luat un prosop și s-a uscat. "Ai terminat?" "Nu. Ești un

pervers."

"Da", m-a surprins el spunând. "Dar și tu ești la fel."

"Eu nu sunt..."

"Du-te înapoi în camera ta. Mă voi gândi mâine la pedeapsa ta".

"Voi fugi înainte de a mă supune voinței tale."

Și-a fixat prosopul peste șoldurile sale înguste, luându-și spuma de ras și aparatul de ras. "Atunci, ar fi bine să-mi iau niște pantofi comozi".

Nu am vrut să continui acest schimb de replici îngrozitor, dar eram disperată pentru câteva puncte de distrugere, m-am mulțumit să apuc colonia scumpă de lângă chiuveta lui și să o arunc pe perete. S-a sfărâmat zgomotos, cu apă de colonie peste tot. M-am întors și am mărșăluit spre camera mea, realizând că unul dintre cioburile de sticlă mi se înfipsese în picior.

"Rahat!" Am răcnit, dar am continuat să mărșăluiesc. Acum trebuia să

scot sticla. L-am auzit râzând în spatele meu.

Ticălosule.

Chapter Nine

Săracul Brat.

Săracul, săracul Brat. Nu putea să prindă o pauză nici dacă respectiva pauză stătea nemișcată chiar în fața ei, cu un bilețel pe care scria: "**Prinde-mă pe mine"**.

Nu m-am simțit prost pentru noaptea trecută. Faptul că a decis să se oprească și să se bucure de spectacol a fost neașteptat, dar cu siguranță nu nedorit.

Nu eram prea exhibiționist, dar îmi plăcea să am ochii lui Hallie ațintiți asupra mea când i-o trăgeam Marlei, o însoțitoare de bord pe care o cunoșteam de ani buni și care se afla în Dallas pentru o escală.

Brat avea o latură întunecată și trebuia să-mi amintesc că era off-limits, pentru că nimic nu mă excita mai tare ca întunericul.

Mi-a părut rău pentru ea. Părinții ei erau niște nenorociți. Spectacolul de rahat de ieri a fost foarte grăitor. O scanare rapidă a proprietății Thorne a confirmat că nu se menționează sau se vede nimic legat de Hallie. Deși văzusem o mulțime de fotografii cu sora ei călușară împreună cu logodnicul ei, care arăta ca o bucată de pâine înmuiată în apă. Timpul în care părinții ei o făcuseră să aștepte transmitea mesajul că nu era importantă pentru ei. Apoi, tatăl ei mă invitase la o discuție, la care era prezentă și mama ei, și mi-am dat seama că acei oameni nu-și cunoșteau propria fiică la fel de bine ca mine. Ei credeau că avea o problemă cu alcoolul, lucru pe care l-aș fi sesizat dacă ar fi fost adevărat.

Ei credeau că are mai mulți parteneri sexuali - în realitate, aș paria că a avut foarte puțină acțiune fără baterii între așternuturi.

Și ei credeau că e proastă ca o piatră. Dar începusem să bănuiesc că fiica lor era mai mult decât părea.

M-am trezit cu o durere de cap. Era ora șase dimineața. Brat dormea adânc. M-am dus la sala de gimnastică a hotelului, dar nu înainte de a le spune celor de la firma de securitate pe care o angajasem că l-au lăsat pe Brat să intre în cameră fără să mă sune mai întâi noaptea trecută.

M-am dus la duș în apartament. Sforăielile moi ale lui Brat încă se mai ridicau din dormitorul principal. M-am întrebat ce fel de plan mă aștepta astăzi. Brat avea întotdeauna chef de răzbunare ori de câte ori mă puneam cu ea. Iar ieri o făcusem să vină în pantalonii ei de trening roz cu buline doar privindu-mă.

Mi s-a părut amuzantă lupta ei. Acum că știam că trecutul ei era format dintr-o familie de rahat, comportamentul ei nerezonabil aproape că avea sens.

Prințesa s-a trezit la zece dimineața și m-a găsit în bucătărie, lucrând. Era foarte bosumflată. De asemenea, era îmbrăcată - slavă Domnului - deși nu aș putea descrie exact ce purta. Arăta ca o perdea veche de gingham care suferise o criză a vârstei mijlocii și decisese să devină o rochie în stilul anilor '50.

Și-a strâns părul rubiniu într-o coadă de cal înaltă, lăsând să i se împrăștie șuvițe pe ambii umeri. Trebuia să recunosc - era frumoasă în plină zi. Fragilă, elegantă și suculentă, toate în același timp.

"Cafea?" Am întrebat, ideea mea de a-i da un centimetru de steag alb. O ștampilă albă, dacă vreți.

A clătinat din cap, așezându-se direct în fața mea la masă. Mi-am închis ecranul laptopului. Aveam sentimentul că nu era obișnuită ca oamenii să-i acorde toată atenția decât dacă era goală.

S-a uitat fix la mine. Mi-am ridicat sprâncenele, într-un gest de "*ce naiba?"*. Fără îndoială, voia să se lămurească după ziua de ieri.

"Părinții mei..." Și-a lins buzele.

Părinții ei? Nu m-am așteptat la asta.

"Au crezut că stau la ei acasă și am plecat fără să-mi iau rămas bun. Te-au sunat?" "Da", am spus cu aceeași monedă. "Am probleme?" "De asemenea, da."

Expresia ei s-a prăbușit în ceva plin de supărare.

"Nu vă mai certați cu totul și cu toată lumea. Acceptați situația. Acestea sunt cărțile pe care le-ați primit. Eu. Părinții tăi. Viața asta. Nu e cea mai rea."

"Nu mă întorc acolo astăzi." Și-a încrucișat brațele peste piept.

"Trebuie să o facem", am spus fără pasiune, luând o ultimă înghițitură din espresso și ridicându-mă pentru a arunca ceașca în chiuvetă. "Ne-au invitat la cină".

"Nu vreau." Ochii ei erau sticloși și uram că trebuia să o oblig. Să le faci pe plac nemernicilor care nu-ți meritau timpul era ceva despre care știam multe. Dar trebuia să mă port frumos cu Anthony Thorne, pentru că era o figură cheie în ceea ce pe care încercam să le obțin pentru afacerea mea.

"Poate le spunem că sunt bolnavă." A pocnit din degete, iar ochii i s-au aprins. Felul în care uitase de ziua de ieri, de chimia încărcată dintre noi, de faptul că am ajuns la orgasm în același timp, ca și cum nu s-ar fi întâmplat, m-a surprins și m-a derutat. De obicei, eu eram cel care primea propunerile sexuale. Ieri, fusesem la

câteva minute distanță de a o săruta până la moarte în baie.

Poate că nu a vrut să abordeze subiectul când locul era cablat. O plimbare cu mașina singură ar fi schimbat asta.

"Nu." Mi-am luat telefonul și am răsfoit mesajele. "Ești obișnuită ca oamenii să te lase în pace. Este timpul să schimbi asta. Plecăm."

"Te urăsc", a murmurat ea.

"Înțeleg", am spus blând, dar nu o credeam.

"Ei bine, atunci." S-a ridicat în picioare. Nu m-am uitat la fundul ei. Bine, bine, am făcut-o. La *naiba*, avea proporțiile Jessicăi Rabbit. Și părul. "Am o întâlnire la care trebuie să ajung, dacă vrei să mă însoțești."

"Dorința nu este cuvântul cheie aici." Dar m-am bucurat de această distragere a atenției. "Încotro? Trebuie să verific locul în avans."

Mi-a dat adresa unui mic magazin de tatuaje din centrul orașului Dallas. Am trimis echipa să adulmece prin preajmă în timp ce ea se pregătea. Hallie a avut nevoie de aproximativ cinci ani și jumătate pentru a se face prezentabilă.

"Ce tatuaj îți faci?" Am întrebat-o în timp ce o conduceam la magazin. Centrul orașului Dallas era inundat de cumpărători, alergători și oameni care își plimbau câinii.

"Promite-mi că nu râzi." Dar nu părea îngrijorată de părerea mea. De asemenea, *tot nu a* spus nimic despre noaptea trecută.

"Nu vă dați prea mult credit. Sunt un om greu de distrat."

A scos o bucată de hârtie din geanta ei Gucci de ocazie și mi-a întins-o. Era un desen al unei inimi corecte din punct de vedere anatomic, făcută dintr-un diamant. Arăta morbid, real și surprinzător de convingător, chiar dacă tatuajele nu erau genul meu. I l-am înmânat înapoi.

"Unde?"

"Hipbone."

"Reprezintă ceva?"

"Uneori simt că inima mea este tare ca un diamant. Sau ar trebui să fie, pentru a supraviețui vieții mele."

Aceasta a fost partea în care am luat-o în derâdere pentru greutățile ei, în timp ce ținea în echilibru o geantă de 3.000 de euro în poală. Dar momeala cu ea se învechise, ca să nu mai spun că toate rahaturile ei erau la mâna a doua. De fapt, nu cunoșteam multe femei care să scormonească prin gunoaie așa cum făcea ea pentru a avea grijă de mediu. Nu. Lipsa lui Hallie de angajare și de direcție nu venea din lene.

În schimb, am întrebat: "Tu ai desenat asta?".

A fost surprinzător, atât pentru că în mod normal nu arătam că îmi pasă, cât și pentru că nu mi-am dat seama că avea alte talente decât să mă enerveze.

"Da."

"Nu ești groaznic."

"O laudă măreață venind din partea ta."

Am lăsat-o să zacă în balta propriilor gânduri pentru o vreme, știind că era incapabilă să-și țină gura închisă mai mult de cinci minute.

Cu siguranță, două secunde mai târziu, ea a suspinat în mod audibil și a spus: "Uneori îmi fac griji".

"Despre?"

"Că sunt prea amorțit. Cred că îmi plac tatuajele nu doar pentru că e ușor să mă ascund în spatele lor, ci și pentru că... ei bine, durerea îmi oferă o scuză pentru a simți."

"Durerea nu este un sentiment", am corectat-o. "De aceea continui să te tatuezi. Cauți un sentiment, dar nu-l obții."

"Ce vrei să spui? Bineînțeles că durerea este un sentiment." S-a întors cu fața la mine și jur că temperatura din corpul meu a crescut cu câteva grade. La naiba. Trebuia să mă lovesc

o sosie a lui Hallie și să scap de fixația mea stupidă cu ea. Asta era ridicol. Și periculos. Și îmi punea la grea încercare scula, care nu era obișnuită să fie în erecție 19 ore pe zi.

"Nu. Este o senzație. E o diferență."

"Care este diferența?" Ochii ei erau două farfurii de safir, îndreptate spre mine. "Un sentiment este o stare emoțională. O senzație vorbește cu sistemul tău nervos." "Cum repar asta?", a întrebat ea.

"Tu nu ai."

"*Trebuie*", a insistat ea. "Spune-mi cum." "Arăt eu ca un psihiatru?" Am pocnit.

"Nu, dar tu ceri mai mult decât unul, așa că ar trebui să faci un efort suplimentar."

Nu am răspuns la această întrebare. Să primești sfaturi de viață de la fundul meu era la fel de bun ca sfaturile de celibat de la o curvă.

"Și tu?", a redirecționat ea. "Ai sentimente sau senzații?" "Nici una, nici alta."

Mi-am împins ochelarii de soare pe nas. "Și mulțumesc naibii pentru asta."

Am parcat în spatele magazinului de tatuaje, ca să nu atrag atenția, dar când am înconjurat aleea care dădea spre strada principală, Brat mi-a atras atenția că oricum va trebui să intrăm prin față.

De îndată ce am apărut la colțul străzii, lângă un Starbucks, zeci de fotografi paparazzi ne-au năvălit ca niște păsări răpitoare, țintuindu-și aparatele de fotografiat spre noi, ghemuindu-se pentru a încerca să prindă o poză cu bani cu fusta în sus.

Hallie s-a oprit, a zâmbit și a aruncat sărutări către camerele de filmat. Le-a făcut cu mâna tuturor, practic strălucind. Le dădea vechea Hallie. Persoana de care voiau să-și bată joc. Cea care atrăgea presa negativă.

"Mă bucur să fiu din nou în Texas, cu toții."

Asta a fost mica ei răzbunare pentru noaptea trecută. A invitat paparudele și m-a făcut să pară că nu am control asupra fundului ei.

"Hallie! Ești aici pentru nunta surorii tale?"

"Când e rândul tău?"

"E adevărat că Wes Morgan te-a părăsit pentru că ai o aventură cu bodyguardul tău?"

"Ești însărcinată?!"

Am apucat-o de încheietura mâinii și am condus-o înăuntru.

"Ai auzit?", a toarce ea. "Avem o aventură și s-ar putea să fiu însărcinată. Ar trebui să le spun că aroma ta preferată nu vrea?"

"Amândoi știm că nu este adevărat."

"Sunt sigur că tabloidele vor asculta de rațiune în loc să valorifice un detaliu suculent." Niciodată nu mi-am dorit mai mult să omor și să sărut pe cineva. Simultan.

Am împins ușa. Am intrat amândoi într-un spațiu micuț cu pardoseală în carouri

și postere cu cranii și zombi pe pereții de culoarea coralului. Foarte rafinat.

"Oh, haideți. Nu te puteai aștepta ca eu să te las să scapi cu ce ai făcut ieri." A râs, vocea ei guturală umplând spațiul mic, înecând "Young Folks" a lui Peter Bjorn și John.

Acum voia să vorbească despre noaptea trecută. În fața unui artist tatuator de trei sute de kilograme, cu o barbă stufoasă și cu destule piercinguri în corp cât să poată lucra la negru ca o sită.

"Ai vrut să te uiți", am răcnit.

Exemplu: stătea acolo și se holba la scula mea ca la un spectacol de pe Broadway.

"Am fost șocat, atâta tot."

"Pe naiba. Ești curios."

"Și dacă sunt?" Și-a învârtit o bucată de păr în jurul degetului arătător. "Ce înseamnă asta pentru noi?"

Însemna că penisul meu era pe punctul de a cădea pentru că o doream atât de mult, dar nu aveam de gând să trec la fapte.

M-am întors, dându-i spatele. "Fă-ți
treaba."

În timp ce Brat era tatuat, am vorbit la telefon cu Tom. Se întorsese în Chicago, îl urmărea pe primarul Ferns, și părea plictisit de moarte.

Nu l-am sunat ca să aflu despre viața lui de zi cu zi. L-am sunat în legătură cu Ian Holmes și cu telenovela pe care am lăsat-o în L.A.

"Federalii nu se grăbesc", s-a plâns el. L-am auzit cum își desfăcea centura și se ușura. "Iar poliția din Los Angeles este atât de suprasolicitată și subplătită, încât bănuiesc că vor încerca să dezoseze niște informații de rahat doar ca să ducă pe cineva la proces, dar nu arată prea bine. În principal, nu există suficiente probe împotriva lui Kozlov."

"Nu sapă suficient de adânc", am insistat.

"Dacă Ian nu i-a putut opri cu resursele sale, crezi că vor dori să instrumenteze un caz împotriva acestor criminali de carieră? Nu mai suntem în anii '80, Ran. Oamenii ăștia au avocați pe bază de contract. De genul celor care cer patru cifre pe oră."

"Vrei să spui că le este frică să se atingă de Bratva?". Am
întrebat. "Nu spun că nu sunt, asta e tot."

Asta însemna că trebuia să prelungesc șederea lui Brat aici, în Texas, până când aveam o idee mai bună despre cum să o protejez în Los Angeles. Dacă rușii aveau impunitate și nu se temeau să fie prinși, eu eram cu siguranță următorul la rând pentru a fi eliminat.

Cea mai bună cale de acțiune era să-i spună lui Anthony Thorne că exista o amenințare la adresa vieții lui Hallie în L.A. Nu avea să fie fericită, dar nu era la fel de important să-i menajeze sentimentele ca și să o țină în siguranță.

Brat a terminat trei ore mai târziu. A ieșit șovăind din camera din spate spre casa de marcat, tresărind la fiecare pas pe care îl făcea. Artistul s-a strecurat în spatele biroului și a verificat-o. Cu un zâmbet fals pe față, a pocnit din degete în direcția mea, ca și cum aș fi fost majordomul ei. "Plătește-l pe om, Lockwood."

"Îmi cer scuze, doamnă. Mi-am uitat carnetul de cecuri în apartament, împreună

cu uniforma de servitor și, se pare, cu sănătatea dumneavoastră mintală." Am zâmbit cordial.

Ce a făcut-o să creadă că o să plătesc pentru rahatul ăsta?

"Cash'll do. La fel și un card de credit." Nu m-a cruțat cu o privire. "Cu toate astea, tot nu pun mâna pe portofel."

"Nu mi-am mai primit alocația zilnică de câteva zile", mi-a amintit ea. "Continuați. Plătește. Asta ar trebui să acopere tatuajul și bacșișul."

"Nu plătesc pentru asta."

"Ei bine, cineva este", a spus bărbatul din spatele biroului, deschizându-și nasturii de la vesta de piele. "Iar eu nu am toată ziua la dispoziție, prieteni".

"Doamne, înțeleg", a spus ea cu sfială, așezându-se seducătoare pe biroul lui. "Ultimul lucru de care avem nevoie este un titlu de ziar, domnule. *Fiica lui Anthony Thorne părăsește magazinul local de tatuaje fără să plătească factura.*"

Da. Hallie Thorne nu era proastă. Pur și simplu își canaliza fiecare celulă din creierul ei pentru a fi o mică șmecheră manipulatoare.

Reamintindu-mi că urma să o țin în Texas pentru o lungă perioadă de timp și că asta era o răzbunare suficientă, mi-am scos portofelul și i-am înmânat cartea mea de vizită.

Brat a ieșit din magazin, plină de soare și curcubee. "Vezi? Nu a fost așa de rău."

După o scurtă oprire la un magazin de mirese pentru a-i lua măsurile pentru rochia de domnișoară de onoare, am mers în liniște la casa părinților ei. Coloana mea sonoră preferată.

La jumătatea călătoriei noastre, a scos un mic suspin și atunci am știut că norocul meu se terminase și că era pe cale să înceapă să vorbească.

"Cred că aș putea fi o persoană oribilă."

"În sfârșit, o declarație pe care o putem susține amândoi." Se aștepta la un discurs de încurajare? Eram în mijlocul unui război rece.

"Vorbesc serios, Random. Cred că da."

Nu am vrut să o cunosc mai bine acum. Nu voiam să aud despre necazurile ei. De fapt, am regretat momentul în care am făcut greșeala de a-i povesti despre umilul *meu* început, dar în acel moment, părea gata să se sinucidă, iar un client mort ar fi arătat foarte rău în CV-ul meu.

S-a uitat pe fereastră cu o ușoară bosumflare. Mi s-a părut că am văzut o lacrimă alunecându-i pe obraz.

Cred că realizarea de sine făcea parte din itinerariul "maturizează-te naibii" pe care i l-am impus. Suspinând, am spus: "De ce crezi că ești o persoană oribilă?".

"Mi-am dat seama ieri că nu am prieteni adevărați. Nu am legături reale. Relația mea cu familia mea este distrusă. Viața mea se rezumă la păstrarea aparențelor. Este o cochilie goală."

Nu am spus nimic. Dacă era vorba de o descoperire a ei, era mai bine să ajungă singură la această concluzie.

"Și toate prietenele de pe Instagram... NeNe și Tara..." S-a încruntat, dând din cap. "Nu m-au sunat nici măcar o dată de când am ajuns aici. Nimeni în afară de Keller - el e cel mai apropiat, dar... Nu crezi că e ciudat?".

"Nu. Este foarte posibil ca NeNe și Tara să nu știe să folosească un telefon".

"Simt că îmi irosesc viața."

"Tu ești", am confirmat. A fost prima fisură în persoana ei de prințesă de

tabloid, iar eu aveam de gând să sparg restul și să scot la iveală tot ce se ascundea dedesubt.

"Ce ar trebui să fac?"

"Găsește-ți o slujbă. Fă ceva semnificativ cu viața ta. Contribuie. Nu e ca și cum ai fi străin de altruism", am spus cu greu. "Îți pasă. Folosește-ți intențiile bune."

"Întotdeauna am crezut că munca este un mijloc de a ajunge la un scop. O modalitate de a plăti pentru plăcerile vieții."

Părea hipnotizată de ideea că a face ceva cu ea însăși era o opțiune, mai degrabă decât o glumă proastă.

"De ce credeți că oamenii care ies la pensie se deteriorează rapid? Oamenii au nevoie să fie în mișcare. Să lupte sau să moară."

"Dar simt că tuturor le-ar plăcea să mă vadă eșuând." Și-a mușcat buza inferioară. "Să le dovedesc că se înșeală."

"Și dacă nu pot?"

"Atunci mori încercând."

"Ce rost are să încerci dacă nu reușești?"

Am zâmbit încruntat. "Te privești diferit în oglindă. Te-ai gândit la ce vrei să faci cu viața ta?".

A înclinat capul. Nicio surpriză. Pentru mine, răspunsul era evident. Dar trebuia să-și dea seama ea însăși. Nu era bine dacă îi dădeam eu ideea. Trebuia să vină de la ea. Și, merita să aleagă asta pentru ea, cel puțin. Nu că ar fi avut prea mult de spus în privința restului vieții ei, nu cu familia în care se născuse.

"Ar fi bine să vii cu ceva." Am bătut cu toba în volan. "Face parte din procesul nostru."

"Bine." Și-a dat umerii pe spate, stând dreaptă. "Crezi că sunt o persoană decentă?".

Eram încă pe acest subiect? Iisuse.

"Cred că nu contează", am spus, iar când a deschis gura să vorbească din nou, am adăugat: "Această conversație s-a terminat, Brat."

După cum decursese cina, am fost plăcut surprins de rezistența lui Brat. De loialitatea ei. Avea toate motivele să îi respingă pe acești oameni, dar totuși a rămas civilizată.

"Aceasta este o cină informală. Vă rog să vă simțiți ca acasă", a îndemnat Julianne Thorne, bine îmbrăcată în jacheta ei de satin roșu Alexander McQueen.

I-am urmat pe soții Thorne prin hol, cu Brat privindu-și picioarele, arătând mult mai tânără decât cei douăzeci și unu de ani ai săi.

"Mă bucur să te văd din nou, Sugar Pie." Anthony și-a privit fiica. A trecut cu vederea faptul că fiica lui a fugit ieri de acasă fără să îș i ia măcar la revedere.

Hallie, rigidă și neinteresată, avea expresia facială a unui prizonier de război. "Plăcerea este numai a mea", a spus Hallie cu nonșalanță.

"Am fost atât de șocate când ai plecat fără să spui un cuvânt", s-a plâns Julianne fiicei sale.

"Oh, da? Am fost șocată că ai crezut că voi rămâne după conversația noastră din biroul tatei."

Fata avea în ea o cantitate admirabilă de luptă.

Ne-am așezat la masa "informală" din bucătărie, nu la cea elegantă din sala de mese, în timp ce trei bucătari cu pălării albe absurde produceau plăcinte cu cartofi dulci și lapte bătut dintr-un AGA. Însoțite de friptură de pui prăjită, o tocană consistentă și ceai dulce.

Foarte casual, vezi tu.

"Deci. Ransom." Julianne continua să-și mângâie colțurile gurii cu un șervețel, deși nu consumase niciun fel de mâncare. "Te rog să ne spui totul despre compania ta. Suntem nerăbdători să vă cunoaștem."

Le-am oferit informații minime despre Lockwood și Grupul de protecție Whitfield, aruncând din când în când o privire la Brat, care părea să se fi micșorat în ea însăși până când a ajuns la dimensiunea unui copil mic.

Mi-am spus că nu e maimuța mea, nu e circul meu. Dar le-a luat patruzeci de minute să își amintească că ea era acolo, în timp ce mă interogau despre viața mea, educația mea, cariera mea și partenerul meu de afaceri.

"Oh, Bunny, am uitat să-ți spun. Îți amintești de Felicity Hawthorne?" Julianne i-a aruncat fiicei sale o privire glacială, luând o înghițitură din vinul ei roșu. "A mers la școală cu Hera. Acum este directoarea unui grup de reflecție, în Los Angeles. A spus că i-ar face plăcere dacă i-ai trimite CV-ul tău!"

"Nu am un CV, *dar* am o alergie la nepotism." Hallie a zâmbit, iar atunci am observat că farfuria ei era goală. Ceea ce, desigur, avea sens, din moment ce aproape tot ce era pe masă conținea carne. Trebuie să fi fost înfometată - nu e de mirare că era flămândă.

"Oh, încerc, Hallie. Ai putea măcar să-mi arunci un os? Sarcasmul este sub demnitatea noastră, Bunny." Fața lui Julianne a căzut.

"Bine că nu fac parte din "noi" atunci, nu-i așa, *mami*?". Brat și-a bătut unghiile ascuțite de-a lungul mesei, un obicei pe care îl dezvoltase cu cinci secunde în urmă pentru a o enerva pe mama ei.

"Această conversație este redundantă." Anthony și-a aruncat șervețelul în farfurie. "Nu trebuie să-ți găsești o slujbă imediat. Mai este timp pentru asta. Nu te-am mai văzut de atâta timp, Hallie. Hai să ne concentrăm să recuperăm timpul pierdut."

"Să mergem." Hallie a tresărit. "Ai o lună sau două la dispoziție? Am o *mulțime de* vești din ultimii douăzeci și unu de ani."

"Sunteți produsul unei generații care are prea multe și căreia i se cere prea puțin." Julianne nu avea chef să detensioneze atmosfera.

"Cum zici tu, *mamă*." Brat și-a rostogolit unghiile de-a lungul tatuajelor de pe brațe, făcându-i ochii mamei sale să se oprească și să le examineze. "Responsabilitatea personală este un concept străin pentru tine."

"Asta e foarte frumos." Julianne a zâmbit. "Venind din partea cuiva care nu a lucrat nicio zi în viața ei."

"Aproape că a sosit desertul!", a strigat cu disperare unul dintre angajații din sală, aplecându-se între Hallie și mine pentru a ne curăța farfuriile.

"Bine", a spus Julianne. "Am chef de ceva dulce și reconfortant, din moment ce, evident, nu pot primi afecțiune de la propria mea fiică."

Începusem să văd avantajele de a nu avea o familie.

"Deci, despre ce voiai să vorbim, fiule?". Anthony mi-a adresat întrebarea,

turnându-mi mai mult ceai cu gheață în pahar. Nu eram fiul lui, iar apelativul mi s-a părut denigrator.

"Am înțeles că repetiția pentru cină este mâine." Nu i-am cruțat lui Brat o privire. Eram pe cale să dau un KO.

"Corect." Anthony a dat din cap. "Echipa mea de securitate a fost instruită să vă trimită toate detaliile."

"Au făcut-o." Am luat o înghițitură din ceaiul meu cu gheață. "Și nunta e peste două săptămâni." "Da." Julianne și-a atins obrajii colorați. Era evident că se mândrea cu ceilalți

fiică. "Exact așa este."

"Aș vrea să fac un pod și să rămân în Texas", am spus, fără să mă uit la Brat, care s-a înțepenit lângă mine. "În afară de faptul că i-am scuti pe toți de bătăi de cap logistice, ar asigura și protecția lui Hallie în apartamentul ei de la hotel, unde are deja o echipă de securitate care lucrează non-stop."

"Mi se pare un plan solid."

"În niciun caz." Brat s-a ridicat în picioare, lovindu-se cu palma de masă. Fața ei părea cenușie, însă era suficient de animată pentru a presupune cu siguranță că era aproape de a înjunghia pe cineva cu cuțitul de friptură. "Nu am de gând să petrec două săptămâni și jumătate în Texas. Sunt alergică la locul ăsta."

"Doamne sfinte." Julianne și-a învârtit vinul roșu în cercuri mici. Toate bunele maniere și relele intenții. "Nu suntem destul de glamuroase pentru tine, Bunny?"

Privirea lui Hallie era fixată pe tatăl ei, răul cel mai mic. "Vreau să fiu acolo unde îmi este locul." "Locul tău e în Texas." Fața lui Anthony s-a înmuiat. "Cu noi."

"Locul tău nu e nicăieri", am intervenit eu. "Ai trei prieteni în L.A. Doi dintre ei probabil că nu-ți pot scrie numele. Este prea mare, prea aglomerat, iar paparudele ar vrea să-ți pună capul pe tavă. Poate că Texasul nu se potrivește stilului tău de viață, dar te va ține departe de tentații și de o potențială acoperire mediatică. Vei sta aici, vei face muncă voluntară, vei cunoaște zona. Am aranjat deja totul."

"Mulțumesc, Ransom." Anthony i-a făcut cu ochiul. "Asta numesc eu bani bine cheltuiți."

Brat m-a fixat cu privirea în jos. Deși nu a rostit niciun cuvânt, ochii ei strigau multe.

Nu o lăsam să se pună în pericol în Los Angeles. Chiar dacă eu eram cel responsabil pentru această situație nefericită.

"Nu stau aici nici măcar un minut după cina de repetiție", a anunțat ea. "Aveți grijă acum, domnișoară Thorne, sau părinții dvs. nu vor putea să vadă eșalonarea

progresele pe care le-ai făcut." I-am zâmbit.

Farfuriile noastre s-au golit. Servitorii au ieșit din bucătărie cu Bananarchy, sandvișuri cu înghețată și o cantitate nefirească de tort, căptușind linguri argintii strălucitoare pe șervețele proaspete.

"Aleatoriu, te rog." Am văzut momentul exact în care a pierdut lupta și am încercat să fac apel la conștiința mea, știind foarte bine că a mea funcționa doar zece la sută din timp. "Măcar o dată, lasă-mă să fac cum vreau eu."

Am înghițit în sec. În mod uimitor, sentimentele mele nu erau la fel de plate ca de obicei.

Uram să-i fac asta. Și am urât că nu merita asta. "Îmi pare

rău", i-am spus încet, dar serios. "S-a rezolvat."

Și-a lăsat capul jos între umeri. Am plecat la

scurt timp după desert.

Chapter Ten

Hallie

A doua zi dimineață, aveam fața îngropată în pernă când am auzit ușa camerei mele deschizându-se. Pași grei, încrezători, au apăsat pe podeaua mea mochetată.

"Ai avut noroc."

Chiar și fără să-l văd, mi-l puteam imagina, așezat ca o zeitate mitologică pe o mobilă grea, frumusețea lui distructivă aproape că mă ispitea să m ă i a u l a bătaie.

M-am îngropat mai adânc în pernă, întrebându-mă dacă m-aș putea sufoca în felul acesta. Cu siguranță, nu eram atât de norocoasă. În plus, cunoșteam și alte modalități de a-mi lua viața. Unele mai puțin dureroase. Un glonț în craniu, poate. Deși, sincer, nu aveam încredere în ținta mea. Poate Ransom ar putea s-o facă? Ha. M-ar salva doar ca să-mi facă în ciudă. Ticălosul.

Nu am vrut să-i văd pe Craig și Hera astăzi. *Chiar* nu am vrut să-i văd. "Pământ către Brat, mă asculți?" L-am auzit pe Ransom împingându-se de pe orice se sprijinea.

împotriva și mergeți spre mine. "Am spus că am vești

bune." "Livrează-le și pleacă", am murmurat în pernă.

"Cina de repetiție se amână. Bunicul logodnicului surorii tale este la terapie intensivă. Ei amână cina până chiar înainte de nuntă."

M-am rostogolit pe spate, uitându-mă la tavan. Ușurarea pe care o așteptam nu a venit. În schimb, groaza s-a adunat în groapa stomacului meu, ca niște moloz.

A fost ca și cum am fi prelungit o operație pe cord deschis. Fără anestezie.

"O să moară?" O voce a croncănit și mi-am dat seama, cu întârziere, că venea de la mine.

"Cine?" a întrebat Ransom, așezându-se pe marginea patului meu. "De fapt, nu

contează. Răspunsul este da, în orice caz. Dacă te referi la bunicul, atunci probabil că în următoarele câteva

zile. Dacă te referi la logodnic, eu i-aș mai da câteva decenii înainte de a da cu piciorul la găleată."

"Rușine."

"Nu-ți place de el?" M-a privit în față. Eram prea letargică pentru a mă uita înapoi. "Este literalmente perfect."

"Sună îngrozitor", a oferit Ransom.

"Familia mea îl iubește. Îl tratează ca pe fiul lor."

A ridicat mâna. Avea în mână un teanc de hârtii. Atunci mi-am mutat privirea de pe tavan, studiindu-l cu un amestec de teamă și curiozitate.

"Și acum? Părinții mei vor să mă retragă din testament?".

"Nu cred că vor avea nevoie de permisiunea ta pentru a face asta. Dar ți-au trimis discursul domnișoarei de onoare ca să-l memorezi." Mi l-a aruncat în poală. Nu l-am atins. Mi-am întors capul spre fereastră, urmărind două păsări care aterizau în același timp pe o creangă de copac, ciripind una la alta.

Vreau să fiu în locul tău.

"N-ar trebui să fiu eu cel care o scrie?" M-am îmbufnat.

"Bună dimineața. Suntem în anul 2026, iar familia ta este autoritară. De asemenea, Michael Jackson a murit, iar noi încă nu am găsit un leac pentru cancer."

"Nu au încredere în mine cu nimic." Mi-am aruncat brațul peste ochi. O durere acută mi-a zgâriat pieptul. Perspectiva de a trage aer în piept mi se părea insuportabilă.

"Nu este adevărat. Sunt sigur că au încredere în tine să strici lucrurile. De aici și discursul domnișoarelor de onoare."

"Poți să încetezi să mai fii un măgar, măcar pentru o clipă?"

"Probabil că nu", a spus el neutru. "Dar o să încerc."

După ce și-a dat seama că nu aveam de gând să-i răspund, m-a întrebat: "Ce este pe ordinea de zi de astăzi, prințesă?".

M-am ridicat în picioare, cu spatele lipit de căpătâiul patului. "Cred că o să fac tot ce pot pentru a-ți face viața un iad și să-mi fac familia de râs. Știi tu, chestiile obișnuite."

A întins mâna spre pătură și mi-a bătut genunchiul de două ori. De îndată ce mâna lui s-a întâlnit cu piciorul meu, o doză de emoție m-a străbătut, injectându-mă cu energie și viață. Era prima dată când mă atingea. *De bunăvoie, cel* puțin. Cu blândețe. Nu pentru a mă scoate dintr-un loc sau pentru a mă târî în camera mea. Mi se părea important, și nu întâmplător, și poate că eram nebună, dar și puțin intimă. Aveam senzația că voia să mă facă să mă simt mai bine și nu știa cum. Iar Ransom *nu* voia *niciodată să* facă pe cineva să se simtă mai bine.

"Țintește spre stele, Brat."

Am arcuit o sprânceană. "Vrei să spui că pot face ce vreau astăzi?" "Categoric nu." Expresia lui plictisită era impenetrabilă. "Dar îți dau o

un avans. În următoarele zece ore, nu aveți un buget. Aveți voie să cheltuiți banii părinților voștri cum doriți. O să mă ocup eu de ei. După aceea, sunteți programați pentru muncă voluntară."

"Supa de bucătărie?" Am întrebat amețită. Era un lucru pe care îl făceau celebritățile, așa că m-am gândit că aici voiau să mă duc.

A clătinat din cap. "Curățarea și reciclarea rezervoarelor."

Cât de trist este, m-am gândit, *că bodyguardul meu mă cunoaș**ț**te mai bine decât părin**ț**ii mei*.

La început, m-am gândit să merg la Highland Park Village și să mă duc la Dior, Chanel și Valentino. În mod normal, făceam cumpărături doar în magazinele second-hand din motive ecologice, dar pentru a-i enerva pe părinții mei, m-am gândit că era timpul să-mi reînnoiesc colecția de designeri și să donez articolele mai vechi și la magazinele de caritate și de vechituri preferate.

De îndată ce Ransom și cu mine am ajuns la centrul comercial opulent, plin de arcade regale și coșuri de flori pline de flori, mi-am dat seama că nicio parte din mine nu dorea să facă cumpărături.

Că, de fapt, cumpărăturile erau un mod foarte deprimant de a petrece timpul. Să te bucuri de ceva materialist nu dura niciodată mai mult de câteva ore. Și... trebuie spus, majoritatea produselor de designer erau *oribile*.

Dar a fost mult mai mult decât un simplu act
de cumpărături. Eram sătulă de goană.
Obosit să încerci să te
integrezi. Obosit de
încercări.

Hainele de designer reprezentau ceva din care voiam să fac parte - strălucire, farmec și rafinament. Dar în adâncul sufletului - sau poate nici măcar *atât de* adânc - nu eram un fan al consumerismului. Adică, aceste companii voiau ca noi să ne facem provizii de haine noi și scumpe în fiecare sezon, chiar dacă hainele din sezonul trecut erau perfect purtabile și încă bune de folosit. Supraproducția avea ca rezultat risipa și daune ecologice. De fiecare dată când cumpăram un articol de modă de care nu aveam nevoie, mai puneam un cui în sicriul acestei planete.

"Nu vreau asta", m-am auzit spunând. Eram înrădăcinată în pământ, privind înapoi la o serie de magazine de designer și restaurante de lux. "Nu mai vreau nimic din toate astea. Am destule haine. Și frumoase, de asemenea."

A rămas tăcut pentru o clipă, dar aveam senzația că savura fiecare cuvânt. Mai mult decât atât - aveam sentimentul că se aștepta să se întâmple asta. Că știa cumva că cumpărăturile nu mă vor face să mă simt mai bine.

"Vreau să plec", am
spus. "Încotro?"

Bună întrebare. Am vrut să-mi fac un alt tatuaj. Dar încă mă durea de ieri și, de asemenea, nu mai aveam nimic altceva pe care să vreau să mi-l gravăm pe piele. Toate tatuajele mele aveau o semnificație. Poate aș putea să schițez ceva foarte repede? Aș putea... dar aș fi rămas fără hârtie de hotel. Și am presupus că folosirea unui creion, în loc de stiloul nesigur de la hotel, era o idee mai bună. Dar gândul de a ține în mână un creion și o hârtie mă făcea să mă simt ca un impostor. Unele plăceri erau rezervate doar persoanelor alfabetizate, iar aceasta era una dintre ele.

O amintire a unei Hera batjocoritoare mi-a asaltat memoria.

"Pentru ce ai nevoie de pixurile mele, Hallie? Nu e ca și cum ai vrea să scrii ceva. Dă-le înapoi. Învăț pentru un test. Și să nu mai furi niciodată de la mine!"

Totuși...

Ransom habar n-avea despre... *problemele* mele. Puteam să desenez oricât de

mult aș fi vrut, iar el nu m-ar fi judecat.

"Putem să mergem la... Hobby Lobby?" M-am întors spre el. Nu mai fusesem niciodată, dar întotdeauna părea un magazin atât de sănătos. Pun pariu că nu s-a întâmplat nimic rău într-un Hobby Lobby.

Fața lui a rămas ilizibilă, dar mi-am dat seama că nu se așteptase la asta. "O întorsătură bruscă a evenimentelor."

"*Sau aș* putea chema din nou paparudele și să găsesc un grătar de metrou à la Marilyn Monroe, astfel încât rochia mea să zboare deasupra lenjeriei", am sugerat eu cu dulceață. Nu ceream să merg la un club de noapte, pentru numele lui Dumnezeu. *Lucrează cu mine*.

"Nu mai spune nimic." Și-a scos telefonul din buzunar. "Voi găsi cel mai apropiat magazin de artizanat."

Nu fusese aventura confortabilă pe care o căutam, dar ne-am întors în Ford Explorer-ul blindat și ne-am îndreptat în scurt timp spre cel mai apropiat magazin de artă și artizanat, de unde am cumpărat un caiet de schițe gros, împreună cu un set de creioane de cărbune care includea gume de șters, cuțite de ascuțit și un prelungitor de creion cu două capete.

Folosisem Siri pentru a afla ce foloseau în mod normal artiștii tatuatori atunci când schițau.

M-am îndreptat spre linia de plată, înainte ca Ransom - care era suspect de tăcut, chiar și după standardele sale - să-și pună mâna pe umărul meu. Marcând a doua oară astăzi când mă atingea, întâmplător. Și a doua oară când nu mi-a displăcut.

Nu mă puteam lăsa să mă gândesc la asta. Probabil că nu însemna nimic. Adică, dacă m-ar fi plăcut măcar o fracțiune, nu ar fi insistat să mă facă să trec prin mizeria de a rămâne în Texas, nu-i așa?

"Ce?" M-am întors.

"Dacă tot suntem aici..." Și-a ridicat sprâncenele în mod semnificativ.

Nu te-am urmărit. Am înclinat capul. "Vrei să te duci la raionul de fire și să înveți să tricotezi?"

"Mă cunoști prea bine", a mârâit el. "*Sau* poți cumpăra și câteva ghiduri de desen. Ia-ți lucrurile de bază, să știi. *Desen pentru începători*. Pregătește-te pentru succes." "De ce aș face asta?" Am mâzgălit doar pentru mine. Nu era niciun pericol în asta.

Nu există niciun eșec potențial. "Este doar un hobby."

"Este un rahat pe care îl pui pe corp după aceea." A început să pășească cu pas hotărât înapoi spre secțiunea corespunzătoare. Și-a îndesat mâna într-un raft complet aprovizionat, scoțând o carte groasă. "*Umbre, texturi și iluzii optice*. Vrei să-mi spui că nu ai nevoie de asta?" A fluturat cartea între noi.

I-am smuls-o din mână și am răsfoit paginile în grabă, așteptându-mă la mult text. Am fost surprinsă să nu găsesc nimic. Erau numai tutoriale pas cu pas despre cum să desenezi. Cu imagini. Era *uimitor*. Inima mea a prins viteză. Era pentru prima dată după ani de zile când simțeam că pot avansa și mă pot educa prin altceva decât videoclipuri, discuții TED și cărți audio.

Poți să ții o carte în mână și să o înțelegi.

"Cred că nu strică. Mai au și altele ca asta?" Am aruncat ghidul în coșul de cumpărături.

A mai luat una de pe raft.

Secretele desenului realist.

"Hmm, nu știu ce să zic de asta."

"Trebuie să-ți îmbunătățești jocul." A aruncat-o în coș. "Încă una?"

"Adică, cred că da. Nu contează."

Curând, căruciorul s-a umplut.
Cum să desenezi Anime.
Ghidul artistului pentru animale realiste. Cum să desenezi cu fotorealism.
Cum să desenezi flori moderne.

Opțiunile erau infinite. Voiam să înghit totul.

Bătând cu piciorul de podea în timp ce așteptam la coadă la casa de marcat, am aruncat o privire la ora de pe telefon. Ransom mă privea fix, amuzamentul dansându-i în ochii verzi ca de pădure.

"Te-ai gândit la ce vrei să faci cu viața ta?"

"Nu e momentul", i-am lătrat nerăbdător. Trebuia să-mi strice parada, tocmai când mă simțeam un pic mai bine și participam la ceea ce voia el? "O să mă gândesc eu la ceva. Nu mă grăbi."

Apoi, iată că s-a întâmplat ceva uimitor. Ransom Lockwood a dat drumul unui *zâmbet* adevărat. A fost mic, a fost ezitant, dar a fost acolo.

Și a fost glorios. Ceea ce a făcut să se întâmple altceva. Ceva - nu fluturi, poate păsări mici - și-a fluturat aripile în partea de jos a pântecelui meu, făcându-mă să mă furnică tot corpul. Ne-am privit unul pe celălalt pentru o clipă, cu un dor intens, crud.

"Bună ziua! Ești gata să pleci?" Casierul a spart bula în care eram amândoi suspendați.

Ransom a clătinat din cap, întorcându-se să o privească și a zâmbit. "Absolut."

Săptămâna următoare a fost surprinzător de suportabilă. Posibil pentru că familia mea nu m-a mai convocat la cine "ocazionale". Toată lumea era în D.C., de unde era familia lui Craig. Fără îndoială, frenetici pentru a o liniști pe Hera, căreia nu-i plăcea când viața nu mergea conform planului ei detaliat.

Am încercat să o sun pe sora mea mai mare și să mă interesez de sănătatea bunicului lui Craig.

-se pare că încă mai rezista- dar de fiecare dată când am făcut-o am fost trimis direct la căsuța vocală.

Nu aveam cum să recunosc asta fără să par îngrozitor, dar de fiecare dată când ajungeam la căsuța ei vocală, scoteam un oftat de ușurare. Nu aveam nicio dorință deosebită de a vorbi cu Hera și habar nu aveam ce să spun despre bunicul lui Craig.

Mi-am petrecut timpul făcând voluntariat în pădurile naționale și la FreeTree Society (Ransom nu glumea, chiar m-a înscris la tot ce era sub soare) și desenând non-stop.

Mi s-au format calusuri pe degetul mijlociu și pe degetul mare. Și totuși am continuat. Chiar și atunci când mă durea încheietura mâinii.

Chiar și atunci când mâinile au început să-mi tremure, atât de slabe încât abia puteam să-mi spăl părul, să iau telefonul, să tai mâncarea cu ustensilele.

Max sosise în Dallas, înarmat cu suficientă cremă de protecție solară cât să înece o armată. El și Ransom mă supravegheau pe rând. Pe de o parte, mă simțeam mai confortabil cu Max.

-era rece, drăguț și niciodată rău cu mine. Pe de altă parte, de fiecare dată când Ransom era plecat, îmi făceam griji că se juca cu alte femei.

De ce mi-a păsat? Deși era adevărat că Ransom și cu mine nu ne mai certam, eram foarte departe de a fi prieteni. Era mai degrabă un caz în care voiam să-mi

păstrez energia pentru bătăliile care mă așteptau, cu mama, tata, Hera și Craig.

"Deci, lăsați-mă să înțeleg", a spus Keller. Se întorsese în L.A. de la Palm Springs și rontăia un baton de țelină în timp ce vorbeam la telefon. Eu schițam pe carnețelul meu.

Un tatuaj elaborat al unei Medusa cu aspect sexy, îmbujorată și luxuriantă, cu părul ei de șarpe încolăcit peste gât, tăindu-i alimentarea cu aer. O *moarte frumoasă.* "Ești protejată în prezent de doi bărbați foarte sexy și nu te-ai lăsat trasă pe sfoară de niciunul dintre ei?".

Keller nu știa că nu mă ocupam de agățat. "Corect."

"Bine... de ce?" Părea uimit. "Pentru că e o idee
proastă."

"Și de când te ferești de ele?". A râs. "Cred că încerc să fac
mai bine."

"De către cine?" a cerut Keller. "Nu de vajayjay-ul tău, asta e sigur. Cea mai tânără părea să te placă la început, nu?"

"Max? Oh, cred că da. E drăguț, dar... nu știu, prea blând, poate? Iar Ransom e sexy, dar e și un mare nesimțit."

"Vrei să spui, genul care să facă publică o casetă cu voi doi?" a întrebat visător Keller. Avea o slăbiciune pentru ticăloși. Foștii lui iubiți erau atroce. De la abuzatori emoționali la înșelători în serie, era foarte ușor să renunț la "fericiți până la adânci bătrâneți" când aveam un loc în primul rând la viața amoroasă a lui Keller.

Cu toate acestea, Ransom era exact opusul unui om care își expunea afacerea în fața lumii. Nu-mi făceam griji că mă va băga în necazuri. Mi-a dat toate indiciile că voia să mă țină departe de ele. Doar că părea o persoană foarte proastă în care să-mi pun încrederea. Atât de dezlipit de sufletul lui, încât mă întrebam dacă mai are vreunul.

"Ai încredere în mine când îți spun că ambele sunt interzise."

"Bine, dar încep să-mi fac griji pentru tine, fată. Nu te-am mai văzut de ceva vreme cu vreun prieten de braț."

Ultimul bărbat cu care mă văzuse Keller fusese Dash Rodgers, un fundaș de la Seattle Seahawks care avea nevoie de câteva întâlniri în L.A. în timp ce negocia un nou contract. Adevărul era că avea inima frântă din cauza unei despărțiri recente - logodnica lui, cântăreață de muzică country, fusese prinsă înșelându-l cu chitaristul ei - iar eu aveam nevoie de o modalitate de a-mi îmbunătăți imaginea pentru a obține mai multe concerte. Amândoi am beneficiat de acest aranjament și ne-am despărțit ca prieteni. Dar când Keller m-a întrebat despre el, am povestit despre nopțile mele nebunești cu Rodgers în timp ce se afla în oraș, omițând ceea ce am făcut de fapt - am jucat Monopoly și Patchwork în timp ce discutam despre un documentar National Geographic despre balene.

"Mă voi urca din nou pe cal în L.A.", l-am asigurat.

"Atâta timp cât te asiguri că calul este bine legat."

"Keller..." Am închis ochii.

"Prea mult?" A râs. "*Mult*
prea mult."

"Suna mai bine în mintea mea."

Am închis înainte ca el să facă o glumă despre cum să
dea în cap. Niciodată nu poți fi prea atent.

Bunicul lui Craig a murit la vârsta de o sută unu.

Deoarece părinții mei erau deja în Washington, Hera a cerut ca înmormântarea să aibă loc cât mai repede posibil, pentru ca planurile de nuntă să poată continua fără întrerupere.

"Este devastată", a simțit mama nevoia să-mi explice la telefon, "dar știe că asta și-ar fi dorit Bill".

Da. Eram sigur că bunicului Bill îi păsa în mod special de nunta lui Hera și a lui Craig, în timp ce era spitalizat cu o pneumonie severă, în timp ce suferea de insuficiență sistematică a organelor.

"Da, teribil. Spectacolul trebuie să continue." Am mestecat din chow mein-ul meu vegetarian în camera apartamentului meu, răsfoind una dintre cărțile mele de desen. Dallas mi se părea mult mai suportabil când știam că familia mea nu era în oraș. Noul meu hobby cool mă ținea, de asemenea, ocupată.

Îl auzeam pe Ransom întorcându-se de la sală și am practicat un admirabil autocontrol, fără să arunc o privire în afara camerei mele pentru a vedea dacă era în vreo stare de dezbrăcare.

"Probabil că ar trebui să vii la înmormântare." Mama a suspinat. "Arată-i sprijinul tău lui Craig."

Mi-a înghețat sângele în vene. Să mă duc acolo... să-i văd pe toți... *să-l* văd din nou... "Nici măcar nu-l cunoșteam pe Bill", am argumentat încet.

"Are vreo importanță? Craig face parte din familie."

"Familia *ta*", am enunțat. "Nu a mea."

Gândindu-mă la Craig ca la o familie, îmi venea să-mi smulg pielea și să o arunc într-un foc de tabără. Mai ales după ce mi-am găsit propriul ritm, propria pasiune în a face schițe chiar aici. Mi-am scăpat caietul de schițe, așezându-mă înapoi în scaunul de la birou. Ransom și-a băgat fața transpirată în ușa mea, ca să verifice dacă eram în viață. I-am făcut semn cu mâna să plece.

"Vii la Washington, Hallie. Nu vreau să aud nicio scuză", a spus mama.

"Mamă..."

"Dă-mi-l pe Ransom, te rog."

Mă simțeam ca un copil de treisprezece ani care negociază ora stingerii. Gemând, i-am dat telefonul lui Ransom. A intrat înăuntru, purtând un pulover de soție îmbibat și pantaloni de trening gri cu o proeminentă umflătură.

"Da?" a întrebat Ransom. "Da", a spus el din nou. Apoi "Când?" Și, în cele din urmă, "Va fi acolo".

A închis telefonul și mi l-a înmânat înapoi. Ochii mei erau înfierbântați de lacrimi nevărsate.

"Vom pleca mâine", a anunțat el.

Mi-am dat declarația jos de pe umeri, redirecționându-mi atenția către caietul de schițe din poala mea. Era în regulă. Aș fi lăsat totul să zboare pe lângă mine. Prin mine, poate. Atâta timp cât nu rămânea *în* mine.

"Puștiule", a spus el, ca să-mi atragă atenția.

Mi-am luat caietul de schițe și am răsfoit paginile. "*Brat.*"

Nimic. Nici numele meu, nici problema mea. Mi-a fost de *ajuns*. "Hallie."

M-am uitat la el cu reticență. "Da?"

Poate că acesta a fost momentul în care i-a crescut o inimă și m-a întrebat ce s-a întâmplat. Despre aversiunea mea față de Craig. Sau poate că ar fi discutat cu mine. Să încerce să-și dea seama cum ar putea fi călătoria mai puțin ciudată pentru mine. "Nu uita să-ți memorezi discursul." A arătat spre teancul de pagini de pe colțul

biroului meu, înainte de a trânti ușa și de a se îndrepta spre duș.

Ransom Lockwood nu a făcut compasiune.

Chapter Eleven

Apoi.

Furtul din buzunare s-a transformat în furt. Tom, Lawrence și cu mine am ajuns să intrăm prin efracție în diverse locuri, în special în magazine mari și lanțuri de magazine corporative. Oameni care nu ar fi vrut să se chinuie să depună plângere chiar dacă am fi fost prinși.

La un moment dat, am absolvit și am devenit mici traficanți de droguri. Dl Moruzzi era un infractor prolific, cu mulți oameni care lucrau sub comanda sa. În aparență, era un om de afaceri de succes, cu mai multe standuri de hotdog în tot Chicago. Dar suma de bani murdari care trecea prin mâinile noastre era ridicolă.

În primul rând, am fost băieții de serviciu, aducând și ridicând pachete mici. Apoi, în jurul liceului, am devenit comercianți. Nu ne atingeam niciodată de nimic. Asta era regula domnului Moruzzi. Nu vroia niciun drogat sub acoperișul lui.

Pentru a compensa viețile noastre de rahat, care constau în a merge la școală, a lua note excelente pentru a mulțumi CPS, apoi a munci până la os pentru el (comision zero, mulțumesc pentru întrebare), ne-a plătit cu o monedă îndoielnică - femeile.

Mai exact, prostituate de lux. Cred că a vrut să denatureze viziunea noastră asupra dragostei și a căsătoriei. Nu era nevoie ca el să meargă mai departe. O singură privire la căsnicia lui mizerabilă cu terapeutul - doamna Moruzzi - care era foarte rar acasă și avea un amant care locuia în Canada, unde o vizita frecvent, a făcut treaba.

De câte ori doamna Moruzzi era plecată, își descărca furia pe noi. Bătaia era exclusă. Eram cu toții mai mari și mai puternici decât el. În schimb, ne punea să ne batem între noi. Pentru mâncare. Pentru bani. Pentru femei.

De-a lungul anilor, Lawrence, Tom și cu mine am suferit coaste rupte, oase rupte, degete fracturate și așa mai departe, toate doar pentru a supraviețui, în timp ce Moruzzi privea, bucurându-se cu satisfacție de spectacol.

Era clar că funcționam ca o forță de muncă pentru el. Era, de asemenea, clar că nu avea de gând să ne dea niciodată șansa de a deveni mai mult decât niște mici pioni ai săi.

Când Lawrence avea șaptesprezece ani, iar eu cincisprezece, a început să devină agitat. "Avem nevoie de o ieșire de la Moruzzi. Ce ne facem?"

Eu am fost primul care a adus-o în discuție. "Îl omorâm."

Ransom avea dreptate.

Trebuia să încep cu discursul dacă voiam să îl știu pe de rost până când Craig și Hera se vor căsători.

Am adunat hârtiile și am răsfoit cuvintele, cu pupilele frenetice și inima bătându-mi cu putere.

Nu eram analfabet. Știam să citesc. Doar că uneori era greu să înțeleg cuvintele. Îmi lua un timp îngrozitor de lung să citesc un simplu paragraf. Ceea ce ar fi trebuit să dureze câteva secunde, de obicei îmi lua minute, uneori ore, iar când ajungeam la sfârșit, de multe ori uitam conținutul textului pe care îl citeam.

De exemplu, aș citi "light" ca "might" sau "white" ca "what" și "sound" ca "ground". Cuvintele se amestecau între ele, amestecându-se unele cu altele pe pagină, iar eu trebuia să mă concentrez până mă durea creierul pentru a citi un simplu articol.

Motiv pentru care am renunțat să citesc ori de câte ori era posibil. Ei bine, nu mi-am permis luxul de a scăpa de lectură în acest moment.

Am citit cu voce tare. Era un truc pe care doamna Archibald, una dintre profesoarele mele, mă învățase în clasa a doua.

"*Lucrurile vor avea mai mult sens dacă spui cuvintele cu voce tare."*

S-a dovedit că avea dreptate, deși părinții mei au rugat-o politicos să nu se amestece în treburile lor - și în educația mea - când i-a sunat în legătură cu dificultățile mele de citire.

Acum, la paisprezece ani după ce doamna Archibald fusese concediată pentru depășirea atribuțiilor (nu mi-am depășit niciodată sentimentul de vinovăție și nu

mi-am iertat niciodată părinții pentru asta), m-am ridicat și m-am plimbat prin camera de hotel, încercând să citesc textul dactilografiat pentru mine, fără îndoială de către unul dintre redactorii de discursuri ai tatălui meu.

"Dog... goom... g... g..." M-am frecat la frunte. Mi s-a format transpirație rece pe piele. "Bună seara foarte... totul... seara... seara... toată lumea." M-am oprit. Mi-am închis ochii. Am respirat adânc. "*Bună seara, toată lumea."*

O propoziție. A fost un început.

Vezi? Nu e așa de rău. Mai sunt doar patruzeci.

Aveam o memorie decentă. Puteam s-o fac. Am repetat cuvintele cu voce tare, întipărite în creierul meu.

"Bună seara, toată lumea."

"Bună seara, tuturor."

"Bună seara, tuturor."

Destul de simplu. Apoi am continuat. "Lew....Hai...să...ne...bine...bine...venim? Bine ați venit la...la...la..."

M-am oprit, aruncând hârtiile pe pat, lăsând să iasă un mârâit frustrat. De ce nu puteau să-mi înregistreze discursul? Știau că aș putea memora rapid lucrurile dacă le-aș putea auzi. Eram bună la asta, la învățarea auditivă. Ascultam lucruri tot timpul. Așa am reușit să mă descurc. Dar răspunsul era clar. Părinții mei au pretins că problema mea era o născocire a imaginației mele, nu un handicap de învățare. Ca și cum aș fi putut citi foarte bine, dar aș fi *ales să* nu o fac. Strângând hârtiile într-o bufnitură, am încercat din nou. "Bine ați venit la... la... îmbinarea... la jet... la îmbinarea de..."

"Hera și Craig", a încheiat o voce în spatele meu. Am sărit, trecându-mi o mână peste piept.

Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, *rahat*.

Ransom stătea în fața ușii, dus, proaspăt bărbierit și emana sex-appeal în pantaloni cargo casual și un guler în V negru.

La ce se gândește?

Că ești prost sau drogat. Exact ceea ce a crezut și el acum zece secunde.

S-a dat jos de pe tocul ușii, avansând spre mine. "Ești dislexic?"

"Ieși din camera mea, Random." M-am împins în pieptul lui frenetic, isteric. De ce ar fi spus așa ceva?

"Tu ești." A adunat paginile, încruntându-se în timp ce le răsfoia. "Nu știi să citești."

"Da, pot."

"Poți, dar este greu și frustrant pentru tine." "E în regulă, sunt drăguță", am pufnit cu amărăciune.

Și-a ridicat privirea din pagini, încruntându-se și mai tare. Ochii lui erau atât de verzi, nasul atât de drept și gura atât de ușor de sărutat. Din nou, am mulțumit stelei mele norocoase pentru încrederea mea șubredă. Nu-mi permitea să mă gândesc la cineva din punct de vedere romantic fără să mă mustru.

"Ești nediagnosticat?"

"Am nevoie de ochelari, atâta tot." Mi-am înnodat brațele peste piept, privindu-l cu putere. "Nu sunt dislexică."

"Da, așa este. Ori asta, ori ai o dizabilitate intelectuală omniprezentă, și asta nu poate fi. Lipsa de inteligență nu a fost niciodată problema ta."

Eram ametită de complimentul neașteptat. Era prima dată când cineva îmi

spunea că *nu sunt* un idiot. Nici măcar Keller, cel mai bun prieten al meu, nu mă complimenta niciodată pentru inteligența mea.

"De ce nu ai fost diagnosticat niciodată?" a apăsat Ransom, cu o venă pulsându-i pe o parte a frunții.

"Nu era necesar..."

"Nu ai citit contractul." Ochii lui s-au aprins. "De aceea ai fost atât de neștiutoare după aceea. L-ai semnat pur și simplu."

"Nu mai vorbi." Am ridicat un deget de avertizare, țintuindu-l spre el. "Doar... *oprește-te*."

Acum că eram față în față, părea să fie furios. Dar nu era îndreptat spre mine... de ce nu? A fost eșecul meu, nu al lui. Știa să citească foarte bine.

M-am îndreptat cu pași mari spre dulap și l-am deschis. Poate că era timpul să ieșim în oraș și să luăm cina afară. Am stat închisă înăuntru destul de mult timp.

"Nu e nevoie să mă diagnosticați. Pur și simplu nu sunt o persoană inteligentă. Asta vreți să auziți? Toată lumea din familie s-a împăcat cu asta. Inclusiv eu. Sufăr de o lipsă de interes combinată cu o incapacitate de a mă descurca la școală." Am început să arunc rochiile pe pat.

Ransom mi-a ieșit în față, împingându-se între dulap și mine. "Puteai să primești o tonă de servicii, instrumente care să te ajute. Mai mult timp pentru testele tale, manuale înregistrate, corecturi ortografice pe calculator, terapie. Ar fi putut găsi orice fel de modalități de a te ajuta. În schimb, ți-au tratat handicapul ca pe o datorie pentru a salva aparențele, în loc să-ți ofere ajutorul de care aveai nevoie. *Acesta* este motivul pentru care ești atât de supărat pe ei."

Ransom a făcut spume la gură, atât de furios era. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. Am făcut un pas înapoi, simțind brusc că a fi în centrul atenției acestui om era propria mea cădere personală.

"Eu... uhm..."

Să-i spun? Să nu-i spun?

La naiba cu asta. Adevărul era mai bun decât toate minciunile pe care

le scuipam de ani de zile. "Tu ce?", a întrebat el. "Spune-mi."

"Când eram în clasa a doua, învățătoarea mea, doamna Archibald, le-a spus părinților mei că trebuie să fac un test de dislexie. Rămăsesem destul de mult în urmă, ceea ce mă făcea să mă îndepărtez și să-mi pierd și mai mult interesul pentru ore. Părinții mei s-au supărat foarte tare. Au făcut un întreg scandal despre cum o profesoară de clasa a doua de educație generală nu avea dreptul să facă astfel de presupuneri. A sfârșit prin a fi concediată, după ce mama a făcut presiuni asupra consiliului de administrație al școlii. Nu am fost testată niciodată, dar..." Mi-am lins buzele, închizând ochii. Acea perioadă din viața mea a fost una dintre cele mai rele. Precedând momentul în care mi-am pierdut încrederea în mine. Tata era în ultimul an de președinție și nu-și putea permite să aibă parte de presă negativă. Examinarea.

"Din acel moment, profesorii au început să mă ajute cu testele și temele. Și prin "a ajuta" mă refer la faptul că am trișat pentru a obține note decente. Tot nu eram bună, dar am trecut toate cursurile. Cu cât era mai mare diferența dintre mine și colegii mei de clasă, cu atât era mai ușor să cred că eram doar..."

"Stupid", a completat Ransom pentru

mine, încet. Am înghițit în sec. "Da."

Acum, la douăzeci și unu de ani, nu mă consideram cu studii medii. Pierdusem

atât de multă materie. Abia în ultimii ani, când am descoperit magia cărților audio, am început să recuperez subiectele care mă interesaseră. Istorie, literatură și geografie. Dintr-o dată, puteam să consum cărți. Am devorat toți clasicii. Jane Austen, Charlotte Bronte și Leo Tolstoi.

Ransom părea bântuit, privindu-mă cu ochi atât de adânci și întunecați încât am crezut că mă voi îneca în ei.

"Părinții tăi...", a lăsat-o baltă, clătinând din cap. "O să-i omor."

Strângându-și telefonul până când l-am auzit pocnind, a ieșit furios din camera mea. Am alergat după el. Nimeni nu trebuia să știe despre povestea doamnei Archibald. O panică albă mi-a curs prin vene. Părinții mei m-ar fi jupuit de vie când ar fi aflat că i-am făcut confidențe.

"Ransom, te rog, nu le spune!" L-am apucat de tivul cămășii, trăgând de el. Telefonul îi era apăsat la ureche. "Ei nu trebuie să știe că tu știi, eu..."

Dar era prea târziu. Cineva i-a răspuns pe cealaltă linie.

"Doamna Thorne? Sunt Ransom Lockwood. Schimbare de planuri. Nu mai venim la

D.C. De fapt, Hallie nu poate fi în siguranță în altă parte decât în Dallas în acest moment. Spre deosebire de cealaltă fiică a ta, Hallie este faimoasă, face titlurile ziarelor și este o marfă fierbinte. Nu vreau ca steaua ei să eclipseze îndatoririle de plebeu ale surorii ei. Distracție plăcută la înmormântare."

A închis.

M-am holbat la el, șocată.

Aceasta a fost prima persoană care mi-a luat cu adevărat apărarea. M-a susținut de mai multe ori.

De asemenea: *să te distrezi la înmormântare*? Era să se ducă în iad pentru asta.

"Cred că tocmai m-am îndrăgostit de tine." M-am împiedicat înapoi, strângându-mă de piept, de parcă Cupidon mi-ar fi străpuns o săgeată în el.

Își masează orbitele ochilor, părând obosit, aproape dezumflat. "De parcă ziua mea nu a fost destul de proastă. Îmbracă-te." Și-a băgat telefonul în buzunar, ca un înger căzut, încruntat. "Îți punem un diagnostic chiar acum. Apoi te duc la cină. Ceva vegetarian. Fac eu cinste."

Oh, Doamne.

Eram dislexică de mai puțin de zece minute și deja îmi plăcea fiecare secundă.

Ei bine, la naiba.

A fost oficial. Aveam o conștiință.

A fost ciudat, dezacordat și discutabil. Dar era acolo. Hallie

Thorne nu era o idioată.

Un individ extrem de imperfect? Sigur.

Ai dat-o în bară? Aș putea înțelege această descriere.

Dar ea avea dificultăți de învățare nediagnosticate și umbla cu gândul că ceva era în neregulă cu *ea*.

Acest lucru trebuia rectificat.

Nu aveam mult timp să am grijă de fată, dar înainte de a pleca, voiam să știe un lucru.

Nu era proastă. Nu a fost vina ei.

Doar că avea o familie de rahat.

Hallie

O oră mai târziu, Explorer a oprit în fața unei clinici private de la periferia orașului Dallas. O clădire simplă, cu cărămizi roșii, înconjurată de plante decorative.

"Au fost de acord să vă evalueze în mod anonim. Asta înseamnă că noi plătim o taxă, iar ei îți dau un diagnostic și noi completăm apoi hârtiile cu datele tale personale", a spus Ransom ca o explicație în timp ce trecea pe lângă mine, deschizând ușa. Mi-am făcut loc cu grijă înăuntru, cu ochelari de soare cu insecte și o pălărie exagerată.

S-a apropiat de femeia din spatele recepției și a vorbit cu ea în liniște, în timp ce eu stăteam în ușa automată, uitându-mă în jur. Mă simțeam de parcă aș fi ieșit în evidență ca un deget mare, chiar dacă era probabil ca nimeni să nu mă recunoască.

De ce a fost important pentru mine să fiu diagnosticată? Nu era ca și cum plănuisem să mă întorc la școală. Nu m-aș fi supus niciodată la această tortură.

Ransom s-a întors și s-a îndreptat spre mine. Mi-a pus o mână pe umăr. De fapt, nu am detonat. Dar am fost aproape. Nu mai fusesem niciodată atrasă de cineva atât de sălbatic, iar asta mă speria. Până acum, îmi fusese foarte ușor să trec peste oportunități. "Îți vor face teste de vedere și de auz, și chestionare. Apoi vei trece printr-o evaluare psihologică și îți vor testa cititul. Vei fi va fi aici pentru o vreme." "Ce

înseamnă o vreme?" Am înghițit

în sec. "Patru, cinci ore."

"Părinții mei te vor ucide dacă vor afla." Nu că aveam de gând să le spun.

"Părinții tăi sunt norocoși că *nu-i* omor."

O femeie însorită, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum roșu și cu bijuterii zgomotoase, m-a luat de la recepție și m-a condus în adâncurile clădirii.

Primele două teste - vederea și auzul - au fost ușoare. Cu toate acestea, testul de citire a fost un eșec. Am fost foarte lent, foarte nervos și am încurcat majoritatea cuvintelor. În momentul în care a venit evaluarea psihologică, eram deja epuizată.

Când Ransom s-a întors să mă ia, avea în mână o pungă maro. Mi-a împins-o în mâini imediat ce m-am îndreptat spre el.

"Taco vegan cu conopidă picantă și tofu. Avem și niște bere."

"Îi dai o bere unui alcoolic?" Mi-am ridicat sprâncenele, prefăcându-mă neîncrezătoare. "Amândoi știm că ești pur și simplu o persoană ușoară. Du-te și mănâncă afară. Voi fi acolo într-o clipă.
secundă."

Cred că asta a fost versiunea lui de a mă scoate în oraș la o masă. Aș fi protestat dacă nu aș fi fost atât de epuizat după ce mi-am muls fiecare gram de creier în ultimele patru ore. Am ieșit afară, așezându-mă pe o bancă de lemn cu vedere spre o parcare tristă, în mare parte goală.

Tacos au fost delicioase, iar berea mi s-a urcat repede la cap.

În loc să mă sperii de ceea ce Ransom și femeia drăguță în roșu discutau în acel moment, mi-am deviat gândurile spre a explora ce aș putea face pentru a-mi câștiga existența. Poate arta unghiilor. Adoram unghiile și părea un lucru discret de făcut, departe de lumina reflectoarelor, pe care începusem să-mi dau seama că de fapt nu o iubeam. Sau poate că aș putea fi plimbătoare de câini. Iubesc animalele. Aș fi adoptat o cantitate nebună de câini și pisici dacă aș fi putut. Mama mi-a interzis asta. Ceva legat de faptul că nu voia să apară un titlu negativ pe prima pagină a ziarelor atunci când m-aș fi mutat din conac și proprietarul ar fi descoperit că animalele mele de companie au distrus
locul său.

Mă gândeam la ideea de a deveni clovn de circ, când am simțit o umbră care îmi acoperea figura din spate, blocând soarele. Am dat din cap, cu o încruntare pregătită pe față.

"Ei bine?" Am întrebat. "Este oficial? Vin cei de la Guinness? Sunt cea mai proastă cățea de pe pământ?".

El mi-a ignorat cuvintele. "Urcă în mașină."

Dar când ne-am urcat în mașină, el a rămas tăcut cu insistență, iar eu mi-am pierdut curajul de a-l întreba ce-i spusese femeia. Dacă voia să aștepte să vorbească despre asta în particular, nu putea fi de bine, nu-i așa?

Ascultă, ea a spus că ai inteligența unui marker, mi l-am imaginat spunând pe tonul său caracteristic, IDGAF.

Când ne-am întors în Dallas, am deschis în sfârșit gura. Am vrut să întreb ce a spus doamna, dar mi-a ieșit doar "Încă mi-e foame".

Destul de aproape.

"Unde mănâncă vegetarienii în Texas?", a întrebat el cu blândețe. "Acesta nu este habitatul vostru natural".

"E un local în josul străzii." Am arătat cu degetul spre o cafenea pitorească ce părea ruptă din Covent Garden, Londra. Avea mese în aer liber, între paranteze de un gard verde frumos. Cu vitrine mari și stuc verde închis care se potrivea cu culoarea ochilor lui Ransom. Un gard verde, plin de iederă, servea drept barieră între cei care luau masa și stradă.

"Foarte expus", a mormăit Ransom, nemulțumit. Cu toate acestea, s-a strecurat într-un loc de parcare, desfăcându-și centura.

La cafenea, am primit o masă chiar lângă gard. Ransom a luat meniul și s-a încruntat. "De la fermă la masă? Asta înseamnă că au pui prăjit?".

Un zâmbet tachinos mi-a atins buzele. "Nu. Înseamnă că își cultivă legumele și condimentele în mod organic."

Închise ochii, clătinând din cap. "Te voi da în judecată pentru abuz emoțional și fizic după ce toate astea se vor termina."

Am zâmbit, mai ales pentru că știam că încerca să mă facă să mă simt mai bine. "De ce nu mă lași să aleg ceva pentru tine?"

"Pentru că o să o dai în bară?", a ripostat el.

"Încearcă-mă."

"Ultimele cuvinte celebre. Ei bine, podeaua este a ta."

Am comandat Baba Ghanoush cu pâine pita și Spanakopita pentru el și prăjituri de dovlecei pentru mine. "Și, de asemenea, un vin de masă grecesc rosé", am întrebat-o pe chelneriță, urmărindu-l atent pe Ransom pentru a vedea dacă îmi va închide gura. Nu i se mișca niciun mușchi de pe față, iar Aviatorii lui îi acopereau ochii, așa că nu aveam niciun indiciu că îmi arunca o privire ucigașă, de asemenea.

"N-ai de gând să mă întrebi ce a spus Barbara?", a întrebat el.

"Bănuiesc că Barbara este Doamna în roșu".

"Fată deșteaptă."

"Am sentimentul că ești pe cale să dai niște vești care ar contrazice ultima ta declarație."

M-am gândit că îi dăduse Barbarei un pumn de bani ca să grăbească procesul de diagnosticare a mea. De obicei, aceste lucruri durau luni de zile până la primirea rezultatelor.

Chelnerița s-a apropiat din nou de masa noastră, zâmbind nervos. Știa cine suntem. Ne-a prezentat vinul, ne-a turnat o cantitate mică și ne-a permis să gustăm. Am învârtit, am mirosit și am dat din cap. Ne-a turnat amândurora porții generoase înainte de a pleca.

"Mulțumesc că m-ai lăsat să beau." Mi-am ridicat paharul și am dat pe gât jumătate din conținutul lui.

"Motivele mele sunt pur egoiste. Poate că ești mai suportabil în stare de ebrietate." "Un tip poate visa." Mi-am pus paharul jos. "Deci, ce ai pentru mine? Cum
prost sunt eu?"

"Deloc", a spus el, luând o înghițitură din vinul său, apoi încruntându-se la el ca și cum l-ar fi pocnit în fund. Aveam senzația că era mai degrabă un bărbat care bea alcool tare. "Ai trecut cu brio testele de auz și de vedere. Testele de citire și scriere au fost cele la care te-ai chinuit. Apoi, în timpul examenului de psihologie ai dat dovadă - și citez - de "un EQ și un IQ peste medie"."

"Aveți asta în engleză?"

"Inteligența emoțională și abilitățile analitice de uzabilitate slash. Ai obținut un punctaj ridicat la ambele."

"Nu înțeleg." Zâmbetul care se întindea pe fața mea a căzut. "Asta... nu se poate. Nu poți fi deștept și să te chinui să citești la douăzeci și unu de ani."

"Da, poți." S-a aplecat peste masă, dându-și jos ochelarii de soare. Ochii îi străluceau cu intensitate. "Aveți o problemă de învățare care poate fi tratată. Este complet deconectată de inteligența ta. Ai o distribuție diferită a activării metabolice față de o persoană nedislexică, dar asta nu spune nimic despre potențialul sau abilitățile tale. Persoanele dislexice au adesea avantaje. De exemplu, aveți un talent magnific pentru a conecta o serie de secvențe mentale într-o poveste coerentă. Acum, repetă după mine - nu sunt prost".

Trebuie să fi fost o glumă sadică. Am lăsat să iasă un sforăit. "Nu fi
ridicol." "Nu fi laș", a ripostat el. "Spune-o."

"Nu." M-am așezat pe spate, încrucișându-mi brațele peste piept. "Este jenant. Și inutil."

"Eu sunt. Nu. Prost", a repetat-o acum mai tare, atrăgând priviri curioase din partea oamenilor de la alte mese. Nu-i stătea în fire să atragă atenția asupra noastră. M-am uitat în jur, cu stomacul înghesuit de anxietate. "Să-ți crească niște coaie, prințesă."

"Resping noțiunea șovinistă bilele cu curaj egal. Femeile sunt la fel de..."

"Scuteşte-mă." Şi-a ridicat palma în aer. "Şi scuipă-l ca să ne putem continua viețile."

"I..." Am respirat adânc. "Adică, nu sunt..."

"Stupid", a terminat el în locul meu. "Corect. Acum spune-mi întreaga propoziție." "Stai puțin." M-am încruntat. "Am crezut *că* tu însuți ai spus că sunt prost." El a dat din cap. "Am spus insuportabil. Nu e același lucru."

"Eu nu sunt... eu nu..." Lacrimile mi-au înțepat spatele ochilor.

"La naiba, Hallie." S-a ridicat brusc în picioare. Şi eu am făcut la fel, din pur instinct, picioarele mele mişcându-se de la sine. Am avut sentimentul acesta ciudat şi periculos că lumea din jurul nostru se oprise pe axa ei, trăgând o respirație colectivă în timp ce ne privea. Eram blocați într-o bulă.

Iar bulele, ştiam, erau destinate să se spargă.

Apusul a lins cerul în albastru strălucitor şi portocaliu aprins. Pentru unul, disperat,

moment *patetic*, ceva străin m-a cuprins. Întunecat şi captivant.

M-am simțit prețuit. Poate chiar înțeles.

Stăteam unul în fața celuilalt, gâfâind. Singurul tampon între noi era o masă strâmbă. Degetele mele furnicau de dorința de a ajunge peste şi de a-l atinge.

"Spune că nu eşti prost." Ochii lui ardeau, mistuindu-mi sufletul în acest proces. Mâinile lui erau sprijinite pe masă. "Spune-mi-o, Hallie."

"Eu... nu sunt..." Am închis ochii şi am respirat adânc. "Stupidă. Nu sunt proastă." "*Mai tare*."

"Nu sunt proastă!" "Nu te pot auzi." *"Nu sunt prost!"*

De fiecare dată când o spuneam, un alt sertar din inima mea se deschidea. Mă simțeam un pic mai uşor, un pic mai bine cu cine eram. Am vrut să-mi sun părinții şi să le spun: "*Vedeți? Vezi?*

Bineînțeles, ei ştiau deja. Ținuseră adevărul departe de mine, de lume, pentru că îi stânjenea. Iar disconfortul pe care li-l provoca era mai important decât stima mea de sine. Valoarea mea *personală*.

Şi au avut îndrăzneala să-mi spună că nu mă străduiesc suficient de mult *pentru ei*. Obrajii mei erau umezi şi reci. Mi-am dat seama că plângeam.

În public.

Chelnerița noastră a ales acel moment pentru a se apropia cu tava cu mâncare.

"Nu acum." Ransom a ridicat o mână, îndepărtând-o. Privirea lui era încă fixată pe mine. Am aşteptat ca el să spună ceva. Îmi doream cu disperare să facă următoarea mişcare. Mai ales pentru că simțeam că era ceva mai mult decât atât. Mai mult pentru noi. M-a privit cu un nou respect.

Aş putea deveni dependentă de asta.

"Tot mai vrei să scapi de mine?" Batjocura i-a făcut ochii să îi strălucească.

Am clătinat din cap, realizând că acesta era adevărul. Se purta oribil cu mine - uneori. Şi insuportabil - întotdeauna. Era nepoliticos şi insensibil, dar m-a învățat să mă respect pe mine însămi, m-a făcut să mă apăr şi, cumva, undeva pe parcurs, a început să mă trateze ca pe un egal.

"I..." M-am mișcat, simțindu-mă goală și goală, cu sentimentele mele crude și expuse. Ochii lui s-au agățat de ai mei, așteptând să continui. Am înghițit în sec, uitându-mă în jos la masă. "Îmi place de tine."

"Îți place de mine." Un zâmbet slab, ironic, i-a atins buzele

frumoase. Am dat din cap.

"Uită-te la mine."

Am făcut-o. S-a aplecat în față. Și eu am făcut la fel. Eram ca niște magneți. Polul nord și polul sud. Opuse care nu se puteau abține să nu se atragă. Imposibilul devenise inevitabil. Un sărut între noi părea de neoprit acum. Urgent. O chestiune de viață și de moarte. Ochii lui de culoarea spumei de mare s-au închis, eterici și cenușii. I-am inspirat parfumul. Un amestec de piele și întuneric. Distrugere învelită în păcat.

S-a liniștit, așteptând ca eu să fac mișcarea finală. Să recunosc greșeala care urma să se întâmple.

Tensiunea era chinuitoare. Fiecare mușchi din corpul meu tremura. Buzele mele au plutit pe ale lui. A încercat să-mi atingă fața, să mă conducă spre gura lui.

Mâna lui nu a ajuns niciodată la obrazul meu.

"Nu în viața asta, dobitocule." Și-a smuls fața de pe a mea.

Am simțit luminile orbitoare ale camerei de filmat biciuindu-mi fața ca o centură nemiloasă. Fotograful - un paparazzi, după hainele sale închise la culoare și echipamentul profesional -

a coborât aparatul de fotografiat și a zâmbit.

"Loc public, amice. Nu urî jucătorul, urăște jocul."

Și-a dat seama că se încurcase cu cine nu trebuia când Ransom s-a agățat de gardul care îi despărțea, ridicându-se fără efort și sărind pe partea cealaltă. S-a năpustit asupra bărbatului, care a pornit într-o fugă frenetică, trecând pe lângă oameni orbește, strângând aparatul foto la piept.

Mulțimea densă de cumpărători a încercat să se despartă pentru a găzdui urmărirea, dar fotograful era dezorientat și ieșit din formă. S-a zbătut și a căzut la pământ după câteva secunde. Ransom i-a smuls aparatul foto din mâini, smulgând filmul din el și aruncând echipamentul pe jos.

"Nu poți face asta!", a țipat tipul, întinzând mâna spre film. "Este proprietate privată."

"Loc public." A rupt pelicula în panglici în timp ce se întorcea călcând în picioare, aruncând-o într-un coș de gunoi fără să încetinească.

Acesta a fost momentul în care chelnerița noastră și-a făcut curaj să se întoarcă din nou la masa noastră, ținând în mână farfuriile noastre, în mare parte reci, cu zâmbetul ei atârnând ca un tablou strâmb pe față. "Sunteți gata pentru mâncare?"

"O luăm la pachet." Ransom a sărit din nou peste balustradă, luându-și cheile și portofelul. Nu mai rămăsese niciun semn din electricitatea încărcată care bâzâise între noi cu câteva minute mai devreme. "Am plecat de aici."

Chapter Twelve

Hallie

"Nouă date despre noua gardă de corp a lui Hallion!"

A doua zi, Keller m-a sunat pentru a mă anunța că Ransom era oficial noul bodyguard al lui Kylie Jenner: prea fierbinte pentru a fi manipulat și despre care se vorbește în La La Land.

A continuat să citească fiecare cuvânt din articol. Se pare că Hollywood-ul era acum obsedat de ofițerul meu de protecție apropiată, după ce a urmărit un papagal.

Era abia unsprezece dimineața în Texas și deja aveam patru apeluri pierdute de la persoane din L.A., care cereau să știe dacă Ransom va fi disponibil să lucreze pentru ele în viitorul apropiat.

"...a lucrat ca ofițer de contrainformații..." Keller a citit pe un ton clandestin. "Asta înseamnă că a încercat să transforme agenți inamici în agenți dubli sau le-a dat informații false sau înșelătoare - nu-i așa că e tare?"

M-am prefăcut că am căscat. Dintr-un motiv oarecare, îmi era jenă și eram pietrificată să recunosc că îmi plăcea Ransom, chiar și în fața celui mai apropiat prieten al meu.

"Are un master în inginerie mecanică la MIT", a continuat Keller. "Ce, nu are doctorat? Poate cineva să spună *ratat*?" Am pufnit în nas, vopsindu-mi unghiile de la picioare.

verde, încercând cu disperare să pară neinteresat.

Ransom și cu mine nu ne mai vorbisem de la acel aproape sărut. Părea să se fi retras înapoi în carapacea lui ostilă.

L-am auzit pe Keller făcând clic pe mouse. "Scrie aici că este singur. Douăzeci și nouă de ani.

Are un penthouse mare de câteva milioane de euro în

Chicago." "Ce clișeu fantastic."

"Spune moștenitoarea care locuiește în conacul din L.A.". Keller a chicotit.

"Fostă primă fiică", am corectat eu cu pricina. "Și, pentru informarea ta, înot împotriva curentului. Nu am mers la o școală Ivy League, nu m-am căsătorit cu un evreu drăguț și nici nu am deschis o fundație caritabilă. Să știți că sunt o nonconformistă!".

"Da, da." A fost rândul lui Keller să bocească. "I-ai tras-o deja?" "Keller!"

"Asta nu e un nu."

"Nu, nu, nu, *nu*!"

"Cum se face că încă mai lucrează cu tine? Credeam că plănuiești să-l sabotezi și să-l faci să renunțe."

"Este mai încăpățânat decât mine", am recunoscut.

"Asta e o premieră." A fost o pauză înainte ca Keller să spună: "Știi, cred că va fi un mare succes la Hollywood."

"Nu cred că va mai rămâne pe aici", am spus eu, ușurată. Gândul că Ransom urma o altă femeie - o femeie frumoasă - făcea să mi se strecoare șerpi în stomac. S-au răsucit împreună într-o minge veninoasă.

Am închis. Mi-am făcut o baie lungă și caldă, apoi mi-am ondulat părul și am îmbrăcat o rochie mini galbenă cu croșetat. Seara trecută, descărcasem un interviu cu un psiholog despre cum se tratează dislexia pentru a nu mă mai gândi la Ransom. A fost foarte inspirat și aveam deja o mulțime de idei despre cum să-mi îmbunătățesc viața.

Când m-am întors în dormitor, lângă laptop mă așteptа un USB.

Huh. Asta e ciudat.

Fiind sigură că era de la părinții mei, am băgat-o înăuntru și am văzut cum se deschide o fereastră pe ecran, care conținea un document audio intitulat HeraBridesmaidSpeech.mp3.

Dar când am făcut dublu clic pe el, vocea joasă și răgușită care a umplut camera a fost inconfundabilă.

Răscumpărare.

El a înregistrat discursul pentru

mine. Am închis ochii.

Mulțumesc.

Mi-am băgat căștile în urechi și i-am lăsat vocea lui să se infiltreze în mine, calmă și poruncitoare. M-a îngrozit cât de deconcentrată deveneam în timp ce-l ascultam. Cum coapsele mi se strângeau delicios ori de câte ori vocea lui îmi atingea groapa stomacului. Respirația mea a devenit grea și neregulată. Poate că nu era o idee atât de rea, că ne despărțeam în doar câteva luni.

Acest tip de tentație nu avea niciodată un final fericit.

După ce am memorat discursul, mi-am făcut în sfârșit marea apariție în sufragerie... doar pentru a fi întâmpinat de un Max zâmbitor și inconștient. Mi-a căzut inima.

Fără răscumpărare?

Max stătea pe canapea, citind una dintre cărțile sale groase

de SF. "Hei, Hallie!" S-a ridicat în picioare.

În acel moment exact, mi-am dat seama că fascinația mea pentru Ransom depășise limita curiozității și se transformase în ceva mai mare. Bestial și înfiorător, scăpat de sub control.

Recunoscându-mi, probabil, suferința și dezorientarea de a-l vedea pe el și nu pe Ransom - pe care pun pariu că și-o trăgea cu o altă femeie chiar acum - Max a sugerat să mergem să facem niște cumpărături. Părinții mei erau încă în D.C., la fel și Hera.

"Trebuie să ai nevoie să iei niște obiecte de pre nuntă, nu? Cadouri și altele."

Am dat slab din cap, cu mintea la milioane de kilometri distanță. Abia când am ajuns la magazine mi-am amintit că de fapt nu puteam cumpăra nimic. Și nici nu aveam dorința de a cumpăra. "Max." Am lăsat să iasă un râs stânjenit când am coborât din mașină. "Nu am un card de credit. Să ne întoarcem și să mergem acasă."

Max scoase o carte din buzunar, dând din sprâncene. "Doar pentru urgențe. Dar să-ți pun un zâmbet pe față se califică drept o urgență pentru mine."

"Nu vreau să ai probleme."

Era atât de drăguț, atât de sănătos, încât mă uram pentru că nu mă simțeam atrasă de el. Ce era în neregulă cu mine? De ce îl doream pe bărbatul care probabil m-ar fi distrus din nou?

"Nu voi intra în necazuri atât de repede." Și-a plecat capul, cu obrajii înroșiți. "Ransom și Tom sunt cunoscuți ca fiind greu de mulțumit. Abia dacă angajează. Nu m-ar lăsa să plec atât de repede."

"Ei bine, dacă spui tu."

Am făcut o încercare reticentă de a lua câteva piese de porțelanuri fine pe care le-am considerat potrivite ca și cadou de nuntă pentru un cuplu tânăr (Hera *nu* ar aprecia nimic la mâna a doua). După aceea, Max ne-a adus cafele cu gheață și ne-am așezat într-un parc și ne-am uitat la păsări. Ziua s-a târât spre sfârșit, fiecare minut târându-se pe nervii mei deliberat de încet.

"Unde e Ransom?" Am întrebat când ne-am strecurat înapoi în Explorer. "La naiba dacă știu. E un om foarte secretos."

"Nu a luat mașina", am remarcat.

"Nu chestia asta veche." Max și-a dat jos ochelarii de soare, frecându-și ochii înainte de a-i pune la loc. "A închiriat un Bugatti de rahat. Ar trebui să-l vezi, Hallie. Este o bucată de rai."

"Condusă de o lucrare. Ce-i cu bărbații deștepți și mașinile proaste, oricum?" M-am întrebat.

"Este o cheltuială."

"Deci tata plătește nota de plată?"

"Destul de mult."

Mă bucur să văd că Ransom își folosea timpul liber poluând mediul înconjurător.

Dar această informație a fost în avantajul meu, pentru că atunci când ne-am întors la hotel și Max a parcat Explorer-ul, am observat că am trecut pe lângă un Chiron Noire - o bestie pe roți de trei milioane de dolari - parcat în capătul celălalt al parcării.

A fost aici.

În mintea mea, trecusem deja prin imagini cu el și o blondă cu picioare lungi făcând tot felul de acte sordide împreună, în timp ce Max mă plimba zilnic, de parcă aș fi fost un chihuahua. Eram atât de frustrată - atât de incredibil de furioasă pe Ransom - încât am uitat să fiu o persoană bună și i-am făcut ceva îngrozitor lui

Max.

Mi-am strecurat mâna în mâna lui când am intrat în liftul de serviciu care ducea la apartamentul meu. Ochii lui Max au ieșit din orbite, fixați pe degetele noastre împletite. Mi-am lovit umărul de al lui, adunând un zâmbet încurajator.

Ochii lui Max au căzut spre gura mea. Mă simțeam oribil pentru că mă folosisem de el, dar în același timp eram încântată de perspectiva de a fi prinsă de Ransom.

"Ce se întâmplă aici, Hal?" a întrebat Max cu
blândețe. "Ce vrei să se întâmple?"

Gâtul lui se legăna cu o înghițitură. "Nu știu?"

Liftul s-a deschis. A uitat să cerceteze holul înainte de a ieși, concentrându-se doar asupra mea.

Ne-am oprit în fața ușii mele. Euforia îmi făcea să îmi tremure degetele. Nicio scuză nu era suficientă pentru ceea ce urma să-i fac lui Max. Să mă folosesc de el în cel mai rău mod posibil. Poate să-l bag în necazuri. Dar nu m-am putut abține. Eram atât de, egoist de înfometată de bărbatul de dincolo de ușa aceea, încât îmi lăsasem scrupulele ca pe o coajă de piele de șarpe vărsată în parcare.

"Ar trebui să o facem?", s-a întrebat el cu voce tare. "Adică, nu ar
trebui să..." "Cu siguranță ar trebui."

De îndată ce m-am ridicat pe vârfuri, gura lui Max a coborât spre a mea. Buzele lui au ratat ținta, aterizând pe vârful nasului meu, înainte de a trece pe obrazul meu. Inima mi s-a răsucit în piept când mi-am dat seama că aceasta era versiunea lui de a-și înmuia degetele de la picioare în apă, verificând temperatura.

Îmi pare atât de rău, Max. O să îndrept lucrurile. Promit.

Mi-am legat brațele în jurul umerilor lui și l-am tras restul drumului, buzele mele apăsând puternic pe ale lui, cu gura închisă. Intenționat - cu viclenie - mi-am lovit brațul de suprafața ușii apartamentului, producând un zgomot slab și audibil.

Gura lui Max s-a deschis pentru mine, căutând, cerând mai mult. Simțindu-mă ca și cum aș fi fost scoasă din corp, din acest moment, m-am conformat, vârful limbii mele învârtindu-se în jurul limbii lui în mod tachinant. Fruntea lui Max a căzut pe fruntea mea și un mârâit a venit de undeva din adâncul pieptului său, semnalând capitularea sa completă.

Ca la un semn, ușa s-a deschis și, la periferia mea, se afla centrala tuturor fanteziilor mele.

Lucrul ciudat a fost că sărutul a mai durat câteva secunde înainte ca Ransom să-și dreagă gâtul. Am fost primul care s-a îndepărtat. Max era mai sus în dorință, iar coborârea lui înapoi la realitate era mai treptată.

Făcându-mă surprins, m-am uitat între cele două gărzi de corp ale mele.

E timpul să-l salvăm pe Max.

"Acum, înainte de a te enerva, a fost ideea mea", am chițăit, punând o mână protectoare pe brațul lui Max. "M-am aruncat asupra lui."

"Este un băiat mare. Ar fi putut să se lupte cu tine." Zâmbetul lui Ransom, așa alb și glorios cum era, era plin de batjocură.

Știam că nu trebuia să mă aștept la lacrimi isterice și la un acces de furie, dar calmul lui îmi amintea că el era lupul cel mare și rău, iar eu eram fata naivă și roșcată care ar fi fost mâncată dacă nu era atentă.

"La naiba." Max a tresărit, uitându-se în jurul nostru pentru a ne distrage atenția.

"Ransom, pot să explic
-"

"Mă îndoiesc." Șeful său a ridicat din umeri, făcându-se comod în prag, nu
să ne lase pe oricare dintre noi înăuntru.

"Nu e ceea ce pare..." "Asta nu e o
explicație."

"Hallie și cu mine am început să ne cunoaștem..." Max s-a frecat la ceafă, cu

urechile roz.

"Asta se întâmplă când urmărești o persoană toată ziua. Vrei să-mi spui că ți-ai porcăit toți clienții?" Ransom și-a încrucișat brațele cu nonșalanță.

Max părea disperat. Vinovăția m-a mâncat pe dinăuntru ca un acid. Am păşit între ei, înclinându-mi bărbia în sus. "Aşa cum am spus, l-am sărutat pe Max. A fost ideea mea. El nu a avut nimic de-a face cu asta."

"Aşa cum *am* spus, nu dau doi bani. Nu faci parte din această conversaţie." Ransom s-a holbat pe lângă mine, la Max.

Nici măcar nu putea să se *uite* la mine. A fost bine sau rău? Nu ştiam.

Nu se poate spune dacă era gelos sau doar supărat pentru că trebuia să se ocupe de această complicaţie.

"Max, du-te înapoi în camera ta. Trebuie să rezolv actele înainte de a te concedia. Brat, înăuntru." Ransom şi-a ridicat bărbia spre apartament. Atunci mi-am dat seama că nu-mi mai spusese Brat de ceva vreme.

Până acum.

Am intrat înăuntru, dar nu înainte de a-i strânge mâna lui Max, liniştitor. "O să rezolv asta", i-am şoptit.

"Nu, nu o vei face." Ransom a trântit uşa în urma noastră, îndreptându-se spre fereastra din podea până în tavan, înnodându-şi degetele la spate în timp ce privea spre grădina restaurantului de la parter.

"Ţi-a plăcut timpul liber?" Mi-am dat jos cizmele. Nu puteam să nu-mi scot veninul din voce.

Ai făcut sex cu altcineva din nou?

"Nu la fel de mult ca tine." S-a îndreptat spre un cărucior de bar parizian şi şi-a pregătit un whisky, cu gheaţă. Nu mi-a oferit nimic. Legătura noastră tacită, acea legătură fragilă creată atunci când şi-a dat seama cât de profund fusesem nedreptăţită de familia mea, se rupsese ca un os de dorinţă.

"Mi-e greu să cred asta." Am început să deschei nasturii din faţă ai rochiei mele. Îmi jucase acest truc de atâtea ori, era corect să îi răspund şi eu la fel şi să mă dezbrac în faţa lui. Dar el era cu spatele la mine, aşa că nu mă putea vedea. "Ultima dată când ţi-ai luat concediu, o femeie s-a compromis la fereastra apartamentului."

Ransom se întoarse pe călcâie, îngrijindu-şi băutura, cu ochii îngustaţi în dispreţ. "Şi *l-ai* sărutat pe Max pentru că te omoară faptul că nu eşti acea femeie." "Frumoasă poveste." Mi-am încercat mâna la un zâmbet calm.

"Este adevărul, iar faptul că tu ai făcut-o, că ai dat-o în bară, este singurul motiv pentru care nu l-am concediat pe loc."

Ransom a văzut prin şarada mea. Ştia că îl doream. A ştiut că am fost afectată ca şi el.

"L-am sărutat pe Max pentru că e drăguţ şi pentru că am vrut să mă distrez."

"Şi ieri?" Ransom a încruntat o sprânceană şi s-a referit la aproape sărutul nostru. Dându-mi părul peste cap, am spus: "Fără supărare, Ransom, dar eşti prea bătrân pentru mine."

Singurul lucru care se învechise era rahatul pe care îl debitam cu viteza luminii. Deliram de nevoie şi nimic şi nimeni altcineva nu putea să mă facă să mă simt mai bine în afară de el.

A valsat până la mine, cu rochia pe jumătate desfăcută. A zâmbit, strivind un cub de gheaţă perfect transparent între dinţii lui albi şi drepţi.

Mi s-a topit coloana vertebrală în acel moment,

atât de fierbinte era. "Ce vrei, prințesă?"

Am clipit, gândindu-mă la posibilitatea de a-i spune adevărul, față de a-i da o altă minciună. Am decis că adevărul era mai bun. Ransom nu m-a făcut niciodată de rușine pentru adevărul meu. Nici pentru dislexia mea și nici pentru alegerile mele de viață.

"Vreau..." Mi-am încovoiat gâtul, încercând să par regală și demnă. "Vreau ceea ce i-ai făcut."

M-am simțit bine să las adevărul să iasă la iveală. Chiar dacă nu-mi puteam înțelege reacția față de acest bărbat.

"Vreau să-ți fac ceea ce i-am făcut și ei", m-a surprins spunând, cu vocea lui degajată. Mi-am permis o clipă de însuflețire la cuvintele lui.

Da. În sfârșit.

"Dar nici nu vreau să-mi stric viața. Ghici ce opțiune mă atrage mai mult acum?"

"Nu e nimic în neregulă cu o mică plimbare pe partea întunecată." Mi-am adunat curajul de a-mi trece mâna pe pieptul lui. Mi-a prins încheietura mâinii, îndepărtând-o. Spatele meu era lipit de perete. Stătea suficient de aproape pentru ca eu să-i simt respirația, mirosul de whisky de pe ea, aftershave-ul lui și acea transpirație singulară, dulce-acrișoară a unui bărbat.

"Nu meriți", a rânjit el.

"De aceea simt cum erecția ta se înfige în coapsa mea?" În cea mai îndrăzneață mișcare a mea de până acum, i-am cuprins scula prin pantaloni. Era tare și teribil de mare. Nu mai atinsesem niciodată un penis. De bunăvoie, cel puțin. Mi-am ținut mâna acolo, chiar dacă nu știam ce să fac în continuare.

"Hallie", a avertizat el.

"Ce?" Sprâncenele mi-au crescut până la linia părului. "Nu se întâmplă nimic aici", am spus nevinovat.

Mi-a studiat fața. Mi-am dat seama că era în război cu el

însuși. "Eu nu mă culc cu blândețe", a șuierat.

"Nimeni nu-ți cere să o faci." Am înghițit în sec. "Vreau fantezia. Degradarea. Vreau să mă rupi complet, iar apoi să mă ridic singură fără ajutorul nimănui."

Am început să mă frec de arborele lui. A fost stângaci - mâna mea era într-un unghi ciudat - dar după câteva secunde i-am simțit scula mișcându-se în palma mea ca răspuns.

"Nu se întâmplă nimic aici", am repetat.

"Nimic?" Vocea lui mătăsoasă îmi mângâia fiecare centimetru al corpului, buzele lui atât de aproape de ale mele.

"Nimic." Mi-am lins buzele, așteptându-l să mă sărute. Mi-am ridicat privirea, înclinându-mi capul astfel încât gurile noastre să fie perfect aliniate.

"Vrei un sărut, nu-i așa?" Un zâmbet răutăcios i-a împodobit buzele. "Nu prea cred.

Nu după ce ai făcut schimb de salivă cu Max."

Am simțit cum degetele lui îmi ating interiorul coapsei. Genunchii mi-au slăbit. Mi-am deschis membrele ca o floare, invitându-l să vină să se joace. Mâna mea i-a frecat mai tare penisul. Nu-mi venea să cred că făceam asta. Dar nici nu-mi venea să cred că ne-a luat atât de mult timp.

Întotdeauna mi l-am dorit.

Din clipa în care l-am văzut pe acest străin care se uita la mine în timp ce eram pe balcon, făcând plajă, o parte bolnavă și răsucită a creierului meu a vrut ca el să mă imobilizeze pe șezlong și să mi-o tragă în gură în timp ce zăceam acolo, neajutorată.

"Scoate-ți țâțele", a ordonat el sec.

Mi-am retras mâna de pe scula lui pentru a lucra la ultimii nasturi, dar el mi-a

prins palma, menținând-o apăsată pe arborele lui.

Un zâmbet sardonic i-a atins buzele frumoase. "Am încredere că poți face mai multe lucruri în același timp."

Mâna mea stângă a bâjbâit cu restul nasturilor rochiei mele, până când am renunțat și am rupt-o. Sânii mei s-au revărsat afară. Nu purtam sutien. Sânii mei au fost întotdeauna cel mai bun atu al meu. Perforați și în formă de pară, sfârcurile mele roz, mici ca două diamante.

Ransom se holba la ei, cuprinzându-i pe amândoi.

"Și tu?" Am întrebat amețită, părând beată, chiar și pentru propriile mele urechi. "Ai sărutat pe cineva astăzi?"

A luat un cub de gheață din paharul de whisky și l-a trecut printre sânii mei, învârtindu-l în jurul unuia dintre sfârcurile mele. Amândoi am privit cum acesta se încrețea, se încorda de sensibilitate, implorând să fie supt și lins.

"Ce am de gând să fac cu tine?", a șuierat el.

"Să-l ling mai bine?" I-am zâmbit inocent.

"Doar fetele bune sunt răsplătite. Fetele rele, însă..."

A îndepărtat cubul de gheață de pe sfârcul meu, mutându-l în jos, de-a lungul coapsei mele interioare.

-în sus, în nord. "Oh, și dacă tot suntem la subiect, eu nu-mi sărut cuplurile. Prea mulți germeni."

"Nu asta am întrebat." "Ăsta este

răspunsul pe care îl primești."

"Cine ți-a spus *că* vreau să fac ceva cu *tine* dacă tocmai ți-ai băgat pula în altcineva?".

Mi-a aruncat o privire îngrozitoare de compasiune îngăduitoare, ca și cum aș fi fost un copil prost. "Nicio problemă. În seara asta nu ți-o trag."

Degetele lui și cubul de gheață s-au oprit în centrul chiloților mei. O baltă de apă rece s-a format peste țesătură. Am încetat să-l mai frec, dar numai pentru că nicio parte din mine nu mai putea funcționa, eram atât de excitată.

"Ține minte, Brat, nu se întâmplă nimic aici."

Am clătinat din cap. "Nimic", am oftat. "Nimic. *Te rog.*"

Cu o expresie încă glacială și plictisită, mi-a pus chiloții într-o parte, strecurând ce mai rămăsese din cubul de gheață - și degetul său arătător - în mine.

Am scos un geamăt sălbatic, urmărindu-i atingerea, zbătându-mă de perete. Virginitatea mea, cel puțin în sens tehnic, îmi fusese luată de un dildo când aveam șaptesprezece ani. Și, deși îmi dădusem multe orgasme în viața mea, nimic nu mă simțise vreodată atât de acut de bine ca ceea ce îmi făcea el.

"Ce facem?" Buzele lui au plutit pe ale mele în mod tachinant. De fiecare dată când încercam să mă întind să-l sărut, el se îndepărta.

"Nimic." Respirația mea a prins viteză, spunându-i ceea ce voia să audă. "Absolut nimic."

"Fetele bune sunt răsplătite."

Și-a adăugat degetul mijlociu în mine, gheața dizolvându-se complet în mine. Propriile mele sucuri și apa rece s-au scurs pe picioarele mele, amestecându-se, călătorind de la coapse până la vițeii mei.

"Călărește-mi degetele acum,

prințesă." "Sau ce?"

Ochii noștri s-au întâlnit. El i-a cercetat pe ai mei fără încetare, căutând urme de îndoială.

Vreau fantezie. Vreau ca tu să nu fii atent, sau blând.

"Sau" - buzele lui s-au târât pe partea laterală a gâtului meu - "te voi arunca peste patul meu cu capul înainte și te voi fute în fund până vei sângera."

Oh. Oh, Doamne. Doamne.

Frica și emoția m-au străbătut. M-am împins în sus și în jos, strângându-mă în trupul lui pentru o fricțiune suplimentară în timp ce îi călăream degetele. Am închis ochii, plăcerea mea amestecată cu rușinea pentru ceea ce mă punea să fac. Știam că mă privea și știam că se bucura de controlul total pe care îl avea asupra mea.

"Răscumpărare..."

"Nu vorbesc", a spus el, fără să se miște un centimetru, stând acolo cu degetele erecte în timp ce eu i le trăgeam.

"Dă-mi un al treilea deget. Te rog."

"Nu."

"Te rog." Doamne, ce făceam? Deja îmi regretam comportamentul și totuși am continuat. Am accelerat viteza, simțind cum orgasmul meu își croia drum de la degetele de la picioare în sus.

"De ce l-ai sărutat pe Max?", a mârâit

el. "Ca să te enervez!" Am strigat.

"Consideră asta o răzbunare."

Și uite așa, și-a retras degetele, la câteva secunde de orgasmul meu. A făcut un pas înapoi. M-am trântit de perete, cu picioarele îngrămădite sub mine în dezordine. Durerea dulce a locului unde fuseseră degetele lui încă pulsa în mine. Ei bine, acum eram doar *supărată*.

"Nu s-a întâmplat nimic, totuși, nu?" A zâmbit plăcut, băgându-și în gură cele două degete pe care le folosise, sugându-le curate. "Hmm. "Watermelon Sugar High"."

"Du-te dracului", am gemut din locul meu de pe podea.

Și-a lăsat capul în jos. "Nu ești un fan al lui Harry Styles?"

"Nu sunt un fan al tău!" i-am strigat spre spatele lui care se retrăgea, privindu-l cum se îndreaptă spre camera lui, aruncându-și paharul de whisky pe o măsuță din sufragerie. "*Niciodată n-o* să mă culc cu un nemernic ca tine."

A chicotit înainte de a închide ușa în urma lui.

Știa că era o minciună.

Chapter Thirteen

Nu e bine.

Nu e bine deloc.

Permiteți-mi să reformulez - *foarte* bine. Prea bună. Genul de bunătate pe care vrei să o păstrezi pentru o zi ploioasă.

A existat o primă dată pentru orice. Aparent, asta a fost prima dată când mi-am tras-o cu degetul în pupila mea.

Nu mă mai încurcasem niciodată cu un client. Mă mândream cu modul calm și liniștit în care îmi gestionam misiunile, chiar și atunci când unele dintre cele mai frumoase și pline de farmec femei de pe pământ îmi cădeau la picioare, implorând o plimbare de plăcere.

În cele din urmă, cea care a reușit să se impună a fost modesta Hallie Thorne.

Era destul de drăguță, dar nici pe departe la fel de atrăgătoare ca multe alte femei care încercaseră - și nu reușiseră - să mă atragă în ispită.

Ceea ce o făcea pe Brat nemilos de atrăgătoare era individualitatea ei ostilă. Ca un animal încolțit și turbat, ea lupta, chiar și fără dinți și gheare. Nu a renunțat la ea însăși, chiar dacă, în ochii ei, era nedemnă.

A fost acea linie fină între lipsa ei de apărare și viclenia care m-a impresionat. Era o contradicție. O frumoasă cu suflet tandru care nu se supăra să calce peste viitorul lui Max cu tocurile ei ascuțite doar pentru a demonstra ceva. O Eva exilată. O creatură ciudată, de rasă mixtă.

Cineva ca mine.

Ceea ce mi-a adus aminte. Nu aveam de gând să-l concediez pe Max.

Bietul nenorocit a fost un pion în jocul nostru încurcat. Dar aveam de gând să-l fac să transpire și să mă asigur că Hallie Thorne nu-i mai este permisă.

În ceea ce privește joaca cu sucurile păsăricii fostei prime fiice a Americii, ei bine, asta a fost o singură dată. Eram destul de sigur că Brat nu ne-ar fi turnat părinților ei. Recunoașterea faptului că s-a jucat cu ajutorul nostru ar fi servit ca și mai multă muniție împotriva ei, iar ei aveau deja destule cu care să lucreze.

A doua zi dimineață, m-am trezit știind că trebuie să o evit până când îmi voi pune mintea la punct și îmi voi controla scula. Data viitoare când o vedeam, trebuia să o așez la masă și să-i explic că nu va mai fi *nimic* între noi.

Mi-am luat telefonul de pe noptieră. Pe ecran a apărut numele lui Tom.

Nu în această viață.

Nu că o parte din mine s-ar fi gândit să-i mărturisesc despre fărădelegile mele de aseară. Dar Tom era de obicei purtătorul veștilor proaste, iar eu aveam nevoie de două cești de cafea înainte de a mă ocupa de fundul lui.

Am respins apelul, m-am așezat în poziție verticală și l-am sunat pe Max. A răspuns înainte de a începe tonul de apelare.

"Șefu'!", a salutat el cu nerăbdare. "Ascultă, n-am dormit toată noaptea. Am vrut doar să spun..."

"Mă doare-n cot de ce vrei să spui." Mi-am îndesat picioarele în papuci și m-am îndreptat spre dulap. "Singurul motiv pentru care nu ești concediat și nu ești într-un zbor economic înapoi la Los Angeles chiar acum este pentru că suntem suprasolicitați și lipsiți de personal. Să nu te mai atingi de secție, Maxwell."

"Știu, știu." Vocea lui mirosea a disperare. M-am întrebat cât de sus pe scara psihopaților aș fi marcat. Nu mă simțeam nici pe departe ipocrit pentru această fărădelege. "Nu am vrut niciodată ca liniile să se estompeze în acest fel. Eu doar... Adică, ea era doar..."

"Un sac de probleme și țâțe frumoase." Am deschis dulapul, alegând un pantalon gri închis și o cămașă bleu pal. "Chiar dacă nu ar fi fost sexy, tot nu ar fi fost în regulă să o mângâi."

"Absolut. Aveți cuvântul meu. Niciodată." A fost o pauză. "Înțeleg dacă vreți să mă repartizați."

Reașezarea lui ar fi cel mai bun lucru de făcut. Dar asta i-ar arăta lui Hallie că îmi păsa, că eram gelos, iar asta era o publicitate falsă.

"Azi vei face tura de zi cu ea", am anunțat, știind foarte bine că Brat avea să fie devastată să-l vadă pe Max la cazul ei după noaptea trecută. Asta ar fi fost respingerea supremă. "Trebuie să mă ocup de niște afaceri".

"În Dallas?" A părut surprins. "Bine, puteți avea încredere în mine, șefu'. Nu te voi dezamăgi."

"Știu că nu o vei face." Mi-am strecurat un buton de manșetă prin interiorul manșetei. "Pentru că te voi ucide dacă o faci."

De îndată ce Max a apărut la apartament, m-am strecurat afară. Hallie încă dormea. Am luat Bugatti-ul și am plecat spre Plano, o suburbie somnoroasă din Dallas, unde oamenii își schimbau sufletele pentru piscine în formă de rinichi.

Bugatti a fost închiriat din senin. Un memento că Hallie Thorne nu mi-a săpat adânc în piele. Toată munca ei în domeniul mediului și toate prostiile despre încălzirea globală m-au dat pe spate. Trebuia să-mi amintesc că îmi plac mașinile

rapide, carnea și avioanele private.

Am parcat în fața unui McMansion cu pietre gri, cu vedere spre un teren de golf și un lac. Arbuști tăiați cu grijă și un gard alb înconjurau proprietatea, iar jucăriile pentru copii erau împrăștiate pe peluza din față. Toate cele nouă curți nenorocite.

"Ticălosule, Law." Am scuturat din cap, am ocolit Bugatti-ul și am bătut la ușă. O femeie tânără cu ochii injectați în sânge a deschis ușa, ținând în brațe un bebeluș aproape gol, cu rulouri acolo unde ar trebui să fie coatele și genunchii.

"Tu ești Ransom?", a întrebat ea, apoi a

căscat. "Spre dezamăgirea mea, da."

Mi-a împins copilul în mâini. "Lawrence este sus, termină un apel. Poți să intri și tu. Eu trebuie să intru la duș. Puișorul ăsta mic tocmai a vomitat pe mine."

S-a întors și a plecat. M-am încruntat la copil, care s-a încruntat la rândul său la mine. Expresia lui spunea, *nu mă întreba. Voi sunteți adulții aici.*

"Mama ta este o nebună", am spus, fără să fiu surprins. Lawrence avusese întotdeauna gusturi pietonale când era vorba de sexul frumos.

Am pășit înăuntru, observând întreaga convertire burgheză la care a cedat bunul meu prieten.

Chiar dacă Law nu și-a dorit același stil de viață pe care l-am ales eu și Tom, am rămas apropiați. Era fratele nostru mai mare, în toate modurile care contau, și nu mi-a trecut niciodată prin cap să nu-l văd în timpul cât am stat în Texas.

M-am ghemuit pentru a-l așeza pe micuțul om pe un covoraș de joacă în formă de nor, când am auzit o voce răgușită ieșind din scara de marmură.

"Ar trebui să-ți iei una din astea."

Mi-am îndreptat coloana vertebrală. "Covorașul de

joacă sau copilul?" "Bebelușul."

"Nu-mi plac animalele de companie." Mi-am curățat mâinile, întorcându-mă să mă uit în ochii prietenului meu. Lawrence era un mastodont de 1,80 m, cu o barbă neagră stufoasă și ochi de corb pe măsură.

M-a bătut pe umăr. "Văd că i-ai cunoscut pe Stassia și Emmanuel."

"De aproape și personal." Am intrat în bucătăria lui albă și la modă, deschizând frigiderul. Am fost întâmpinată de munți de pungi de piureuri și mese preambalate.

Aceasta a fost o greșeală. Nu puteam să-i cer sfatul acestui tip. Era prea departe în Țara Familiei.

"Nu te uita atât de îngrozit. Berea e în frigiderul din garaj." Lawrence mi-a închis ușa frigiderului în nas. "Stassia ar trebui să coboare din clipă în clipă. Putem sta acolo. E mai intim."

Am așteptat ca Stassia să iasă din cel mai rapid duș înregistrat vreodată. După ce ne-am scuzat, ne-am retras în garaj, unde am desfăcut beri și ne-am așezat în fața unui televizor imens cu ecran plat, urmărind un meci de baseball.

"Ce te aduce aici?" Lawrence a tras o gură din berea sa. "Și te rog să mă scuteși de prostiile cu "mi-ai lipsit". Ne vedem exact de două ori pe an - ambele când sunt în Chicago pentru afaceri."

Law a fost agent sportiv și s-a descurcat foarte bine.

"Am o slujbă în zona ta de pădure." M-am scărpinat în barbă.

"Călătorești în toată SUA și nu ai ajuns niciodată în suburbii." Law a chicotit. "Ori de câte ori apari, este pentru că vrei să vorbești."

În afară de Lawrence, nu am vorbit niciodată cu nimeni despre nimic. Și Tom a

fost grozav, dar era prea aproape de mine din punct de vedere geografic.

Privind în jur, am ridicat din umeri. "Locul tău este deprimant."

"Spune tot, atunci, băiete, și pleacă de aici."

N-are rost să amân motivul pentru care am venit aici. Aveam nevoie să fiu bătut. "Am făcut un boo-boo."

"Cât de mare?"

"O lovitură de rană?" M-am frecat la frunte, frustrat.

"Suculentă." Și-a frecat mâinile. "Te ascult." "Era cât pe ce să mă culc cu secția ieri."

Fața lui Lawrence se rupse într-un zâmbet uriaș. "Asta e o veste grozavă, amice". Oare își pierduse stăpânirea limbii engleze?

"Ai auzit ce am spus?" M-am așezat pe spate, piciorul meu tresărind nerăbdător. "Aproape că mi-am *tras-o cu* toată operațiunea mea și cu o fată aproape minoră în acest proces."

"Este prima dată când ai pierdut controlul." Lawrence a închinat aerul cu berea lui. "Ea trebuie să fie specială."

"Este specială, într-adevăr. Un fel special de coșmar", am murmurat.

Ochii lui s-au mărit de încântare. A creat un pătrat cu degetele, țintuindu-le spre mine. "Ăsta e un moment Kodak, dacă am văzut vreodată unul. Ransom Lockwood, îndrăgostit. Se pare că îți face și ție zile fripte. Deja îmi place de ea."

"E un copil", am scuipat, ca și cum Lawrence ar fi fost cel care și-a băgat ieri degetul în Brat, nu eu.

"Cât de tânăr vorbim aici? Douăzeci și cinci de ani? Douăzeci și trei?" Mi-am abătut privirea spre Chevy Suburban-ul lui parcat.

"Dayum!" Lawrence a chicotit, bucurându-se de spectacol.

"Optsprezece?" "Nu, nesimțitule. Douăzeci și unu."

A fluierat. "Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate."

"La fel și oasele tale, dacă continui să faci haz de necaz." Am desprins eticheta de pe sticla de bere transpirată, întrebându-mă dacă Max aderase la avertismentul meu și își ținuse mâinile acasă astăzi. L-aș rupe membru cu membru dacă ar mai fi depășit limita.

"Ce-i cu tine? Nu-ți stă în fire să te enervezi din cauza unei femei." Law a închis televizorul, întorcându-se spre mine. "Adevărul este că sunt oarecum ușurat că cineva a reușit să pătrundă la suprafață cu tine. Începusem să-mi fac griji că fundul tău nu se va liniști niciodată. Nimic nu ajunge la tine."

"Berea da." Am ridicat sticla goală din mână. "Mai adu-mi una."

Law s-a aplecat în jos, apucând o altă bere de la răcitor și aruncând-o spre mine. Am prins-o în aer.

"Iar așezarea nu este o opțiune. Nici o femeie nu poate suporta atâta rahat." Am arătat cu degetul spre mine.

"Și totuși, ești aici." Law a încruntat o sprânceană. "Dacă ai înțeles totul, de ce ceri sfaturi?"

"E greu să stai departe de ea." Mi-am frecat bărbia umbrită de barbă. "Tatăl ei este fostul președinte al Statelor Unite și este pe cale să mă ajute să pescuiesc peștele cel mare dacă este mulțumit de munca mea. Ceea ce, după părerea mea, nu va fi, dacă fiica lui e plină de sperma mea."

Ca să nu mai vorbim de toate celelalte moduri în care am vrut să mă joc cu ea, acum că știam că era de acord.

"Afacerile nu sunt totul." Law a *spus "tsked"*. "Meriți fericirea."
Am zâmbit cu amărăciune. "O partidă bună de sex nu înseamnă fericire."
"O femeie bună o face."
"Nu e bună de nimic și abia dacă e femeie."

"Acum te comporți ca un ticălos pentru că ești supărat că cineva a reușit să te facă să nu te simți nefericit pentru prima dată în viața ta de rahat."

Sprâncenele lui Law se prăbușiră. M-a privit atât de intens încât, pentru o clipă, m-am pregătit să-l pocnesc în caz că ar fi încercat să mă îmbrățișeze.

"Știi că nu e vina noastră, nu? Ce s-a întâmplat cu Moruzzi."

"Știu asta", am spus cu greu. Am vorbit serios. Nu am simțit nici regret, nici rușine.

Orice s-a întâmplat - s-a întâmplat. A fost în afara controlului meu.

"Ceea ce s-a întâmplat cu Kozlov în L.A. .... nu a fost nici vina ta."

Vezi, aici, am cerut să nu fiu de acord.

Nu ar fi trebuit să-i spun lui Law despre asta. A fost o scăpare a limbii. Ceva ce am mărturisit într-o noapte foarte beată.

"A cui a fost vina, atunci?" Am dat pe gât a doua bere.

"Uneori se întâmplă lucruri rele și nu e vina nimănui."

"Ei bine, o parte din această slujbă este în L.A. și să spunem că rușii nu au uitat de mine."

"Poți să-i învinovățești? Ți-ai făcut o mulțime de dușmani înainte de a pleca singură cu Tom. Inclusiv în perioada noastră din Chicago. Am fost nesăbuiți. Ne-am făcut un nume. Tu ai făcut niște greșeli. Una dintre ele cu o persoană foarte rea. Întrebarea este... ești gata să te schimbi, Ransom? Ești gata să te maturizezi?"

Știam ce vrea să spun. Că da, eram pregătită. Și da, șirul mașinilor rapide și al femeilor rapide s-a învechit. Dar adevărul era că am rămas același nemernic. Mizerabil și incapabil de a avea sentimente pentru cineva. Cu excepția poate a unei mici fascinații nesănătoase pentru o femeie pentru care lucram.

"Este inutil. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt Tom. Nu sunt făcut pentru asta."

M-am ridicat în picioare, aruncând cele două beri goale într-o cutie de conserve în drum spre ușă. Apoi m-am oprit. M-am întors, m-am încruntat și m-am întors la coșul de gunoi, ridicând ambele sticle de bere.

"Unde este coșul de reciclare?" Am

întrebat. "În bucătărie, sub chiuvetă."

Am cărat sticlele de bere în casa lui și le-am pus la reciclare la ieșire.

Pe drumul de întoarcere spre Dallas, Tom a sunat din nou. Nu mai puteam să-l amân. Mai ales având în vedere că mă încercase și ieri pe tot parcursul zilei, dar eu fusesem ocupată să conduc interviuri de angajare cu câteva persoane care veniseră cu avionul din Austin.

Am terminat ziua aceea sugând de pe degete sucurile păsăricii prințesei Thorne, în timp ce mă masturbam în așternuturi ca un copil de paisprezece ani.

"Ce ai pentru mine?" Am pocnit o gumă de mestecat în timp ce treceam pe ecranul telefonului.

"Am nevoie de ajutor", a folosit Tom tonul său prietenos, ceea ce însemna că nu avea să-mi placă.

"Magazinul de aplicații este pătratul albastru cu un A pe el." Mi-am frecat ochii.

Când voia ceva, de obicei era ceva legat de tehnologie.

"Permiteți-mi să reformulez, am o cerere profesională." Tom și-a curățat gâtul. "Trebuie să o ții pe domnișoara Thorne în Texas. Sau, mai exact, oriunde, dar nu în Los Angeles."

"Și de ce?" M-am agățat de volan într-o strânsoare mortală, întrebând, deși știam deja răspunsul.

"O păsărică mi-a spus că Kozlov are o adevărată atracție pentru tine și că știe că ai lucrat în zonă."

"Amintește-mi cine a spus că e o idee bună să mă trimită înapoi la Los Angeles?". Fălcile mele au bifat.

"A mea", a recunoscut Tom. "Nu credeam că vor ști sau că le va păsa. Au trecut ani de zile."

Am lovit un semafor. Am oprit. Am închis ochii, scuturând din cap. La naiba...

"Uite." Eram pe cale să mint. Ar fi fost prima dată când îl mințeam pe Tom. Până la
acum, am omis adevărul de la el doar din când în când. "Am fost cu ochii în patru. Coasta este liberă. Poate că sursa ta se înșeală."

Ce naiba făceam? De ce mă agățam de misiunea asta? "Apreciez asta", a spus Tom scurt. "Totuși, m-aș simți mai bine dacă ați rămâne în Texas.
pentru un pic mai mult timp pentru a nu
mai da de urmă." "Nu-i pot spune
ce să facă la nesfârșit."

Mai precis, acum avea o influență asupra mea și nu puteam să o tratez ca pe o păpușă de cârpe. Prințesa și cu mine eram parteneri de crimă și știam că va folosi ceea ce s-a întâmplat ieri împotriva mea.

"Încearcă doar să o tragi de timp, bine? Sunt sigur că-și vor pierde interesul într-o săptămână sau două." Tom părea distrat. "Desigur, mai există o altă opțiune."

"Luminează-mă."

"Putem externaliza această misiune. Puneți pe altcineva să o supravegheze. S-ar putea să pierdem sprijinul lui Thorne, dar am ține-o în siguranță. Ar fi mai bine pentru toată lumea."

Nu și pentru mine.

"Eu am început treaba și o voi termina", am mușcat, închizându-i telefonul în nas.

Chapter Fourteen

Hallie

"Hei, tu." M-am așezat în fața oglinzii ovale din dormitorul apartamentului meu, aplicându-mi un eyeliner gros, albastru neon pe pleoapa superioară, prefăcându-mă că sunt blazată.

Poziția lui Max s-a ofilit în reflexia oglinzii. Stătea în pragul ușii, cu mâinile băgate în buzunarele din față, cu gura închisă mizerabil. A dat din cap. Lucrurile se răciseră între noi în ultimele zile, du-te-vino-ul nostru jucăuș redus la o conversație politicoasă și grăitoare.

"Norocul meu." Mi-am forțat un zâmbet, luându-mi pensula de fard de obraz și înfigând-o peste bronzer. "Încă o zi fără tiran."

"A spus că te va duce mâine la cina de repetiție", a explicat Max, aproape cu scuze.

Trecuse aproape o săptămână de când Ransom și cu mine *nu* făcusem nimic în sufrageria apartamentului. În mod întâmplător, trecuse de asemenea aproape o săptămână de când îl văzusem ultima oară. Unul dintre oamenii de securitate din cealaltă cameră luase o parte din costumele și obiectele lui personale și le mutase afară, în timp ce Max se mutase să preia conducerea. Aceeași persoană care s-a plâns că lipseau înregistrările video și audio din noaptea în care Ransom m-a arătat cu degetul. Nu aveam nicio îndoială că fusese opera gărzii mele de corp, care scăpase de dovezi.

La naiba cu Ransom. Jocurile lui fierbinți și reci deveniseră vechi. O parte din mine se întreba dacă nu cumva acesta era un alt mod creativ de a mă pedepsi pentru că i-am expus o slăbiciune a lui.

Numai că, de data aceasta, slăbiciunea eram *eu*.

Mi-am tamponat pomeții cu pensula. Îi cerusem deja iertare lui Max pentru ceea ce făcusem în acea noapte. El acceptase scuzele, dar asta era doar o spălare de

cuvinte. Ceva se rupsese între noi și amândoi știam că nu se putea repara niciodată.

Eram prea ocupat cu Ransom. Max era concentrat pe menținerea unui loc de muncă bine plătit.

"E foarte ocupat", se scuză Max pentru comportamentul șefului său. "Înființează un întreg departament de securitate cibernetică, știi."

Am râs cu neîncredere. "Este în regulă, Max. Serios. Nu-mi pasă." Max m-a studiat. "Ești bine?"

"De ce n-aș fi?" Am scăpat pensula, apucând un ruj la întâmplare, strângându-l pe buze cu toată grația unui hipopotam.

"Pentru că ai ochii umezi." Chiar așa? *Rahat*. Erau. "Sunt doar alergii la machiaj", am oftat.

Eram pe moarte pe dinăuntru. Respingerea mă sfâșia de la orice încredere care îmi mai rămăsese. Cum a putut să-mi facă asta?

Max a intrat în baia mea privată, întorcându-se cu o cutie de șervețele, ceea ce m-a făcut să-mi vină să plâng din nou. Mi-a înmânat-o în tăcere.

Am smuls una, tamponându-mi colțurile ochilor. "Vezi? E mai bine acum."

În a șaptea zi după ce *nu* am avut *nimic* cu Ransom, ticălosul a apărut în frac la ușa apartamentului meu. I-am deschis-o eu, îmbrăcată într-o rochie neagră de epocă victoriană de epocă, cu mânecă de corset cu manșon. Mânecile erau din mătase albă, iar tivul corsetului era încrustat cu flori mici.

"Am greșit camera", am anunțat eu chirpic, trântindu-i ușa în nas. Și-a strecurat mocasina lucioasă între ușă și montant, împiedicându-mă să o închid în fața lui.

A trecut pe lângă mine, abia dacă mi-a aruncat o privire la față. S-a îndreptat direct spre căruciorul cu alcool, turnându-și trei degete de whisky.

Ce îndrăzneală a omului.

"În niciun caz nu te las să conduci sub influența alcoolului." Am închis ușa cu reticență, întrebându-mă unde era Max. Oare plecase deja? Fără să-și ia rămas bun?

La ce vă așteptați? Te-ai folosit de el ca să te răzbuni pe șeful lui.

"Vom fi conduși acolo." Ransom a dat pe gât băutura, trântindu-și paharul gol de cărucior. Și-a verificat ceasul. S-a încruntat. Apoi și-a ridicat privirea, ochii lui aterizând accidental pe decolteul meu.

"Cu ce ești îmbrăcată?"

"O rochie." Mi-am luat poșeta de pe tejgheaua bucătăriei, aruncându-mi părul pe un umăr. "Pielea mea arată bine? A trebuit să mă dezinfectez după ce m-ai atins." "Cineva nu suportă bine respingerea." Dar vocea lui nu conținea venin. S-a uitat obosit, agitat și, în general, indispus.

"Ar fi fost o respingere dacă mi-ai fi spus că nu te interesează a doua zi." Am zâmbit cu dulceață. "Dar ceea ce ai făcut se numește fugă. Nu te-am catalogat niciodată ca fiind genul isteric, dar așa sunt oamenii pentru tine. Suntem o specie imprevizibilă."

În mod surprinzător, Ransom nu m-a biciuit verbal pentru ultima mea glumă. A

scuturat din cap, luându-și telefonul și portofelul. "Hai să terminăm cu asta."

"În sfârșit, suntem pe aceeași lungime de undă." Mi-am dat ochii peste cap, călcând în picioare spre ușă. El m-a urmat, cadrul său înalt și îngust făcându-mi umbră.

Drumul până la conacul părinților mei a fost liniștit. Mama și tata au trimis unul dintre șoferii lor, ceea ce a însemnat că eu și Ransom nu am avut ocazia să ne certăm zgomotos. E foarte bine așa. Eram epuizată de la prea multe gânduri despre ceea ce se întâmplase între noi și nu așteptam cu nerăbdare să mă aflu față în față cu Vrăjitoarea cea rea a Sudului și cu logodnicul ei cu părul lucios.

Cu zece minute înainte de sosirea noastră programată la părinții mei, Ransom mi-a aruncat o privire din cealaltă parte a Escalade-ului. "Nu trebuie să pleci din fața mea în seara asta, prințesă."

"Pare un pic cam exagerat, nu crezi? După ce ai fost dispărut în misiune timp de șapte zile."

Ochii lui s-au îndreptat spre șoferul nostru, apoi s-au îngustat din nou spre mine. "Unii dintre noi au slujbe adevărate de făcut."

"Iar al tău este să ai grijă de mine. Dacă nu te poți descurca, dă înapoi cecurile lunare."

"Săptămânal", a corectat el cu răceală. "Și erai pe mâini sigure cu Max."

"Erau și calde." Am dat drumul unui zâmbet malițios. "Ca să nu mai spun că erau... *creative.*" Și-a încrucișat picioarele, privindu-mă cu o ușoară batjocură.

"Nu te-a atins." "Poate că a făcut-o. Poate că nu a făcut-o. Nu vei ști niciodată."

"Știu, pentru că sunt camere de luat vederi peste tot. Îți amintești?" Acum îmi amintesc. Doamne, îl uram pe omul acela.

"Nu confundați greșeala lui de judecată cu o tendință." Ransom a clătinat din cap. "Asta a fost ceea ce am avut eu și Max?" M-am gândit. "Și cum ai numi ceea ce ai fi putut să faci *tu.*
și am avut?" Mi-am scăzut vocea ca să nu fim auziți. "O breșă de judecată suficient de largă ca să treacă o cisternă?"

"O greșeală."

"Dacă există o greșeală aici, aceea ești tu."

"Nu există dubii în acest sens. Știm cu toții povestea originilor mele." "Ascultă aici, măgarule..."

S-a întins spre mine, apăsându-și degetul arătător la gura mea cu un chicotit sec. "Ceea ce sunt eu este irelevant. Ceea ce *ești tu* este ceea ce este important. Iar tu ești un client. Așa că hai să ne prefacem că acea noapte nu s-a întâmplat niciodată și să mergem mai departe. Crede-mă sau nu, sunt aici ca să te ajut. Mai ales că se pare că nu ai motivația și resursele necesare pentru a te ajuta singur."

Eram pe punctul de a-l mușca de deget când Escalade s-a oprit în fața porților din fier forjat.

Și-a desfăcut centura de siguranță, alunecând din mașină. "E timpul pentru spectacol, prințesă."

Nici un ban nu a fost cruțat la cina de repetiție, care a fost alcătuită din familiile celor doi porumbei și din prietenii apropiați. Două sute de persoane în total.

Securitatea era la cote maxime. Zeci de bărbați în costume negre patrulau pe terenul conacului, iar elicopterele se roteau la joasă înălțime deasupra acoperișului. Bujorii roz și trandafirii albi se revărsau din vase înalte de porțelan antic, mărginind calea spre intrare. O rază de lumină aurie care strălucea de la proiectoare profesionale făcea să strălucească ușile duble deschise. Ransom și cu mine am intrat și am găsit holul deschis.

plină de oameni în costume și rochii, cu flacoane de șampanie în mână, sporovăind despre evenimentul care urma să aibă loc.

"...am auzit că vor cheltui 20.000 de dolari numai pe artificii..."

"...se pare că invitațiile sunt decorate cu cerneală invizibilă și holograme, pentru a evita pe cei care se nimeresc la nuntă..."

"...rochia ar trebui să fie fantastică. Se spune că tiara este împrumutată chiar de la regina Angliei. Se pare că este o fană înfocată a lui Julianne Thorne. Îți vine să crezi?" Smulgând un pahar de șampanie de pe o tavă rătăcitoare, am alunecat spre camerele interioare, cu Ransom pe urmele mele. Am dus paharul la buze, doar pentru ca Ransom să mi-l smulgă... dintre degetele mele.

"Fără alcool pentru tine în seara asta."

"Spune-mi că ești un copil mărunt fără să-mi spui că ești un copil mărunt", am toarce, încercând să nu-i arăt cât de frustrată eram. Nu mă așteptam la o reîntâlnire plină de lacrimi, dar de ce era atât de îngrozitor cu mine?

"Se întâmplă lucruri rele când bei", mi-a reamintit el.

"Cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat de curând mi s-a întâmplat când eram complet treaz."

El nu a răspuns. Bine. Aveam pești mai mari de prăjit. Unul dintre ei stătea la capătul holului, aureolat de un stol de femei în rochii de seară.

Hera.

Arăta tragic de uimitoare. O Audrey Hepburn a zilelor noastre într-o rochie de culoare lime, cu un decolteu tip barcă și un tiv care era suficient de lung pentru a anunța că ea era vedeta evenimentului. Părul ei brunet era prins în sus, cu bretonul lateral, aranjat frumos într-o parte. Purta un machiaj minim.

"Oh, da. A fost atât de oribil să-l pierdem." Hera și-a atins pieptul cu o mână înmănușată, vorbind probabil despre bunicul lui Craig. "Mă tot întrebam - de ce eu? De ce noi? A fost o perioadă atât de dificilă pentru mine. Încă este."

Eu, eu, eu, eu.

Așa am sunat? Nu e de mirare că tabloidele mă detestau.

Fără să-mi dau seama, am gravitat spre cercul de femei. Mă simțeam în siguranță, învăluită în pelerina invizibilă a eșecului meu de a deveni o fiică Thorne de succes. Atât de mult, încât am fost cu adevărat surprinsă când ochii surorii mele s-au oprit asupra mea. Mai întâi, cu dispreț deschis. *Cum am putut purta ceva atât de stângaci la cina de repetiție?* Chiar înainte de a-și lipi un zâmbet încântat pe față.

"Hallie! Doamne, în sfârșit! Mi-a fost atât de dor de tine." A pășit printre două doamne de vârstă mijlocie cu prea mult machiaj și m-a strâns într-o îmbrățișare specială a lui Thorne, în care brațele erau implicate chiar dacă trupurile nu se atingeau. Am simțit instantaneu că mi-e frig. Gura ei mi-a găsit urechea. "Nu-mi strica totul, surioară. Te rog. Chiar vreau doar să supraviețuiesc în seara asta. Sunt epuizată."

Hera rareori dădea semne de slăbiciune, așa că am fost destul de emoționată.

Desprinzându-se de mine, mi-a fluturat o mână pe braț. "Uită-te la tine! Nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult timp."

"Pot", a spus sec o voce din spatele meu. Răscumpărare. Hera s-a încruntat la el. "Și tu ești?" I-a oferit mâna ei înmănușată pentru ca el să o sărute.

"Ransom Lockwood, agentul de securitate al surorii tale." El i-a ignorat mâna întinsă, scoțându-și cartea de identitate din interiorul sacoului.

"Ce nume ciudat."

"Cel puțin nu mă numesc după cea mai geloasă și răzbunătoare creatură din mitologia greacă", a spus el, suficient de încet pentru ca doar ea și eu să auzim.

L-a evaluat rapid, ochii ei ascuțiți îi parcurgeau fizicul, expresia de piatră, croiala imaculată a smochingului său. Inelul de femei din jurul nostru s-a dizolvat. Oamenii au plutit spre chelneri, dornici să vadă dacă aperitivele erau cu adevărat cu foiță de aur.

În cele din urmă, hotărând că nu era o persoană cu care voia să se intersecteze, s-a întors spre mine. "Nu-mi vine să cred că ai lipsit de la înmormântare, Hal. Oamenii au vorbit."

"Am simțit cu tărie că nu era sigur pentru domnișoara Thorne să călătorească atât de departe", a tachinat vocea mătăsoasă a lui Ransom, apăsând pe toate punctele sensibile ale lui Hera. "Este o persoană de profil înalt."

"Sora mea poate vorbi în numele ei." Hera s-a înroșit. "Și oricum, cine crezi că sunt eu?"

"O asistentă medicală, nu-i așa?", a întrebat el, știind foarte bine că era doctor și că întrebarea i se va părea jignitoare. "Foarte admirabil".

Ochii lui Hera s-au mărit. A deschis gura pentru a-i spune ce gândește. Am avut bunul simț să mă împing între ei. Nici o parte din mine nu dorea să vadă cum începe al treilea război mondial.

"Ai vreo idee ce cameră aș putea folosi pentru a-mi împrospăta machiajul înainte de a face poze?". Am întrebat-o. Lui Hera îi plăcea să i se reamintească faptul că ea cunoștea casa asta mult mai bine decât mine.

Cu reticență, își smulse privirea de la Ransom. A fluturat o mână în spatele ei. "Poți să-l iei pe acesta. Din punct de vedere tehnic, Craig ar trebui să o folosească, dar el stă sus, în camera mea."

M-am strecurat în camera de oaspeți. Ransom a închis ușa în urma noastră.

Amorțită, m-am așezat la un birou de stejar și am început să-mi pieptăn părul pe spate. Grosimea din aer anunța un dezastru iminent. Nimic bun nu se întâmpla niciodată când mă aflam sub același acoperiș cu Hera și Craig.

Ransom a scos o carte de pe un raft plutitor, încruntat. "*Afișarea vizuală a informațiilor cantitative*", a citit cu voce tare. "Distracția nu se termină niciodată cu voi, Thornes."

"Nu trebuia să fii atât de laconică cu Hera." M-am uitat la el prin oglindă, gata să mă cert cu el.

"Nu, nu am făcut-o, dar a fost plăcut. Trebuia să fie coborâtă cu câteva trepte."

"Ai momit-o", am acuzat eu, prins într-un nod pe care peria nu-l putea descâlci.

"A supraviețuit."

"Nu am nevoie să intru în mai multe probleme. Dacă ea crede că ești portavocea mea?" "Fără supărare, dar nimeni întreg la minte nu ar crede vreodată că eu sunt marioneta și tu ești monstrul în această relație", a replicat el cu blândețe. "Nu mai dați doi bani pe mine. despre Hera. Ea nu-ți face această curtoazie."

Suspinând, am aruncat peria pe birou, luând o foarfecă. Mi-am apucat o mână de păr, tăind partea încâlcită. M-a lovit un impuls brusc de a-mi tăia tot părul. Mi-ar enerva atât de tare familia. Dar oricât de mult aș fi vrut să-i rănesc, în mod ridicol îmi doream și să fiu acceptată de ei. Era patetic, dar totuși era adevărul. "Mă duc să mă ușurez puțin. Să nu pleci nicăieri." Cu aceste cuvinte romantice de despărțire,

Ransom a ieșit din cameră, la fel de întunecat și de tăcut cum intrase. Mi-am apăsat fruntea pe suprafața rece a biroului. Mai erau doar câteva ore până când

merge. Nunta era mâine. După aceea, aș putea fugi înapoi la Los Angeles. Să-i las pe Thornes în urmă pentru încă câțiva ani.

Hotărând că un mic pui de somn n-ar strica, am închis ochii.

Vuietul ușii care se deschidea a anunțat întoarcerea lui Ransom. Nu am ridicat capul pentru a-l saluta.

Un pahar cu ceva - lichior, după mirosul ascuțit al acestuia - era așezat lângă cotul meu. El plutea în spatele meu, respirându-mi pe gât.

"Puteți să vă retrageți acum. Oricât de mult m-aș bucura de vibrațiile de ciudat, sunt bine", am mormăit în brațul meu.

O palmă mi-a apăsat umărul. Caldă și umflată. Capul meu s-a ridicat imediat. Nu era atingerea lui Ransom. Tot ce era la Ransom era dur și aspru.

Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă, în timp ce el stătea în spatele meu.

Craig.

Omul pe care îl detestam mai mult decât pe oricine altcineva din întreaga lume.

Un zâmbet i se întinse pe față. Cu un vârf de văduvă pronunțat, pielea palidă, părul auriu și fațetele scumpe, Craig striga bani vechi.

"Bună, Hallie. Mă bucur să te văd." Degetele lui s-au încolăcit în jurul omoplatului meu.

Aruncată în modul "luptă sau fugi", am apucat paharul de băutură pe care îl pusese lângă mine și m-am întors, aruncându-i conținutul în ochi. Am ratat, împroșcându-i fracul.

"Târfă mică..." Mâinile lui s-au îndreptat direct spre gâtul meu.

M-am ridicat în zbor de pe scaun, îndreptându-mă spre ușă. Dar Craig avea un avantaj față de mine - era mai puternic din punct de vedere fizic și nu era nici pe jumătate dezorientat și speriat. M-a apucat de păr. Îmi ardea scalpul. M-a împins împotriva patului cu patru postere, prinzându-mă cu rama lui mare. Mi-a ridicat rochia de la spate, cu degetele neîndemânatice care deja își croiau drum între picioarele mele.

Am deschis gura, lăsând să iasă un țipăt disperat.

"Văd că ai nevoie de o mică reamintire despre cum decurg întâlnirile noastre". Craig mi-a prins părul mai tare, îngropându-mi fața în lenjeria bogată de lână, sufocându-mă și închizându-mă în același timp. Șuvițe de păr de culoarea cuprului mi-au căzut de pe scalp, împrăștiindu-se pe saltea.

"Haide, acum, *Hal-Pal*. Au trecut ani de zile și știi că nu depășesc niciodată măsura. O să mă simt un pic. Să te țin în top-notch."

Degetele lui m-au mângâiat de-a lungul coapselor mele interioare. Mi-am încleștat picioarele, clătinându-mă și scăpând de atingerea lui. Nu puteam să respir. Cea mai sigură soluție era să-l las pe Craig să-și facă treaba și să terminăm odată cu asta. Dar eu nu voiam să fiu în siguranță. Voiam să-i provoc durere. Voiam să mă răzbun. Voiam sângele lui.

Nu astăzi, Satana. Nu astăzi.

Craig nu a mers niciodată până la capăt când m-a agresat. Nu m-a penetrat în niciun fel. Nici măcar nu m-a sărutat. Dar întotdeauna a atins unde nu trebuia. Chiar și atunci când l-am *implorat* - l-am rugat - să nu o facă. *Mai ales* când îl imploram să nu o facă.

Îi plăcea să tragă de unul în timp ce mă agresa. Să se bucure de durerea mea.

Pentru el, eu eram copilul Thorne, oaia neagră uitată. Cu el să mă joc.

Mâinile lui au găsit locul pe care îl căuta și mi-a cuprins sexul prin chiloți din spate, strângând puternic, lăsând să iasă un geamăt satisfăcut.

"Iată-ne aici. Acum lasă-mă să fac asta... repede... ultima dată ca bărbat necăsătorit..."

I-am auzit fermoarul coborând și am țipat cu putere în plapumă. Presiunea din interiorul capului meu era atât de intensă, încât am crezut că o să explodeze. Am încercat să-i dau o lovitură de picior rotund, dar el s-a îndepărtat repede. A pășit înapoi între picioarele mele, din spate. Mi-a ținut capul strâns, împingându-mi fața în jos pe saltea pentru ca nimeni să nu mă audă.

"Acum unde rămăsesem?" A chicotit.

Înainte de a ști ce se întâmplă, Craig a zburat de pe mine. M-am îndreptat, împingându-mi rochia în jos. Am zărit urmele roșii pe care degetele lui le lăsaseră pe coapsele mele. Ransom a pus mâna pe cămașa de rochie a lui Craig, trântindu-l de oglinda din perete. Oglinda s-a spart și s-a prăbușit la picioarele lor, zgomotul alarmant fiind înecat de muzica de jazz suavă care se scurgea de sub ușa închisă.

"Greșeală fatală." Ransom i-a zdrobit capul lui Craig de oglinda spartă. "Cea mai gravă pe care ai făcut-o în viața ta mizerabilă."

Cu ochii morți, cu maxilarul îndoit, Ransom l-a trântit pe logodnicul surorii mele de geamul spart, iar și iar.

"Așteaptă! Așteaptă! Pot să explic!" a strigat Craig, încercând să se smulgă din strânsoarea bodyguardului meu. Nu avea nicio șansă și știa asta.

"Poți încerca în timp ce-ți sparg capul, dar nu vei reuși." Vocea lui Ransom era la fel de goală ca și ochii lui. Sângele a pătat cioburile de sticlă spartă din spatele capului lui Craig. Sticla era plată, așa că nu a străpuns pielea, dar inima îmi era încă în gât.

"Uite, ea nu este... nu este ca noi, omule! Mintea ei este... este simplă, bine?"

Ca răspuns, Ransom l-a aruncat pe Craig în cealaltă parte a camerei, peste pat. Cu capul în jos, cu fundul în sus, era acum în aceeași poziție în care mă aflam și eu cu câteva momente mai devreme.

Văzându-l așa, într-un punct atât de dezavantajos, mi-a venit să plâng de ușurare.

"Lasă-mă să-ți arăt cum s-a simțit ea." Ransom a împins fața lui Craig adânc în saltea în timp ce îi smulgea pantalonii de smoching lui Craig. Boxerii i s-au încurcat pe glezne. Din locul meu din colțul camerei, m-am holbat la pielea lui supărată, la felul în care genunchii i se loveau unul de altul de frică. A vomitat, prăbușindu-se în față. Apoi a vomitat pe tot patul.

"Ce aveai de gând să-i faci?" a întrebat Ransom, cu mâna care încă îi strângea părul lui Craig. O femeie mai bună l-ar fi oprit pe Ransom. Dar eu am prosperat la locul faptei, vibrând de adrenalină.

Îl uram pe Craig și nu mă puteam abține să nu simt triumf și ușurare. În sfârșit primea ceea ce merita, după atâția ani. Toate acele *lacrimi*.

Vocea înăbușită a lui Craig - blocată de lenjerie și de voma lui - a încercat să răspundă la întrebare.

Ransom l-a tras de păr. "Repetă asta."

"Nimic!" a strigat Craig, cu lacrimile curgându-i pe fața pătată. "Vă jur!"

"Răspuns greșit. Îți mai dau o șansă, înainte de a deveni creativ cu tine.

pedeapsă. Avertisment corect: gusturile mele sunt eclectice și sunt un bărbat *foarte*

aventuros." Craig părea delirant de durere și de frică.

"Ce aveai de gând să-i faci?" Ransom s-a aplecat, șoptindu-i la ureche. Degetele lui s-au strâns pe părul lui Craig, trăgând o parte din el. Șuvițele lui aurii au căzut

lângă cele roșcate ale mele. Împreună, arătau ca niște flăcări cu vârfuri portocalii.

Craig a închis ochii. "Eu... eu... eu doar... mă gândeam... adică, în mod normal, eu doar..."

"Mă atinge și se masturbează", mi-am găsit vocea din locul meu din colțul camerei, îmbrățișându-mă protector.

"De câte ori?" a întrebat Ransom fără să se uite la mine.

"Patru", i-am răspuns, inclusiv aceasta. Singurul impediment care stătea între Craig și obiectivul său era omul care fusese angajat să mă protejeze.

Cumva, nu mi-a scăpat că părinții mei îl angajaseră pe Ransom.

"Dă-mi peria aia de păr, te rog, domnișoară Thorne?" Ransom și-a deschis palma în direcția mea.

M-am repezit la birou, făcând cum mi-a spus. Degetele noastre s-au atins când i-am dat peria. Părul mic de pe brațele mele s-a ridicat în vârful brațelor.

Nu avea să se termine bine, fascinația mea față de acest bărbat violent și complex care a jurat să mă țină în siguranță.

"Pregătește-te pentru niște bătăi, puștoaico", a anunțat Ransom cu strălucirea unei gazde de talk-show. "Mușcă plapuma dacă nu poți suporta căldura."

"Păturica este acoperită de vomă", a protestat slab Craig.

"Din cauza ta. *Poftă bună.*"

I-a dat o palmă cu dosul periei, câte zece pentru fiecare dată când m-a agresat. Patruzeci în total. Până când fundul lui Craig a fost atât de roșu, atât de umflat, încât nu credeam că va mai putea sta nici luna asta, nici luna următoare. Mă făcea să mă simt protejată și în siguranță. Ca și cum cineva mă susținea. Și pentru a mia oară în ultima vreme, acel cineva era Ransom.

În cele din urmă, Ransom i-a dat drumul. Craig s-a lăsat în genunchi, cu pantalonii încă înfășurați în jurul gleznelor, târându-se spre ușă. A lăsat o dâră de lacrimi și sânge.

"Veți plăti pentru asta... amândoi... nu veți scăpa cu asta."

Ransom a smuls o cutie de șervețele de pe birou, a scos una și și-a șters mâinile cu nonșalanță. "Nu sunt sigur de asta, amice. Dacă spui cuiva ce s-a întâmplat, voi spune tuturor ce s-a întâmplat cu *adevărat.* Acum, știm amândoi că Julianne și Anthony nu sunt părinții anului când vine vorba de domnișoara Thorne, dar acum ai făcut-o cu adevărat. Nu mai e loc de greșeală."

Craig s-a oprit din târâre. S-a întors să se uite la noi. "Nu o vor crede." Ochii lui dansau în orbite.

"Vă înșelați. Dar chiar dacă nu te-ai înșela, *mă* vor crede", a spus Ransom cu încredere. "Și nici nu intenționez să o țin în familie. Gândește-te doar la cecul pe care îl pot tăia cu o poveste atât de suculentă." Ransom a dat drumul unui fluierat scăzut, clătinând din cap. "O să mă faci un om bogat."

Nu credeam că o va face - nu era stilul lui să vândă o poveste tabloidelor - dar ideea era de înghețată. Craig trebuie să fi împărtășit sentimentul, pentru că s-a rostogolit pe covor, sprijinindu-se de un perete pentru a sta în genunchi. "Ce vrei?"

Ransom s-a așezat pe taburetul de lângă birou, sprijinindu-și coatele pe genunchi. "Nu vei mai pune niciodată un deget pe această femeie."

"*Gata*." Ochii lui Craig s-au înroșit. A refuzat să se uite la mine, concentrându-se doar asupra lui Ransom. "Crezi că vreau să am ceva de-a face cu ea?"

"Având în vedere că am o părere foarte proastă despre tine, da, cred că ești suficient de prost ca să-ți încerci din nou norocul. Nu am de gând să rămân aici pentru totdeauna. Dar *o voi* suna pe domnișoara Thorne de două ori pe an, pentru a mă asigura că îți respecți promisiunea. Consideră asta o garanție pe viață a mea. A

fost aproape agresată în timp ce se afla sub supravegherea mea, iar acum trebuie să o protejez, pentru totdeauna, de monstrul care a încercat să pună mâna pe ea."

L-aș putea îmbrățișa pe Ransom. L-am crezut. Am crezut că va suna. Credeam că nu va mai lăsa să mi se întâmple așa ceva. De asemenea, am apreciat cum, în ciuda ciudățeniilor lui, avea un simț atât de clar al binelui și al răului, al realității și al fanteziei.

"Ce altceva?" a întrebat Craig, cu capul lăsat pe piept.

"Anulează repetiția de nuntă." Mi-am găsit vocea. Nu voiam să fiu aici. Nu voiam să mă prefac că mă bucur pentru acest cuplu oribil.

A pufnit în nas. "De parcă aș putea să mă duc acolo arătând *așa*."

"Ce le vei spune oamenilor?" Am adresat întrebarea lui Ransom, urându-mă pentru că îmi păsa.

"Va spune oamenilor că a avut o reacție alergică, a leșinat și s-a lovit cu ceafa de oglindă în timp ce se prăbușea. L-am găsit și am alertat personalul", a completat Ransom pentru noi.

"Nu sunt alergic la nimic", s-a plâns Craig.

"Fii creativ, dobitocule." Ransom s-a ridicat în picioare. "Acum ridică-ți pantalonii și pleacă naibii de aici."

O clipă mai târziu, ușa s-a închis în spatele lui Craig și am rămas doar eu și Ransom. Mirosul de vomă al lui Craig a cuprins camera. Ransom a crăpat o fereastră și a stat lângă ea, în timp ce eu m-am scufundat în scaunul pe care tocmai îl ocupase.

"Spune-mi totul", a spus el, cu o voce nici blândă, nici lipsită de inimă. "Chiar de la început."

Să-mi revăd cele mai slabe momente nu era visul meu de-o viață, dar el tocmai se dăduse la bătaie pentru mine, așa că am respirat adânc.

"Prima dată, aveam paisprezece ani. Mă întorsesem din tabăra de vară, doar pentru câteva zile. Părinții mei au vrut să mă ia cu ei la balet. Eu am preferat să rămân cu Hera și Craig. Vedeți, să devin prietenă cu sora mea era o obsesie pentru mine. Voiam să mă accepte. Dar ea avea alte planuri. S-a hotărât să iasă cu niște prieteni și l-a rugat pe Craig să fie cu ochii pe mine..."

"Nu rămân aici, Craig. Dar cineva trebuie să aibă grijă de Hallie, e încă tânără. Ia un glonț pentru mine, bine?"

"Da, da, iubito. Sigur că da."

"Stai cu ochii pe ea, Craig. Paisprezece ani e încă tânără, bine?"

"Și și-a luat libertăți", mi-a terminat Ransom fraza, străpungând amintirea dureroasă.

Am dat din cap, lingându-mi buzele. "Craig a fost întotdeauna atât de drăguț și dulce cu mine. M-a ajutat la temele de vară și s-a jucat cu mine cu mingea în curtea din spate. Am comandat mâncare și am jucat Monopoly.

"Până atunci, totul a fost în regulă. Ordinar. Craig m-a lăsat să câștig, mi-am amintit. Când am terminat de jucat, Hera încă nu era acasă. Craig a promis că va vorbi cu ea când se va întoarce. Să-i spună să facă un efort, să petreacă mai mult timp cu mine. M-a însoțit înapoi în camera mea, apoi mi-a spus că și Hera era foarte rea cu el, uneori. Eram atât de supărată pe ea pentru că mă părăsise, încât loialitatea mea s-a mutat imediat către el. M-am împăcat cu ideea când a vorbit urât despre ea. A spus că era rece și neprietenoasă cu el și că nu l-a lăsat nici măcar să o *sărute*. M-a întrebat dacă poate să mă atingă. Ca o simplă atingere. Doar să-mi atingă piciorul sau ceva de genul ăsta." Am clătinat din cap, amintindu-mi fiecare

moment, fiecare mic zâmbet, fiecare gest. "Eram naivă, și tânără, și cel mai rău dintre toate- recunoscătoare. Am spus da. Am consimțit."

"Nu ai consimțit la nimic." Ransom a închis ochii, apăsându-și fruntea pe partea laterală a ferestrei. "Aveai paisprezece ani, el avea douăzeci și doi. Era un rahat manipulator. Ce s-a întâmplat apoi?"

"Doar mi-a atins picioarele. Dar s-a atins și pe el însuși, în acest proces. Și asta... nu am fost de acord cu asta. Nu puteam să văd ce făcea. Era întuneric. Dar știam că e greșit și știam că amândoi vom avea probleme pentru asta, dacă se afla."

"Și apoi ce?"

"A terminat, cred." Mi-am îngropat fața în mâini, clătinând din cap. "S-a dus la baie, s-a întors după câteva minute. Eram bolnavă de rușine și de îngrijorare. I-am spus că o să le spun părinților mei. Mi-a spus: 'Ai fost de acord cu asta. Tot ce vor crede ei este că ești o târfă pe lângă faptul că ești proastă'. L-am crezut. În acest moment, știam că părinții mei îmi căutau scuze. Și, realist vorbind, nu aveam de gând să-l văd prea mult pe Craig. Am tot sperat că el și Hera se vor despărți și nu va mai trebui să am de-a face cu el. Dar nu așa au stat lucrurile."

"Și părinții tăi nu au bănuit niciodată?"

"Relația mea cu părinții mei este... complexă. Amândoi ne străduim din greu să ne prefacem că nimic nu e în neregulă."

"Amândoi faceți o treabă de rahat. Cum rămâne cu celelalte momente?" a întrebat Ransom. M-am frecat la sprânceana dreaptă. "Apoi s-a întâmplat în timpul unei vacanțe de familie în Cabo.

Craig s-a îmbătat rău de tot și a bătut la ușa apartamentului meu pentru a-și cere scuze. A spus că îl rodea. Când am încercat să închid ușa, a dat buzna înăuntru și a făcut-o din nou."

L-am auzit pe Ransom trăgând aer în piept, dar nu am îndrăznit să mă uit la el.

"Da." Am suspinat. "De data aceea, însă, am reușit să-i dau un genunchi în boașe. Așa că asta mi-a adus câțiva ani de liniște și pace."

"A treia oară?", a întrebat el.

"Acum doi ani. Ziua Recunoștinței."

"Și nu ai spus nimănui?" Nu era nicio judecată în vocea lui.

Am înghițit saliva acidă care mi se aduna în gură. "Cu cât trecea mai mult timp, cu atât secretul devenea mai mare, iar dezvăluirea lui după atâția ani s-a simțit... ciudat. Ca și cum m-ar fi suspectat. De ce nu venisem la ei după prima dată? Întotdeauna vezi asta în comentariile de pe internet când cineva își spune povestea de abuz. Când Hera și Craig s-au logodit, de exemplu, tabloidele au susținut că eram extrem de geloasă pe ea. Ar fi fost momentul perfect pentru a mă destăinui... dacă nu ar fi fost motivul teribil pe care presa l-ar fi plesnit pe un astfel de gest."

"Pun pariu pe pula mea că Craig însuși a plantat ideea că ești gelos", a spus Ransom.

M-am scărpinat în obraz. "Probabil că da. Îi place atenția mediatică".

Și-a trecut o mână prin păr. "Prima dată când te-am văzut... ai crezut..." "Da."

M-am ridicat repede, strângându-mi poșeta. "Am crezut că ai venit pentru mine. I

era gata să te omoare dacă încercai ceva. Ce s-a întâmplat cu Craig... m-a dat peste cap."

"A bănuit cineva vreodată? Un prieten? Un profesor? Un iubit?"

"Nimeni." Am strâmbat din nas. "Toți prietenii mei din L.A., chiar și Keller,

sunt doar de fațadă. Nu mi s-a părut corect. Și nu am avut încredere în nimeni altcineva. Cât despre iubiți..." Am tras aer în piept. "N-am avut niciodată unul."

"Niciodată nu a avut ce?" "Un iubit."

Ransom mi-a aruncat o privire de GTFO.

"Pe naiba." Am ridicat din umeri, zâmbind mizerabil.

"Dar tu nu ești virgină." Ransom s-a încruntat, obrajii i s-au colorat în roz. "*Știu* asta.

I-"

"Nu din punct de vedere anatomic, nu. Mândrul proprietar al cardului meu V este JoyStick-ul meu reîncărcabil. Nu am nicio experiență sexuală de care să vorbesc, în afară de auto-plăcere." Cuvintele au ieșit în grabă din mine, fiecare mărturisire rostogolindu-se după alta. Mă simțeam bine să mă descarc, chiar dacă persoana căreia îi făceam confidențe era dușmanul meu.

"Prima dată când am simțit ceva care să semene cu o atracție sexuală pentru cineva a fost în acea noapte, când te-am prins pe acea alee murdară din L.A..." Mi-am fluturat poșeta în aer, chicotind. "Ei bine, oricum, asta a fost o greșeală. E în regulă, totuși. Nu am avut niciodată nevoie de o relație pentru a fi satisfăcută din punct de vedere sexual. Pot să am grijă de mine."

A deschis gura, pe punctul de a spune ceva, dar nu am putut suporta să ascult ce ar putea fi.

"Hei, crezi că putem pleca în siguranță?" M-am uitat în jurul nostru. "Mirosul începe să mă afecteze."

"Hallie..." Ransom s-a lăsat dus de val, părând mizerabil și dezgustat de ceea ce tocmai îi spusesem. Poate și puțin supărat pe el însuși, pentru felul în care mă trata. Nu mai puteam să suport asta. Mila.

"Te rog, nu face pe prostul." Mi-am dat ochii peste cap. "Putem să plecăm de aici sau ce?" A dat din cap o dată, valsând să îmi deschidă ușa.

Chapter Fifteen

Apoi.

Lawrence a fost primul care a pornit singur.

Când a împlinit optsprezece ani, a primit o bursă completă la facultate. Cu toții am crezut că Moruzzi își va schimba părerea. Să-i îndulcească afacerea pentru a-l face să rămână în Chicago și să facă ce vrea el.

Nu este așa. Moruzzi a decis, în schimb, să îi fure toate economiile lui Lawrence și i-a spus că dacă se va muta, viața lui se va sfârși.

Lawrence s-a mișcat, oricum. Tom și cu mine am contribuit pentru a-l ajuta. Împreună, aveam amândoi aproximativ două mii de dolari, ceea ce nu avea să-l ducă pe Lawrence prea departe, dar îi va da ceva timp să-și găsească o slujbă înainte de începerea anului școlar.

În noaptea în care Lawrence a plecat, Moruzzi a băut. Foarte mult. Doamna Moruzzi nu era acasă. Se dusese la Toronto, să petreacă ceva timp cu iubitul ei. Mă întrebam de ce oamenii rămân împreună. Căsătoria părea o cușcă teribilă în care să fii prins. Mi-am jurat să nu mă căsătoresc niciodată.

Moruzzi a decis că eu și Tom ar trebui să ne certăm. Nu aveam de ales, așa că am luptat. În mod normal, am ieșit învingător. Dar de data asta, am văzut cât de deprimat și deprimat era Tom în legătură cu toată povestea, așa că l-am lăsat să câștige.

Mai târziu în acea noapte, Tom s-a târât până în dormitorul meu pentru a mă coase și a împărți o sticlă de whisky pe care o furase de la Moruzzi. O făceam des - beam din băutura lui. Moruzzi nu a fost niciodată atent. Era prea bețiv ca să țină evidența rezervei sale de alcool. "Trebuie să-l omorâm", a spus Tom, după o tăcere lungă. "Sau ne va ucide el pe noi. Știu că o va face. Când m-am dus să iau acest whisky din biroul lui, i-am văzut biroul. El încearcă să

să aflăm unde locuieşte Law. Cred că Law este în pericol."

Dacă Tom și cu mine îl omorâm, nu vom avea unde să mergem. În plus, am fi fost suspecți imediat, după ce poliția ar fi cercetat și ar fi aflat ce am făcut pentru el. "Va trebui să fim creativi mai întâi." Am clătinat din cap. "Să câștigăm timp înainte ca amândoi să împliniți optsprezece ani."

În următorii doi ani, l-am încetinit pe domnul Moruzzi. L-am făcut cât se poate de nefolositor, fără dinți și fără gheare. I-am strecurat câteva dintre drogurile pe care ne lăsa să le vindem în băuturile și mâncarea lui când nu se uita, făcându-l dependent fără să știe. Când a vrut să facă o excursie spontană în statul în care Lawrence a urmat facultatea, am slăbit din greșeală una dintre scările din casă, ceea ce a dus la faptul că domnul Moruzzi și-a rupt piciorul și a anulat excursia. Am început să ne jucăm cu sănătatea lui mintală. Să ne jucăm cu electricitatea lui. Schimbând becurile pentru a crea diferite nuanțe, diferite atmosfere. I-am tăiat șireturile mai scurte. I-am făcut să dispară documentele importante și lucrurile de lucru.

A devenit mai violent cu noi. Femeile pe care le aducea cândva pentru a ne răsplăti pentru buna noastră purtare dispăruseră de mult. A ascuns mâncarea. Ne-a încuiat afară când veneam târziu acasă. Am numărat minutele, apoi secundele, până când totul s-a terminat.

Tom a ieșit primul. A găsit o facultate bună, a obținut o bursă și a plecat. M-a rugat să vin cu el. A spus că va avea grijă de mine în ultimul an înainte de a împlini 18 ani. Dar nu am vrut să-l încetinesc.

Ultimul an alături de Moruzzi a fost o neclaritate. A devenit cel mai rău când eram singuri. Dar în cele din urmă, și prin muncă grea la școală, am reușit să ies și eu.

Îmi amintesc acea zi. Când am împlinit
optsprezece ani. Nici măcar nu m-am deranjat
să mă întorc acasă după serviciu.
Tom m-a luat în brațe. Aveam buzunarul plin de banii pe care trebuia să îi dau dlui.
Moruzzi.

"Ești gata să-ți începi noua viață?" a întrebat Tom. Arăta bine. De parcă se distra. Și eu voiam să mă distrez. Cu toate că știam că educația mea m-a corupt, m-a transformat într-o persoană disfuncțională. Tom, Law și cu mine aveam de gând să recuperăm tot ce pierdusem.

Am dat din cap. Am lăsat Chicago în urmă într-un nor de praf.

Scuza reacției alergice a lui Craig i-a făcut pe invitați să intre în frenezie. Nimeni nu l-a observat intrând șchiopătând într-un Lexus cu geamuri fumurii pe ușa din spate, escortat de un grup de băieți de frăție cu părul în retragere și trupuri de tată. Unul dintre ei a ocupat locul șoferului și a ieșit din proprietate. M-am strecurat într-una dintre băi pentru a-mi regla respirația și am țipat în perdeaua de duș.

Brat a fost rănit.
Brat a fost foarte

rănit.

Brat a fost mai mult decât un simplu puști. Era o lebădă cu aripi frânte. Una care se considera o rățușcă urâtă.

Când am ieșit, Hallie stătea cu familia ei în colțul salonului, asumându-și cu brio rolul de soră desemnată și îngrijorată.

"Dar nici măcar nu știam că este alergic la lână", s-a îmbufnat Hera, în timp ce Julianne o mângâia pe umăr, iar Anthony îl freca pe Brat pe braț. "Adică, el poartă lână *tot* timpul. Preferă cașmirul, bineînțeles - cine nu-l preferă? Dar..."

Din nefericire, logodnicul ei de rahat nu venise cu o scuză strălucită. Ar fi trebuit să se gândească la ceva mai credibil. Cum ar fi reptilele sau fructele polenizate. "Am citit undeva că alergiile se pot dezvolta pe măsură ce îmbătrânești", a sugerat Hallie ajutător, stând puțin mai în lateral față de restul familiei sale. "Ai citit?" Hera a înclinat o sprânceană. "Asta da șocant."

"Hera!" Julianne m-a certat. "Ce s-a întâmplat cu tine? Doar pentru că ești supărată nu înseamnă că poți să te iei de sora ta în felul ăsta."

"Explică alergiile unui *doctor*." Hera și-a arătat dinții. "Acum scapă de oaspeți. Se pare că, până la urmă, nu mi-a fost destinat să am o repetiție de nuntă." A trecut pe lângă mama ei, urcând la etaj spre camera ei, luând o sticlă de vin dintr-o găleată de șampanie pe drum.

Nunta avea loc mâine, ceea ce însemna că Craig trebuia cumva să-și revină în formă în acest timp. Am ținut minte acest lucru în timp ce îi zdrobeam craniul de cioburi de sticlă. Fața lui a rămas imaculată. Urâtă ca păcatul, dar nevătămată.

Julianne o strânse pe Hallie de braț. "Îmi pare rău pentru asta. Hera este foarte stresată. Lasă-ne un moment, Bunny."

S-a repezit după fiica ei mai mare, încercând să o liniștească. Anthony a rămas în urmă, punând o mână pe umărul lui Hallie.

"De ce nu rămâi la fermă în seara asta?" Și-a plimbat privirea între noi. "Știu că e agitată și plină de personal. Dar nunta e mâine. Putem merge împreună la locul de desfășurare de aici. Ne scutește pe toți de deranj. Și chiar ne-a fost dor de tine."

"Nu am rochia la mine." Mâna lui Hallie a fluturat peste mijlocul ei. Voia să rămână la locul faptei așa cum eu voiam să-mi bag scula într-o mașină de tocat carne. Dar să plece în grabă ar fi putut să trezească suspiciunile părinților ei. Nu că mi-ar fi păsat dacă ticălosul ăla, Craig, ar fi căzut în flăcări. Oricum, știam că Hallie nu voia ca oamenii să știe să afle despre agresiune, iar eu trebuia să respect asta.

"Voi trimite pe cineva să o aducă." Anthony a schițat un zâmbet. "Ce spui, Sugar Pie? Îl faci fericit pe bătrânul tău?"

Am pășit între ei, observând că Hallie se simțea mai în siguranță lângă trupul meu decât lângă propriul ei tată. "Acceptăm. Vă mulțumim pentru ospitalitate, domnule președinte Thorne."

"O voi pune pe Annika să vă conducă în camerele voastre."

"Cameră", l-am corectat cu răceală. Atât el, cât și Hallie m-au privit cu curiozitate. "Securitatea aici este foarte mare." Anthony s-a încruntat.

"Și chiar aș prefera să-mi petrec noaptea singură", a adăugat Hallie, mușcătoare.

Cu o răbdare forțată, am spus: "Nu mă îndoiesc de măsurile dumneavoastră de securitate, domnule. Cu toate acestea, eu sunt cel care se ocupă de protecția domnișoarei Thorne. Este de la sine înțeles că voi dormi pe podea, dacă voi dormi, în timpul serviciului."

Nu aveam de gând să împart patul cu femeia aceea, mai ales după ce aflasem cât

de mult am dat-o în bară încurcând lucrurile cu ea. Până astăzi, încă mai presupusesem că Hallie Thorne era o femeie nesăbuită, cu o sexualitate evidentă, care își lua plăcerile acolo unde le găsea. Nu am bănuit nicio clipă că ceea ce făcusem în urmă cu șapte nopți fusese ceva mai mult decât o expresie a curiozității.

Anthony și-a mângâiat bărbia, dând din cap. "Jurisdicția ta, regulile tale. Annika te va conduce în *camera* ta în scurt timp. Ești în regulă acolo, Sugar Pie?" S-a întors spre fiica sa. "Arăți puțin cam palidă."

Hallie a zâmbit însorit. "Când nu sunt eu, tataie?"

Imediat ce a dispărut din raza de acțiune, Hallie s-a întors, izbindu-se cu pumnul de brațul meu.

"Cum ai putut?", a șoptit ea.

Ești pe cale să ai o criză de nervi în seara asta după ce ai fost atacat și "vreau să fiu cu ochii pe tine".

"Pot să mă descurc singur." A strâns din dinți.

Nu mă îndoiam de asta, dar nici nu voiam ca ea să se plimbe singură prin această casă imensă și ciudată. Nu puteam risca ca Craig să se întoarcă pentru a se răzbuna. Și o parte din mine nu voia ca șarpele ăla vicios, Hera, să petreacă timp singur cu ea.

"Așa cum am mai spus, voi lua
cuvântul." "Un loc potrivit pentru un
câine." "Exact."

Annika s-a materializat de nicăieri, apărând pe hol în uniforma ei călcată. Ne-a făcut o plecăciune. "Domnișoară Thorne, părinții dvs. sunt mai mult decât fericiți că sunteți aici. Veți participa la cină?"

"N-ai putea să mă plătești", a mârâit
Hallie. "Poftim?"

"Nu." Hallie și-a curățat gâtul. "Mi-e teamă că nu mi-e foame".

"Oh. Bine."

Annika ne-a arătat o cameră destul de mare la etajul al doilea. Casa era în mare parte goală până acum. Toți oaspeții se scurseseră în ultima oră sau cam așa ceva, după ce își dăduseră seama că inapetenta Hera Thorne era închisă în camera ei, răcnind la mama ei. Camera era spațioasă și decorată impecabil. Un pat king-size cu lenjerie victoriană presată, câteva tablouri de peisaje cu rame grele de aur, două comode încărcate cu vaze cu flori proaspete și un dulap de tip walk-in. Podeaua era mochetată - slavă Domnului - și era deja un teanc de perne și pături pe o canapea veche, de epocă, de tip regență, în colțul camerei. Deoarece canapeaua se întindea cam pe lungimea mea. coapsă, nu era prea promițător.

"Nu e prea târziu să-ți ceri propria cameră", mi-a amintit Hallie, băgându-și mâinile sub fund în timp ce stătea pe pat, cu picioarele atârnând în aer.

"Și să ratez toată distracția asta?" M-am uitat în jur, găsind un loc bun pe podea, lângă ferestre.

"Înmormântarea ta."

"N-ai vrea tu." "Aș
vrea, de fapt."

Un zâmbet laconic mi-a atins buzele. "Asta ar fi avut mai multă greutate dacă nu te-ai fi agățat de mine de fiecare dată când tatăl tău era prin preajmă. Ai mai multă încredere în mine decât în el."

Mi-a suflat o zmeură copilăroasă. "Ești nebun."

Plecând în grabă la baie, s-a întors o jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un hanorac Harvard gri supradimensionat, în boxeri și fără machiaj.

Am fost surprins de frumusețea pur și simplu a proaspetei Hallie. Era uimitoare.

Am stat la fereastră, urmărind cum personalul de securitate își împacheta lucrurile și se retrăgea în noapte.

"Ne-au adus periuțele de dinți și hainele de la hotel." Hallie și-a apăsat un prosop pe părul ud. O puteam vedea prin reflexia ferestrei. "Este în baia mare, două uși mai jos."

Mi-am aruncat o privire la ceas. Era ora zece noaptea.

"Vei fi bine?" Am întrebat.

"Oh, nu." Și-a dat ochii peste cap. "O să mă prăbușesc într-o baltă de emoții și lacrimi de îndată ce pleci."

"Rămâi aici", am spus.

"Ultimele cuvinte celebre." S-a strecurat sub pătură, care era bine îndesată sub saltea. "Ultima dată când mi-ai cerut să fac asta, am fost agresată."

"Bine spus." M-am întins să eliberez pătura de pe saltea pentru ea. "Regulă nouă: rămâi aici dacă nu simți că ești în pericol, caz în care vii să mă iei." "Mai bine." S-a întors cu spatele la mine, ghemuindu-se în poziție fetală, semnalând că conversația s-a încheiat.

"Hallie..." M-am oprit, vrând să spun ceva, dar știind că orice aș spune va suna stupid.

"Vă rog să plecați."

Suspinând, m-am dus la baie, am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am spălat pe dinți. Am îmbrăcat o pereche de pantaloni de trening și un pulover de soție. Când m-am întors în cameră, luminile erau stinse. Figura lui Hallie se ridica și se scufunda în ritmul respirațiilor ei. Rearanjând pernele de pe podea, m-am întors cu spatele la ea, încercând să mă fac comod. Se prăbușise. Mie, în schimb, îmi era greu să dorm, știind că sora ei se logodnicul era liber să umble pe străzi.

Nu se va mai atinge de Hallie, eram sigur de asta, dar asta nu însemna că nu vor fi și alte victime. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l arunc pe ticălos în închisoare. Problema era că asta nu făcea parte din fișa postului meu și era extrem de contraproductiv pentru obiectivul meu principal, care era să plec naibii de aici după ce se termina timpul și să rămân în grațiile lui Anthony Thorne.

"Crezi că sunt o marfă stricată?" Vocea ei a pătruns în aer.

Până la urmă, nu e chiar așa de adormit.

"Nu mă gândesc la tine ca la un produs."

"Știi ce vreau să spun." A lăsat să iasă un bâiguială moale. "Crezi că sunt...

stricată?" "Oricine cu o jumătate de poveste de viață este distrus."

"Continui să te eschivezi de la întrebare."

"Nu, continui să ratezi esențialul", am spus calm, schimbându-mă pentru a mă întoarce și a o privi din cealaltă parte a camerei. Ochii ei străluceau în întuneric. Nu eram sigur dacă plângea, dacă era obosită sau ambele.

"Aveți probleme, da. Nu cunosc mulți oameni care să nu aibă. Presupunerea ta de lucru este că toți ceilalți au totul în regulă. În cel mai bun caz, asta este inexact și în cel mai rău caz autodistructiv."

"Nu cunosc multe femei care să fi ajuns în aceeași situație în care am ajuns eu cu Craig." A scotocit într-o margine zdrențuită a plapumei. O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

"Nu cunoști multe femei, punct", am șoptit. "Ce vrei

să spui?" Ea a pufnit.

"Toate prieteniile tale sunt false. Ai spus-o chiar tu. Te înconjori de oameni care își ascund durerea în același mod ca și tine. Tu le crezi numărul - și ei ți-l cred pe al tău."

Ea nu a spus nimic.

"Dar asta nu are nicio legătură cu asta. Nu te-ai introdus în nicio situație. A fost doar Craig. Aveai paisprezece ani. Tânăr, impresionabil și protejat. Ar trebui să fie în închisoare acum."

"Nu poate merge la închisoare."

Nu am răspuns. Tom m-ar spânzura de boașe dacă aș fi depășit măsura și aș fi stricat acest post. Și pe bună dreptate. Și eu aș reacționa la fel. Dar situația nu mai era atât de simplă.

"În plus, dacă ai urât atât de mult violul...", a început ea.

"Oprește-te", i-am tăiat-o eu. "Nu e același lucru. Nici măcar o iotă de asemănare. Fanteziile și perversiunile mele nu au nimic de-a face cu realitatea."

"Atunci de ce le ai?"

Am înghițit în sec. "Pentru că, în copilărie, modul în care am fost introdusă în sex a fost un fel de sarcină. Tipul ăla de care ți-am povestit, Moruzzi? Ne-a pus pe mine și pe ceilalți copii să facem lucruri rele pentru el. Și ca răsplată pentru munca noastră, ne angaja prostituate. Sexul nu era opțional. Era obligatoriu. Un ritual de trecere. Multă vreme, am asociat sexul cu ceva ce eram obligat să fac."

"Deci acesta este modul tău de a-ți recăpăta sexualitatea." A lăsat să iasă o gură de aer. "Da." Era prima dată când recunoșteam acest lucru în fața cuiva.

"Am înțeles. Atunci de ce mă excită toate astea?"

M-am gândit puțin la asta. "Poate pentru că vrei să-ți amintești partea importantă."

"Care este?"

"Că ai supraviețuit."

Tăcerea a persistat înainte ca ea să vorbească din nou.

"Arătai ca și cum ți-ar fi păsat de mine astăzi." S-a mișcat sub pătură. "Mi-am făcut doar treaba." Mi-am curățat gâtul. Îl simțeam strâns.

"Treaba ta era să mă protejezi, nu să-l omori." "Unele slujbe au avantaje."

O altă tăcere.

"Răscumpărare?

"

"Ce?"

A ezitat. Mi-am ținut respirația. Chiar nu trebuia. Am evitat-o timp de șapte zile. Nu aveam de ce să aștept mai multe cuvinte de la ea. "Poți să..."

Nu. "Poate..."

La naiba, nu.

"...să mă ții în brațe?"

Partea cea mai proastă era că nu puteam spune nu. Am vrut. Nu puteam să-i refuz nimic în acest moment.

Mi-am simțit corpul ridicându-se și rotunjind patul. M-am strecurat în spatele lui Hallie, rămânând la capătul celălalt al saltelei. Ea nu s-a întors. Mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor ei, lăsând loc pentru Iisus între noi, și pentru alți câțiva oameni ai Bibliei, dacă voiau să se strecoare.

Tremura ca o frunză. Am vrut să-l măcelăresc pe Craig până nu mai rămânea

nimic din el decât praf și dinții ăia falși din furnir.

Încet, în speranța de a o liniști fără să-mi trezesc penisul - care nu avea nicio reținere în fața suferinței lui Hallie - am început să-i mângâi părul. Era moale și lung. Era

mirosea a nucă de cocos și flori. Cum nu mai făcusem niciodată îmbrățișări - mă îndoiesc că aș fi rostit cuvântul cu voce tare - am făcut ceea ce am văzut că fac oamenii în filme.

Tremuratul ei s-a diminuat încet.

"Vreau să-l omor", am auzit-o șoptind.

"Pot să o fac eu pentru tine." Am glumit doar pe jumătate. "Ai ucis vreodată pe cineva?"

M-am liniștit, mâna mea oprindu-se pe ceafa ei.

"Nu contează." S-a îngropat mai adânc în mine, oftând. "Nu vreau să știu, pentru că nu va conta. Ești încă singurul care mă tratează pe jumătate decent. Cât de trist este asta?"

"Foarte", am recunoscut, înghițind în sec. Penisul meu se încorda de pantalonii de trening, hiperconștient de faptul că singura barieră care stătea între el și fundul lui Hallie era o pereche șubredă de boxeri uzați.

"Continuă să mă ții în brațe."

"Nu te mai mișca, atunci", am lătrat.

"De ce?" Vocea ei a coborât o octavă, devenind senzuală.

"Pentru că penisul meu este la fel de tare ca și ziua ta și aș vrea foarte mult să nu-mi cadă boașele".

Ea și-a mișcat fundul luxuriant ca răspuns. Penisul meu în erecție era cuibărit între obrajii ei de fund prin hainele noastre. M-am uitat în jos sub plapumă. Era cea mai tare chestie pe care o văzusem vreodată.

"Hallie." Am închis ochii, târându-mă înapoi. Jumătate din corpul meu atârna de salteaua aia nenorocită. Eram pe punctul de a cădea din pat. Totuși, am ținut-o în brațe.

"Hmm?" Mi-a urmărit între picioare, mișcându-și fundul în sus și în jos, lovindu-se de penisul meu, care nu a mai avut nevoie de absolut nicio încurajare pentru a elibera o perlă de pre-spermă care s-a lipit de pantalonii mei de trening. Arborele meu se legăna înainte și înapoi, bătându-i fundul. Ea a toarce. Știa exact ce face.

"Oprește-te", am gemut, bilele mele se strângeau.

"Vezi, știu că ar trebui să o fac." Și-a împletit unul dintre picioare cu al meu, continuând să se strângă de mine. "Dar tu ești singurul bărbat care m-a făcut să simt... *dorință.*"

"Vezi tu, dacă îi spui asta unui Dom înseamnă că orice se întâmplă aici ar trebui să se termine imediat, din moment ce eu sunt adultul din cameră în acest moment."

Cuvintele au *sunat* bine și s-au *simțit* bine. Am practicat stilul de viață suficient de mult timp pentru a cunoaște limitele - ale mele și ale partenerilor mei - și totuși nu puteam să o refuz.

Și-a strecurat o mână între noi, apucându-mi penisul prin pantalonii de trening. "Te vreau, Ransom."

"Nu vreau să te ruinez", am răcnit. Și, în general, am distrus tot ce am atins. Cu excepția cazului în care a fost legat de muncă.

"Oricum, ruinează-mă." Mâna ei a alunecat în pantalonii mei de trening, degetul ei mare răsucind picătura de spermă de pe vârful penisului meu, frecând-o de partea sensibilă. "Nu a mai rămas prea mult de distrus așa cum este."

Restul autocontrolului meu s-a transformat în confetti. Am întors-o, astfel încât

să fim față în față. Ne-am holbat unul la celălalt în întuneric. Am vrut să mă sinucid pentru ceea ce urma să fac.

"Sărută-mă", a mormăit ea.

Neajutorat și complet futut, mi-am înfipt degetele în părul ei, trăgând-o înainte în timp ce gura mea se strivea pe a ei.

Dinții noștri s-au ciocnit. Am mârâit, îndepărtându-mă. Acesta a fost primul meu sărut adevărat, la vârsta de 29 de ani, iar în ceea ce privește primele săruturi, probabil că pentru ea a fost unul lipsit de strălucire. Apoi mi-am amintit că probabil nici ea nu sărutase cu adevărat pe nimeni. Eram amândoi începători în asta.

Hallie nu-i dădea drumul. M-a tras mai aproape, strângându-și picioarele în jurul taliei mele, ca o caracatiță umană, fără să-mi dea drumul.

A clătinat din cap, deschizându-și gura împotriva gurii mele, vârful limbii ei căutând înăuntru, explorând, măturându-mi dinții și limba și cerul gurii.

"Nu facem asta cum trebuie", am mârâit. Nu eram un expert, dar știam. Ea a înghețat în brațele mele. Gura ei s-a desprins de a mea și s-a îndepărtat, cercetându-mi ochii.

"Ransom, ai fost vreodată..."

"Nu."

"Bine, nu voi întreba."

A fost dureros. De aceea mi-am păstrat legătura sexuală pe partea perversă. Era mult mai ușor de explicat de ce nu ar fi existat sărutări și îmbrățișări.

M-a sărutat din nou, încet acum. Atingându-și buzele de partea laterală a gurii mele. Limba ei mi-a urmărit buzele. Brațele ei mi-au înfășurat gâtul. Mi-am deschis gura. Avea gust de pastă de dinți și ceva dulce și Hallie. De glumele și ciudățeniile ei și de programul ei idealist și ecologist.

Am făcut asta pentru o vreme. Nu am îndrăznit să mă ating de hainele ei, să scot nimic. Dar m-am simțit ușurat când s-a dat puțin înapoi, a apucat tivul tricoului și l-a aruncat pe podea. Am dat pătura jos de pe noi, permițându-mi să îi admir sânii. Tatuajele ei. Toate tatuajele ei.

Uită-te bine și satură-te, pentru că ești pe cale să te culci cu clientul și, odată cu el, cu întregul tău plan de afaceri.

Degetul meu mare i-a trasat cerneala. Lotusul de-a lungul abdomenului, coada de sirenă de pe șold...

"Vrei să mă săruți în altă parte?" Vocea ei suna din nou timid - aproape copilăros - în urechile mele. Și, dacă nu eram prea departe, asta m-ar putea determina să mă îndepărtez și să mă adun.

M-am uitat la ea, dând din cap. "Vreau să te sărut *peste tot.*"

"Te rog, fă-o."

Am început cu gâtul ei. I-am lins conturul sânilor, mușcând ușor partea în care curba se întâlnea cu cutia toracică. A fost o tortură minunată. Pielea mea se simțea altfel. Mai sensibilă. Poate că eram alergic la giugiuleală. Puțin probabil, dar nu ieșea din comun.

Prinzându-i un sfârc între dinți, mi-am înclinat penisul între picioarele ei, găsind-o elegantă și gata pentru mine. Am știut, când vârful meu s-a cuibărit între faldurile ei fierbinți și umede, că făceam o greșeală.

Știam, și totuși, am apăsat spre casă.

A gâfâit, împingându-și gura fierbinte în gâtul

meu. "Mă simt atât de...", a bâlbâit ea.

Vă rog să spuneți bine și nu oribil, pentru că îmi va cădea scula dacă trebuie să mă opresc acum.

"Da?" Am îndemnat-o, mișcându-mă înăuntrul ei încet, atât de încet încât mă

durea. Nu numai pentru că voiam să fie bine pentru ea, ci și pentru că eram destul de sigur că eram pe cale să ejaculez.

"Nebunie curată!" Și-a lăsat capul pe pernă, cu unghiile înfipte în talia mea, trăgându-mă mai aproape.

I-am înghițit gemetele cu sărutări pretențioase și adânci, intrând în ea, spiralând cu fiecare împingere, simțind-o cum se strânge în jurul meu. Îmi doream atât de mult să vină încât mă dezgustam. Această nouă versiune a mea, cea căreia îi păsa, era un pericol pentru identitatea mea.

"Chiar acolo." Gura ei a căzut în formă de O, ochii ei găsindu-i pe ai mei în întuneric. Făceam contact vizual acum în timp ce-o trăgeam. Asta era pur și simplu grozav. Ce a urmat? Lingura.

Deja i-ai dat cu lingurița, idiotule. Pre-sex.

Șoldurile ei se rostogoleau, întâlnindu-se cu fiecare dintre împunsăturile mele. Mi-am dat seama că se pricepea la asta. Era naturală. Într-o zi, avea să găsească pe altcineva, să sperăm că pe cineva bun, care să se bucure de asta zilnic.

Acel cineva nu voi fi eu.

Apucând-o de fund, am tras-o pe marginea patului, afundându-mi picioarele pe podea. Nu mai suportam tandrețea. Romantismul de până atunci.

Deschizând-o larg, am început să o împing înăuntru sacadat, așa cum aș fi făcut-o dacă ar fi fost o altă agățată fără chip și foarte bine îngrijită de pe Tinder.

Spune-mi să mă opresc. Spune-mi că nu e bine pentru tine. Spune-mi că sunt un ticălos.

"Rahat! Oh! E atât de bine!", a strigat în schimb, iar sânii ei săltau în ritmul împingerilor mele.

Acesta a fost momentul în care mi-am dat seama. Nu purtam prezervativ, pentru prima dată de când începusem să fac sex.

"Trebuie să mă retrag", am gemut. "Suntem în pielea goală. Vii și tu?" "Dă-mi câteva."

Am intrat în ea cu putere. "Grăbește-te."

Ca și cum ar fi fost un semnal, s-a destrămat sub mine, mușchii ei strângându-mi scula cu lăcomie. Respirația ei a devenit agitată. O picătură de sudoare s-a rostogolit de pe fruntea mea, explodând în buricul ei.

M-am scos, cu firele mele albe de spermă care se prelingeau pe corpul ei tatuat.

Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Nu am ieșit niciodată din scenariu. Nu am înșelat niciodată un client. Doar că s-a întâmplat. Se întâmpla. Chiar acum.

Îndesându-mi picioarele în pantaloni, am ieșit clătinându-mă din camera ei. Acum nu era momentul să încep să prind sentimente.

Chapter Sixteen

Hallie

"Hallie! Vino aici, te rog. Au nevoie de o altă fotografie de familie!" Licăreala exagerat de veselă a mamei mele răzbătea de sub coloanele albe și arcuite ale Muzeului de Artă din Dallas. Acesta fusese transformat în loc de nuntă pentru o zi. O excursie școlară a trebuit să fie anulată pentru a găzdui evenimentul.

Am tras rochia de domnișoară de onoare verde salvie de pe podeaua cu pietricele, călcând în picioare în direcția mamei. Craig fusese MIA până acum - după o oră de la pozele de dinaintea nunții

-și Hera, în rochia de bal asimetrică din mătase de fildeș de Cowen Original, era într-un stadiu avansat de pierdere a minții.

În timp ce mă îndreptam spre părinții și sora mea, cu coapsele interioare încă dureroase, cu centrul vibrând de la întâlnirea mea cu Ransom de aseară, am auzit-o pe Hera suflând în telefon: "Nu-mi pasă dacă e mort, Braxton! Dacă nu e aici, arătând ca un milion de dolari, în exact douăzeci de minute, anulez totul. Să vedem cine îi va plăti acum datoria de student. Nenorocitul ăsta nefolositor a profitat de ani de zile. N-o să mă facă să arăt ca un idiot."

"Corabia a plecat", a murmurat Ransom, în costumul lui Armani negru, când am trecut pe lângă el în drum spre familia mea, cu ochii lipiți de telefon. Inima mea a sărit o bătaie și mi-am întors capul pentru a vedea dacă mă privea în ochi. A făcut-o.

Am împărtășit un moment. Un zâmbet. O înțelegere.

Ieri a fost prima dată când am ajuns la orgasm cu un

bărbat. Prima dată când am făcut sex. Sex *adevărat.*

A plantat o sămânță de speranță în mine. Că poate aș putea fi fericită.

M-am strecurat între părinții mei. Hera stătea lângă tata. Și-a aruncat telefonul în mâna uneia dintre domnișoarele de onoare. "Hai să terminăm cu rahatul ăsta."

Stăteam pe scările care duc la muzeul în stil colonial spaniol.

Hera și-a îndreptat privirea spre mine. "Să acoperi tatuajele alea cu machiaj ar fi prea mult de cerut, nu?".

"Hera, *ajunge*", m-a certat mama, înfășurându-și degetele în jurul umărului meu în mod protector.

"Nu înțeleg de ce s-a supărat atât de tare Hera." Mi-am dat părul peste cap, rânjind seducător către aparatul de fotografiat, în timp ce fotograful începea să dea click. "Dacă estetica ar însemna atât de mult pentru ea, nu s-ar fi măritat cu un bărbat care arată ca un câine."

"Târfă geloasă!"

Cu un mieunat sălbatic, Hera și-a aruncat buchetul, lansându-se asupra mea. Degetele ei erau pe cale să-mi înconjoare gâtul când Ransom s-a interpus între noi, servind ca un zid uman. Nu a atins-o, dar nici nu a lăsat-o să se apropie de mine.

"Dă-te din calea mea!" Hera i-a zdruncinat pieptul cu unghiile ei manichiurate franțuzește. "Hera, te rog!" Mama a tras de brațul fiicei sale mai mari, încercând să o îndepărteze.

Tata o apucă de celălalt braț. Au făcut un schimb de priviri exasperate, târând-o pe scări în jos, lovind-o și țipând.

A fost plăcut să nu mai fiu desemnat copilul cu probleme pentru o schimbare.

"Îți dau cinci." Fotograful a tresărit, împiedicându-se înapoi. "Știu cum e."

Avea și el o soră narcisistă?

"Trebuie să te calmezi", i-a spus mama lui Hera. "Nu ai mai fost tu însăți de ceva vreme. Înțeleg presiunea, dar nu trebuie să te răzbuni pe noi toți, cu atât mai puțin pe Hallie."

"Mama ta are dreptate. Nu ne putem permite o scenă, dragă. Oamenii ăștia au semnat un NDA, dar dacă se scurge ceva..." a adăugat tata.

Am continuat să mă ascund în spatele lui Ransom, privirea mea zgâriindu-i ceafa. Semilunele urme roșii ale unghiilor - unghiile *mele* - îi ornamentau pielea, iar fiecare fibră a corpului meu tânjea să îl atingă din nou.

"Mirele e aici!" Un dobitoc în bretele și pantofi Adrien Oxford s-a strecurat printre mesele albe, rotunde, aranjate în jurul grădinii, răsturnând ghirlande și centre de masă.

Salvat de abuzatorul sexual.

În urma lui se afla Craig, în costum și cu părul prea ciufulit. Chiar și prin stratul gros de machiaj, mi-am dat seama că era palid. M-am înțepenit la vederea lui. Ransom a făcut un pas înapoi, astfel încât eram umăr lângă umăr.

"Crezi că e supărat?" I-am șoptit.

"Cred că îi voi măcina toate oasele din corp până la făină dacă va acționa în acest sens", a răspuns Ransom.

"Asta e o viziune."

"Spune doar un cuvânt, prințesă." Și-a lipit umărul de al meu.

Simțindu-ne prezența, ochii lui Craig s-au oprit asupra mea și a lui Ransom. Fața i s-a întunecat.

Prietenul său l-a tras spre mireasa care îl aștepta.

"Așa, amice. Câte un pas pe rând." Golden Douche a zâmbit.

Hera s-a îndreptat spre ei, izbindu-și buchetul de pieptul mirelui. "Ai întârziat o oră, idiotule!"

Tata a mârâit, frecându-și ochii. "Fă-mi legătura cu Graham la telefon. Va trebui să mă asigur că nu se va afla asta în presă."

"Nu mă simțeam bine", a spus Craig cu subînțeles.

"Da, ei bine, poate că ar trebui să lași berea din când în când", a mușcat sora mea.

"Lasă-mă în pace, te rog." Craig și-a aruncat brațele, trecându-și degetele prin părul pieptănat. "Îmi ești în cârcă de un an de zile. *Slăbește, albește-ți dinții, zâmbește pentru camere, aplaudă, maimuțoiule, aplaudă*. Nu mai pot suporta asta. Nu *te* mai pot suporta!" S-a frecat la obraz, ca și cum ar fi fost pălmuit. "Dacă nu sunt destul de bun pentru tine, spune doar un cuvânt și..."

"Nu-mi vine să cred că ai îndrăzneala să ripostezi!" Hera și-a astupat gura, în mod clar devastată.

"Nu-mi vine să cred că mi-a luat atât de mult timp", a replicat Craig.

Prietenul său s-a strecurat spre bar, care nu era încă deschis, căutând cu disperare pe cineva care să-l servească. Aproape că mi-ar fi părut rău pentru Craig, dacă nu l-aș fi urât cu atâta înverșunare.

"Urăsc să fiu purtătorul de vești proaste." O femeie într-un costum verde a apărut de sub una dintre arcade, strângându-și iPad-ul la piept. "Dar suntem presați de timp și trebuie să încheiem filmările în mai puțin de o oră."

"Se pare că prăbușirea ta va trebui să mai aștepte." I-am făcut un pufnit lui Hera din siguranța de a fi lângă Ransom.

"Tu." Hera m-a arătat cu degetul spre mine, în timp ce-și târa viitorul soț spre locul unde stăteau părinții mei. "O să mă asigur că vei plăti pentru asta. Cineva să-l cheme pe fotograf. *Acum*."

Restul nunții a fost surprinzător de suportabil, având în vedere toate aspectele. Chiar dacă nu cunoșteam pe nimeni, oamenii au fost drăguți cu mine. Părinții mei m-au prezentat prietenilor și colegilor lor, prezentându-mă cu mândrie ca fiica lor filantropică. Dar asta ar fi putut fi doar pentru a salva aparențele. *Șomeră* nu suna la fel de fermecător.

Ori de câte ori mă simțeam nelalocul meu, mă retrăgeam într-una dintre încăperile muzeului cu un șervețel și un pix și mâzgăleam. Făcând mâzgălituri îmi încetinea ritmul cardiac. M-a ajutat să nu-mi mai tremure mâinile. Mai mult decât orice - a organizat dezordinea din capul meu.

Ransom a fost mereu la periferia mea, dar niciodată prea aproape. A gravitat în jurul meu, lăsându-mi spațiu și fiind în același timp cu ochii pe mine.

După ceremonie a urmat cina, care nu a fost repetată, și odată cu ea, discursul meu. Familiile cuplului s-au așezat la rând pe o masă lungă, acoperită cu șifon. Lumânările pâlpâiau în grădină. Hera părea regală, cu o coroană de flori în păr, zâmbindu-mi cu ochi admirativi. Își juca rolul atât de bine. Singura diferență era că, în aceste zile, nu o invidiam pentru asta. Mi-era milă de ea. Să te prefaci cu normă întreagă trebuie să fie epuizant.

M-am ridicat în picioare, ciocnind furculița de paharul de șampanie. Nu mă atinsesem de nicio picătură de alcool pe tot parcursul nunții. Eram mândră de mine.

Băutura fusese strategia mea pentru a supraviețui la funcțiile de familie. Astăzi, eram ciudat de prezentă. Mi-am permis să simt, chiar și atunci când nu era plăcut.

Ransom stătea în partea cealaltă a grădinii, pe o bancă albă veche, conversând cu un bărbat despre care eram destul de sigur că era de la CIA. Încă nu-mi venea să cred

Îl făcusem pe acest bărbat să-și încalce una dintre reguli și să facă sex cu mine. Să *mă sărute*. O senzație puternică m-a străbătut.

"Bună ziua, tuturor." Am zâmbit publicului, piperând gestul cu un mic salut. "Adevărul este că am avut un întreg discurs pregătit și memorat pentru această ocazie, dar, desigur, eu fiind eu, acum că a venit timpul să spun ceva, voi lua o pagină din cartea mea de eyeliner și voi improviza."

Râsetele au izbucnit de peste masă, însoțite de aplauze ușoare.

M-am întors să o privesc pe Hera, al cărei zâmbet crispat s-a prăbușit ca un turn LEGO prost construit.

"Hera și Craig, Craig și Hera." Am suspinat, știind cât de stresată trebuie să fie sora mea. "Atât de perfect potriviți, încât nu aș putea găsi un cuplu mai potrivit nici dacă aș încerca."

Până acum, nici măcar o minciună și o doză foarte mică de pasiv-agresivitate. Eram sigur că nefericitul cuplu putea citi printre rânduri. Mâna mi-a tremurat ușor în timp ce strângeam paharul de șampanie când am simțit ochii lui Craig făcându-mi o gaură prin obraz. Privirea mea s-a poticnit la Ransom din instinct. Mi-a dat din cap sec.

Continuați. Vă apărați singur. Dă-i dracului.

"Hera este o femeie cu multe fațete. Fiică, soră, medic, logodnică, logodnică, o filantroapă. Craig este... știi tu, Craig." Am ridicat un umăr. Toată lumea a râs, conștienți fiind că nu era la fel de decorat și sărbătorit ca sora mea. "Unii dintre voi s-ar putea să se întrebe - cum reușește un cuplu să rămână împreună atât de mult timp? Cincisprezece ani și numărătoarea continuă. Oamenii sunt dinamici. Ei se schimbă, evoluează. Ei bine, nu și aceștia doi!" Am închinat paharul de șampanie în aer. "Craig și Hera au rămas *exact* la fel ca atunci când s-au cunoscut. Tocmai de aceea relația lor funcționează."

Hera s-a mișcat neliniștită. Craig și-a înfășurat un braț peste spătarul scaunului, aruncându-i tatălui meu o privire indescifrabilă. Poate că spera ca tata să-mi taie calea. În mod surprinzător, nu a făcut-o.

"Acum, trecem la Craig, noul meu cumnat!" Am spus veselă. "Bunul și bătrânul Craig. Credeți că îl cunoașteți, dar credeți-mă, acesta este *plin* de surprize."

Craig a afișat un zâmbet dureros, dând din cap, ca și cum am fi fost prieteni buni. Liniștea care acoperea mesele îmi spunea că oamenii începeau să se prindă de faptul că nu eram neapărat directă. Trebuia să închei repede.

"Când i-am văzut pentru prima dată pe cei doi împreună, am știut, fără nicio îndoială, că sunt cu adevărat făcuți unul pentru celălalt. Cred că încă mai este cazul. Visele și aspirațiile identice, ca să nu mai vorbim de busolele morale, îi fac pe aceștia doi atât de potriviți unul pentru celălalt. Deși este adevărat că nu petrec prea mult timp cu ei, pot spune cu sinceritate că, de fiecare dată când ne aflăm în aceeași cameră, mă simt ca și cum nu aș fi plecat niciodată. Cu siguranță știu cum să creeze o atmosferă."

Chiar dacă unul de rahat.

"Hera și Craig, vă doresc o căsnicie lungă și continuă, plină de copii încăpățânați care să vă reflecte în toate privințele. Pentru Hera și Craig, toată lumea." Am ridicat paharul în aer.

Oamenii au aplaudat, au ciocnit paharele și au băut. Mi-am înclinat privirea spre

sora mea și soțul ei. Amândoi se uitau la mine fără vlagă, palizi și șocați.

"Am improvizat." Le-am zâmbit cu dulceață. "Nu vă deranjează acum, nu-i așa?"

Când nunta s-a terminat, Ransom m-a urcat într-una dintre limuzinele care se îndreptau spre vila părinților mei. S-a așezat în colțul opus față de mine. Am ridicat peretele despărțitor dintre noi și șofer de îndată ce ne-am strecurat înăuntru, întorcându-mă cu fața la el.

"Ai supraviețuit", a observat el, scuturând scrumul de țigară de pe bordul sacoului său. "Crede-mă, sunt la fel de șocat ca și tine." Eram atât de bucuroasă că eram singuri acum. El era
începe să se simtă din ce în ce mai mult ca acasă.

"Nu sunt șocat. Niciodată nu-ți acorzi credit."

"Răscumpărare?"

"Așa mă cheamă."

"Mâine plec la Los Angeles", am afirmat, mai degrabă decât am întrebat, fără să-i las prea mult loc de obiecții.

M-a privit fără patimă, gândindu-se la asta. "Dă-mi câteva zile." De data aceasta a cerut, nu a spus.

"Nu." Mi-am îndreptat coloana vertebrală, respirând adânc. "Ți-am dat destul timp. Los Angeles nu va deveni mai sigur în următoarea zi sau două. Texasul mi se pare declanșator. Vreau să pun o anumită distanță între mine și Hera și Craig. Cu siguranță, poți înțelege asta".

A făcut-o. Știam că da, pentru că și-a frecat degetele de maxilarul ascuțit, șuierând de frustrare.

"L.A. este un bârlog de vipere", a spus el
în liniște. "Pentru mine, Texasul este mai
rău."

"Nu ai prieteni în New York?", a întrebat el. "Cineva pe care ai putea să-l vizitezi?"

Am zâmbit, apreciind faptul că nu se împotrivea la asta. "Nu am prieteni nicăieri, îți amintești?"

"Nu este adevărat." Și-a apăsat buzele într-o linie dură. "Acum, ai cel puțin una."

Inima mi-a tresărit în piept. Am împărțit zâmbete conspirative. Aceasta era șansa mea de a vorbi cu el despre ceea ce se întâmplase ieri între noi. Despre noaptea noastră de pasiune. Dar era ceva atât de perfect în acest moment, liniștea lui, încât nu am vrut să îl stric.

Mâine, mi-am spus. *Azi, ai înfruntat nunta. O bătălie pe rând.*

"Sunt mândru de tine, prințesă Thorne."

"Ce s-a întâmplat cu Brat?" Am încruntat o sprânceană.

Ransom a clătinat din cap. "Hera a smuls acel titlu după cinci minute de la prima noastră întâlnire."

Am râs, clătinând din cap. "*Hoț*."

Chapter Seventeen

Hallie

Fordul Ford Escape Hybrid al părinților mei a intrat pe pista micului aeroport privat, alături de avionul lor. M-am cutremurat la gândul amprentei de carbon, dar acesta era ultimatumul lui Ransom dacă voiam să mă întorc la Los Angeles.

A fost foarte hotărât să nu treacă prin LAX.

Mama a coborât de pe scaunul pasagerului, ocolind mașina pentru a mă îmbrățișa.

"Mulțumesc că ai venit, Bunny. Știu că preferi vizitele mai scurte și apreciez timpul pe care l-ai făcut pentru noi." A făcut o grimasă. Măcar nu m-a certat pentru discursul de la nuntă. "Te-ai descurcat de minune."

"Da, Sugar Pie. Sperăm că ne vei onora din nou cu prezența ta de Ziua Recunoștinței." Tata ni s-a alăturat, în timp ce Ransom ne scotea valizele din portbagaj.

Nicio șansă în iad să mă vadă înainte de anul viitor.

Am zâmbit cu putere, dându-le fiecăruia o îmbrățișare rapidă înainte de a mă îndrepta spre scara avionului. "Mulțumesc pentru ospitalitate. Vom... vorbi."

Poate.

În avion, eram doar Ransom, o însoțitoare de bord, pilotul și eu. "Unde e Max?" Mi-am pus centura de siguranță în timp ce ne pregăteam de decolare. "E deja în L.A."

"Cum așa?"

"Puneți-l în concediu plătit." "De ce?"

"Nu era nevoie de el."

"Sună ca un cod pentru a vrea să fie liber", am tachinat, zâmbind. Însoțitoarea de zbor a venit să se așeze lângă noi, punându-și și ea centura de siguranță.

Ransom mi-a zâmbit cu căldură. "Du-te să-ți verifici urechile, prințesă."

Am decis să nu insist asupra subiectului. La urma urmei, nu eram singuri. De asemenea, nu voiam neapărat să știu ce credea Ransom despre noaptea pe care o petrecusem împreună acasă la părinții mei. O respingere m-ar fi zdrobit. Faptul că nu știam care era poziția mea era la fel de greu, dar am prelungit conversația cât am putut.

După decolare, Ransom s-a dedicat lucrului la laptop. După ce a terminat, m-a fixat cu o privire. "Te-ai gândit deja la ce vrei să faci?"

"Ce vrei să spui?" M-am mișcat pe scaun, câștigând timp.

Bineînțeles, nu m-am gândit la asta. Eram îngrozită de opțiunile mele limitate, mai ales acum că fusesem diagnosticată cu dislexie.

"Pentru a trăi", a precizat el. "Cu *viața* ta."

"Bineînțeles, m-am gândit la asta." Mi-am căutat frenetic ceva în creier. Nu eram calificată pentru majoritatea joburilor, așa că am ales o opțiune care necesita foarte puține lecturi și multă personalitate. "Mă gândesc să devin clovn medical".

"Un clovn medical?", a repetat el, clipind încet.

"Da." Mi-am luat caietul de schițe și câteva creioane. "Ce e în neregulă cu asta? Voi ajuta oamenii."

"Este întâmplător."

"Va plăti
facturile."

"Te doare-n cot de facturi".

"Și ție nu-ți pasă de mine. Ai vrut să-mi găsesc o slujbă, nu ai spus niciodată că trebuie să devin neurochirurg. Acum dă-te la o parte și lasă-mă să-mi trăiesc viața", am răbufnit. Speram să conteste această afirmație. Până la urmă, între a da un rahat și a fi îndrăgostit de cineva exista o prăpastie adâncă. Vreau să spun, ar putea să-i pese în continuare,
Nu-i așa? Chiar dacă a fost doar un pic.

Ransom a exhalat, strâmbând din ochi la cerul albastru pudrat în care înotam. "Fii un clovn, domnișoară Thorne. Se pare că excelezi în acest domeniu."

Imediat ce am aterizat, m-am grăbit să urc în taxi. Ransom m-a urmat cu stoicism. Am căzut înăuntru și mi-am înclinat capul pe bancheta de piele, închizând ochii.

Speram ca Ransom să ia locul pasagerului și să mă scutească de umilința iminentă de a-l întreba despre ce s-a întâmplat între noi. Își petrecuse noaptea trecută ghemuit pe podea, cât mai departe de mine.

Din păcate, am simțit cum scaunul de lângă mine s-a înclinat când mi s-a alăturat în spate. Inima mi-a tresărit. Așteptasem două zile lungi ca să abordez subiectul nostru. Acum eram la kilometri distanță de locul crimei și, în sfârșit, mă simțeam suficient de în siguranță.

"O să vorbim vreodată despre asta?" Am scăpat din gură.

"Devii un clovn medical?" Degetele lui Ransom pluteau pe ecranul telefonului său. Bătea agresiv un mesaj text. "Cu plăcere. Totuși, nu o să-ți placă ce am de

spus."

Am aruncat o privire la șoferul nostru, un bărbat cu aspect prietenos, cu părul argintiu, în vârstă de 60 de ani. Era bronzat și ridat. Umm Kulthum se auzea la radio, iar de oglinda retrovizoare atârnau fotografii ale familiei sale.

Nu este prototipul care să vândă o poveste la fileu.

"Vorbesc despre noi." Mi-am scăzut vocea, pentru orice eventualitate. "Nu sunt familiarizat cu acest termen."

Ransom și-a pocnit degetele.

Mă simțeam patetică, insistând când era clar că nu voia să vorbească despre asta, dar știam că voi fi cea care pierde dacă nu-l urmăresc. Ransom a tratat sexul ca pe o priză, ca pe un joc. Partenerii lui se schimbau des. Eu? Aveam nevoie de *el*. Nimeni altcineva nu putea face pentru mine. El era sexy, dar și sigur. Putea să mă scoată din androfobia mea.

"Vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat acum două nopți."

Și-a lăsat telefonul jos, studiindu-mă. Ochii lui îmi cereau să îl arunc. I-am ținut privirea, fără să-i dau drumul.

"Se mai întâmplă și greșeli." A ridicat din umeri în cele din urmă.

"Uită-te la palmaresul meu." "Asta nu a fost o greșeală. Nu ne-am putut opri."

"Exact", a replicat el. "Aceasta este definiția unui accident."

Ne-am strecurat într-un ambuteiaj lung, mai aveam cel puțin douăzeci de minute până să ajungem acasă. Era prins în această conversație, fie că-i plăcea sau nu.

"Am o propunere." Mi-am lins buzele.

"Răspunsul este nu."

"Nici măcar nu ai auzit-o."

"Nu e nevoie." Și-a ridicat din nou telefonul. L-am smuls din mâna lui și l-am băgat în buzunarul din față.

A arcuit o sprânceană. "În regulă. Mi-ai atras atenția. Ce este, prințesă?" "Acum două nopți... a fost prima dată când am fost cu un bărbat. Și m-am simțit bine. Securizat. Eu chiar... știi tu." M-am mișcat în scaun. "Am *ajuns la orgasm*."

"Știu." Părea îndurerat. Ca și cum ar fi suferit în timpul conversației. Pun pariu că așa era. Întâlnirile lui sexuale nu includeau niciodată vreun fel de discuții pe pernă.

"Este o victorie uriașă pentru mine."

"Mă bucur pentru tine. Sincer." S-a uitat fix la mine, așteptând replica.

"Putem continua să facem asta... discret, până când îți expiră postul", am sugerat eu.

Era nemișcat. Atât de nemișcat încât, pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva s-a transformat într-un stâlp de sare. "Ți-ai ieșit din minți?", a întrebat în cele din urmă. "Asta ar fi o încălcare grosolană a contractului meu, ca să nu mai vorbim de o pată pe conștiința mea deja murdară. Tu ești pupila. Ești sub protecția mea. Ce fel de ticălos ar profita de asta?"

Șoferul a dat volumul muzicii mai tare, semn că nu avea niciun interes să asculte această negociere și că ar trebui să nu mai facem zgomot.

"Nu te flata singur, Random. Dacă cineva va profita de cineva aici, acela sunt eu dintre voi."

"Ești tânăr, vulnerabil și încercăm să-ți readucem viața pe drumul cel bun. Ai o istorie pe care ar trebui să o înfrunți, nu să o îngropi. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile pentru tine."

"Sunt majoră, sănătoasă la cap și vreau să mă distrez", am insistat. "Trebuie să treci peste ceea ce ți s-a întâmplat. Nu-mi asum niciun risc." "Să-mi spui de ce

am nevoie și de ce nu am nevoie este șovinist".

"Bine. O să reformulez - poți fi cu alți bărbați. Dar nu cu mine."

Mi-a sfâșiat stomacul. Felul în care nu avea încredere că sunt bine. Mi-am întins un zâmbet calm pe față, radiind prin durere.

"Credeam că ai spus că trebuie să rămân abstinent."

Dacă nu mă dorești, măcar fii posesiv cu mine.

"Schimbare de planuri. Poți să te culci cu cine vrei." A făcut o pauză, încruntându-se la mine. "Cu condiția ca pe nenorocitul ăla să nu-l deranjeze un pic de public. Nu te las să rămâi singură cu un oarecare."

"Nimeni nu va dori să facă asta."

"Nu?" A făcut o față tristă. "Păcat."

Lacrimile mi-au ciupit spatele nasului. Se comporta din nou ca un nemernic de felul lui special. Mesajul era clar - nu voia să aibă nimic de-a face cu mine din punct de vedere sexual. O aventură era exclusă. Texas era o aventură unică. Cine știa? Poate că nici acolo nu-i plăcea de mine. Dacă îi părea rău pentru mine din cauza lui Craig? O partidă de sex din milă. Versiunea lui de a mă bate prietenos pe spate.

Da. Asta e tot ce a fost. Nu a vrut să mă prăbușesc la nuntă. Să nu mă simt bine când toată treaba lui era să mă țină împreună. În acea noapte, el doar mă *repara*, nu mă regula, nu mi-o trăgea.

Am vrut să fiu bolnavă.

"Îmi dai telefonul înapoi?" Și-a deschis palma, așezând-o între noi. Am scăpat aparatul în mâna lui, uitându-mă în altă parte.

I-am trimis un SMS lui Keller în drum spre casă.

SOS. Am nevoie de TLC mental și de sfaturi prietenoase. Ne vedem la mine acasă.

Până când taxiul s-a oprit la ușa mea din față, Ford Mustang Shelby roșu vișiniu al lui Keller era deja acolo, blocând ușa garajului. Keller a sărit din mașină exact când m-am materializat din taxi, purtând o eșarfă la gât, ochelari supradimensionați și o cămașă hawaiiană ironică.

"Draga mea! Te-ai întors din sălbăticie." A sărutat aerul de lângă ambii mei obraji. Și-a strecurat ochelarii pe nas și și-a lărgit ochii la ceea ce se întâmpla în spatele umărului meu, alias blestemul existenței mele ieșind din taxi, apoi scoțându-ne valizele din portbagaj.

"Vai, vai. Îl voi mânca la micul dejun, prânz, cină și gustări."

"Ai grijă să nu te îneci", am murmurat, glisându-mi ochelarii de soare până când mi s-au așezat pe cap. "Este un pericol pentru sănătate."

"Arată ca un viciu." Keller a zâmbit în sinea lui, îmbrățișându-mi umărul. "Vrei să-mi spui că încă nu l-ai gustat?".

"În legătură cu asta." Mi-am curățat gâtul. "Să mergem înăuntru. Trebuie să vorbim."

"Și să-l lase cu valizele?" O sclipire răutăcioasă a zbârnâit în ochii lui Keller.

Am aruncat o privire în spatele umărului, apoi i-am dat din umeri lui Keller.

A tresărit. "Ugh. Deja îmi dau seama că energia dintre voi doi nu este deloc bună pentru pielea mea."

Keller și cu mine am intrat în casa mea. Am luat câteva cutii de La Croix și am urcat pe scări. Ne-am încuiat pe amândoi în camera mea înainte ca Ransom să mă certe cu privire la verificarea oamenilor înainte de a intra în casă.

"Spune-mi totul." Keller a bătut din palme. "Începând de la zvonurile că sora ta era o mireasă. Tabloidele au o zi plină după ce s-a scurs de la ședința foto de dinaintea nunții. A fost chiar atât de rea?"

"Nu", am spus, încrucișându-mi picioarele peste pat. "A fost *mai rău.*"

Keller a oftat, aruncându-se lângă mine. "Îmi dă vibrații intense de Vărsător. Este Vărsător?"

"Bineînțeles." Ea era Berbec, dar era practic același lucru.

I-am povestit despre comportamentul deplorabil al lui Hera, omițând partea în

care mirele mă agresase. Îmi plăcea mult de Keller, dar nu aveam încredere deplină în el. Nu cu adevărul meu, oricum. Apoi i-am spus lui Keller despre cuplarea mea cu Ransom, neglijând din nou toate părțile care mă lăsau să mă simt prea expusă. Nu i-am spus cât de mult a însemnat pentru mine.

Să te prăbușești în brațele altcuiva. Doar că s-a întâmplat, și că Ransom nu era dispus să se repete.

"Dar părea că-i place în noaptea în care a insistat să împartă dormitorul cu tine." Keller a ronțăit vârful unui chips de tortilla. "Nu-i așa?"

"Bine." M-am mișcat inconfortabil, luând o înghițitură din sifonul meu. El nu avea întregul context al situației, felul în care Ransom mă salvase și pe mine din mâinile abuzive ale lui Craig, așa că nu înțelegea întreaga imagine. "Dar cred că a fost doar un moment de slăbiciune din partea lui. Eram la părinții mei și totul s-a... fiert."

"O dată slăbiciune, mereu slăbiciune." Keller a clătinat din cap. "Tot ce are nevoie este un mic imbold în direcția cea bună. Cine nu ar vrea să te facă? Adică, *eu* aș vrea. Ești super sexy."

Am zâmbit, întinzându-mă să-i strâng mâna. "Cum merg lucrurile la Main Squeeze?" "Oh. Bine. Știi tu. A venit sezonul sărbătorilor, așa că îi aștept pe oameni
să se îngrașe, așa că vor începe dietele de urgență." A sărit de pe patul meu, mergând spre fereastra mea pentru a-și aprinde jointul. "De asta profit. Nefericirea altora. Să-ți câștigi existența este o treabă atât de plictisitoare, Hal, lasă-mă să-ți spun."

M-am lăsat pe spate pe perna mea de satin, împletindu-mi o șuviță de păr în mod absent. "Poți oricând să iei o pauză dacă e prea mult."

"Și cine ar conduce Main Squeeze?" Keller și-a așezat fundul pe pervazul ferestrei, împingându-și țigara rulată între buze.

"Nu știu, să angajez un manager?"

Keller mi-a zâmbit cu dragoste. "Oh, Hal-Pal, chiar te iubesc."

Poate că da, dar și el mă trata cu superioritate în mod constant, iar eu nu știam de ce. Keller nu putea să conducă o afacere de unul singur, nu? Asta era un lucru pe care doar adulții îl făceau.

"Hei, Hal." Keller s-a încruntat, uitându-se pe fereastra mea în timp ce-și aprindea un joint. În fața lui se întindea priveliștea uimitoare a Hollywood Hills și a piscinei olimpice a vecinilor mei. "E o mașină ciudată care stă în spatele aleii vecinilor tăi."

"Ciudat cum?" Am căscat.

"Ciudat... ca și cum o persoană de pe scaunul pasagerului *îmi* făcea fotografii.
prin fereastră."

Am sărit din pat și am pornit spre fereastră. Dându-l pe Keller la o parte, am văzut un Escalade negru, imens, parcat în fața garajului vecinilor mei. Un bărbat stătea pe scaunul pasagerului și făcea poze la fereastra mea, cu fața ascunsă de smartphone-ul uriaș pe care îl ținea în mână.

Nările mi s-au umflat.

"Poți să-i vezi numărul de înmatriculare?" Mi-am scos telefonul din buzunar, făcându-i poze tipului, pentru orice eventualitate. Unde era Ransom? Cum de nu a văzut asta?

"Nu." Keller s-a încruntat, luându-și telefonul. "Lasă-mă să mă duc în dormitorul de rezervă și să văd dacă pot face o poză dintr-un unghi mai bun."

"Mulțumesc."

În timp ce Keller încerca să ia numărul de înmatriculare, eu am fugit spre camera lui Ransom. El nu era acolo. Am auzit apa curgând în baia de lângă el. Deci de aceea nu văzuse maşina. Am bătut în uşă, cu plămânii înfierbântaţi de frică.

Cine erau aceşti oameni? Ce voiau?

De asta nu voia Ransom să ne întoarcem la Los Angeles? Dar nu avea niciun sens. Niciodată nu mă mai urmărise cineva.

Ușa de la baie s-a deschis. Ransom stătea acolo, cu condensul care se rostogolea de pe pieptul și umerii săi strălucitori și musculoși. Avea un prosop mic înfășurat în jurul taliei.

"Iisuse", l-am auzit pe Keller gemând în spatele meu. "Omul este ireal."

"Ce este?" a întrebat Ransom, ignorându-l pe Keller.

"Este o mașină suspectă parcată chiar în fața ferestrei dormitorului meu. Și un dobitoc care se afla în ea mi-a făcut poze chiar acum."

A trecut pe lângă mine fără să mai spună nimic. Zburând pe scări, aproape gol pușcă.

Chapter Eighteen

M-am urcat în stupidul Hipmobile, am apăsat accelerația și am ocolit conacul lui Hallie. Planul era să-i blocăm pe ticăloși să iasă de pe aleea vecinilor. Prea târziu. Infractorul era deja pe jos pe stradă, îndreptându-se spre porțile principale. I-am urmat, goală, cu bulele de săpun încă alunecând pe pielea mea udă.

Rușii au apărut de îndată ce Hallie și cu mine am ajuns la solul californian, făcându-și clar intențiile. Nu uitaseră de mine, de ceea ce făceam sau de unde mă aflam.

Am pariat pe faptul că poarta din față era închisă. Speram să-i încolțesc, să-i bat măr și să aflu unde e Kozlov. Vroiam să mă întâlnesc personal cu el și să rezolvăm odată pentru totdeauna problema noastră.

Escalade a trecut în viteză pe lângă peluzele îngrijite și vilele spaniole excesive, coborând o pantă înainte de a vedea poarta. Din nefericire, aceasta era larg deschisă. O vedetă de pe YouTube care locuia în cartier s-a strecurat înăuntru cu Hummer-ul său H1.

Rușii au trecut prin poarta de fier forjat deschisă și au ieșit din cartier. Încă pe urmele lor, am apăsat cu piciorul gol pe accelerație.

Mi-am dat drumul la telefon și l-am

sunat pe Max. "Șefu'?", a răspuns

imediat.

"Trebuie să te duci la casa lui Hallie chiar acum și să stai cu ochii pe ea."

"Ce se întâmplă? Este bine?" Părea îngrijorat, iar asta m-a făcut să mă simt... nu, la naiba cu asta. Nu m-a făcut să mă simt. Pentru că nu *simțeam*. Dar m-am întrebat de ce naiba îi păsa de o femeie care se folosea de el ca să ajungă la mine.

"Este bine. Cineva ne-a urmărit acasă de la aeroport și îi urmăresc. Nu vreau să fie singură."

Nici eu nu am vrut să fie cu *el.* Dar viața era despre compromisuri.

"Cine ar putea fi? Nu am verificat-o înainte de a începe postul?"

Ei bine, Max, asta nu are nimic de-a face cu ea și are legătură cu mine, nu că ai fi plătit să te bagi în treburile mele.

"Nu sunt sigur încă", am spus printre dinți

strânși. "Voi fi acolo în cincisprezece

minute." "*Înarmat*."

"Bineînțeles!" a spus Max. "I-"

Am întrerupt apelul. Ochii mei erau încă fixați pe Escalade. Plăcuța de înmatriculare era acoperită cu bandă reflectorizantă, probabil pentru a scăpa de radare. Puteam distinge o parte din numere, dar nu toate.

Drumul cu două sensuri din cartierul lui Hallie șerpuia de-a lungul unui munte. Întreaga parte dreaptă era o stâncă, întretăiată de o balustradă joasă. Escalade-ul a zigzagat periculos între cele două benzi, încercând să mă dea la o parte. Din direcția opusă nu venea nicio mașină. Dar când a apărut una de pe versantul muntelui, am accelerat și m-am apropiat cât am putut de Escalade, aproape că i-am sărutat bara de protecție. Încercau să mă piardă. Ei bine, nenorociții au muncit din greu ca să ajungă la mine, cel puțin puteam să-i onorez cu prezența mea.

Șoferul s-a învârtit din nou pe banda opusă, încercând să îl facă pe șoferul unui Prius care trecea să își devieze mașina pe banda mea și să intre în coliziune cu Nissan-ul.

Prius-ul m-a zgâriat pe partea stângă și am simțit cum mașina aproape că se răstoarnă pe parapetul de protecție. Am frânat la stânga, încercând să nu pierd Escalade, care prindea viteză, profitând de faptul că trebuia să-mi recapăt echilibrul.

Prius a tras la dreapta în urcare. Mi-am dat seama că șoferul era zdruncinat, dar nevătămat.

Eu și Escalade ne îndreptam spre o intersecție cu mai multe benzi care se bifurca spre nord, sud și est. Escalade a trecut în viteză prin trafic, intrând și ieșind de pe benzile de circulație. Oamenii au claxonat. Unii au tras pe margine, fără să riște. Zece secunde mai târziu, semaforul s-a făcut verde și intersecția a fost inundată de un râu de mașini care veneau din toate direcțiile. Escalade a dispărut printre ele.

"*La naiba*." Am apăsat în claxon, producând un sunet asurzitor.

S-a făcut. Nu i-am putut găsi. 1-0 pentru echipa gazdă. Acesta a fost semnalul meu pentru a-i spune lui Tom că avea dreptate. Rușii erau în joc. Ar trebui să mă retrag și să las pe altcineva să se ocupe de Prințesa Thorne. Era ceea ce trebuia să fac. La naiba, era lucrul cel *mai inteligent* de făcut. Și toate scuzele mele pentru a rămâne erau proaste în cel mai bun caz și patetice în cel mai rău caz.

Aveam nevoie să mă gândesc.

Am băgat Nissan LEAF-ul în marșarier, am făcut o întoarcere ilegală și am fugit înapoi în cartierul lui Hallie. Când am ajuns, Max era deja acolo. S-a așezat cu Hallie și Keller în bucătărie.

Se părea că aveau un fel de festin vegan DoorDash. Keller era în mijlocul povestirii despre ferma sa braziliană ecologică și sustenabilă, fără conflicte, de unde își procură majoritatea fructelor și legumelor pentru sucurile sale. Părea cel mai puțin rentabil plan de afaceri de care am auzit vreodată.

Max a continuat să murmure "Wow", în timp ce își sorbea smoothie-ul verde.

"Pot să spun", Keller și-a ridicat capul din bolul său verde, privirea lui concentrându-se asupra genunchilor mei, "arăți delicios în costumul de ziua ta."

M-am uitat în jos. Prosopul era încă înfășurat în jurul taliei mele, dar penisul meu se legăna pe sub el, ca un al treilea picior moale. Am aruncat o privire rece către Hallie, ca să văd dacă îi împărtășea fascinația. Ea se ocupa încercând să înfigă o roșie cherry pe furculiță. "Mă duc să plec pentru câteva ore." Am îndreptat asta către Max, singura persoană din cameră care nu a vrut să mă călărească.

Max a dat din cap. "Anunță-mă dacă ai nevoie să rămân peste noapte."

O parte din mine își dorea să-l pună în calea ispitei. Dacă i-o trăgea, puteam să-l concediez, puteam să renunț la acest post și să mă întorc la viața mea obișnuită.

"O să te anunț."

Am urcat la etaj și m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de țigară, adidași din piele și un tricou negru. Mi-am luat portofelul și telefonul și m-am îndreptat spre parter.

Am optat pentru BMW Hydrogen 7 al lui Hallie. Nissan LEAF-ul a fost lovit din cauza ciocnirii mele cu rușii.

Am condus până la cel mai apropiat bar. O clădire joasă cu cărămizi negre și o firmă de neon roz mă privea. *Cocks and Tails*. Los Angeles nu era cunoscut pentru subtilitatea sa. Am vrut să fiu găsit de Kozlov. Voiam să mă încolțească.

Împingând ușa de lemn cu capătul rotund, am trecut pe lângă o masă de oameni transpirați, pe jumătate dezbrăcați, care dansau pe melodia unui remix cu adevărat oribil al piesei "In a Manner of Speaking" de Nouvelle Vague. Eram pe cale să mă întorc și să plec - era o greșeală, nu aveam nevoie de o bere, trebuia să fac lucrurile cum trebuie - când am observat o cameră mai mică, separată, destinată celor care frecventează barul. Am intrat înăuntru. Spațiul era întunecat, mohorât, cu scaune înalte și tablouri erotice moi. Arhipelagul de oameni de la bar stăteau fie în cupluri, fie singuri, uitându-se la smartphone-urile lor pentru a vedea unde era întâlnirea lor de pe Tinder.

Ce naiba. O băutură nu ar strica. Am alunecat pe un scaun și am bătut în bar.

"Jameson, sec."

"Vine imediat", a scâncit un barman cu o tunsoare tocată și piercinguri pe față.

Ca la un semn, o femeie din genul "*Neveste disperate"* - înaltă, cu picioare lungi, blondă, cu suficient machiaj cât să vopsească o casă - s-a strecurat pe scaunul de lângă mine. Purta un un sacou roz aprins, pantaloni scurți asortați și pantofi cu tocuri albe.

"Conform revistei pentru femei pe care am citit-o astăzi în timp ce așteptam programarea la dentist, bărbații care comandă Jameson știu ce fac." I-a făcut semn barmanului cu mâna.

"White Russian pentru mine." Apoi, întorcându-se spre mine, femeia - 29 de ani? Treizeci?- a zâmbit seducător. "Ce spune despre mine comanda mea de băutură?"

"Că nu ai mai lucrat niciodată într-un bar, așa că ai presupus greșit că laptele din frigider nu a expirat", am spus eu fără menajamente.

A dat drumul unui râs gutural, mângâindu-și gâtul. "Poate că sunt optimistă."

"Optimist nu este cuvântul PC pentru iluzii?" Ce naiba era în neregulă cu mine? Vroiam să mă culc cu femeia asta, sau să fiu îngenuncheat în boașe de ea?

Ea a râs din nou, fără să se descurajeze. "Îmi plac bărbații care sunt isteți."

"Și mie îmi place să muncesc pentru cuceririle mele sexuale. Vrei măcar să te

prefaci că mi-o faci greu?"

Practic, mi-am imaginat-o pe Hallie făcându-mi fața ei de *sfânt rahat, ești tragic*. Barmanul s-a întors cu ambele băuturi. Am observat că blonda cu picioare lungi își adulmecă cocktailul negru pe alb înainte de a lua o înghițitură. Am aruncat o privire în jurul meu, sperând să văd persoane suspecte care să pară că m-ar fi urmărit. De data aceasta, am *vrut* să să fie prins.

"Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar cred că laptele este în floarea vârstei." Mi-a aruncat un zâmbet de circumvoluțiune. "Și ca să știi, și eu la fel."

I-am oferit o încuviințare scurtă din cap. Devenise extrem de dificil să o resping. Poate că era mai bine să i-o trag și să-i spun lui Hallie. Unul dintre noi trebuia să o dea în bară ca să nu se mai întâmple din nou omisiunea noastră. Iar eu puteam conta întotdeauna pe mine să dezamăgesc oamenii.

"Întotdeauna ești așa de îndrăzneață?"

Am întrebat. "Doar când îmi doresc ceva foarte mult".

Zâmbind, am spus: "Nu poate fi un străin pe care tocmai l-ai întâlnit la bar. Așa că de ce nu-mi spui de ce ești aici?"

"La naiba. Poate că ești atât de bun pe cât se spune că ești." Femeia a pivotat pe scaun, înclinându-și tot corpul spre mine. "Să trecem la subiect."

Aruncând o privire spre tocurile ei nepractice, am *tăcut*. "Dacă vrei să continui să fii în dezavantaj."

"Știu cine ești." Și-a așezat mâna între noi pe bar.

Lucra pentru Kozlov? Sau era de la FBI? Părea prea rafinată pentru prima variantă și prea proastă pentru a doua.

"Da?" Am luat o înghițitură din băutura mea. "Luminează-mă, atunci."

"Ești Ransom Lockwood de la Lockwood and Whitfield Protection Group. O companie de securitate cu sediul în Chicago. În prezent lucrezi cu Hallie Thorne, fiica președintelui Anthony Thorne. Și ești un om imposibil de angajat, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva există o poveste interesantă în spatele motivului pentru care ai ales să o protejezi pe Prima Fiică." Și-a ridicat paharul în semn de toast, pe care l-a dat pe gât în întregime.

I-am făcut semn barmanului să îi aducă un alt pahar.

Fără expresie, m-am întors spre ea, fără să-i confirm sau să-i infirm cuvintele. "Unde vrei să ajungi cu asta?"

"Unde vrei să mă duc cu ea?", a toarce ea.

Departe de mine.

Am venit aici doar pentru a fi încolțit de Bratva, doamnă.

Am ridicat din umeri. "Tu ești cel care a venit aici cu o agendă și cu pagina mea neautorizată de Wikipedia."

"De ce ai venit aici?" Și-a sprijinit bărbia pe articulațiile degetelor de la mâini. "O partidă rapidă de sex", am mințit pe jumătate, pe jumătate mă încălzeam la idee.

Trebuia să o scot pe Hallie din sistemul meu, din capul meu, din viața mea. Această femeie părea o candidată improbabilă, acum că știa cine eram. Nu contează. Mai erau destui ciorapi cu plasă în mare.

"Dacă ai putea pleca de aici cu o partidă de sex satisfăcătoare *și cu* cinci sute de mii de dolari mai bogat?". Se juca cu marginea sacoului ei, expunându-și fâșii de piele. Din trupul ei plictisitor, neted și nemarcat.

Nu te mai gândi la Hallie. Ea nu este o opțiune.

Barmanul a reapărut cu al doilea White Russian pentru femeie, în timp ce eu încă îmi mai sorbeam primul Jameson.

"Aș spune că ești plin de rahat", am afirmat.

"Ei bine, asta pentru că ești un sceptic. Dar sunt pe cale să schimb asta." Mi-a

oferit mâna. "Eu sunt Anna."

M-am ridicat în picioare, scoțând portofelul și aruncând un teanc de bani pe bar. "Și am plecat de aici."

"Așteaptă!" A ajuns la tivul cămășii mele, făcându-mi o minge. "Nu vrei să auzi oferta mea?"

"Pentru sex și o jumătate de milion?" Am ridicat o sprânceană. "Este fie o schemă piramidală, fie o slujbă. Nu mă interesează niciuna dintre ele."

"După cum am spus, ești sceptic, iar eu sunt pe cale să schimb asta." Și-a trecut o mână peste trunchiul meu. "Stai jos."

Am făcut-o, dar numai pentru că gândul de a mă întoarce la Hallie și de a o vedea cum mă ignoră era ciudat de insuportabil.

"Aveți trei minute", am anunțat.

"Nu cred. Termină-ți băutura și ia-ți alta. Vreau să fim pe picior de egalitate când vom avea această conversație." A făcut un gest cu bărbia către Jameson-ul meu.

"Nu ești în măsură să negociezi", i-am reamintit eu.

"Sigur că da." Mi-a ridicat paharul, ducându-mi-l la buze. "Eu ofer bani, sex și putere. Cele mai căutate lucruri din univers. Acum, cu fundul în sus."

Luând încă o înghițitură, am studiat-o din nou. Arăta bine, într-un mod evident din L.A. Sâni umflați, buze și nici un rid nu era de găsit. Probabil că ar fi fost bună în pat. Femeile din gama ei citiseră toate cărțile și dețineau jucării sexuale premiate.

"Ce vrei?" Am întrebat fără menajamente.

"Capul lui Hallie 'Hallion' Thorne pe o tavă." Și-a lins buzele, iar ochii i s-au înfipt în ai mei cu o intensitate maniacă. "Vreau să știu totul despre copilul sălbatic al președintelui Thorne. Toate detaliile murdare. Secretele interesante. De ce e singură aici? De ce a renunțat la facultate? Cum e în conacul ei mare și singuratic?"

M-am gândit la dislexia lui Hallie. La abuzul sexual. La viața de familie și la nesiguranța ei. Familia Thornes ascundea atât de multe. În loc să-i ofere sprijinul de care avea nevoie, în cazul în care ar fi făcut-o avocată, ridicând-o la poziția pe care o merita, au ascuns-o, apoi au fost surprinși când a devenit amară și necooperantă.

"Pentru cine lucrezi?" Am întrebat. "*Yellow Vault*."

Yellow Vault a fost unul dintre cele mai proaste tabloide de pe piață. Titlurile lor aveau rareori legătură cu realitatea. Ori de câte ori treceam pe lângă un teanc din ziarul irosit într-o bodegă sau într-un chioșc în timp ce îmi luam o cafea, mă întrebam cine era suficient de lipsit de suflet și corupt pentru a veni cu aceste titluri.

PITICUL DE SEX AL PRINȚULUI FREDERIK MÂNCAT DE GIRAFĂ. PETRECEREA MORTALĂ A PAPEI.

ÎNSĂRCINATĂ DE ACELAȘI BĂRBAT! VOR REUȘI CELE DOUĂ ACTRIȚE SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ RUȘINII?

"Stai să văd dacă am înțeles bine." M-am sprijinit de bar. "Crezi că îmi voi încălca NDA-ul și îmi voi ruina bunul nume pentru o șansă de a câștiga zece procente din salariul meu anual și pentru oportunitatea de a mă culca cu o pereche de țâțe de plastic?".

Anna mi-a împins băutura proaspătă spre mine de-a lungul barului, cu fața impasibilă. "Cred că ești interesat. Am ajuns până aici cu tine, nu-i așa? Bea."

Amuzat de faptul că ea credea că o stratagemă atât de evidentă ar putea funcționa cu mine, am zâmbit. "Dacă mai beau un pahar, ar trebui să bei și tu."

"S-a făcut." A comandat shot-uri. "Și revenind la conversația noastră - nu știu de ce te gândești să accepți oferta mea, dar îmi dau seama că o faci. S-ar putea să nu fie vorba de bani. Iar sexul este cu siguranță doar un mic beneficiu. Dar orice te face să vrei să accepți - ascultă vocea aia. Nu ești nimic în operațiunea Thorne. Doar un alt serviciu.

furnizor. Iar acest articol va fi lipsit de riscuri, vă garantez. Veți fi o sursă anonimă. Pot să semnez orice îmi trimite avocatul tău".

Dacă Hallie ar fi aflat că i-am vândut secretele, nu ar fi trebuit să mă țin departe. S-ar fi asigurat singură că nu are nimic de-a face cu mine. Ideea nu era complet rea.

Anna și cu mine am mai băut câteva pahare.

Și-a pus mâna pe umărul meu, lăsând să iasă un mic oftat emoționat. "Wow. Cineva s-a antrenat."

"Există reguli dacă vrei să faci sex", am spus, ignorându-i observația. "Ne-negociabile, la fel ca și condițiile mele pentru această afacere."

"Să-i ascultăm."

I-a făcut cu mâna barmanului, comandând mai multe

shot-uri. Atunci mi-am dat seama că o cunoșteam pe

Anna.

De aproape și personal.

Și că m-a recunoscut și ea.

Trei ore mai târziu, m-am împiedicat din taxi și am ajuns la ușa din față a lui Hallie. Nu puteam să iau mașina. Nu puteam nici măcar să *merg pe jos* până la mașină. Ceea ce puteam să fac era să recunosc că făcusem o greșeală teribilă și că aveam să o regret.

Mai târziu, după două încercări nereușite de a introduce codul de securitate la ușă, bucata masivă de lemn s-a deschis de la sine. Max stătea de cealaltă parte, cu un aer somnoros, încă în hainele de zi.

Cât a fost ceasul? M-am uitat la ceas. Patru dimineața. Grozav. "E totul în

regulă, șefu'?" a întrebat Max, dându-se la o parte pentru a-mi permite să intru. I am mers în zigzag spre bucătărie, camera din jurul meu se învârtea. Nu am băut prea mult. Cel puțin, nu *atât de* mult. Ceea ce m-a făcut să cred că Anna, mereu plină de resurse, îmi pusese o doză de băutură după ce își dăduse seama că o recunoscusem, probabil în timp ce eram ocupat să-mi verific telefonul după mesaje de la un anume Hallion.

Am deschis un dulap, am scos un pahar și mi-am turnat apă de la robinet, înghițind-o dintr-o dată.

"Bine. Pleacă naibii de aici."

"Ești sigur?" Max s-a mișcat în locul lui, desculț. "Nu arăți ca... hmm..." "Ca

ce?" Am întrebat.

"Ca și cum ai fi în stare să protejezi pe altcineva." "Ei

bine, sunt. Și nu mai este nevoie de tine. Ieși afară."

"Răscumpărare..."

"*Afară*!"

Se mișca în liniște prin casă. Și-a luat geanta și și-a pus geaca pe el. Când a ieșit pe ușă, a bătut în tocul ușii, lăsând să iasă un oftat. "Voi fi prin preajmă dacă ai nevoie de mine".

"Pe unde? Pe o bancă din parc?" Am

scuipat. El a dat din cap și a ieșit din casă.

M-am târât pe scări, împingându-mă să nu mă opresc la ușa ei. Am intrat în baie, m-am spălat pe dinți, mi-am dat jos cămașa îmbibată de whisky și am ieșit.

Trebuia măcar să o verific ca să mă asigur că este în viață. Sau cel puțin așa mi-am spus. Era datoria mea profesională, dacă nu era altceva.

M-am plimbat până la ușa ei și am împins-o ușor. Silueta spatelui ei ridicându-se și coborând era uluitoare. Purta o cămașă crem, fără mâneci, iar părul ei rubiniu se bălăngănea peste pernă.

Eram slab.

Atât de slabă.

Slabă când am intrat în camera ei, închizând ușa în urma mea în liniște.

Slab când mi-am spus că e mai bine să mă culc cu ea, pentru orice eventualitate. Slab când m-am strecurat în patul ei.

Slăbită când mi-am înfășurat brațele în jurul ei și am încercat să mă prefac că seara asta nu s-a întâmplat niciodată.

S-a agitat în brațele mele, dând jos pătura. Mirosea a vanilie și a sucuri de fructe și a prințesă stricată, iar eu nu mai puteam suporta. Combinația perfectă de dulce și tragic.

Apăsându-mi nasul pe ceafă, mi-am spus că e în regulă. Am fost drogat. Mi s-a permis un pas greșit.

Buzele mele au găsit partea goală dintre gâtul și umărul ei. Am supt-o ușor.
Ea a lăsat să iasă un geamăt moale.

"Ar trebui să mă opresc?" Am croncănit, limba mea mișcându-se de-a lungul pielii ei sărate.

"Nu încă", a răsuflat ea, trecând de pe o parte pe spate. I-am prins gura cu a mea, sărutând-o încet și adânc, trezind-o cât de încet puteam. Penisul meu pulsa în pantalonii de țigară.

Buzele mele se târau de-a lungul pielii ei, absorbind-o, în timp ce degetele mele se hârjoneau în chiloții ei de băiat. Îmi plăcea că nu purta haine sexy și sumare în pat. Că nu încerca să impresioneze.

Mi-am înmuiat degetul arătător în ea. Era udă și caldă, atât de caldă. Mâna mea liberă s-a dus să mă desfac. Ea a ajuns la palma mea, oprindu-mă la jumătatea mișcării.

"Nu atât de repede."

Îndepărtându-mă, m-am uitat la ea, căutându-i ochii în întuneric. Gâfâiam ca un animal urmărit și speram să nu miroasă alcoolul din respirația mea sau parfumul femeii care se agăța de hainele mele.

Ești un ticălos că i-ai făcut asta. Mai ales acum. Mai ales după toate astea.

"Spune-mi cum funcționează, atunci", i-am șoptit.

Și-a așezat mâna peste inima mea. Aceasta bătea ca o nebună. Uram faptul că avea acest efect asupra mea. Uram că și ea știa asta.

"Mănâncă-mă, și apoi poate-poate-ți voi trage-o."

A avut îndrăzneala să bocească în fața mea, zâmbindu-mi apoi somnoroasă, ca și cum ar fi vrut să spună: *Ce-ai de gând să faci în privința asta, cowboy?*

Nu mai făcusem niciodată sex oral cu o femeie. Am recunoscut o adevărată ofertă "ia-o sau las-o baltă" când am văzut una. Hallie m-ar fi dat afară dacă nu făceam ce voia ea.

M-am aplecat, mușcându-i ușor bărbia. "Ți-a spus cineva vreodată că ești o puștoaică?" "Da, și de multe ori." Mi-a împins capul în jos pe corpul ei,

desfăcându-și picioarele, iar
pantalonii scurți sunt încă intacți. Am tras țesătura dintre picioarele ei într-o parte, lingându-mi buzele. Penisul meu era atât de înfundat încât mă întrebam dacă îmi mai ajungea circulația sângelui la creier. Aplecându-mă în jos, i-am sărutat fanta. Căldura buzelor mele a găsit căldura din centrul ei. Ea a gemut, surprinzându-mă din nou uitându-se între picioarele ei cu curiozitate, privindu-mă.

Am început să-i sărut franțuzește păsărica. Mi-am târât limba înăuntru și în afara ei. Avea un gust bun. Pământesc și dulce. Noul meu desert preferat.

Împingând-o mai larg cu ajutorul degetelor mele, am săpat mai adânc cu limba. Mâna ei mi-a găsit părul. A tras de el, înclinându-mi fața în sus ca să o privesc.

La naiba, era tare când era o cățea care controla. "Suge-
mi clitorisul", a cerut ea.

"Întreabă frumos."

"Suge-mi clitorisul, sau te dau afară." M-a răsplătit cu un zâmbet câștigător în întuneric.

Nu am mai avut nevoie de alte instrucțiuni și am intrat direct în ea, sugând micul mugure în timp ce o trăgeam cu degetul. Oricât de mult îmi plăcea - și chiar îmi plăcea - așteptam momentul în care ea va veni, mă va trage în sus și mă va lăsa să intru. Aveam nevoie să fiu în ea. Să-mi șterg ziua aceea din memorie. Dar mi-am dat seama și ce făcea ea aici. Preluând controlul. Așa cum făceam și eu când mă jucam cu micile mele fantezii.

"Mai multe degete." Și-a aruncat unul dintre picioare peste
umărul meu. M-am conformat.

"Vin."

"Da", am răsuflat, accelerând ritmul. "La naiba, da."

S-a destrămat, mușchii ei se strângeau în jurul degetelor mele. Un val de căldură a străbătut-o. A tresărit violent, iar eu m-am întrebat ce fel de idiot prost eram de credeam că numai femeilor le place să facă sex oral. Acesta era oficial cel mai bun lucru de la pâinea feliată încoace.

M-am îndepărtat, desfăcându-mi repede centura.

Cu camera din jurul meu încă învârtindu-se, am simțit vârful piciorului lui Hallie în timp ce mă împingea de pe saltea, cu piciorul apăsat pe pieptul meu. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în fund la picioarele patului ei.

"Ce naiba?" Am întrebat din noua mea poziție pe podea.

"La naiba, e că te-ai purtat ca un nemernic cu mine toată ziua. O greșeală, pe naiba, Random. O să facem sex în mod regulat. Acum, că mi-ai dat ceea ce mi-am dorit, sunt gata să mă întorc la somn. Ai grijă să închizi ușa când ieși".

Mi-a mai oferit un nou căscat, întorcându-se în poziția ei inițială, pe o parte, cu părul aruncat pe pernă.

Chapter Nineteen

Hallie

Săptămânile de după ce Ransom a intrat în camera mea în miez de noapte mirosind ca un bordel de joasă speță au trecut într-o falsă fericire domestică.

Max a fost MIA, din cauza lui Ransom care nu a plecat de lângă mine. Zi și noapte, mă urmărea peste tot. La premierele mele stupide de la Hollywood, la petrecerile lipicioase de ziua de naștere a prietenilor și chiar și la întâlnirile mele cu Keller pentru Pilates și smoothie.

A doua zi după ce m-a mâncat, am dormit până târziu, am coborât în bucătărie cu ochelarii de soare și i-am cerut să-mi dea înapoi cardul de credit.

"Dacă vrei să stai în patul meu, va trebui să-mi acorzi drepturi egale."

Spre surprinderea mea, nu s-a opus. Nici nu a încercat să se culce din nou cu mine.

...până trei zile mai târziu, când l-am târât cu mine la un magazin second-hand și am încercat o rochie mini fabuloasă de la Balenciaga.

"Random, mă ajuți să o închid?" Am toarce din vestiar.

Mi s-a alăturat înăuntru, strecurându-mi fermoarul pe spate în liniște. M-am întors spre el, zâmbind. "Cum arăt?"

"Destul de bun pentru a mânca", a spus el abătut, întorcându-se, pe punctul de a pleca. "Atunci fă-o."

M-a prins de oglinda din podea până în tavan și m-a regulat fără milă, jucându-ne fanteziile în timp ce eu încercam să-l dau jos, gemetele noastre fiind înăbușite de sărutul fierbinte și murdar pe care îl împărtășeam tot timpul, până când a venit în mine.

Asta a fost una dintre multele ocazii în care am făcut sex. De fiecare dată când făcea sex cu mine, se ura pentru asta, iar eu știam asta. Nu-mi stătea bine. Dar nu m-am putut abține. Am devenit atât de dependentă de el, încât nu mă puteam opri.

Într-o zi, am luat mașina și am mers la Runyon Canyon, iar el a sfârșit prin a mă apleca peste portbagajul mașinii și m-a luat pe la spate.

Altă dată, s-a furișat în camera mea în mijlocul nopții.

Nu mă puteam decide dacă se simțea vinovat pentru că făcuse ceva neprofesional, făcând-o cu un tânăr de 21 de ani, sau pentru că trecutul meu îl făcea să se întrebe dacă nu cumva mă pedepseam pe mine însămi culcându-mă cu el.

În orice caz, mă bucuram nu doar de corpul lui, ci și de atenția lui.

Ransom m-a protejat cu înverșunare. Mult mai mult decât înainte. Uneori - de multe ori, de fapt - mă întrebam dacă nu cumva comportamentul lui era mai mult decât atât. De ce se arunca în fața mea ori de câte ori cineva se repezea spre mine pentru a-mi cere o fotografie sau un autograf. De ce patrula acum prin casă de trei ori înainte de a se culca în fiecare seară. De ce a insistat să-mi blindeze mașina. Dar Ransom nu mi-a dat nimic. Nici măcar atunci când am încercat să aflu cine erau acei oameni care îmi făcuseră poze cu Keller zilele trecute.

"Nu ai de ce să-ți faci griji", el evitase întrebarea. "Atâta timp cât sunt aici, nu vor ajunge la tine."

"Și după ce vei pleca?"

"Nu te vor deranja. Ai încredere în mine."

Nu a fost o explicație cel puțin satisfăcătoare, dar a fost tot ce am avut la dispoziție.

Părinții mei au încercat totuși să mă sune și să aranjeze să mă întorc acasă. Rareori răspundeam, iar când o făceam, le spuneam că sunt ocupată să găsesc un program interesant la facultate. Nu era o minciună. Nu în întregime. Mă uitasem la programe, dar în principal pentru schițe și pictură.

Hera și Craig au plecat în luna de miere de două săptămâni în Muntenegru. Niciunul dintre ei nu a încercat să mă contacteze, iar eu m-am amăgit crezând că probabil îi voi putea evita încă câțiva ani.

Tot ce trebuia să fac era să mă asigur că data viitoare când vom fi în același cod poștal, voi avea un bodyguard cu mine. Doar în cazul în care Craig ar fi vrut să se răzbune.

Ransom a încetat să mă mai deranjeze cu privire la ce vreau să fac cu viața mea. Sau, cel puțin, a încetat să mă mai bată la cap în legătură cu asta. Încă mai aducea subiectul în discuție, dar nu insista niciodată.

Singura problemă *care* ne-a dat un motiv constant de ceartă a fost faptul că el mi-a cerut din nou și din nou să merg la un terapeut în legătură cu ce s-a întâmplat cu Craig și cu dislexia.

Fiecare conversație a decurs în același
mod. "Ai un terapeut, Random?" "Nu."
"De ce?"
"Sunt iremediabil."
"Și aș putea fi ușor de reparat?"
"Ești promițător. Potențial. Un *suflet*. Lucruri pe care eu nu le
am." "Voi merge la terapie dacă tu mergi la terapie."
Aceasta era partea în care de obicei mă privea cu o privire de
"*ești nebun?"*. Partea în care eu îi zâmbeam triumfător. "Iată-l."

Viața era bună. Suspect de bună, de fapt. Ar fi trebuit să știu că se va sfârși. Mai exact, sub forma familiei mele.

La trei săptămâni după ce Ransom și cu mine ne-am întors din Texas, m-am trezit cu un șir de SMS-uri de la Keller.

Keller: <<<Link>>>> *The Thornes așa cum nu i-ai mai văzut niciodată! Anthony, Julianne, Hera și Craig discută despre dragoste, căsătorie și loialitate!*

Keller: <<<<Voice>>>> Dă-mi găleata cu vomă. Hera se străduiește ATÂT de mult. Și arată groaznic în această ședință foto!

Keller: <<<<Voice>>> De ce nu ești acolo, apropo? Se pare că este o întreagă familie în chinuri.

Am dat click pe link, cu inima bătându-mi în piept. Ransom zăcea lângă mine, sforăind încet. Nu dormea întotdeauna în patul meu, dar în ultima vreme o făcea din ce în ce mai des.

Am văzut o serie de fotografii cu părinții mei, Hera și Craig, în grădina imensă a părinților mei. Printre ele se aflau și câini. Toată lumea zâmbind în fața aparatului foto. O familie mare și fericită.

Lovindu-l pe Ransom în braț, i-am băgat telefonul în față. Nu puteam să citesc destul de repede - dacă nu cumva în starea mea actuală.

S-a trezit, nu părea să se grăbească în mod deosebit să afle de ce îl asaltasem. S-a sprijinit de rama patului, smulgând telefonul dintre degetele mele.

"Iisuse Hristoase, fața lui Craig nu este prima pe care vreau să o văd când mă trezesc", a mormăit el, înfingându-și baza palmei în orbită.

"Citește-o", i-am ordonat, încrucișându-mi brațele peste piept. Mi-a aruncat o privire nesigură. "Pentru ce naiba?"

"Voi avea o zi de rahat oricum. Măcar spune-mi de ce sunt supărat."

Cu un oftat, a început să citească.

"...Julianne, în vârstă de 55 de ani, nu se poate opri din a se lăuda cu noul membru al familiei. 'Craig este tot ce ne-am dorit vreodată la un fiu. Este loial, iubitor, statornic și își pune familia mai presus de orice. Să-l vedem cum a crescut alături de Hera și a devenit acest bărbat curajos și virtuos a fost foarte inspirator'"."

"În timp ce Anthony, în vârstă de 60 de ani, insistă: "Tot ceea ce a realizat Hera a fost pe merit propriu. Este cea mai harnică, mai plină de compasiune și mai iubitoare ființă umană pe care am întâlnit-o vreodată. A fi tatăl ei a fost de departe rolul meu preferat și cel mai onorabil'"."

"...Președintele Thorne insistă că, în ciuda faptului că fiica sa Hallie nu a fost prezentă la filmări sau la interviu, lucrurile nu au fost niciodată mai bune. 'Adevărul este că întotdeauna vor exista zvonuri, dar asta este ceea ce sunt. Zvonuri. Hallie își adoră noul cumnat și nu a fost niciodată mai apropiată de Hera. Sunt cu adevărat două boabe într-o păstaie'". "Asta, după ce domnișoara Thorne a ținut un discurs mai puțin favorabil în datoria de domnișoară de onoare, îi face pe oameni să se întrebe..."

"Stop!" I-am smuls telefonul din mână, aruncându-l pe podea. A alunecat până când a lovit peretele. Am sărit din pat, plimbându-mă înainte și înapoi, simțindu-mă

rău de stomac. "Asta e o porcărie de cal nediluată."

Ransom a rămas în patul meu, privindu-mă cu ochi calculați. Indiferent de câte ori făcusem sex, de câte nopți am împărțit, de fiecare dată când mă vedeam prin ochii lui, mă cutremuram. Mă trata în mod clinic. Ca pe o treabă neterminată și murdară.

"Ești supărat."

"Nu mai spune, sunt supărat!" Mi-am aruncat brațele în aer. "În mod oficial, nu mai fac parte din familia Thorne, conform acestui articol."

"Te deranjează?", a întrebat el.

"Nu!"

"Da, așa este. Vă sugerez să faceți ceva în privința asta." A întins mâna spre noptieră, desprinzându-și telefonul de la încărcător.

"Și să le dau satisfacția de a ști că am citit-o?" Am lăsat să iasă un oftat.

Avea ochii morți pe ecran în timp ce derula. "Întreaga lume a citit-o. Este pe toate canalele media de acolo. Chiar și videoclipuri, fotografii și fragmente la știri."

Asta nu a fost doar scuipatul în fața mea. A fost aruncarea unei găleți întregi de salivă. M-am oprit din mers, întorcându-mă spre el. "Ce crezi că ar trebui să fac?"

"Urcă-te într-un afurisit de avion și spune-le ce ai pe suflet. Înfruntă-i. Despre tot. Craig. Despre dislexia ta nediagnosticată. Tratamentul lor defectuos pe care ți l-au aplicat", a spus el, cu fața serioasă.

Am ezitat. "Dar dacă..."

"Orice scenariu cel mai rău s-a întâmplat deja", mi-a tăiat-o, aruncând pătura și adunându-și telefonul, portofelul și pistolul, care era mereu la îndemână. "L-au făcut pe nenorocitul ăsta cumnatul tău, te-au privat de context, de oportunități și de condiții de viață mai bune. Te tratează ca pe un cetățean de mâna a doua. Nu văd cum ar putea fi mai greu pentru tine, prințesă."

Avea dreptate și știam asta. Mai mult decât atât, mă simțeam pregătit pentru o confruntare cu familia mea. Nu știam ce era. Poate că realizările constante cu care fusesem bombardat. Dificultățile mele de învățare. Talentul meu nou descoperit de a face schițe. Depășirea aversiunii mele față de sex. Și, da, poate chiar acceptarea faptului că nu aveam prieteni adevărați, nici o familie adevărată și că, în ciuda a toate acestea, reușisem să supraviețuiesc.

Am dat din cap sec. "Fă-ți bagajele, Random. Mergem în Texas."

În afară de faptul că aproape l-am pălmuit pe Ransom când m-a întrebat dacă vreau să-mi canalizez furia în sex furios și explorator, călătoria cu avionul spre Dallas a decurs fără probleme. O mașină ne aștepta la aeroport. Nu aveam niciun bagaj.

Pe tot parcursul călătoriei cu mașina, mi-am dat seama că Ransom era ușurat că nu eram în Los Angeles. Umerii îi erau relaxați, iar maxilarul nu îi era încordat pentru prima dată după săptămâni.

Nu am avut timp sau dorința de a-l întreba despre asta. Eram concentrată doar pe a face un nou sfâșietor familiei mele. Îndrăzneala acestor oameni m-a ucis.

De îndată ce mașina a oprit la poarta părinților mei, am ieșit în trombă, Ransom urmându-mă îndeaproape.

"Scuzați-mă, domnișoară Thorne, dar nu cred că părinții dvs. se așteaptă..." Daphne, în eternul blazer business casual, m-a înfruntat când am ajuns la ușa lor.

Am trecut pe lângă ea, mergând direct pe scări spre biroul tatălui meu. Ce avea de gând să facă, să mă aresteze pentru că mi-am vizitat familia? Nu. Dacă ar fi făcut asta, ar fi creat titluri oribile pentru prețioasa familie Thorne.

Am luat scările pe rând, trecând pe lângă menajere și personalul administrativ. Când am ajuns la ușile duble ale tatei, nu m-am deranjat să bat la ușă. Am intrat direct înăuntru.

Tata stătea în biroul său împreună cu câțiva bărbați de 40-50 de ani. Pe unul dintre ei l-am recunoscut ca fiind Wolfe Keaton, un senator elegant din Chicago. După aerul de suficiență și mirosul de țigară din încăpere, mi-am dat seama că și ceilalți erau tot politicieni. *Bine*. Asta merita o audiență.

Și-a ridicat privirea, ochii i s-au aprins în șoc la vederea mea. Împingându-se înapoi pe scaun, am ridicat o mână pentru a-l opri.

"Nu. Nu stați în picioare. Asta ți-ar da un avantaj față de mine când voi fugi după ce îmi termin discursul."

Nu mă îndoiam deloc că ar fi vrut să-mi sucească gâtul după ce aș fi terminat cu el. "Ce se întâmplă, Sugar Pie?", a întrebat el, încă întins pe scaun. Nu a putut permite să-și permită să pară agitat.

"O întrebare atât de bună." Am aplecat un umăr peste ușă, oftând. "Ce *este* greșit? Cred că o întrebare mai bună ar fi ce este *corect* în viața mea. Iar răspunsul este -nu prea multe. Trebuie să vă mulțumesc pentru asta."

Cei trei bărbați din cameră au făcut un schimb de priviri. Știau că nu ar trebui să fie prezenți la acest tip de conversație. Domnul Keaton s-a ridicat în picioare, butonându-și sacoul de costum.

"Ei bine, Tony, a fost o plăcere, ca întotdeauna..."

"Rămâi." M-am împins de pe tocul ușii, intrând mai adânc în cameră. "Cred că vei avea parte de o privire frumoasă și intimă în viața de familie a bunului tău prieten."

"Hallie." Tata s-a încruntat, ascunzându-și țigara în scrumieră. "Nu-mi place teatrul.
Spune ce ai venit să spui."

"Am văzut articolul." Acum eram în fața biroului său. Am trântit revista lucioasă, de înaltă ținută, pe birou. M-am gândit că a cumpărat-o la aeroport a fost un gest frumos. "Foarte emoționant, această imagine a fericirii familiale."

"Hei." A sărit în picioare. "Te-am sunat de nenumărate ori. Am încercat să te convingem să ni te alături. Ai fost de neatins."

"Și nu ai putut să ajungi la mine prin intermediul mereu prezentului meu bodyguard, pe care l-ai numit să mă urmărească în ciuda obiecțiilor mele?".

"Ne-am făcut griji pentru siguranța ta. Erai pe-afară, nu erai atent..." Și-a scuturat capul, ca și cum ar fi scăpat de această imagine oribilă.

"Oh, da." Mi-am dat ochii peste cap, smulgându-i trabucul din scrumieră și împingându-l în gură. Am urât gustul. Totuși, am tras din el, doar pentru efect. "Nimic nu spune *că îmi fac* mai multe *griji pentru fiica mea* decât să-i ascund dificultățile de învățare!" Mi-am lovit palma deschisă de biroul lui. El nu a tresărit. Nu. Tata era făcut din lucruri mai rezistente. Ne-am ținut privirile unul altuia. Dintr-o dată, nu-mi păsa câtuși de puțin dacă îmi tăia finanțele. A meritat. Merita să primesc răspunsuri.

"Oricât de mult am aprecia spectacolul - și am o slăbiciune pentru teatru - ar trebui să mergem." Keaton a dat o mișcare nepăsătoare a încheieturii mâinii. "Domnilor, urmați-mă. Tony, mult noroc cu... *asta.*"

Au ieșit, trecând pe lângă Ransom, care a rămas la ușă. Atenția mea era îndreptată numai spre tata.

"Hallie..." A tresărit.

"De ce nu mi-ai spus că sunt dislexic?" Am șuierat. "Asta a fost neglijență, nepăsare și, mai presus de toate, crud. Credeam că sunt simplă. Proastă. De unică folosință. M-ai închis într-o cușcă de aur și m-ai ținut ascunsă de lume."

"Oh, Sugar Pie..." A scuturat din cap, fără cuvinte. L-am păcălit cu asta, și el știa asta.

"Nu mă lua cu *Sugar Pie.* Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru a-mi ascunde așa-zisul "secret". Chiar și cu prețul de a mă face să mă simt ca un idiot complet. Apoi m-ai exclus din familie..."

"Acum, asta nu s-a întâmplat!", a tunat el. "*Tu ai* fost cel care s-a retras. Tu ai fost cea care a continuat să vrea să plece din stat pentru școală. Tu ai fost cea care a inventat motive pentru a nu veni cu noi în vacanțe și sărbători. Tu ai făcut tot ce ai putut pentru a ne arăta că ești nefericit cu noi. Că am făcut o treabă groaznică cu tine."

"Ai făcut-o." M-am dus la fereastră și am aruncat țigara pe prețioasele tufe de trandafiri ale mamei. M-am simțit bine să provoc un pic de distrugere asupra oamenilor față de care mă simțeam atât de amărât și furios.

"Am vrut să te protejăm." Tatăl meu s-a repezit în spatele meu, încercând să mă prindă de umeri. I-am dat din umeri. "Credeți sau nu, nu a fost pentru a vă face rău. Noi te *iubim.* Am vrut să te scutim de durerea de cap. Și am crezut că putem. Cu relațiile noastre și cu atracția noastră. Lumea era la picioarele noastre și am crezut că te putem proteja de toate lucrurile greșite din ea. Nu am vrut ca tu să porți stigmatul. Nu am vrut să fiți scoși în evidență. Așa că am minimalizat situația."

"Dislexia nu este o rușine." M-am întors cu fața la el. "Ai luat o dizabilitate de învățare nevinovată și ai transformat-o într-o povară. M-ai *distrus.*"

A închis ochii, respirând adânc. Mi-am dat seama că era devastat - tatăl meu nu dădea niciodată semne de emoție, iar asta, pentru el, era mult. M-am bucurat de durerea lui.

"Hallie..."

"Recunoaște", i-am tăiat-o eu. "Sunt invizibil. Nu sunt în casa asta, nu sunt în aceste camere, nu sunt în sufletul tău, în *venele tale*. Încerci, dar văd că nu ai inima în ea. Știi de unde știu eu?"

A clipit, uitându-se la mine, pregătindu-se pentru lovitură. I-am

zâmbit. "Știu pentru că ai refuzat să citești ce scrie pe perete."

"Ce vrei să spui?" Expresia lui de suspiciune îmi spunea că știa că o lovitură se îndreaptă spre el.

"Craig", i-am înecat numele, făcând un pas înapoi față de tata. "Craig a abuzat sexual de mine. De ani de zile."

Lumea a ieșit din cadru în timp ce tatăl meu, pentru prima dată de când mă născusem, a izbucnit în lacrimi. S-a întors, dându-mi spatele pentru a se asigura că nu le pot vedea. Și-a lipit fața de perete, cu umerii tremurându-i necontrolat.

"Nu", am auzit un oftat venind dinspre ușă. "Nu, nu, nu, nu."

Mama stătea acolo, în costumul ei de cașmir, cu degetele fluturându-i pe buze. Se uita la mine, uimită. "Hallie, spune-mi că nu e adevărat."

Dintr-un motiv oarecare, nu am crezut niciodată că mă vor crede dacă mă voi prezenta. Nu am crezut niciodată că mă vor lua în serios. Cred că nu credeau că sunt atât de proastă pe cât mă făcuseră să fiu.

"Nu-ți spun nimic." Cu răceală, i-am arătat spatele, alegând unul dintre paharele de whisky la întâmplare de pe birou și aruncându-l pe jos. "Nu prea ești mama mea. Cu excepția faptului că m-ai născut, ai fost destul de absentă din viața mea."

"Bineînțeles, sunt mama ta!" Mama s-a înecat. "Tony, fă ceva."

Prin reflexia ferestrei imaculate, o vedeam prăbușindu-se pe podea, sprijinindu-

se de unul dintre pereți.

"Dacă este adevărat..." Tata s-a îndreptat spre mine, cu fața roșie și furioasă. "Dacă te-a rănit cu adevărat..."

"Oh, Doamne, tată, nu asta." M-am lăsat pe scaunul lui, încrucișându-mi gleznele pe birou. "Partea cu "*dacă"* este atât de inutilă și jignitoare. Mai ales că, din câte îmi amintesc, ai candidat pentru realegere pe baza promisiunii de a nu reduce la tăcere femeile, experiențele lor sau luptele lor."

"Nu mă îndoiesc de tine." S-a așezat într-un genunchi, încercând fără succes să-mi prindă privirea. "Încerc să înțeleg... încerc să diger ceea ce se întâmplă aici..." "Nu te obosi." I-am făcut semn să plece. "Niciun cuvânt nu poate fi suficient pentru ceea ce am trăit. Experiența este inundată de rușine, durere și regret. Ați făcut bine că ați făcut articolul fără mine. Chiar nu mai fac parte din această familie. Domnule Lockwood?" I a strigat, aruncând o privire spre ușă.

Ransom a apărut ca un demon invocat, cu mâinile la spate.

"Domnișoară Thorne?"

"Următoarea noastră oprire este apartamentul surorii mele din centrul orașului Dallas. Poți să te asiguri că mașina este pregătită?"

"Absolut", a spus el cu promptitudine, iar sclipirea din ochii lui îmi spunea că era mândru.

Apoi s-a întâmplat. Din toate momentele, din toate zilele, din toate momentele pe care le-am petrecut împreună.

Ca un pumn în stomac a venit îngrozitoarea și tragică realizare că eram îndrăgostită de Ransom Lockwood.

Orfană. Fără suflet. Fără inimă. Și ruptă până la o greșeală.

Îndrăgostită de părțile lui bune, dar și de cele rele. Părțile urâte și cele atât de frumoase încât îmi era imposibil să mă gândesc la el și să respir în același timp.

Eram îndrăgostită de cum mă făcea să mă simt, de cine mă făcea să devin. Odată plecat, avea să-mi ia inima cu el, iar eu nu puteam face nimic în privința asta.

Amețită, m-am ridicat, îndreptându-mă spre ușă. Părinții mei au încercat să mă oprească. Mama s-a aruncat în fața ușii, plângând cu disperare ca eu să rămân. Am ocolit-o, simțindu-mă liniștită de ceea ce se întâmplase cu părinții mei și complet panicată de faptul că eram îndrăgostită de Ransom.

"Mai întâi ne oprim la o secție de poliție."

Ransom a dat vestea cu finalitatea liniștită a unui om care știa că nu va întâmpina rezistență. Nu se mai putea da înapoi de la acesta. Acțiunile mele din casa părinților mei nu mai puteau fi anulate. Nu am *vrut să* fie anulate. Craig comisese acte atroce împotriva mea și merita să plătească pentru asta.

"O să fie jenant." Mi-am rontăit unghia degetului mare, uitându-mă pe fereastră.

"Va fi o împuternicire", a replicat Ransom.

Mi-a venit un gând. Unul pe care probabil că l-am ascuns în timp ce mă confruntam cu părinții mei, care, apropo, îmi explodau telefonul și intrau direct în căsuța vocală.

Întorcându-mă brusc către garda mea de corp, am spus: "Îți pot rezilia

contractul în orice moment. Practic, i-am scuipat în față și le-am spus, nu în atâtea cuvinte, că asistența și sprijinul lor financiar nu sunt apreciate."

Nu-mi puteam imagina cum aș fi reușit să supraviețuiesc fără ajutorul părinților mei, dar știam că era timpul să mă retrag de sub aripa lor.

"Nu pot." Ransom a tastat ceva în telefon. "De unde știi?"

"Eu îmi scriu singur contractele. Nu există clauză de ieșire."

"S-ar putea să te concedieze doar ca să-mi facă în ciudă și să te țină pe statul lor de plată."

"Ai o părere foarte proastă despre familia ta." Ochii lui s-au mutat de pe ecran, scanându-mă cu atenție. "În plus", a zâmbit, "ei încă mai cred că mă urăști, îți amintești? Nici vorbă să te lase să scapi de mine acum."

Dezamăgirea s-a abătut asupra mea și mi-am dat seama, în mod stupid, că mă așteptam ca el să-mi spună că va rămâne, chiar dacă îl vor concedia.

Mașina a încetinit până s-a oprit lângă o bordură. Ransom și-a băgat telefonul în buzunar. "Am ajuns."

Depunerea unei plângeri împotriva lui Craig a fost relativ nedureroasă, având în vedere toate aspectele. Am recitit incidentele la rece, în ceea ce am simțit aproape ca o experiență extracorporală.

Cei doi ofițeri care mi-au luat declarația i-au permis lui Ransom să fie în încăpere și mi-au pus întrebările cu blândețe, dându-mi timp să îmi pun ordine în gândurile pe care le aveam în minte.

Când am ieșit din secția de poliție, o oră mai târziu, aveam cincisprezece apeluri pierdute de la mama, douăzeci de la tata și zeci de mesaje necitite.

Ransom și cu mine ne-am strecurat în mașină. M-am frecat la tâmple, simțind începutul unei dureri de cap. "Nici măcar nu știu unde locuiește sora mea."

Nu mă invitase niciodată la ea, nu făcuse nici cel mai mic efort să mă cunoască. "Îl am", a spus Ransom.

"Mă întreb cum va fi viața după tine", am spus. "După ce nu vei mai fi."

Mi-a aruncat un zâmbet. "La fel ca înainte, dar cu mult mai multe căutări pe Google."

Hera și Craig locuiau într-un zgârie-nori asemănător unui acvariu din centrul orașului. Numai sticlă azurie și tavane înalte. Genul cu concierge 24 de ore din 24, sală de gimnastică, spa, restaurant gourmet și centru de afaceri. Înainte de a ajunge acolo, Ransom l-a rugat pe șofer să oprească la o mică florărie și a cumpărat un buchet mare.

M-am uitat la el, nedumerită. "Cauți să faci o mișcare, acum că cel mai probabil va fi singură?" Am arcuit o sprânceană.

Singurul motiv pentru care am crezut că Hera va fi singură a fost pentru că nu avea cum să suporte rușinea de a sta alături de Craig dacă se ajungea la proces.

"Mă cunoști prea bine", a spus Ransom categoric.

Când am intrat în clădirea lui Hera și Craig, jocul lui Ransom mi-a devenit clar. S-a apropiat de portarul în uniformă, ținând buchetul în mână.

"Bună ziua, eu sunt Ransom Lockwood, iar ea este domnișoara Hallie Thorne, sora lui Hera Thorne. Suntem aici în cadrul unei vizite sociale, dar am dori să

păstrăm o surpriză pentru cuplul proaspăt căsătorit."

Bărbatul, în vârstă de cincizeci și ceva de ani, a privit florile cu un zâmbet. "Bineînțeles că da.

Din păcate, acest lucru contravine politicii noastre. La ce apartament să sun?"

"Șase-două-patru", a spus Ransom cu ușurință. "Dar, de preferință, ne-ai lăsa să trecem. Vedeți, am pregătit o surpriză pentru cuplu. Sunt sigur că ar aprecia întregul impact al acesteia dacă am sosi neanunțați."

Bărbatul părea sfâșiat. Pe de o parte, era vorba de un protocol. Pe de altă parte, Ransom era incredibil de convingător, iar florile erau superbe.

În cele din urmă, a gemut: "Bine."

Și așa ne-am strecurat în liftul de la etajul șase, îndreptându-ne spre apartamentul lui Hera și Craig.

"O surpriză, nu-i așa?" M-am uitat în sus la tavanul cu oglinzi al liftului. "Fără minciuni acolo", a murmurat Ransom.

"Și dacă Craig încearcă să mă atace?" Am tras aer în piept rapid.

"Atunci își va găsi moartea prematură și extrem de dureroasă în mâinile mele." Liftul s-a deschis. Am ieșit amândoi.

Îmi tremurau picioarele, îmi transpirau palmele, dar, în mod uimitor, nicio parte din mine nu voia să se întoarcă și să fugă. Am vrut să merg până la capăt.

Când am ajuns la ușa lui Hera și Craig, am ridicat pumnul și am bătut de patru ori. Ușa s-a deschis imediat, ca și cum cineva ne aștepta deja de partea cealaltă.

Hera. Transpirată și cu un aspect de gaură, probabil după un curs de spinning. Ținuta ei de Alo Yoga se agăța de silueta ei osoasă. Părul ei era un dezastru. Gura îi era răsucită într-un zâmbet amar.

"Ai venit pentru dansul victoriei?" Și-a arătat dinții.

"Asta crezi că este?" Mi-am îngustat ochii la ea.

Cât de iluzoriu ar putea fi o persoană care să creadă că orice parte a acestui lucru a fost distractiv pentru mine? Mama și tata nu știau nimic. Dar Hera? Ea era dezgustătoare.

Hera și-a sprijinit un șold de ușă, luând o înghițitură din sticla de apă. "Ei bine, soțul meu este în prezent arestat preventiv pentru acuzații de tentativă de viol, iar eu sunt aici baricadată în apartamentul meu așteptând ca mama și tata să își trimită echipa de PR să curețe mizeria asta, așa că, da. Cred că ai o zi minunată. În sfârșit, Hera cea bună și respectuoasă a dat-o în bară și Hallion iese învingător."

Craig a fost în custodie? Deja? Asta a fost rapid. Și de asemenea ciudat. Poate că nu am fost primul care s-a plâns? Poate că mai erau și alții?

"Ești nebun." Degetele mi se crispau, implorând să o apuc și să o scutur. "Și ai o părere foarte bună despre tine."

"Nu, *tu* ești gelos." M-a înjunghiat în piept cu degetul. "Și, de asemenea, ai plecat de aici."

A încercat să-mi trântească ușa în nas. Ransom a întins o palmă turtită spre ea, împingând-o până la capăt și intrând fără prea mult efort. L-am urmat. Nu aveam de gând să plec până nu-i spuneam versiunea mea a poveștii. Nu pentru că îmi păsa de părerea ei - ci pentru că merita să fie chinuită de adevăr. Nu era vorba de a o răni - era vorba de a mă apăra pe mine însumi.

"Ați încălcat proprietatea!" a exclamat Hera.

"Într-adevăr." Ransom s-a îndreptat spre bucătărie, deschizând întâmplător frigiderul, pregătindu-și o limonadă. "Chiar și așa, bănuiesc că nu vei suna la poliție și nu vei raporta vizita surorii tale chiar acum. Știi, având în vedere circumstanțele."

Se holba la el cu ochii plini de foc și furie. Am păși în raza ei vizuală, pocnind din degete în fața ei.

"Concentrează-te", am ordonat.

"Pe ce?", a strigat ea. "Este evident pentru toată lumea, nu Craig a făcut-o. Este doar o minciună pe care ai inventat-o. Știu despre mica voastră aventură de când erați la facultate. El mi-a spus! Poate că este un trișor, dar nu este genul acela de persoană. El..."

"M-a molestat prima dată când aveam paisprezece ani", am început eu, fără să mă descurajez. Gura ei a rămas deschisă.

"*Ce*?"

"Și a durat ani de zile. De-abia acum câteva săptămâni, în ziua repetiției de nuntă și a misterioasei alergii. Dar bănuiesc că ai fost pe urmele lui într-una din ultimele dăți când a făcut-o și ți-a spus că l-am sedus, nu? Că am vrut-o. Că i-am *cerut-o*, chiar. De aceea mă urăști atât de mult zilele astea."

Totul a început să aibă sens pentru mine acum. Comportamentul ei față de mine.

Față de Craig.

A crezut că suntem iubiți.

Fața ei s-a contorsionat în semn de recunoaștere. Ca și cum totul ar fi avut în sfârșit sens acum. Altceva se ascundea în spatele ochilor ei albaștri. O tristețe goală, goală, pe care nu o mai văzusem până atunci.

Fixată pe mine, s-a prăbușit pe brațul canapelei pentru a se sprijini. "Eu...eu...eu...eu nu...nu m-am gândit niciodată..."

"Și nu m-ai întrebat niciodată", am spus eu cu degetul.

"Ai dreptate." Ochii i s-au umplut de lacrimi. "Am acceptat versiunea lui, mi-am înghițit mândria și am mers mai departe, gândindu-mă că trebuie să mă urăști atât de mult ca să îmi faci asta mie și relației mele. Te rog să-mi spui totul, Hallie. Te rog."

Și așa am făcut. Nu mi-a scăpat niciun detaliu, de la prima dată și până la ultima, în urmă cu doar trei săptămâni. Felul în care am încercat să mă lupt cu el. Să-l opresc. Cum m-am schimbat, puțin câte puțin, după fiecare atac. Craig mi-a luat bucăți din suflet, până când nu a mai rămas nimic. Până când am devenit cochilia de plastic pe care o văzuse lipită pe tabloidele de la Hollywood, arătându-și sfârcurile lumii întregi.

Pentru că știam ce sunt.

Bunuri deteriorate.

"Dar de ce nu mi-ai spus?" Hera a zburat de pe canapea, mergând spre fereastra ei de la podea la tavan. Nu mai plângea, dar părea distrusă.

"Am vrut." I-am privit spatele. "De atâtea ori. Dar de fiecare dată când am încercat să vorbesc cu tine, erai ocupat, sau disprețuitor, sau nu erai disponibil pentru mine. Nu ai vrut să ai nimic de-a face cu mine. Știam unde mă aflam cu tine. Îți era rușine cu dislexia mea, cu lipsa mea de realizări academice. Nu vroiai ca media mea să se răsfrângă asupra ta. Vă plăcea să fiți entități complet separate. Nu m-am ridicat niciodată la nivelul tău. Tu erai steaua strălucitoare care ardea totul în calea ei, iar eu eram pierdut în umbra ta."

S-a întors spre mine, înfășurându-și brațele în jurul ei. "Cum am putut să ratez asta?"

"Ușor", am spus eu obosit. "Craig nu ți-a arătat decât o singură latură a sa."

Ea a clătinat din cap. "Avea probleme cu furia. Vreau să spun, *are*. Încă le mai are. A spart unul dintre vazele mamei când ne-am certat cu ceva timp în urmă. Altă dată, a dat afară din apartamentul nostru o prietenă de-a mea pentru că l-a tachinat

în legătură cu nota sa la SAT. Face terapie de ceva vreme. Doi, trei ani, poate? Am crezut că se simte mai bine. Nu mi-am închipuit niciodată că încăpățânarea lui se poate transforma în..."

"Violența sexuală?" Am completat pentru ea. "Da."

Lacrimile i-au înghițit ochii. A încercat să se lupte cu ele. La urma urmei, ea era Hera, soția lui Zeus, regina tuturor zeilor. Absolut de neatins.

"În tot acest timp, am rămas cu el pentru că nu am vrut să provoc un titlu de primă pagină. Publicului îi plăcea foarte mult faptul că eu și Craig eram iubiți din liceu, așa că am încercat să merg mai departe cu relația." Ea a pufnit. "Deci nu ai inventat totul ca să te răzbuni pe mine pentru acel articol?"

Am închis ochii, respirând adânc. "Hera, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar chiar dacă nu sunt mulțumit de felul în care a decurs viața mea, nu mi-am dorit niciodată să fiu în locul tău. Fără supărare, dar se pare că duci o viață destul de mizerabilă. Nu-ți dai nici un răgaz. Te muncești până la os, îți epuizezi corpul cu antrenamente pedepsitoare și faci mereu tot ce așteaptă oamenii de la tine, fără să ții cont de ceea ce vrei *tu. De* fapt, nu cred că ești îndrăgostită de Craig. V-am văzut pe voi doi împreună. Arată mai mult ca un aranjament de conveniență decât orice altceva. Vrei să fii această creatură perfectă, dar Hera..." Am deschis ochii, zâmbind cu tristețe. "Persoana care încerci să fii nu există. Te sinucizi încercând să devii ea."

Lacrimile îi curgeau libere acum, acoperindu-i obrajii. S-a prăbușit pe podea. Fruntea ei a atins marmura rece. Spatele îi tremura de plâns.

"Am făcut o greșeală îngrozitoare căsătorindu-mă cu el." "Îmi pare rău", am șoptit.

Nu am omis să observ cum Hera era încă concentrată pe viața ei, pe deciziile *ei, pe* greșelile ei, pe durerile ei de inimă. Chiar dacă eu eram cea cu trauma. Cea care fusese nedreptățită. Am presupus că simpatia era prea mult de cerut. Mai ales având în vedere că eram cu toții în pragul unui scandal național.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și-a înclinat capul și s-a uitat fix la mine. "Și viața ta se va schimba pentru totdeauna, să știi." S-a folosit de spătarul canapelei pentru a încerca să se stabilizeze înainte de a se ridica în picioare. "De îndată ce se va afla vestea, toată lumea va ști. Ești pregătită pentru asta?"

"Gata? Nu." Am zâmbit, m-am întors și m-am îndreptat spre ușă. "Pregătită? Da."

Drumul spre aeroport a trecut într-o tăcere contemplativă.

Răsfoind pe telefon numele terapeuților din L.A., am dat click pe pozele celor care păreau prietenoși. Toate femei. Nu mă puteam vedea dându-mi sufletul în fața unui bărbat după toate prin câte trecusem.

Ransom părea încruntat și adâncit în gânduri. Am fost uimit că nu a folosit timpul pentru a lucra la telefon.

"Ești bolnavă sau ceva de genul ăsta?" Am luat o pauză de la cumpărăturile terapeutului meu. S-a uitat la mine, încă la un milion de kilometri distanță. "Nu."

"Pari distrasă." "Mă gândesc."

"Despre ce?"

Ochii lui s-au lipit de ai mei, cu răspunsul în ei. Ascundea ceva. Am înțeles, și eu îmi trăisem viața învăluită în secrete. Ceva adânc, întunecat și periculos.

"Încerc să mă gândesc cum să o exprim în

cuvinte." "Mă sperii."

"Concentrează-te pe găsirea unui terapeut, Hallie. Vei avea nevoie de unul."

Și-a dat capul pe spate, privind mașinile care treceau pe lângă el. Mi-am coborât privirea înapoi la telefon, iar ochii mei au aterizat pe o femeie de cincizeci și ceva de ani, cu un blazer funky de smarald și un zâmbet primitor. Avea tunsoarea Rachel - total anii '90 -, părul ei roșu ca flacăra ca al meu.

Ilona Queen, PsyD

Psiholog clinician licențiat

Dependența de alcool, abuzul de substanțe, tulburări de alimentație, traume, PTSD și probleme de relaționare.

Am făcut clic pe butonul *Rezervă o consultație* și mi-am ținut respirația. Poate că acesta era începutul sfârșitului.

Și sfârșitul gândirii că nu-mi pot rescrie începutul.

Chapter Twenty

Apoi.

După cum s-a dovedit, nici măcar nu a trebuit să-l omorâm pe domnul Moruzzi.

Lucrarea sfinților a fost adesea făcută prin intermediul altora. În cazul nostru, doamna Moruzzi.

Se pare că domnul Moruzzi avea o sumă destul de mare de asigurare de viață. Nu mă întrebați de ce cretinul ăla s-a gândit că ar fi o idee bună să aibă o poliță de asigurare bună, când toată lumea din viața lui voia să-l vadă mort.

La știri, am auzit că a fost un accident. O eroare umană teribilă. Cuplul îndrăgostit pur și simplu mergea la vânătoare împreună, așa cum făceau adesea (conform reporterilor, nu realității, care era mai degrabă că doamna Moruzzi nu-și putea suporta soțul sau orfanii murdari pe care îi aducea acasă pentru a lucra pentru el).

O lovitură la cap. De fapt, a străpuns până la capăt și a lovit și căprioara. Căprioara a supraviețuit. Domnul Moruzzi - nu prea.

Doamna Moruzzi a făcut totul cum trebuie. A sunat imediat la poliție. Le-a spus versiunea ei. Soții Moruzzi erau un cuplu înstărit din partea bună a orașului Chicago, care adoptaseră trei fii, toți la facultate. Nimeni nu ar fi suspectat vreodată o crimă.

Doamna Moruzzi a scăpat.

Și eu la fel, sau cel puțin așa credeam.

Pentru că, câțiva ani mai târziu, am luat o viață. Cea mai prețioasă viață care a existat.

O viață care nu trebuia să fie luată.

"Cred că am găsit un terapeut foarte bun."

Hallie a stat în fața mea în avion. Și-a înclinat mai bine telefonul, arătându-mi o fotografie a unei femei care semăna cu o versiune mai în vârstă a ei. "Încă nu știu cum mi-o voi permite, având în vedere că pun foarfeca pe cardul de credit al părinților mei imediat ce mă întorc în Los Angeles, dar mă gândesc că Keller m-ar putea lăsa să lucrez la Main Squeeze."

Privindu-i ochii albaștri, nu mă puteam gândi decât la cât de mult nu mi-o doream în Los Angeles. Cât de mult mai accesibil ar fi fost pentru ea să se mute în altă parte și să o ia de la capăt. Și, bineînțeles, cum mi-ar face viața mea ca bodyguard.

"Cum veți face chirie?"

Fața ei a căzut. Nu se gândise la asta. "Cred că... nu o să mă gândesc? Va trebui să găsesc ceva mai mic. Un studio, poate. Te-ar deranja foarte mult să te muți într-o garsonieră?"

Nu m-ar deranja să împart o conservă de ton cu această femeie, dar nu asta era problema. "Los Angeles este scump." Am încercat un alt unghi. "Și nesigur."

"Bine, Sherlock." Ea a încruntat o sprânceană, așezându-se pe spate în timp ce avionul decola. "Care este ideea ta? Știi că nu mă mut în Texas."

"Texas și California nu sunt singurele state din federație."

"Credeți că ar trebui să mă mut undeva unde nu știu?"

"Cred că ar trebui să o iei de la capăt." L-am reformulat. "Du-te undeva unde chiria este ieftină, unde paparazzi nu te vor urmări." *Sau vreun membru Bratva.*

Ea a reflectat, ronțăindu-și buza inferioară. În apărarea mea, mutarea ei în altă parte nu ar fi fost numai în avantajul meu. Nu avea nevoie de toți papagalii care să se învârtă în jurul ei atunci când rahatul ar fi lovit ventilatorul și ar fi început să apară știri despre Craig.

"Cred că... Minnesota este frumoasă în această perioadă a anului." Părea mistificată de ideea de a lua o nouă cale, poate o nouă identitate.

Am dat din cap încurajator.

Hallie a clătinat din cap, încruntându-se brusc. "Nu, nu pot să fac asta. Nu pot să mă ridic și să plec pur și simplu. Ar transmite un mesaj greșit. Ca și cum aș fugi."

"Nu poți rămâne în Los Angeles", am spus nerăbdător, gândindu-mă la Kozlov, la proasta de Anna, la toate complicațiile.

"Bineînțeles că pot." Ea a zâmbit. "Și dacă voi avea probleme financiare, cel puțin voi avea..."

"Viața ta e în pericol", i-am tăiat-o, obosit să tot orbitez în jurul aceleiași probleme. Ea a clipit, privindu-mă cu ochii mari, ca și cum aș fi pălmuit-o.

"Viața mea e în pericol?"
a repetat ea, uluită. "Cum? De ce? Craig?"

Înfigându-mi degetele în orbite, am lăsat să iasă o respirație tremurândă.

"Nu are nicio legătură cu el. Ești în pericol de luni de zile", am spus eu. "De

când am intrat în viața ta, mai exact."

"Spune-mi totul." Tonul ei era rece, neclintit. Era deja o femeie diferită de cea care încercase să mă înjunghie cu o sticlă de suc. Era făcută dintr-un material mai rezistent. Și mă întrebam dacă știa asta.

"Pe vremea când lucram în domeniul contraterorismului intern, treaba mea era să doborâm

L.A. Bratva. Operațiunea mafiotă rusă câștigase rapid puterea și preluase controlul

străzilor, în special în jurul Hidden Hills, Westlake Village și în centrul orașului. Jocurile de noroc ilegale și spălarea de bani erau deranjante, dar nu erau o problemă. Traficul de ființe umane și de arme era punctul în care guvernul trăgea linie și devenea clar că aveam o problemă în mâinile noastre. În anul în care am preluat această funcție, treizeci și trei de oameni nevinovați au fost uciși de aceștia."

Capul îi atârna în jos, în semn de tristețe, dar nu a spus nimic, ceea ce mi-a permis să termin.

"Conducătorul era un tip pe nume Vasily Kozlov. Un nenorocit urât, cu un palmares impresionant în ceea ce privește luarea vieților celor care i-au călcat pragul. Misiunea era să punem mâna pe el, viu sau mort. Respirația era întotdeauna preferabilă, dar nu era necesară."

Aceasta a fost partea de care m-am temut. Am respirat adânc. Nu am mai rememorat acea zi din momentul în care mi-am prezentat demisia și am dat agenției o declarație oficială a celor întâmplate. Legea știa majoritatea lucrurilor. Tom, doar o parte.

"Într-o zi, am aflat de o întâlnire. Se făcea schimb de arme ilegale între Bratva și un club MC din NorCal. Un pont important pe care l-am primit a dezvăluit schimbul a două sute de arme de 9 mm și o serie de puști. Întâlnirea a avut loc în spatele unui restaurant georgian. Am făcut o razie în local."

M-am oprit și am închis ochii, lăsându-mi capul să cadă între umerii mei. Habar nu aveam de ce îi spuneam asta. Aș fi putut să-i dau versiunea scurtă. Cea care nu m-ar fi descris ca pe un monstru.

Dar ea merita să știe tot adevărul.

Că eram, de fapt, un monstru. Iar monștrii pot prospera doar în întuneric. Departe de ea și de tot ce reprezenta ea.

"Spune-mi", a răcnit, întinzându-se să-mi atingă mâna. "Arată-mi vulnerabilitățile tale. Ai văzut deja atât de multe din ale mele."

"A fost un raid pe străduța din spate. Am dărâmat ușa de ieșire. Dar a fost o înscenare. Kozlov a vrut ca oamenii din cazul *nostru* să fie măcelăriți. Am fost întâmpinați cu bombe fumigene de bricolaj care făceau imposibilă respirația, darămite vederea. Dar eu eram un ticălos încăpățânat și am luat-o ca pe o invitație de a-i da capul lui Kozlov pe o tavă de argint. M-am împins înainte cu doi dintre colegii mei, străbătând coridorul îngust și întunecat. Auzeam oamenii alergând, țipând în rusă. Cred că se gândiseră că ne vom retrage odată ce am fost întâmpinați de bombele fumigene. Dintr-o dată, m-am trezit într-o cameră cu aproximativ o duzină de oameni. Unul dintre ei era Kozlov."

Mi s-a făcut rău fizic de la amintirea a ceea ce s-a întâmplat în continuare. Nici o parte din mine nu dorea să continue această poveste. Mi-am închis ochii.

"A ridicat mâna și a arătat-o spre mine. Am crezut că are o armă. Am crezut că o să mă omoare."

Tăcere.

"Ce-ai făcut?"

"Am tras trei focuri de armă", am mormăit. "Drept în mijloc."

Mi-am simțit bătăile inimii în gât când buzele mi s-au despărțit din nou pentru a-mi termina povestea. "Hallie..."

"Da?"

"Își ținea copilul în brațe. Fiul său de doi ani. Era versiunea lui de steag alb."
Amintirile m-au izbit deodată. Plânsul pe
care îl auzisem doar în retrospectivă.

Gâfâielile.

Gâfâielile.

Tăcerea.

Sângele. Sângele. Sângele.

Am ucis un copil. Un copil nevinovat. Un suflet pur, care s-a aflat într-o situație nefericită.

Cu restul de energie care mi-a mai rămas, am spus: "Kozlov a supraviețuit. Gloanțele nu au trecut niciodată prin corpul fiului său. Acel copil a fost scutul său uman. Mi-am dat demisia și m-am mutat înapoi la Chicago. Știam că Kozlov jurase să răzbune moartea fiului său - și, sincer, nu puteam să-l învinovățesc pentru această parte - dar știam, de asemenea, că pentru el, a păși pe teritoriul Chicago era o problemă. Bratvas diferiți, jurisdicții diferite. Nu putea pur și simplu să dea buzna în Chicago și să verse sânge."

"Dar în Los Angeles, el poate", a încheiat Hallie pentru mine.

Am dat din cap. "Și știe că sunt cu tine, ceea ce te face și pe tine o țintă". "Ai vorbit vreodată cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat?"

Dând din cap, am lăsat să iasă un chicotit ușor. "Cu cine aș putea vorbi? Prietenul meu, Law, știe o parte din poveste, dar are propriile lui rahaturi de care trebuie să se ocupe. Familia. O slujbă. Nu are timp să fie terapeutul meu. Tom e grozav, dar e unul dintre copiii lui Moruzzi. Tom nu ar vedea asta ca pe o mare problemă. Amândoi am făcut niște chestii destul de nasoale."

"Trebuie să ai mai mulți oameni care să țină la tine." "Trebuie, acum?" I-am făcut un zâmbet strâmb.

"Răscumpărare..." Și-a desfăcut centura de siguranță, sărind în picioare și făcând un pas spre mine. Și-a așezat fundul în poala mea, așezându-și bărbia peste vârful capului meu în timp ce mă îmbrățișa. "Urăsc faptul că ai trecut prin toate astea, dar de asemenea detest și faptul că mi-ai spus despre asta abia acum. A fost o mare prostie."

"Știu foarte bine." Brațele mele i-au înconjurat talia, un instinct mai mult decât orice altceva.

Nu am vorbit.

"Uită-te la mine acum." M-a apucat de față, înclinând-o astfel încât ochii noștri să se întâlnească. "Nu ești un monstru."

Am zâmbit încruntat. "Scutește-mă de momentul "*Days of Our Lives"*. Eu sunt și am învățat să trăiesc cu asta."

"*Nu ești* un monstru", a repetat ea. "Ai făcut o greșeală. O greșeală oribilă și nevinovată. Nici o parte din tine nu a vrut să ucidă acel copil. Niciuna."

Am închis ochii, imaginându-mi micuța grăsuță. Nu știam cât de mult era adevărat și cât de mult era imaginația mea. Obrajii rotunzi. Bucățile de pernă de pe picioare.

"Nu ești un monstru", a repetat ea, de data asta mai tare. "Tu, Ransom Lockwood, nu mă vei convinge niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, că ești un monstru."

M-a destrămat. Îmi simțeam fața fierbinte și umedă. Oare... plângeam? Ce *naiba*? Nu am plâns niciodată. Mă îndoiesc că am plâns chiar și când eram copil, din ziua în care am fost lăsat pe treptele acelei biserici.

"L-au măcelărit pe fostul meu șef, Ian Holmes. L-au îngropat în curtea lui. Kozlov a ucis o mulțime de oameni, Hallie. Și niciunul dintre ei nu a meritat-o. Trebuie să fie oprit, și mă ruinează să știu că nu sunt omul care să-l oprească."

"Nu este treaba ta să salvezi lumea." M-a mângâiat pe obraji și, în acel moment, pentru o scurtă secundă, am crezut-o.

"Nu te lupta cu emoțiile pe care le trăiești. Simte-le." Mi-a sărutat tâmpla, creștetul capului, vârful nasului. "Ai trecut printr-o traumă oribilă.

Aveți voie să vă rupeți. Ruptura poate fi bună. Îți oferă posibilitatea de a te reasambla de la zero."

M-am uitat la ea, prinzându-i buzele cu ale mele. Avea să fie o tortură să-mi iau rămas bun de la această femeie.

Dar aveam de gând să o fac oricum, după ce se terminau cele

șase luni. Merita mult mai mult decât aveam eu de oferit.

Ne-am ținut de mână pe drumul de întoarcere spre casa ei, marcând prima dată când mă țineam de mână cu o femeie în loc să țin mâinile cuiva deasupra capului. Nu mi-a displăcut. Poate că Hallie avea dreptate. Poate că eu, Robotul, puteam să-mi permit să simt din când în când.

"Cred că voi căuta locuri în afara Los Angeles-ului", a spus Hallie în timp ce ne apropiam de cartierul ei.

"M u l ț u m e s c ", am spus încet, știind că era din cauza mea. Din cauza rahaturilor mele, a păcatelor mele, a greșelilor mele.

"Cum rămâne cu Dennis și Ethel?" A adulmecat.

M-am uitat fix la ea cu privirea pierdută. Cine dracu' erau ei, animalele ei de companie?

"Șoferul meu și soția lui", a explicat ea. "Nu-mi voi mai putea permite serviciile lui Dennis. Ei au nevoie de venit".

Îi păsa de ceilalți. Adânc. Mi-a fost greu să-mi amintesc de ce am crezut vreodată că era o târfuliță superficială.

"Ai vreo idee câți ani are Dennis?"

Ea a clătinat din cap. Eu am făcut-o. Am știut. Pentru că am examinat fiecare parte a vieții ei înainte de a zbura la Los Angeles.

"Are 68 de ani."

"Bine..."

"Nu mai vrea să muncească. Vrea să se pensioneze."

Anthony Thorne mi-a spus acest lucru în timpul convorbirii telefonice pe care am avut-o înainte de a accepta postul. "Chiar așa?" A tresărit. "Dar atunci... de ce a rămas?"

"Din cauza ta. Te iubește ca pe o nepoată. L-am trimis în vacanță nu ca pedeapsă, ci pentru că era epuizat. Ai fost plecat și ai stat în oraș la orice oră din noapte. El nu putea ține pasul - nu e un adolescent."

"Cum de nu am observat asta?", a murmurat ea. "Am fost o pușt oaică îngrozitoare." "Nu atât de teribil. Dar o pușt oaică, într-adevăr." I-am strâns mâna.

Șoferul a încetinit în timp ce se apropia de cartierul ei. Hallie a introdus codul pentru a deschide poarta. Fusese o călătorie scurtă, dar cu siguranță a fost o lovitură dată naibii.

"Asta e ciudat." Hallie s-a uitat pe geamul pasagerului, înclinându-și ușor gâtul. "Este o mașină pe care nu o cunosc parcată în fața casei mele."

Pielea mi s-a înțepat de conștientizare. Dacă era cine credeam eu că este, urma

s ă intre într-o lume a durerii.

Șoferul a oprit la câțiva metri de un Jaguar roșu decapotabil.

"Nu stingeți motorul", i-am spus, deschizând partea mea de ușă. "Hallie, stai aici și nu ieși până nu-ți spun eu. Sună la poliție dacă e nevoie - dar nu. Nu. Pleacă."

Am ieșit, am trântit ușa în urma mea și m-am îndreptat spre mașină, cu o mână asupra pistolului ascuns la brâu. Mașina nu țipa a mafie, dar poate că era doar o deghizare inteligentă.

Ușa de la Jaguar s-a deschis și a ieșit Anna. Hai să

ne-o tragem și să o ruinăm pe Hallie-Thorne-Anna.

Vestea bună era că viața lui Hallie nu era în pericol.

Vestea proastă era că a mea era, dacă Hallie ajungea vreodată față în față cu femeia.

Anna și-a aruncat părul bombat pe un umăr, aplecându-se să-mi sărute ambii obraji.

"Ransom, dragă, mi-ai lipsit."

"Nu pot spune că sentimentul este reciproc." M-am îndepărtat, uitându-mă la ea. Ce căuta aici?

"Am crezut că mă vei suna." Mi-a oferit un zâmbet seducător.

"Poftim. Ia-ți niște instincte mai bune." Mi-am scos portofelul, scoțând o bancnotă de cincizeci de dolari.

Și-a încrucișat brațele peste piept, refuzând să se atingă de bani.

Am suspinat. "Cu ce te pot ajuta, Anna?"

"Ei bine, după cum știți, avem treburi neterminate de rezolvat." "Totul este destul de terminat", am completat eu. "Nu ar fi trebuit să veniți aici."

De unde a făcut rost de adresă? Întrebare stupidă. A lucrat pentru un tabloid. Majoritatea colegilor ei paparazzi puteau să o îndrume în direcția corectă cu ochii închiși.

"Am nevoie de o lingură."

"Ai nevoie de o schimbare de carieră", am replicat eu. "Așa cum am mai spus, nu-ți dau nimic pe clientul meu."

Mi-a netezit cămașa, zâmbind la mine.

"Oh, haide, uriașule. Am o ofertă și mai bună pe masă. Șeful meu tocmai a dat undă verde. Nu ești măcar puțin curios să auzi ce suntem dispuși să oferim pentru un articol în exclusivitate?"

"Răscumpărare?" Am auzit o voce din dreapta mea. *Hallie*.

A coborât din mașină, făcându-i semn șoferului să își ia rămas bun. Trebuie să se fi gândit că Anna nu reprezenta un pericol. Aici s-a înșelat.

Anna și-a îndreptat spatele, lăsând să se desprindă un zâmbet. "Oh, bună, Hallie Thorne. Nu mă cunoști, dar eu..."

"Te cunosc." Hallie s-a oprit în fața noastră amândouă, iar mie nu mi-a plăcut cum eu și Anna păream o unitate împreună, vizavi de ea. "Ai scris un articol dur despre mine după ce mi-a scăpat sfârcul. Poza ta e chiar lângă articolul tău."

A fost pentru prima dată când am suferit pentru altcineva și a fost o durere imensă în gât.

Empatia m-a străpuns ca un cuțit. Aproape că mi-a fost greu să respir.

"Grozavă amintire!" a răcnit Anna. "Poate că nu erai atât de drogat pe cât am crezut că ești."

"Te rog, nu lăsa ca adevărul despre mine să îți strice povestea." Hallie a zâmbit cu răceală. "Pentru tine, voi fi întotdeauna o ratată. Acum, ce faci la mine acasă?"

"Ransom și cu mine suntem prieteni vechi."

"Chiar așa?" Ochii lui Hallie s-au îndreptat spre mine în semn de întrebare. Am dat scurt din cap.

"Ransom, ai vrea să purtăm conversația noastră într-un loc privat?" Anna a ignorat prezența lui Hallie, zâmbindu-mi.

"Poți să spui tot ce ai de spus chiar aici."

"Ești sigur de asta?" Ochii Annei m-au avertizat că nu o să-mi placă următoarea parte.

Nu am negociat cu teroriștii.

"Pozitiv."

"Ei bine, mă întrebam când o să ne cuplăm..." A dat o bătaie semnificativă, studiind-o pe Hallie cu zel. "*Din nou*."

Hallie a încremenit pe loc. Fața ei nu trăda nimic. Dar eu am văzut-o. Dezamăgirea. Nu apăruse când îi spusesem că ucisesem un copil nevinovat. Dar acum era acolo, scrisă pe fața ei.

Ambele au fost greșeli din partea mea. Dar numai una a fost sub controlul meu.

"Acum ar părea un moment foarte bun pentru voi doi să vorbiți." Hallie și-a revenit repede, trecând pe lângă umărul meu în drum spre ușa ei. "Având în vedere că am niște lucruri de făcut."

Ușa s-a trântit în spatele ei înainte ca eu să pot explica.

"Idiotule." M-am întors spre Anna, cu furia bolborosindu-mi în sânge. "De ce ai făcut asta?"

"A fost adevărul, nu-i așa?" a întrebat Anna cu sfidare.

"Un adevăr foarte selectiv", am scuipat eu. "Știai al naibii de bine că șansele mele de a te mai atinge vreodată cu un băț de trei metri erau zero într-o zi bună, iar majoritatea zilelor mele sunt proaste."

"Totuși." Anna a deschis ușa de la Jaguar-ul ei, strecurându-se înăuntru. "A meritat. Pentru că acum știu fără nicio îndoială că te culci cu clientul, iar ăsta e un titlu al naibii de suculent. Mulțumesc, amice."

Am împins ușa, așteptându-mă la un carnagiu. Cel puțin, o piesă de mobilier grea aruncată în direcția mea.

În schimb, am găsit o umflătură de mărimea unui om pe canapea, întinsă în fața televizorului stins. Nu s-a mișcat până când nu am închis ușa, făcându-mă cunoscut.

S-a așezat în picioare, ștergându-și fața cu mâneca.

"Pot să explic", am spus, nu pentru că așa spuneau bărbații de obicei, ci pentru că într-adevăr, sincer, puteam. Exista o explicație bună pentru toate astea.

Hallie s-a ridicat în picioare, îndreptându-se spre etaj. Am urmat-o, zguduit de lipsa ei de reacție. Pentru prima dată în viața mea, nu știam ce să fac.

"Este ciudat că nu vreau să o faci?", a spus ea în cele din urmă. "Simt că asta e o ocazie de aur să tai cablul. Ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă. De fapt, nu-mi vine să cred că am ajuns atât de departe."

Vorbea despre postul meu de bodyguard sau despre cum să ne-o tragem unul altuia? Oricum ar fi, nu mi-a plăcut implicația. Nu terminasem cu ea. Nici pe departe.

A împins ușa de la camera ei și a intrat în dulapul ei. Acolo, a luat câteva valize mari, le-a deschis și a început să arunce hainele în ele.

"Pleci?" Am pus un cot pe peretele ei.

"În cele din urmă." A aruncat câteva rochii în fălcile deschise ale valizei sale. "După ce-mi dau seama unde mă duc."

"Vin cu tine."

"Nu e nevoie." A aruncat mai multe cămăși într-o valiză, fără să se uite la mine. "Sunt sigură că părinții mei nu se vor supăra că ai renunțat la slujbă în acest moment. Sau, dacă încă mai vrei relațiile lui tata, rămâi aici și ne vom preface că încă mă protejezi. Oricum, asta i-ar îndepărta pe ruși de pe urma mea."

Nu s-a înșelat. Și

totuși. *Și încă.*

"Crezi că aș rămâne fără tine?" De ce suna atât de hidos, ideea de a rămâne fără ea? "Așa mă cunoști?"

Încă împachetând, a spus: "Nu știu nimic despre tine. Asta e problema."

"Bineînțeles, mă cunoști."

Sau, cel puțin, mă cunoștea mai bine decât toți ceilalți.

S-a întors cu fața la mine, strângând o fustă între degete. "Bine. Aveți dreptate. Chiar te cunosc. De aceea știu că de data asta mă vei asculta. Vreau ca tu să pleci. Trebuie să mă gândesc. Am nevoie să fiu singur. Suntem blocați împreună de câteva săptămâni. Sau sunt luni? Cât timp a trecut?" A lăsat să iasă un chicotit fragil. "Totul a fost o neclaritate de când ai luat cu asalt lumea mea. Nu-mi amintesc viața mea fără tine. Ceea ce mă sperie. Vreau să-mi respecți măcar o dată limitele și să pleci. Nu-l suna nici pe Max. Vreau să fiu singură."

"Nu poți..."

"Ai văzut pe viu cum toți cei pe care îi cunosc m-au dezamăgit", mi-a tăiat-o, cu ochii roz, cu bărbia clătinată. "Te rog. Ai dat-o în bară. *I-ai* tras-o. Măcar o dată în viața ta, fă ceva altruist. Dă-mi drumul."

"Hallie..."

Nu a mai ieșit nimic altceva. A avut dreptate. Nimeni nu i-a respectat dorința. Și dacă alegeam să nu o părăsesc, făceam la fel. Dar cum puteam să plec când știam că ea putea fi în pericol?

"Pleacă", a spus ea încet. "Pentru mine", a adăugat ea.

"Pentru noi." Am închis ochii.

Am vrut atât de mult să explic. Dar ea m-a rugat să nu o fac. Și nu puteam fi unul dintre acei oameni care nu dădeau doi bani pe ceea ce voia ea. Merita mai mult.

"Patru ore", mă auzeam pe mine însumi spunând, fiecare cuvânt având gust de metal în gura mea. "Îți dau patru ore să te răcorești. Pentru că ai dreptate. Îți respect dorințele și, dacă aș putea să dau lucrurile înapoi..." Am ezitat. "Aș lua înapoi întregul nostru început. L-aș reface."

M-a împins afară din dulapul ei, închizând ușa în spatele ei cu un clic moale.

Chapter Twenty-One

Hallie

Simbolul verde al telefonului de pe iPhone-ul meu era împodobit cu un cerc roșu cu nouăzeci și nouă de apeluri ratate.

Mam

ă.

Tată.

Texas Landline.

Am băgat telefonul înapoi în buzunar, continuând să-mi fac bagajul. Nu știam unde mă duceam; știam doar că trebuie să plec. Viața pe care o trăiam nu era a mea. Fiecare minut pe care îl împărțeam cu Ransom îmi făcea mai greu să-mi iau rămas bun de la el. Și urma să trebuiască să-mi iau rămas bun de la el. În curând.

Când se va întoarce, nu mă va mai găsi aici.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era ora trei după-amiaza. Trecuseră două din cele patru ore fără Ransom. Aproape că terminasem de împachetat. Eram mândră de mine pentru că nu plângeam. Îmi doream atât de mult să plâng în pernă. Faptul că Ransom se culca cu femeia asta oribilă era ultima picătură dintr-o lună dezastruoasă.

Groaznic, și totuși atât de previzibil. Știai că e un om fără suflet.

Ceea ce m-a împiedicat să-l urăsc până la capăt a fost revelația a ceea ce a trăit cu ani în urmă. Băiatul acela. Știam că o purta în suflet în fiecare zi, povara păcatului său făcându-l să respire cu greu.

S-a înșelat. Nu era o cauză pierdută. Avea un suflet. Poate chiar unul bun. Dar l-a îngropat atât de adânc în el, încât m-am împăcat cu faptul că nu-l pot scoate din ruinele tragediilor sale. Doar el putea face asta pentru el însuși.

S-a dovedit că vechiul clișeu avea dreptate de la bun început - doar noi aveam puterea de a ne îmbunătăți.

Am auzit ușa de la parter deschizându-se cu un vuiet. Maxilarul mi s-a încleștat.

"Credeam că ne-am înțeles asupra a patru ore, Random", m-am plâns, suficient de tare pentru ca el să mă audă.

Pașii urcau cu putere pe scări. Una... *două* perechi.

De ce erau două perechi? Cu cine era?

Inima îmi zvâcnea în cutia toracică.

Mi-am dat drumul la hainele pe care le țineam și m-am târât sub pat. Era pariul meu cel mai sigur. Singura cale de scăpare din dormitorul meu era balconul, iar ultima dată când rușii ne-au făcut o vizită, au parcat chiar în fața lui.

Pașii se apropiau, se auzeau tot mai tare. Am tras aer în piept, lăsând capul în jos pentru a încerca să trag cu ochiul prin perdeaua de lenjerie care mă ascundea de priviri.

Am văzut două perechi de pantofi deștepți. Au intrat în camera mea cu hotărâre, vorbind repede între ei în rusă.

Rahat, rahat, rahat, rahat.

Unul a intrat în dulapul meu, dând la o parte valizele pe jumătate pline. Celălalt s-a apropiat de fereastra mea, probabil ca să vadă dacă am sărit pe ea.

Tipul de la fereastră i-a spus tipului de la dulap ceva în rusă. Amândoi au râs. Au ieșit din camera mea, intrând și ieșind din camerele de la etajul doi. Știau c ă s u n t p e aici pe undeva. Mă auziseră.

M-am gândit să încerc să scot telefonul și să o sun pe Ransom, dar am decis să nu o fac. Telefonul meu era un mini, atât de mic încât mi-l băgasem în talie. Putea ușor să alunece și să facă zgomot.

Closet Guy a ieșit cu greu în fața sălii mele de sport, mârâind. El și celălalt bărbat s-au întâlnit din nou pe hol. Vocile lor înăbușite nu mai păreau atât de îngâmfate acum. Inima îmi bătea atât de tare încât mă miram că nu o auzeau.

Aveau de gând să plece? Răscumpărarea era principalul lor obiectiv. E clar că nu era aici. Nu avea cum să se ascundă sub nicio mobilă. Era masiv.

Unul dintre ei a început să coboare scările. Am tras o gură de aer. *Aproape am ieșit din pădure.* Apoi, cealaltă pereche de pantofi s-a întors în direcția mea, înaintând rapid.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Picioarele au dispărut în periferia mea. Nu puteam să-i urmăresc locația fără să mă deplasez și să fac zgomot. Totul era liniștit. Nu îndrăzneam să respir. Dintr-o dată, o pereche de mâini m-au apucat de glezne din spate și m-au tras afară de sub pat. Degetele mele s-au agățat automat de covor.

M-am smucit înainte, lovindu-mă cu capul de rama patului în acest proces.

Lovindu-l cu piciorul de mâini în încercarea de a riposta, am început să țip. Bărbatul m-a răsturnat pe spate, a mârâit de supărare și și-a apăsat palma pe gura mea. Dinții mei au săpat în pielea lui. Gustul metalic al sângelui mi-a explodat în gură. El nu s-a lăsat mai prejos. De fapt, a râs.

A râs, a râs și a râs și a râs.

El nu este Craig. N-o să te rănească în felul ăsta. Adună-te.

Fața bărbatului a devenit mai clară, în timp ce am clipit pentru a îndepărta punctele albe de adrenalină. Chiar și fără să-l fi întâlnit vreodată, știam că era Kozlov însuși. Fața lui era marcată de cicatrici adânci, cu tăieturi intenționate. Răni de cuțit. Ochii lui erau foarte mici și foarte negri. Două stafide pline de ură.

Cu un lătrat rapid în limba rusă, l-a făcut pe cel de lângă el să mă ridice în

picioare. Bărbatul m-a percheziționat pentru dispozitive și arme. Amețit în picioare, m-am rugat.

că nu-mi va găsi telefonul. Oprindu-se la buzunarele mele, bărbatul a făcut un pas înapoi și a clătinat din cap.

Am lăsat să iasă o expirație sacadată. Îi scăpase.

Aruncând o privire prin cameră, am încercat să caut ceva cu care să-i atac pe cei doi bărbați. Între timp, asistentul lui Kozlov mi-a adus împreună ambele brațe la spate și mi le-a legat cu o bandă neagră și groasă. Îmi venea să vomit. Nu mă simțisem niciodată atât de neajutorată în viața mea.

A trebuit să-ți trimiți garda de corp de aici, nu-i așa? Totul pentru că erai gelos, meschin și copilăros.

Deși, era de asemenea adevărat că mi-a adus necazuri chiar la ușă, iar dacă aș fi scăpat cu viață, ar fi trebuit să-i distrug cariera, doar pentru asta, ca pedeapsă.

Kozlov s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre scări. Asta era șansa mea de a încerca să-l dobor pe asistentul său. Bărbatul m-a împins din spate spre scări. M-am conformat, sperând că își va slăbi garda asupra mea. Dar când am ajuns l a marginea scărilor, am reușit să-mi izbesc corpul de al lui, împingându-l în jos. El a apucat repede balustrada cu o mână, folosindu-și rezerva pentru a-și înfige degetele în părul meu. A tras violent de mine, împingându-mă spre gura lui. Îmi ardea scalpul.

"Poartă-te frumos, fetițo", a poruncit el cu un accent gros. Și nu știam de ce, dar faptul că îl auzeam vorbind în engleză făcea ca totul să fie mult mai real și mai înfricoșător.

Șansele erau mari să nu scap cu viață din asta.

În drumul nostru spre parter, am observat că toate camerele Nest au fost acoperite. Kozlov verificase casa înainte, probabil când eu și Ransom eram în Texas. Altfel, nu ar fi cunoscut locația lor.

"Nu știu unde este", am mârâit când l-am observat pe Kozlov stând lângă ușă, așteptându-ne pe mine și pe soldatul său. "Nu voi fi de ajutor."

Kozlov a zâmbit senin, pe jumătate mângâindu-mi pe jumătate palmând obrazul. "Va veni după tine. Tu însemni ceva pentru el."

Iisuse. Cât de aproape ne-au urmat?

O pânză neagră mi-a înfășurat ochii din spate, fixată ferm într-un nod dublu. Am fost împins afară, într-o mașină - nu una spațioasă după cum o simțeam - unde am stat liniștit în timp ce trei voci discutau în rusă.

Sorbindu-mi isteric gândurile amestecate, am încercat să-mi dau seama ce voiau de la mine. Eram în mod evident un mijloc pentru un scop. Ceva care să-l atragă pe Ransom pe teritoriul lor. Dar mă îndoiesc că m-ar fi cruțat dacă lucrurile ar fi luat-o razna.

Drumul a fost îngrozitor de lent, dar nu știam dacă era din cauză că mă luaseră de departe sau din cauza nervilor mei împușcați.

Când mașina s-a oprit în sfârșit, nu știam dacă să mă simt ușurată sau să mă tem din nou. Ușa de pe bancheta din spate s-a deschis brusc. Persoana care stătea lângă mine a coborât prima, trăgându-mă după ea. Deoarece stăteam în mijloc, am simțit cum persoana din spatele meu mă împingea în spate, încurajându-mă.

"Unde mă duci?" Am sughițat. "Sunt fiica președintelui Thorne. Dacă crezi că vei scăpa cu asta, te așteaptă altceva."

Chiar și pentru mine însumi, păream un personaj secundar slab dintr-un film de

groază, destinat să moară rapid și dureros pentru a face să avanseze intriga.

L-am auzit pe Kozlov chicotind lângă mine. "Relaxează-te."

"Vorbești serios acum? Vrei să mă *relaxez*?" El nu a răspuns.

Am urcat un rând de scări. Fiecare pas pe care îl făceam mă simțeam de parcă mă apropiam de o condamnare la moarte.

Locul mirosea ciudat. Un amestec de praf, mâncare și lână veche. M-am întrebat unde ne aflam. Cât de aproape eram de civilizație.

"Când o să-mi scoți legătura de la ochi?" Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. Să continui conversația. Să le reamintesc că eram om și nevinovat.

"În curând." Kozlov părea aproape vesel.

"Doar nu te aștepți să vină aici, nu-i așa?" Am întrebat. "Nu știe unde este acest loc."

"Nu am", a confirmat el. "Am de gând să te atârn în fața lui în altă parte. După ce mă voi decide asupra detaliilor."

"Și dacă nu mușcă momeala?" Vocea mea a răsunat într-o cameră goală și umedă. O împingere în umăr m-a făcut să-mi întâlnesc fundul cu un scaun de lemn tare. Cineva din spatele meu mi-a desfăcut legătura de la ochi.

Kozlov stătea în fața mea, chicotind în timp ce-și deschidea brațele. "Atunci presupun că momeala ar deveni inutilă pentru noi."

Nu e nevoie să mă legați. Nu eram în pericol de a scăpa. Un bărbat mare și chel stătea lângă ușa micului birou din spate. Kozlov era chiar în fața mea, ținând în mână o armă, iar asistentul său stătea în spatele unui birou, așteptând instrucțiuni.

Telefonul ascuns la brâu îmi ardea pielea, cerând să fie folosit. Puteam să cer să mă duc la baie și să văd dacă am semnal. Orice aș fi ales să fac, trebuia să o fac înainte să mi se termine bateria.

Kozlov s-a îndreptat spre mine, trăgându-și pantalonii de rochie înainte de a se ghemui ușor pentru a se aduce la nivelul ochilor mei. "Domnișoară Thorne, iată ce se va întâmpla. Vă voi pune întrebări despre angajatul dumneavoastră, iar dumneavoastră veți răspunde cu sinceritate. Dacă nu o veți face, veți fi bătută. Dacă refuzați să cooperați, veți fi bătută. Dacă minți, vei fi bătut. Am înțeles?"

Am dat din cap. Deși, în mod șocant, nu aveam nicio dorință de a-i împărtăși ceva despre Ransom.

Nu avea niciun sens. Omul adusese această situație dezastruoasă asupra mea de unul singur. Ar fi trebuit să cânt despre el, să ofer orice informație pe care o aveam.

Kozlov a luat un scaun și l-a așezat în fața mea. S-a scufundat în el.

"Unu - unde își ține Lockwood arma?"

Asta a fost o întrebare ușoară. Nici măcar nu a fost nevoie să mint. Nu aveam nicio idee. Am clătinat din cap. "Nu știu."

"Domnișoara Thorne." Kozlov a zâmbit cu regret, ca și cum ar fi fost de partea mea. Polițistul cel bun. "Chiar nu aș vrea să vă rănesc mai mult decât este absolut necesar. Răspundeți la întrebarea mea."

"Mi-ar face plăcere", am spus, cu ochii la același nivel cu ai lui. "Dar nu știu răspunsul la întrebarea ta. Nu știu dacă ai observat, dar este un tip destul de secretos."

Biciul a venit din spate. La un moment dat, asistentul său trebuie să se fi ridicat și și-a dat jos centura. Spatele îmi era protejat de scaun, în mare parte, dar biciul mi-a lins ceafă, arzând ca o mie de focuri.

Am lăsat să iasă un geamăt moale, dar nu am plâns. Nu puteam să-i las să câștige. Acești oameni, care făceau trafic de femei în interiorul și în afara țării.

Care au ucis, au violat și au pus arme în mâinile criminalilor.

"Întrebarea numărul doi", a anunțat Kozlov, ridicându-se și valsând nonșalant prin cameră. "Ți-o tragi cu el?"

"De ce e treaba ta?" Am tunat.

"Tot ceea ce face el este treaba mea", a spus el liniștit. "Mi-a ucis fiul."

"A fost un accident!" Am scăpat din gură. Am știut că era un lucru greșit de spus înainte de a termina propoziția. Știam, pentru că, chiar în timp ce o auzeam, mi-am dat seama cât de mizerabil suna la urechile tatălui acelui copil.

Tot ce a făcut Kozlov a fost să se uite pe lângă mine, să dea un mic semn din cap și să se întoarcă cu spatele la mine. Am tras aer în piept, pregătindu-mă pentru ceea ce știam că va urma.

Centura mi-a lovit mai întâi
umărul. Apoi în ceafă.
Apoi partea din spate a genunchilor.

Mi-am înăbușit țipetele, mi-am înghițit lacrimile și am refuzat să cedez. Capul îmi atârna fără vlagă pe piept. Transpiram cu găleata. Nu mai puteam să suport. Dar nici nu puteam să le spun nimic despre Ransom.

Am aflat că eram o persoană loială, demnă de încredere... doar pentru a irosi aceste trăsături pe un bărbat ratat care nu avea sentimente și avea de două ori mai multe probleme decât mine. Tipic.

"Acum să încercăm din nou, domnișoară Thorne. Și de data aceasta, cu un pic mai multă cooperare..."

Cu coada ochiului l-am văzut pe Kozlov avansând spre mine. Tot corpul meu a tresărit. Și-a ridicat mâna, fără îndoială cu intenția de a mă lovi. Am tras aer în piept.

"Oprește-te."

Vocea era mortal de calmă. Inima mi s-a împiedicat peste tot, făcând ping-pong în mine. M-am uitat spre ușă în același timp cu Kozlov. Ransom stătea înăuntru, cu brațul înfășurat în jurul gâtului bodyguardului, cu arma la tâmplă.

Am vrut să strig de ușurare, dar gâtul îmi era înecat de plâns. Kozlov
s-a întors complet spre el, părând mai mult amuzat decât speriat.
"Cum ne-ai găsit?", a întrebat el, aproape politicos.
"Clienta mea are la ea un mini iPhone, iar eu îi urmăresc permanent locația."

Privirea lui Kozlov a zburat spre asistentul său, care s-a dat înapoi lângă mine, știind că va plăti scump greșeala.

Soldatul Bratva era complet nemișcat în strânsoarea de cap a lui Ransom, conștient că bodyguardul meu nu avea nicio reținere în a-i trage un glonț în cap dacă situația o cerea. "Care este planul?" Kozlov a zâmbit. "Termină treaba pe care ai început-o cu Yefim și să ne ucidă pe toți?"

Yefim. Numele băiatului era Yefim. Am văzut cum i s-a întărit maxilarul lui Ransom, cum i s-au deschis nările. El știa asta. Bineînțeles că știa asta. Pun pariu că a retrăit acel moment în fiecare oră din viața lui.

Asistentul lui Kozlov a scos un pistol de la brâu și l-a îndreptat spre Ransom.

La naiba. Ar putea viața mea să fie mai încurcată cu omul ăsta prin preajmă? Și când mă gândesc că totul a început cu o *scăpare*.

"Pentru că," Kozlov a zâmbit cu indulgență, "dacă mă omori pe mine, se pare că vei fi omorât și tu."

"Frumoase abilități deductive." Ransom l-a împins pe bodyguard înainte, pășind mai adânc în încăpere. "Nu am planuri imediate de a ucide pe niciunul dintre voi, oricât de tentant ar fi."

"Corect", a spus Kozlov. "Deci, cum vedeți să se desfășoare acest lucru?"

"Pur și simplu." Ransom a dat drumul unuia dintre zâmbetele sale caracteristice, de tip "diavolul-cu-îngrijire". "Acest restaurant este încoronat cu o întreagă echipă SWAT, douăzeci de polițiști LAPD pentru întăriri, un elicopter, procurorul și o cantitate nefirească de vehicule de securitate. Ai ucis un agent FBI, rahatule. Poți să te predai în liniște - opțiunea mea cea mai puțin preferată - sau poți să ieși în plină glorie și să mă lași să te omor. Asta îmi place mai mult, pentru că aș putea s-o fac încet și dureros, pentru modul în care ai tratat-o pe domnișoara Thorne."

Nu mi-am dat seama niciodată, până nu a spus-o el, că arăt ca un dezastru. Dar fusesem maltratat de Kozlov și de asistentul său și sunt sigur că toate acele bătăi lăsaseră urme. "Dacă am cădea amândoi, n-aș avea niciun regret", a spus Kozlov în liniște. "Ai ucis fiul meu."

"Mă urăsc în fiecare zi pentru asta." Pentru prima dată de când îl cunoscusem, vocea lui Ransom s-a frânt. "Mă gândesc la acel băiat mai mult decât la părinții care m-au părăsit. Mai mult decât mă gândesc la propria mea viață nenorocită. Dar nu aveam nicio idee. Niciuna, deloc. L-ai pus chiar în fața mea. În pericol. Ce fel de tată nenorocit face asta?" "Deci... ar trebui să fii iertat?" Kozlov a pufnit, părând resemnat. Umerii lui se lăsase, iar el părea sătul și obosit dintr-o dată.

Ambii bărbați păreau distruși.

"Nu", a spus Ransom. "Ar trebui să ai încredere în durerea mea. Pentru că eu o simt. Fiecare. Fiecare. Să ți-o tragi. Ziua."

În spatele lui Ransom, membrii echipei SWAT s-au adunat. Ransom i-a dat drumul gărzii de corp, împingându-l în față. S-a clătinat spre Kozlov.

"Jocul s-a terminat, Kozlov. Ori ieși de aici ca un câine, ori într-un sac de cadavre." "Toate astea au fost plănuite?" a cerut Kozlov. "Ai vrut să o răpesc?"

Simpla sugestie a făcut ca sângele meu să se transforme în lavă. Era posibil. Total posibil. Ceea ce m-a înfuriat.

Ransom a clătinat din cap. "Nu i-aș face niciodată așa ceva." "Nu cred că ai nicio limită", a spus Kozlov.

Și, din păcate, am împărtășit acest sentiment.

Kozlov a închis ochii. Tot ceea ce a făcut pentru a-și arăta supunerea a fost un gest scurt, abia auzit, din cap, către garda sa de corp și soldatul din încăpere.

Ransom s-a dat la o parte. Echipa SWAT a intrat înăuntru, punându-i cătușele lui Kozlov și echipei sale. Ochii mei i-au urmărit pe cei care mă răpiseră. Mi-era teamă că dacă clipesc, vor fi din nou deasupra mea, mă vor trânti la podea, mă vor lovi.

"Ești în siguranță acum." Vocea lui s-a infiltrat în urechea mea, atât de aproape încât respirația lui fierbinte îmi mângâia partea laterală a gâtului.

"Mi-ai urmărit telefonul", am spus fără voce.

N-ar trebui să fiu surprins. Am fost și voi fi mereu doar o altă slujbă pentru Ransom. Poate unul cu avantaje, dar, în cele din urmă, am fost o crestătură pe centura lui.

"Nu puteam risca să te rănesc." A lucrat rapid pentru a-mi dezlega mâinile de la spate.

M-am întors să mă uit la el. Furia îmi făcea ochii să ardă. Tremuram de furie.

"Vă eliberez oficial din funcție, domnule Lockwood."

În jurul nostru, federalii și membrii echipei SWAT deconectau computerele, confiscau documente, răvășeau camera.

Mi-a cercetat fața, cu o expresie rigidă și sfidătoare.

"Uite, nu mi-ai dat timp să-ți explic." M-a ajutat să mă ridic, având grijă să nu mă atingă acolo unde fusesem biciuită. "Rahatul ăsta cu Anna... da, m-am culcat cu ea. Dar s-a întâmplat în facultate. M-a găsit la o gaură în perete câteva săptămâni.

în urmă. M-a urmărit și a încercat să reaprindă ceva în schimbul unor informații despre tine. I-am tăiat calea. Am băut câteva pahare. Cred că a pus drog în una din băuturile mele. Apoi am ieșit și am luat un taxi, înjurând-o tot timpul. Nu am atins-o. Jur."

Ridicând o mână pentru a-l opri, am clătinat din cap. "Crezi că-mi pasă de tine și de ea?"

A clipit, confuz. "Da?"

Aruncându-mi capul pe spate, am lăsat să iasă un râs.

"Oh, Ransom, tu chiar crezi că ești darul lui Dumnezeu pentru femei. Nu dau doi bani pe ce ai făcut cu Anna."

Nu era chiar adevărat, dar aveam probleme mai urgente de rezolvat.

"Îmi pasă că m-ai urmărit fără să-mi spui. Îmi pasă că mi-ai pus viața în pericol. Că *știai că* oamenii te urmăreau, că puteam fi rănită, și totuși, te-ai pus pe tine pe primul loc. Am vrut să fug de tine în cele patru ore pe care mi le-ai dat ca să mă "auto-reflectez"." Am rostit ultimele cuvinte cu ghilimele de aer. "Nu ești doar un om groaznic, ci și un bodyg- pardon*, ofițer de protecție apropiată*". Mi-am dat ochii peste cap. Acum eram pe val, gândindu-mă la toate modurile diferite în care era crud și insensibil cu mine. Nu puteam să mă las să mă opresc acum. Sau să cedez. Să-i permit să rămână. Trebuia să plece. *Trebuia* să plece. Pentru siguranța inimii mele. "Ești îngrozitor peste tot. E adevărat, ceea ce a spus odată Dorothy Parker. "Frumusețea e pe piele, dar urâtul ajunge până la os."

M-a omorât să-i spun toate astea. Mai ales după ce mi-a mărturisit ce-i făcuse fiului lui Kozlov. Dar nu puteam permite ca mila să aibă un loc în inima mea. Avea să mă distrugă dacă rămânea. Trebuia să-l fac să plece.

Mi-am smuls brațul de lângă el, realizând că încercase să mă atingă în timpul micului meu discurs.

"Nu știi ce spui", a spus el cu seriozitate. "Tocmai ai trecut printr-o încercare dată naibii. Trebuie să dai o scurtă declarație și apoi te vom duce acasă."

Am făcut un pas înapoi de la el, punând mai mult spațiu între noi. "Hai să terminăm cu asta."

M-am trezit cu o tresărire.

Mă durea capul. Fâșiile gălbui ale soarelui la apus se infiltrau prin fereastra dormitorului meu, încălzindu-mi pielea.

Mă durea corpul. Mă durea capul. Mă durea totul.

Scuturând din ochi somnul, mi-am îndreptat fața spre ceasul de pe noptieră. Era ora șapte seara. Bănuiam că dormisem aproape toată ziua de ieri și că mă trezisem într-o nouă zi.

Lângă ceas se afla un pachet de Tylenol - cele extra puternice - o sticlă de apă și ceea ce părea a fi o rețetă medicală. Telefonul meu era și el acolo.

Întinzându-mă spre ea, mi-am simțit mușchii spatelui încordați, gâtul țipând de durere acolo unde fusesem bătut. Pielea avea să se desprindă în curând, știam fără să mă uit. Aveam să simt sechelele a ceea ce mi se întâmplase în următoarele săptămâni.

Luându-mi telefonul, am răsfoit ultimele apeluri. Mama. Tata. Hera - asta a fost ceva nou. Keller a sunat de câteva ori, la fel și NeNe și Tara. Nu mi-am putut imagina

eu însumi relatând oricui tot ceea ce mi se întâmplase în ultimele 48 de ore, dacă pentru asta mă sunau.

Se scurseseră deja veşti?

Despre răpire? Despre Craig şi acuzaţiile de agresiune sexuală? Despre Ransom şi despre mine, prin Anna?

Există un singur mod de a afla.

Desprinzându-mă din pat, m-am târât până la duş. La început, am dat apa prea fierbinte. Apoi, dându-mi seama de greşeala mea, de cât de rănită şi de crudă îmi simţeam pielea, am răsucit repede deviatorul de duş, optând pentru apă rece ca gheaţa. A fost o treabă rapidă, urmată de uscarea mea prin tamponare cu grijă. Să-mi pun un halat pe mine era prea dureros. M-am îndreptat spre oglinda din baie şi mi-am ridicat părul, inspectându-mi ceafa şi umerii. Vârtejurile păreau furioase, purpurii şi adânci. Lacrimile mi-au umplut ochii.

Ar fi putut preveni asta.

Ar fi putut să-i dea slujba lui Max.

Complexul său grandios, egocentric şi egocentric de Napoleon nu-i permitea să nu termine ceva ce începuse.

Ei bine, m-a terminat, într-adevăr. Nu mai aveam nimic de dat.

Şi totuşi, pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut cu o claritate teribilă ce trebuie să fac.

După ce mi-am dat cu aloe pe spate şi pe gât, am intrat în cea mai confortabilă pijama şi am luat două Tylenol. M-am îndreptat spre parter. Ransom stătea pe canapeaua mea, răsfoindu-şi simultan iPad-ul, laptopul şi telefonul.

Da. Vestea a apărut, în regulă. Spălătoria murdară a fost expusă.

S-a ridicat în picioare când am apărut pe scări, ca şi cum ar fi fost chemat de o regină. "Părinţii tăi au venit mai devreme."

Am zâmbit fără să mă implic. "Bineînţeles că da. Trebuie să se fi aflat că am fost răpită."

"Totul este la ştiri", a confirmat Ransom, părând stânjenit pentru prima dată în viaţa lui. "Bratva, arestările, Craig a fost luat în custodie. Totul."

Tata Thorne pur şi simplu nu a putut suporta să refuze ocazia de a face poze. Şi dacă nu a putut obţine o poză cu el îmbrăţişându-şi Sugar Pie, atunci cel puţin, paparazzi au făcut poze cu el şi mama îmbrăţişându-se unul pe altul în timp ce aterizau în Los Angeles, înfruntând vântul de pe pistă în drum spre maşina lor privată.

"Nu am de gând să le văd."

"Mă gândeam." Ransom şi-a lins buzele. "I-am spus lui Anthony că nu era un moment potrivit." "Nici eu nu cred că e bine să *te* văd", am încheiat.

A arcuit o sprânceană. "Dacă este vorba despre articolul despre Anna, nimeni nu-l cumpără. Toţi prietenii tăi au negat public. Keller. Tara. Celălalt cu nume ciudat."

O furtună de rahat mai puţin de care să mă îngrijorez, dar ştiam că nu avea nicio importanţă. M-am dat jos de pe balustradă. "Stai jos."

A făcut-o. M-am aşezat cât mai departe de el, ştiind cât de greu avea să fie. Dacă prea mult din mirosul lui îmi întâlnea nasul, dacă prea mult din ochii lui verzi îmi atingeau sufletul, cedam şi îl lăsam să rămână. Aş ceda şi m-aş mulţumi. Aş

accepta un aranjament temporar, chiar dacă îmi doream să fiu fericită până la adânci bătrâneți.

Mai rău, chiar dacă Ransom voia ceva serios cu mine, avea dreptate. Aveam prea multe obstacole de depășit. Trebuia să înfrunt singură procesul Craig. Trebuia să-mi găsesc o slujbă singură. Trebuia să urmez terapia - singură.

"Răscumpărare", am spus eu, ca la serviciu. "După cum văd eu lucrurile, ai două opțiuni. Ori pleci de aici acum fără să te opui, iar eu nu fac public faptul că din cauza imprudenței tale aproape că mi-am pierdut viața." Asertivitatea mea m-a surprins. La fel și seninătatea din vocea mea. "Nu-l voi implica pe Tom, nici pe poliție, nici pe părinții mei. Nu voi păta reputația imaculată a Robotului."

"Mă amenințI?" Vocea lui era rece ca gheața.

Am clătinat din cap. "Doar expun lanțul evenimentelor, așa cum se vor întâmpla, dacă nu evacuezi singur această casă. Pentru că a doua opțiune - dacă rămâi..."

Nu a fost nevoie să termin propoziția.

Știa că vorbesc serios, pentru că și-a tras obrajii în piept, luptându-se să-și păstreze calmul. "Cum rămâne cu siguranța ta?"

"Sunt destul de în siguranță", am insistat. "Nu trebuia să mă ții departe de pericol. Trebuia să mă dădăcești și să mă sperii de moarte ca să nu fac greșeli. Acum că Kozlov este închis, împreună cu oamenii de top din organizația sa, iar tu nu vei mai fi aici, în Los Angeles, Bratva nu va mai avea niciun motiv să se apropie de mine."

"Cum rămâne cu îndatoririle mele de babysitter?", a scuipat el. "Nu mai am nevoie de dădacă."

"Tatăl tău nu va fi de acord cu asta." Ransom s-a ridicat în picioare, umflându-și pieptul. Un ultim efort pentru a-și afirma puterea asupra mea. M-am ridicat odată cu el, făcând câțiva pași înainte.

De la egal la egal.

De la nas la nas.

Bătăile noastre de inimă, însă, nu mai erau în regulă. A mea era accelerată, încercând să iasă din piept. Cel al lui Ransom, ca întotdeauna, era lent și constant.

El era cine era. Un cal întunecat care reușise împotriva tuturor șanselor - fără pedigree, fără nume și fără suflet. Nu era rău intenționat, nu. Doar neglijent. Și nu-mi mai puteam permite să mă înconjor de oameni cărora nu le păsa de mine.

"Îl vei convinge." Mi-am înclinat bărbia în sus.

"Faci o greșeală." Ransom mi-a prins vârful bărbiei între degete. I-am dat mâna la o parte.

"Nu-mi mai spuneți ce simt, ce gândesc, ce fac. Nu mă mai luminați cu gazete. Pleacă. Acum. Și nu mă mai contacta niciodată."

"Vorbești serios?"

Am închis ochii, durerea era prea mare pentru a o suporta. "Cu *adevărat*."

Și am știut în acel moment că nu mă va mai contacta niciodată. Că era prea mândru, prea distrus, ca să recunoască vreodată. Să se încline. Să-și arate slăbiciunea.

Mi-am forțat corpul să se dea înapoi, simțind că picioarele mele sunt făcute din beton.

Să mă întorc de la el, să-i dau spatele, a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac.

La urma urmei, el era protectorul meu.

Omul care m-a învățat atât de multe despre
mine. Omul care m-a făcut să râd.
Care m-a făcut să trăiesc din nou.
Care a făcut dragoste cu mine, când credeam că voi pieri sub atingerea altuia.
"Prințesă." Vocea lui m-a făcut să mă opresc la piciorul scării curbe. Nu am... întoarceți-vă. Nu am avut suficientă încredere în mine. "Sunt foarte
mândru de tine." "Știu."

"Faci ceea ce trebuie." "Și eu
știu asta."

Ar fi vrut să spună altceva. Am simțit asta. Dar, în cele din urmă, tot ce am auzit a fost clicul moale al ușii mele când s-a închis.

Pentru prima dată în viața mea, mi-am permis să mă las dusă de val, să mă prăbușesc pe scări, să plâng în brațe, să-mi las tot corpul să se frângă, nu doar inima.

Chapter Twenty-Two

"Idiot nenorocit."

Tom și-a lipit fruntea de oțelul rece al ușii agenției noastre, închizând ochii. Respirația îi era îngreunată și părea gata să ucidă pe cineva.

Eu. Eu am fost acel cineva. Și am meritat o bătaie bună pentru ceea ce am făcut.

Sprijinindu-mă de birou, cu brațele încrucișate, l-am lăsat să se descarce. "Ți-ai pus clienta în pericol, ai scăpat-o din vedere *și* ai păstrat toată mizeria.
de la mine. Nu-mi vine să te cred."

S-a dat jos de pe ușă, pivotează în zona comună a agenției. A lovit cu piciorul un coș de gunoi. Acesta s-a rostogolit pe podea, scuipând hârtii mototolite și gumă de mestecat.

Cu un calm pe care nu-l simțeam, am remarcat: "Tu ai fost geniul care a insistat să accept slujba". "Nu știam că problema ta cu ruși este o problemă în curs de rezolvare!" Tom a aruncat
cu brațele în aer, strigând. "Nici eu",
am mințit cu nerușinare. "Și
acum te-a *concediat.*"

Asta mi-a străpuns pieptul ca un cuțit ruginit.

"Am decis că e mai bine să ne despărțim. Ea nu va spune nimic tatălui ei despre asta. El va crede că a fost doar o chestie de mafie. Ea este foarte cunoscută, bogată, căutată..."

"Ceva nu are sens aici." A ridicat mâna, oprindu-mă la jumătatea frazei.

Am arcuit o sprânceană. "Oh?"

"Niciodată nu mi-ai ascuns așa ceva. Niciodată." Tom s-a îndreptat spre mine, cu ochii lui zbârnâind de determinare. "Nu-mi spui toată povestea. De ce ai ținut-o pentru tine? De ce nu mi-ai spus imediat despre ruși?"

Pentru că nu puteam sta departe de o anumită prințesă Thorne.

"Mă pot descurca singur cu problemele mele."

"*Prostii*!" Și-a trântit palmele pe pieptul meu, împingându-mă. Biroul a răzbit în spatele meu. "Dă-mi piesa lipsă."

"Nu există nicio piesă lipsă."

"Mă voi duce să o întreb chiar pe domnișoara Thorne. Va răspunde și ea. Fata aia nu ar putea minți nici dacă viața ei ar depinde de asta", a avertizat Tom.

Nu s-a înșelat. Hallie era pură ca zăpada proaspăt căzută. Totuși, care erau șansele ca el să se arunce în fund până în California doar ca să o invite? M-am uitat fix la el, spunându-i că bluf.

Tom a valsat până la biroul secretarei noastre, a smuls un bilețel Post-it dintr-un teanc și a mâzgălit ceva, lovindu-l de ecranul ei.

Pune-mă într-un zbor spre L.A. azi.

1. *T*

A ridicat telefonul și a dat un telefon.

"Ce faci?" Am întrebat tăios. Nu aveam răbdare pentru rahatul ăsta. Eram obosit, agitat și, mai presus de toate, încă digeram faptul că Hallie mă alungase din viața ei.

"O sun pe fiica lui Holmes. La înmormântare - la care ai lipsit, apropo - i-am promis că o voi suna dacă voi mai fi în Cali. Vrea să vorbească despre tatăl ei."

Ticălosul vorbea serios. Avea de gând să se ducă în California și să afle de la fosta mea angajată cum i-am tras-o.

Era timpul să înfrunte muzica, chiar dacă suna ca o pisică în călduri. "I-am tras-o", am scuipat în cele din urmă.

Tom a încremenit, cu telefonul încă lipit de ureche. Am auzit câteva *saluturi* slabe de pe cealaltă linie. Încet - foarte încet - și-a coborât telefonul, a închis apelul și l-a băgat în buzunarul interior al sacoului.

"Te-ai *culcat* cu secția?"

Auzind cuvintele aruncate înapoi la mine, au sunat greșit. Am făcut un gest disprețuitor cu mâna.

"A fost mai mult o aventură."

"Tu nu te ocupi de aventuri. Tu faci contracte și NDA-uri și fantezii de viol. Toate rahaturile sordide."

"Oamenii se schimbă."

"Oameni - da. Nu tu." Mâinile îi tremurau de furie și le-a strâns în pumni lângă el. A mârâit, ca un animal, îndreptându-se spre mine.

Am stat mai dreaptă, cu mușchii încordați în cazul în care ar fi trebuit să ne luptăm. Nu ar fi fost prima dată. Am fost forțați să facem asta de multe ori când eram copii. Să ne rezolvăm neînțelegerile cu pumnii.

"Insinuezi că sunt incapabil să dezvolt sentimente?" Am trasat. "Nu insinuez, este un fapt dovedit. Aș paria pe asta."

Dar nu ar fi câștigat. Nu și de data asta. Pentru că eu, de fapt, aveam sentimente. O mulțime de ele. Mă simțeam furioasă și nelalocul meu. Confuză, de asemenea. A fost prima dată când o femeie

mă dăduse afară din patul ei, din casa ei. O femeie cu care, mai exact, nu terminasem.

Nu contează. Trebuia să fie bine că eu și Hallie ne aflam acum în părți opuse ale continentului. Nu ar fi ieșit nimic din mica noastră aventură.

Atunci de ce mă simțeam așa de prost?

Dându-mi seama că Tom aștepta un răspuns, am spus în cele din urmă: "Uite, nici măcar nu contează. Orice s-a întâmplat, s-a întâmplat, și acum a rămas în urma noastră. Anthony nu va ști niciodată. Ea nu i-ar fi spus niciodată. Programează o convorbire cu McAfee. Îi voi explica gafa cu răpirea rusească. Dacă e ceva, e un lucru bun." L-am împins pe Tom afară din spațiul meu personal, îndreptându-mă cu pași mari spre fereastra cu vedere la orizontul orașului Chicago și la The Loop.

"Bine?", a pufnit în spatele meu. "Explică-mi logica ta, Lockwood."

Am luat sticla de coniac din dulapul cu băuturi alcoolice Ralph Lauren și mi-am turnat un pahar generos. "Adevărul este că a fost răpită și mi-a luat mai puțin de două ore să o găsesc și să o salvez. În acest proces, am reușit să îi închid și pe Kozlov și compania. Doi iepuri dintr-o lovitură. McAfee va fi impresionat de asta."

"Va fi impresionat și de faptul că ai fost concediat?".

Am luat o înghițitură din băutura mea, rostogolind-o în gură. "Nimeni nu trebuie să știe că am fost concediată. În ceea ce privește McAfee, am schimbat lucrurile. Am decis să mă întorc la biroul principal, acum că amenințarea a fost înlăturată, și am desemnat pe altcineva pentru acest post."

"Nu mai este nimeni altcineva la locul de muncă", a subliniat Tom.

M-am întors pentru a-i arunca una dintre privirile mele speciale, gen "*nu-mi ziceți, la naiba!*". "Nu am observat", am spus fără să vreau.

"Nenorocitule." Tom a strâns din dinți. "Bine. Dar numai dacă îl aducem pe Max înapoi la muncă. Nu vreau să mint."

Am clătinat din cap. "Nu există nicio șansă ca Hallie să ne mai lase pe vreunul dintre noi să ne apropiem de ea vreodată."

Și pe bună dreptate. Am dat-o în bară cu ea. Am fost norocos că nu mă aștepta un proces de mărimea Belgiei în acest moment.

"Fără gardă de corp, fără McAfee." Tom și-a încrucișat brațele peste piept.

"Îți bați joc de mine?" Am răcnit. "Ai *promis*. Ăsta a fost singurul motiv pentru care m-am dus acolo în primul rând."

Și-a ridicat palmele în sus. "Hai să ne înțelegem. O vom supraveghea fără să-i spunem, ca să ne asigurăm că nu va avea probleme. Ne liniștește și nu trebuie să-i cerem favoruri. Înțeleg cât de complicat ar putea fi să-i ceri o favoare, având în vedere... *indiscreția* ta."

Soluția perfectă. Una care m-ar liniști și pe mine. Și totuși, n-am putut s-o fac. Nu mă puteam hotărî să mă împotrivesc cererii specifice a lui Hallie de a nu fi urmărit, doar pentru a-mi salva propriul fund. Nu-mi păsa să mă gândesc la ce ar fi însemnat asta. Știam doar că nu-i puteam face asta.

"Nu." Mi-am lăsat capul în jos.

"Nu?" a reluat Tom, ridicând o sprânceană.

"Nu", am spus eu. "Nu pot permite să fie urmărită. A spus că s-a terminat. Trebuie să respectăm asta."

"De când *respecți* tu regulile altora?" a scuipat Tom. "Cine ești tu?"

Ambele erau întrebări bune și nu aveam un răspuns pentru niciuna dintre ele. Tot ce știam era că voiam ca această conversație să se termine. M-am îndreptat spre biroul meu, luându-mi portofelul, cheile și laptopul înainte de a ieși pe ușă.

"Securizați întâlnirea cu McAfee. Vreau să vorbesc cu Thorne și să-l rog să ne prezinte pe oricine avem nevoie în Washington."

Am ieșit din birou, trântind ușa în urma mea.

În acea seară, am intrat într-un bar din apropierea apartamentului meu și am băut până am murit. A doua zi dimineață am venit la serviciu, după o sesiune de CrossFit, am făcut un duș, eram elegant,
și gata să cucerească lumea. Insistând asupra tuturor problemelor legate de muncă, m-am convins că e nevoie doar de sârguință. Douăzeci și patru de ore pentru a o scoate pe Hallie Thorne din sistemul meu. Exact ca un gândac rău de stomac.

Ea nu mai era treaba mea, problema mea sau o parte din viața mea.

Planul a mers bine până când ceasul a bătut ora șapte și toată lumea a plecat de la birou spre casă.
M-am dus direct la bar. *Din nou*.

Alți oameni - oameni normali - aveau pe cineva care îi aștepta acasă. Un soț, o prietenă, un copil, un animal de companie. Pentru prima dată în viața mea, era cineva pe care chiar voiam să-l văd și nu puteam. Singura dată când nu am vrut singurătate, am fost forțat să o am.

A doua zi a fost la fel. Am funcționat. Am participat la întâlniri. Am repartizat agenți pe cazuri. Am informat. Am făcut curte. L-am avut chiar și pe McAfee la telefon și, așa cum era de așteptat, părea mulțumit de modul în care am rezolvat cazul răpirii lui Hallie Thorne. Un caz care acum apărea mai puțin pe titlurile ziarelor și apărea mai mult pe paginile patru și cinci, chiar lângă cupoanele de cumpărături și reclamele la scutece pentru incontinență pentru adulți.

La urma urmei, ea era bine.

Am fost bine.

Atât de bine, de fapt, încât am decis să vizitez din nou barul după conversația cu McAfee, pentru a sărbători. McAfee îmi promisese să mă pună în legătură cu fosta firmă de securitate a lui Thorne pentru a discuta despre potențiali clienți pentru aventura mea în domeniul securității cibernetice.

O săptămână s-a
transformat în două. Două
în trei.

Înainte să-mi dau seama, am ajuns la o lună întreagă.

La un moment dat, în jurul a două săptămâni, am încetat să mai frecventez barurile și am început să merg la magazinul de băuturi alcoolice. Nu mai avea rost să mă cert cu barmanii sau să mă feresc de gospodine în călduri în căutare de partide murdare de sex în timp ce mă îmbătam bine.

Într-o zi, m-am uitat la calendar și mi-am dat seama că mă îmbătasem până la amorțeală timp de treizeci de zile la rând. M-am gândit pentru scurt timp să mă

arunc la dezintoxicare pentru o perioadă. Dar asta ar fi fost cel mai inteligent lucru de făcut. Ceea ce ar fi fost *corect* să fac.

În schimb, am renunțat.

Am aruncat toate sticlele de whisky și coniac la gunoi. Am dublat programul de CrossFit. Mi-am făcut curățenie.

Treaz, cu o tunsoare nouă și frecventarea casei lui Tom Brady Bunch pentru nenorocitele de cine de familie, am reușit în sfârșit.

Am încetat să mă mai gândesc la Hallie.

Am încetat să mă mai gândesc la ziua în care mi-a spus să mă duc dracului. Și am început să-mi trăiesc viața.

A fost chiar atât de simplu.

Vezi, dobitocule? Poți face orice îți pui în minte. Ești, la urma urmei, Ransom Lockwood.

Chapter Twenty-Three

Hallie

"O să vorbim vreodată despre el?" Keller s-a uitat la mine din spatele peretelui din bucătărie, ronțăind un chips de nacho verde. Kale, probabil.

"Cine?" Nu mi-am ridicat privirea din locul în care schițam pe canapea. Cunoscută și ca noul meu pat în ultima lună, de când mă mutasem aici după ce îl dădusem afară pe Ransom și nu mă deranjasem să deschid niciunul dintre plicurile trimise de părinții mei care conțineau noi cărți de credit.

"Voldemort."

"Noi nu-i rostim numele." Am tresărit.

"Răscumpărare, atunci."

"Nu vorbesc nici despre el."

Desenam o inimă rănită, înșirată ca un corset. Inima se topea, scurgându-se printre fire. Mi-am mușcat buza inferioară pentru a-mi reprima un geamăt de durere. Numai numele lui mă făcea să-mi vină să plâng.

"Oh, dragă, e în regulă să nu fie bine." Keller s-a așezat pe brațul canapelei, mângâindu-mi părul.

"Nu, nu este." M-am ridicat în picioare, valsând până la valiza mea din colțul sufrageriei lui, deschizând-o. În ea, așezasem un plic plin de bani. Bani pe care îi păstrasem cu ani în urmă. Tata spunea mereu că e bine să ai bani la îndemână și nu se înșela. Aveam nevoie de ei pentru când îmi plăteam terapia ocupațională, precum și meditațiile care să mă ajute să îmi gestionez dizabilitățile de învățare și dislexia. Apoi a fost Ilona. Nici ea nu a fost ieftină.

Am scos banii din plic, numărând în tăcere. Mai rămăseseră doar o mie de dolari acolo.

Nimic mai mult. *Nu mai e nimic*.

"Pot să-ți împrumut niște bani", a oferit vocea lui Keller din locul lui de pe canapea. "Nu vreau banii tăi; vreau să-mi dai o slujbă."

Am închis valiza, m-am ridicat și m-am îndreptat spre bucătărie să iau un pahar cu apă. Avusesem această conversație de nenumărate ori până atunci. Eram disperată să obțin o slujbă la Main Squeeze. Dar Keller îmi tot sugera că ar trebui să-mi dea doar bani până când mă puneam din nou pe picioare. Nu puteam să-i accept oferta. Nu voiam să-i fiu îndatorată lui - nimănui - și nu știam când se va îmbunătăți situația mea financiară. Keller m-a urmat în bucătăria lui. Avea un apartament cu un dormitor în West Hollywood. Era mic, dar amenajat impecabil. Secționale tapițate în gri și fotolii culisante din piele fină, covoare cu ciupituri în stil persan, plapume din blană artificială și tablouri abstracte pe care le cumpărase la prețuri de nimic în centrul L.A., pe Art Walk.

Mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet înainte de a mă întoarce și de a mă sprijini de tejgheaua albă a bucătăriei lui.

"Dragă, știi că aș face-o. Într-o clipă." Keller m-a strâns de brațe, cu fața plină de remușcări.

"Ce te oprește, atunci?" Am întrebat. "De ce nu-mi dai o șansă?"

"Ei bine, nu e un joc, să lucrezi pentru Main Squeeze." S-a strâmbat inconfortabil, frecându-și ceafa. "Va trebui să te trezești devreme pentru ture, să tai toate fructele și legumele la cinci dimineața... să te descurci cu clienți *imposibili.*"

"Și nu ai încredere în mine că voi face o treabă bună?" Am arcuit o sprânceană, simțind cum pleoapa mi se crispa de supărare.

S-a răsucit. "Nu ai avut niciodată o slujbă în viața ta,

Hal." "Există un început pentru orice."

"Adevărat." A suspinat, părând chinuit. "Dar Main Squeeze este o afacere foarte importantă pentru mine. Este pâinea și untul meu și nu-mi pot permite niciun sughiț. Nu cred că înțelegi." Și-a închis gura, clătinând din cap. "Dragă, eu chiar *nu iau* niciun ban de la tatăl meu. Dacă lucrurile se duc naibii, nu voi putea să-mi plătesc ipoteca pe acest loc. Nu voi putea să plătesc leasingul la mașina mea. Nu am un plan B. *Sau* un plan

C. Este tot ce am. Acest mic magazin de sucuri. Tatăl meu este un rock star fără bani care este îndrăgostit de el însuși, de cocaina lui și de orice fată care i-o suge în prezent - nu sunt sigur cine este luna asta, dar e sigur că e mai tânără decât mine. Nu am nimic pe care să mă pot baza. Mami și tati Thorne nu mă vor scoate pe cauțiune. Și te iubesc!", a exclamat el cu pasiune. "Dar..."

"Dar nu te poți baza pe mine", am încheiat eu cu blândețe.

Am înțeles. Am înțeles cu adevărat. Keller mă cunoștea dinainte de a face schimbarea. Înainte să realizez că viața nu era un rollercoaster de genți de designer și greșeli. Mă cunoștea ca pe fata cu șoferul, cu cărțile de credit, cu casa care nu se potrivea cu salariul ei inexistent. El m-a iubit pentru ceea ce eram. O prietenă de ieșit. O fată care era isteață și mereu amuzantă. Dar nu mi-ar fi încredințat neapărat mijloacele lui de trai.

Și... nu puteam să-l învinovățesc pentru asta.

Nu i-am dat niciun motiv să creadă că am înțeles și că pot participa la viața reală. Până acum.

Dând slab din cap, m-am întors și am clătit paharul pe care îl folosisem, punându-l pe suportul de vase. "Trebuie să plec."

"Oh, dragă, nu te purta așa! Nu am nimic până la ora două. Putem să ne uităm la *Selling Sunset* și să mâncăm chestiile alea organice cu nucă de cocos și curmale de la Whole Foods, care par sănătoase, dar sunt de fapt foarte calorice."

Dându-i un zâmbet apăsat, l-am apucat de tivul cămășii și l-am strâns în brațe.

"Ești bine, Keller. Nu sunt supărat. Mă lași să stau aici fără să plătesc chirie până când îmi dau seama cum stau lucrurile. Nu-mi datorezi nimic. Te rog să nu te simți ca și cum mi-ai datora."

S-a îndepărtat de mine, cu tot corpul lui tremurând. "Cine ești tu și ce ai făcut cu prietena mea meschină, deși adorabilă?"

Am ridicat din umeri. "Poate că am crescut."

Fața lui s-a liniștit. "Da. Încep să bănuiesc că poate ai făcut-o."

Înarmată cu rucsacul meu JanSport (recunosc, era mult mai practic decât orice geantă de firmă pe care o aveam), m-am îndreptat prima dată către Dennis. În ultima lună, îmi făcusem un scop să-l vizitez pe el și pe soția lui o dată pe săptămână. Uneori le aduceam gustări și cafea. Dar ultima dată, nu prea aveam bani. Poate după ce reușisem să-mi vând vechile articole de designer la magazinele de consignație.

Ethel mi-a deschis ușa, zâmbitoare. "Dacă nu e fata mea preferată!"

După ce le-am plivit grădina și am rămas la o cafea ("Să *faci ceva pentru alții îți va face sufletul să se simtă bine*", mi-a spus Ilona), mi-am luat rămas bun de la ei.

"Încotro te îndrepți?" a întrebat Dennis.

"Sunset Boulevard."

"E la kilometri depărtare!", a tunat el în mod dramatic. "Lasă-mă să te conduc." Am râs, clătinând din cap. "Nicio șansă în iad."

"Și pe pământ?", a spus el sâcâitor. Doamne, îmi plăceau glumele lui cu tata. Eram atât de bucuroasă că îl aveam din nou în viața mea, chiar dacă nu ca șofer.

"Nici aici." Am făcut o pauză, încruntându-mă în timp ce mă gândeam la asta. "Știi, Dennis, mi-a plăcut că am fost o echipă atât de mult timp. Tu ai fost partea mea preferată din Los Angeles. Încă ești."

Dar nu pentru mult timp. El și Ethel urmau să se întoarcă în curând pe Coasta de Est, pentru a se reîntâlni cu familia lor din Maryland.

"Dar e ciudat că îmi place să merg cu autobuzul? Este ceva cu adevărat minunat să stai în fața unui geam, să privești orașul trecând în viteză, cu căștile în urechi și să... dispari pentru o clipă."

Gura lui Dennis s-a lărgit într-un zâmbet satisfăcut. Ochii îi străluceau. "Da." A dat din limbă. "Mă simt la fel de fiecare dată când citesc o carte. La revedere, Hallie."

L-am salutat, făcându-i cu ochiul lui Ethel. "Până săptămâna viitoare, oameni buni."

Am ajuns la Misfits and Shadows, magazinul meu preferat de tatuaje, cu o jumătate de

oră mai devreme.

Aceasta a fost o premieră pentru mine. De obicei, aveam obiceiul de a întârzia la orice. Mă făcea să mă simt importantă, căutată. Nu mai era așa. Acum prosperam datorită faptului că eram organizată, calculată și mereu la timp.

Într-una dintre ședințele noastre bisăptămânale, Ilona a subliniat că poate că mă simțeam atât de deprimată pentru că nu mi-am dat niciodată șansa de a reuși.

"Întotdeauna întârziat, niciodată pregătit. Este aproape ca și cum ai vrea să eșuezi, Hallie, pentru a-ți putea dovedi ție însăți că da, ești, de fapt, toate acele lucruri pe care crezi că oamenii le cred despre tine."

Misfits and Shadows a fost la fel de ciudat și plin de culoare ca și restul Bulevardului Sunset. Clădirea în sine era toată neagră. În loc de firmă, existau graffiti mov și roz cu numele localului, decorate cu cranii și trandafiri tridimensionali. Artiștii de aici erau cei mai buni. În perioada mea de glorie, când aveam foarte puține lucruri de făcut cu timpul meu, îmi petreceam ore întregi stând aici, plănuind cu ei următorul meu design.

M-am uitat fix la numele magazinului de tatuaje, am respirat adânc și m-am întors prompt, mergând în cealaltă direcție.

Nu am putut s-o fac.

Nu puteam suporta să eșuez.

A fost oribil, laș și prostesc, dar era un adevăr cinstit. Să aud cuvântul "nu" avea să mă desființeze.

Mi-a sunat telefonul în buzunar. L-am scos, apăsând un buton placebo pe semafor pentru a traversa strada.

Mama

Nu era prima dată când suna săptămâna aceasta. Nu avea să fie nici ultima dată.

Ar trebui să mă simt prost, dar nu m-am simțit. A fost complicat. Ilona m-a asigurat că era în regulă să îmi iau ceva timp, să mă îndepărtez de situație și să îmi examinez sentimentele înainte de a-mi înfrunta familia.

În mod ciudat, nu am simțit groaza și jena care însoțeau de obicei un apel de la mama. Doar o durere surdă în piept - o durere care mă ardea puțin mai tare, puțin mai adânc la gândul de a renunța la ocazia de a încerca să fac ceva cu mine însumi.

Faptul că nu i-am răspuns mamei a fost o alegere pe care puteam să o anulez.

Dacă nu m-aș fi prezentat la primul meu interviu de intern, aș fi regretat cu siguranță.

M-am pivotat, pășind cu hotărâre spre magazinul de tatuaje. Eram încă cu cincisprezece minute mai devreme. Am împins ușa de sticlă, tornadând spre tejgheaua de la recepție înainte ca îndoiala de sine să-mi cântărească din nou pe picioare. Locul era plin, ca de obicei. Misfits and Shadows nu acceptau intrări fără programare și nu era greu de înțeles de ce. Erau cel mai aglomerat salon din Los Angeles.

"Hallie!" M-a întâmpinat Meadow, recepționera cu tunsoarea Chelsea, trei inele pe buze și o abundență de eyeliner verde. "Ați ajuns. Vrei ceva de băut până îl chem pe Grady?"

Grady era șeful cel mare. Proprietarul. Tipul care a tatuat toți oamenii celebri din oraș. Nu mai acceptase clienți noi de un deceniu sau așa ceva. Reușisem să mă strecor cu el doar de două ori, când era într-o dispoziție bună și avea anulări de ultim moment.

O minge de anxietate mi s-a depus în gât. Am înghițit în sec, împingând-o înăuntru.

"Dacă nu te avansezi pe tine însuți, cine o va face?"

- Ilona. "Apa ar fi grozavă." *Cu o doză de Xanax.*
"Sigur. Ia loc."

Am făcut-o, strecurându-mă între un cuplu entuziasmat care venise să își facă tatuaje asortate și un motociclist mare care își tot pipăia un tatuaj pe braț pe care, evident, îl refăcea. Mi-am strâns rucsacul la piept, amintindu-mi că acest loc era ca acasă. Mai fusesem aici de zeci de ori. Știam cui aparținea fiecare dintre cele patru posturi din studio. Recunoșteam scaunele de vinil roșu pe care le avea fiecare artist - și îmi aminteam că cel al lui Grady avea o ruptură uriașă.

Dacă ar fi spus nu - aș fi fost bine.

Dacă lucrurile nu dau greș, înseamnă că nu sunteți suficient de inovator. Cuvintele lui Elon Musk, nu ale mele.

Meadow s-a întors cu un pahar cu apă. Câteva clipe mai târziu, a apărut Grady - un bărbat slab, plin de sâni, un tip de star rock îmbătrânit, căruia îi plăceau cămășile cu mușchi și colecționa creioane din toată lumea.

"Hal. Mă bucur să te văd." S-a oprit în fața mea.

M-am ridicat în picioare, aruncându-mi rucsacul pe umăr, simțindu-mă ca un copil. M-am întins să îi strâng mâna. "Mulțumesc că m-ai primit."

"Plăcerea mea. Hai să vorbim în biroul meu."

Biroul lui era în spate și complet izolat, ceea ce a fost o ușurare, pentru că nu voiam să am public. În momentul în care m-am așezat în fața lui, și-a strâns degetele, așezându-se pe spate.

"De ce vrei să devii artist tatuator?"

"Pentru că este pasiunea mea. Este ceea ce mă gândesc în fiecare dimineață și în fiecare seară. Pentru că vreau să schimb vieți. Vreau să ajut oamenii să-și ascundă cicatricile. Să le pun în valoare personalitatea. Frumusețea lor. Cine sunt ei. Pentru că, cu cât petrec mai mult timp pe acest pământ, cu atât mai mult cred că exprimarea de sine este unul dintre cele mai importante daruri pe care ni le datorăm nouă înșine. Și pentru că..." Am respirat adânc, întărindu-mă, pregătindu-mă să spun pentru prima dată ceva pozitiv despre mine. "Pentru că eu cred că pot fi al naibii de uimitoare în acest domeniu, cu îndrumarea potrivită. Și cred că tu ești cel mai bun în domeniu."

După zâmbetul ușor al lui Grady, mi-am dat seama că era mulțumit

de răspuns. "Sunteți un client de mult timp", a subliniat el.

Am dat din cap. "Așa cum am spus, tu ești prima mea alegere. *Singura* mea alegere în acest moment, ca să fiu sincer, pentru o ucenicie."

"Nu am mai acceptat niciodată un client ca stagiar. Este o ucenicie solicitantă", a avertizat Grady. A împins sertarul biroului său, scoțând un teanc de creioane și începând să le ascută. "Este vorba de doi ani fără niciun salariu. Îți cunosc trecutul și știu că ai mijloace..."

"De fapt, nu știu", l-am întrerupt. "Dar asta nu contează. Sunt de acord cu un stagiu lung. Am o mulțime de lucruri în depozit pe care le pot vinde ca să mă descurc. Și îmi iau o slujbă cu jumătate de normă în câteva zile."

Dacă cineva mi-ar da o șansă.

"Ai începe de jos în sus dacă te-aș lua în primire", a continuat el. "Să duci gunoiul, să montezi și să demontezi stații, să mergi la cafea și să o înlocuiești pe Meadow ori de câte ori lipsește de la serviciu, adică de fiecare dată când se desparte de un iubit, *ceea ce se întâmplă o* dată la două luni."

Bănuiam de mult timp că Grady era îndrăgostit de Meadow, doar observându-i

în tăcere pe cei doi de-a lungul anilor.

Am zâmbit. "Pot să fac asta. Nicio problemă."

"Primul lucru pe care îl vei face, la aproximativ șase luni după ce vei deveni curierul desemnat al magazinului, este să amesteci cerneală. Nu te voi lăsa să atingi piele vie înainte de un an."

"Mi se pare corect."

"Vei face aproximativ o sută cincizeci de tatuaje pe gratis - și va trebui să găsești voluntari dacă vei fi acceptat."

"Am o rețea mare și o listă de contacte mai mare. Pot să fac să se întâmple", am spus cu încrederea pe care - în mod surprinzător - începusem să o simt.

"Și vei plăti pentru cerneală."

Părea că Grady încerca să mă sperie și să mă facă să renunț la slujbă. Poate că, la fel ca Keller, credea că nu pot s-o fac.

Dar am continuat să dau din cap, păstrându-mi zâmbetul intact, chiar și atunci când speranța mea a început să se destrame. "Nu contează cu ce mă lovești, Grady, îți promit. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. Îți voi dovedi ce pot face."

"În regulă." A suspinat, lăsând creionul pe care îl ascuțise în sertar și luând altul. "Să vedem ce ai."

Cu degete tremurânde, mi-am scos caietul de schițe din rucsac și i l-am înmânat în tăcere. O săgeată de scuze se afla în vârful limbii mele, încordată și gata să fie trasă.

Acestea sunt doar primele schițe.

Mergeți până la sfârșit și vedeți câte progrese am făcut. Dacă nu este suficient, pot să iau cursuri serale.

Dar nu am spus nimic. Am așteptat cu răbdare în timp ce el răsfoia paginile, observându-mi cu atenție schițele. Îngerul cu gură de cătușe și aripi frânte, diavolul care râdea amenințător, inimile în cuști și portretele de animale, dragoni și războinici.

S-a oprit când a ajuns la schița unei fete care semăna foarte mult cu mine, purtând o coroană de spini. A tras o lungă respirație, furând tot oxigenul din cameră. Mușchii mi s-au înțepenit în timp ce așteptam verdictul lui.

"Tu ești?", a întrebat el în liniște.

Fața fetei-meu era disproporționată. A fost una dintre primele mele piese. Cred că am desenat-o prima dată când am fost cu Ransom în Texas.

"Da", am spus, rezistând impulsului de a explica faptul că acum puteam reda mult mai bine o față umană.

"Este plin de durere."

Ochii mei s-au tras în sus pentru a se întâlni cu ai lui. "Nu suntem cu toții așa?" Un zâmbet i-a trasat buzele. "Când poți începe?"

Chapter Twenty_Four

Hallie

Trei luni mai târziu.

O să te duci acolo sus și o să deschizi lacătul, Hallie Thorne.

Mi-am făcut un discurs de încurajare, legănând ușa de intrare în clădirea mea din Westwood.

Poate că un apartament era un nume mare pentru ceea ce închiriam. Proprietatea era o casă cu două etaje care fusese transformată în patru garsoniere - două la primul etaj și două la al doilea. Detaliile erau riscante în ceea ce privește legalitatea acestui aranjament, dar era un cartier destul de sigur, iar chiria era foarte ieftină.

Sprijinindu-mi bicicleta de mâna a doua de peretele din holul umed, m-am uitat cu un oftat la scara mochetată care ducea spre apartamentul meu.

"Încuietoarea nu-ți va face probleme", mi-am repetat cu severitate, de data aceasta cu voce tare.

Da, va fi. Întotdeauna a fost așa. Mi-a luat douăzeci de minute să deschid apartamentul în fiecare zi. Dar nu eram în măsură să mă târguiesc cu proprietarul meu, iar traiul cu Keller era ceva ce amândoi începeam să urâm. Nu eram de acord cu agățările lui aleatorii care nu sunau niciodată și care întotdeauna apuca ultima cutie de La Croix din frigider înainte de a se strecura afară.

El, pe de altă parte, era sătul ca cineva să-i ocupe sufrageria și să folosească toată apa caldă de la duș.

Urcând cu pași repezi, mi-am trecut degetele peste pereți. Degetele mele erau atât de calofile, atât de uzate de la muncă, încât simțeam orice presiune asupra lor era plăcută. Telefonul mi-a dansat în buzunar, semnalând un mesaj text, și pentru a mia oară l-am scos, sperând că poate văd numele lui Ransom.

Keller: Hei, dragă, veşti bune. Derryck, de la cafeneaua de peste drum, are nevoie să i se cureţe casa de trei ori pe săptămână. Să-i dau numărul tău? X

Am tastat un "*da"* rapid şi mi-am continuat călătoria la etaj.

Pentru o vreme, l-am văzut pe Ransom peste tot. La supermarketul cu discount pe care îl frecventam. La magazinul de biciclete. La cinematograf, ori de câte ori mergeam cu Keller, şi chiar şi la salonul de tatuaje unde am fost intern.

Din moment ce nu reuşisem să-mi găsesc o slujbă cu jumătate de normă - după părerea lui Keller, de fiecare dată când oamenii îmi vedeau numele pe un CV, credeau că este o glumă - a trebuit să fac curăţenie în fiecare seară la Main Squeeze şi la localul de lângă, un dispensar numit High Fashion. Îmi plătea facturile - mai mult sau mai puţin. Şi poate că era din cauza fumului de iarbă, dar puteam să jur că îl văzusem şi pe Ransom acolo.

Dar, în ultimele zile, situaţia s-a îmbunătăţit. Mă trezeam că nu mă gândeam la el timp de o oră întreagă, uneori chiar două. Când capul meu ajungea pe pernă, epuizarea câştiga războiul împotriva durerii inimii şi puteam să dorm în loc să fiu obsedată de el - ce făcea el? Cu cine era? Se gândea şi el la mine?

Era adevărat ce se spunea. O viaţă de muncă grea te ţinea departe de necazuri... şi de păcat.

La urma urmei, am făcut ceea ce trebuia. Lui Ransom nu i-a păsat niciodată cu adevărat de mine. De aceea i-a fost atât de uşor să stea departe.

Când am ajuns în vârful scărilor, eram atât de epuizată de tura mea de la magazinul de tatuaje, încât m-am prăbuşit pe uşă cu un geamăt. Numai că trupul meu nu a fost întâmpinat de o masă de lemn tare. Am căzut pe ceva mai moale... şi cu siguranţă mai curbat.

"Iepuraş, arăţi ca naiba!", m-a salutat mama mea în stilul ei caracteristic, în stilul Julianne Thorne.

Trăgându-mă înapoi, m-am împiedicat până când spatele meu s-a lovit de peretele opus, clipind. Am fost imediat în alertă. În faţa mea se aflau tata, Hera şi mama. Fără bodyguarzi. Nici un detaliu de securitate. Pentru o clipă, am fost tentat să latru la ei să se întoarcă în Texas. Dar apoi mi-am amintit ceva ce îmi spusese Ilona săptămâna trecută.

"Nu poţi sta departe de familia ta pentru totdeauna. Chiar dacă sunt imperfecţi, iar sentimentele tale sunt valabile, ei încă te iubesc şi ţin foarte mult la tine în felul lor. Nu renunţa la ei înainte de a încerca să îţi schimbi relaţia."

"Ce cauţi aici?" M-am luptat să scot cuvintele din gură. Cu greu. "E timpul să vorbim", a spus tata, încet, dar cu severitate. Era tonul lui fără menajamente, şi n-am mai auzit-o de mult timp. Mi-a scăpat, mi-am dat seama prosteşte. Mi-a lipsit dragostea lui dură. Mi-a lipsit iubirea lui de orice fel.

"Nu am mai vorbit din acea zi îngrozitoare în care ai venit în Texas pentru câteva ore.
De când..." Mama a tras o respiraţie sacadată, oprindu-se la mijlocul frazei.

Din moment ce am spus clar că nu-i consider o familie după ce am trecut cu vederea comportamentul lui Craig faţă de mine.

Dar de atunci făcusem unele progrese. Mi-am dat seama că poate nu pe ei ar trebui să fiu supărat pentru acea infracţiune. Aveau şi ei greşelile lor - s-au

amestecat în viața mea, în deciziile mele, în bunăstarea mea și mi-au tăiat aripile, punându-mă într-o cușcă frumoasă și aurită. Dar, așa cum a subliniat Ilona într-una dintre multele noastre ședințe, nu au fost răutăcioși, chiar dacă abuzul a avut loc. Iar agresiunile lui Craig se întâmplau suficient de discret pentru a nu provoca nicio suspiciune din partea lor.

Mi-am îndreptat privirea spre Hera, aruncând o sprânceană. "Unde este soțul tău?" Știam deja răspunsul. Pentru prima dată în viața mea, eu eram sora sarcastică.

Hera își strânse buzele, privind în jos. "Acum locuiește la părinții lui. A plătit cauțiunea la scurt timp după ce a fost arestat."

"Probabil că a fost pentru prima dată în viața lui când a simțit vreun fel de disconfort." "Mergeți mai departe cu procesul?", a întrebat sora mea.

Zâmbind pudic, i-am spus: "Contrar credinței populare, eu termin întotdeauna ceea ce încep." "Vom divorța", a spus Hera.

"Bineînțeles." Am rămas indiferent. "Este o publicitate proastă să rămâi cu el după ce s-a întâmplat. O mulțime de titluri de ziare."

"Asta e ceea ce crezi tu?" Hera rămase cu gura căscată. Am ridicat din umeri.

"Uite, Hallie, ne-ar plăcea să vorbim cu tine înăuntru, în intimitate." Acesta era tata, părând atât de pierdut, atât de ieșit din habitatul său natural, încât un fior de tristețe mi-a înțepenit efectiv pielea. Nu-l mai văzusem niciodată atât de ieșit din fire.

Nu credeam că apartamentul meu avea suficient spațiu pentru noi toți, dar oricum mi-am băgat cheia în încuietoare. Am început să mă joc cu ea când s-a blocat. Cu un oftat, i-am explicat: "E o cheie complicată".

Tata a intrat în spațiul meu personal, preluând controlul, ținând în mână mânerul și cheia. "Secretul este că trebuie să tragi mânerul spre tine în timp ce împingi cheia cât mai adânc posibil înainte de a o întoarce." A împins ușa să se deschidă fără efort.

Cu o încruntare sceptică, am întrebat: "De unde știi asta?".

"Am lucrat pentru un lăcătuș toată vara, în fiecare vară, când eram adolescent." "Habar n-aveam."

"Asta pentru că nu am vorbit aproape niciodată cu voi, fetelor, despre ceva important.

Aș vrea să schimb asta. Acum, vino."

Ne-am adunat cu toții în sufrageria mea. Nu mi-am cerut scuze pentru mărimea apartamentului meu sau pentru starea lui. Sau pentru faptul că canapeaua arăta de parcă ar fi avut zile mai bune.

-în anii '90.

Mama și Hera s-au așezat pe canapeaua mea minusculă, în timp ce tata a luat singurul scaun de lângă colțul de mic dejun. Eu am aterizat pe patul meu cu două paturi.

Tata s-a uitat între Hera și mama. Întotdeauna am simțit că erau o echipă, independentă de mine în orice fel, formă și chip. Așa părea și acum. Ca și cum ar fi vorbit un limbaj secret doar prin ochii lor.

"Încep eu", a spus tata cu hotărâre, când atât mama, cât și Hera s-au uitat în altă parte, stânjenite. "Întreaga familie îți datorează scuze, Hallie. Și cred că momentul potrivit pentru a-ți prezenta aceste scuze a fost ziua în care ai venit în Texas să ne spui despre Craig. Eram atât de șocate, atât de supărate - pe el, pe noi înșine - încât tragedia a fost umbrită de furie. Când ne-am revenit, când am digerat tot ce s-a spus și ce s-a *făcut*, ați refuzat să ne răspundeți la telefon. Ransom ne-a sfătuit să stăm departe..."

La menționarea numelui său, inima mea a făcut un salt. Dar fața mea nu a tresărit. "Și, ei bine, ți-am lăsat puțin spațiu. Am continuat să te sunăm, dar nu am dat buzna. Până când a devenit evident că nu mai voiai să ai de-a face cu noi -

probabil pentru totdeauna. Am dreptate aici, Sugar Pie? Nu vrei să ai nimic de-a face cu noi?"

Da. Nu. Poate?

"Este complicat", am spus în cele din urmă. "Prezența ta aici nu-mi amintește doar de ceea ce s-a întâmplat cu Craig și a trecut neobservat. Pentru mine, tu simbolizezi pierderea independenței mele. Sau faptul că nu am câștigat-o niciodată cu adevărat, în primul rând. Toate minciunile, toate ascunzișurile despre dislexia mea... felul în care ai înlocuit dragostea și afecțiunea ta pentru mine

cu vile și genți de firmă... sunt supărat pe tine. Sunt supărată pe *mine* pentru că am lăsat să se întâmple asta. Și nu am terminat de a fi supărată."

"Corect." Tata și-a frecat maxilarul. "Nu te vom împinge să faci nimic pentru care nu ești pregătit. Dar avem câteva lucruri de spus înainte de a pleca de aici. În primul rând, aș vrea să-mi cer scuze. Aceasta este o declarație generală, Hallie, așa că ascultă cu atenție. Îmi cer scuze că nu am fost prezent când ar fi trebuit. Pentru că am luat decizii greșite când erai prea tânără să le iei singură. Pentru că te-am rănit în încercarea mea de a te proteja. Pentru că te-am înecat în lucruri materiale în loc de atenție. Pentru că am fost absent și m-am concentrat asupra mea, asupra carierei mele, când viața a început să se destrame pentru tine. Pentru că am lăsat-o să-mi scape de sub control așa cum a făcut-o. Mai presus de toate", a tras aer în piept, cu buza inferioară tremurând ușor, "îmi cer scuze că nu am fost tatăl pe care îl meritai".

Ai fi putut auzi un ac de pin. Locul era atât de mic încât ne atingeam genunchii. Era ridicol să vezi toți acești oameni puternici stând într-un studio de nouă sute de dolari pe lună.

"E rândul meu." Mama și-a șters colțul ochiului, cu un chicotit stânjenit pe buze. "Aș vrea să-mi cer și eu scuze. Bănuiesc că rolul meu a jucat un rol important în felul în care te simți acum. Am fost... atât de obsedată de locul meu în această lume, de titlul meu, de ceea ce voiam să realizez, încât te-am neglijat complet. Pe amândoi." S-a uitat și ea la Hera.

"Doar că cu Hera a fost... diferit. Ea a rămas aproape. Nu a vrut să trăiască departe. Îmi căuta atenția și sfaturile în mod activ, așa că a fost mai ușor să formez o relație mai apropiată cu ea. Am crezut prostește că, dacă îți ofer spațiul tău, vei veni la mine în cele din urmă. Că vom avea o relație. O parte din mine chiar te-a resimțit - propria mea fiică - pentru lipsa ta de interes față de mine și de realizările mele. În loc să încerc să găsesc o cale spre tine, așteptam ca tu să găsești o cale spre mine. Îmi pare foarte rău. Nu am vrut niciodată să-ți fac rău. Am crezut sincer că dacă te supun unor teste care te-ar eticheta într-un anumit fel, ți-ar afecta stima de sine, nu ți-ar ridica-o. Am avut încredere în felul meu cu atâta convingere, încât nu mi-am putut imagina, nici măcar pentru o clipă, un scenariu în care să mă înșel. Îmi pare foarte rău, Hallie. Dacă îmi dai o șansă, știu că pot să îmbunătățesc situația. Pentru amândoi. Să o luăm de la capăt."

Din nou, nu am spus nimic. Erau multe de procesat. Privirea mea era fixată pe Hera. Ea era singura care nu spusese nimic. O parte din mine nu credea că o va face. Lăsând la o parte filmele Hallmark, oamenii nu aveau de obicei revelații. Momente cu beculețe sau puncte definitorii în care brusc știau ce să spună și ce să facă. Iar recunoașterea propriilor erori era deosebit de dificilă.

Cu precauție, Hera a deschis gura. Dar în loc de scuze, a ieșit cu totul altceva.

"Îmi urăsc viața."

Cuvintele au răsunat în toată camera, infiltrându-se în pereți.

"Întotdeauna mi-am urât viața", a spus ea, așezându-se puțin mai dreaptă. "Eu am luat-o pe calea opusă ție, Hallie. Tu ai fost întotdeauna despre a-ți lăsa propria amprentă în lume, trăindu-ți viața așa cum credeai de cuviință, explorând cine ești. Eu am vrut doar să fac parte din moștenirea Thorne. Am vrut să devin o persoană de

care mama și tata să fie mândri. Dar, în drumul meu spre asta, am uitat să-mi dau seama cine eram cu adevărat."

Nu s-a uitat la niciunul dintre noi, dar a continuat să vorbească ca într-un fel de transă. "M-am dus la facultatea de medicină pentru că arăta bine pe hârtie. M-am întâlnit cu Craig pentru că

povestea a fost uimitoare - iubiți din copilărie, vacanțe la schi împreună de la vârsta de nouă ani. Am rămas în preajma mamei și a tatei, chiar dacă îmi era dor de Coasta de Est în fiecare zi. Am vrut

să fie cea perfectă. *Cea bună*. Și am plătit un preț teribil pentru asta. Dar cred că, dintre toate daunele pe care le-am făcut..." Și-a lins buzele, în ochii ei sclipind lacrimi nevărsate. "Cel mai îngrozitor a fost că, undeva pe parcurs, am devenit o persoană oribilă. O persoană căreia nu-i păsa de nimic altceva decât de imaginea ei. Un monstru care se hrănea cu propria mizerie. Îmi pare foarte rău, Hallie. Nu meritai asta. Nici tratamentul rău, nici îndoiala mea, nici atitudinea mea. M-am purtat oribil cu tine în trecut, doar pentru că voiam să fiu cea mai bună și uram concurența. Imi pare rau. Îmi pare rău că am lăsat nesiguranța mea să strice totul."

Acesta era momentul să spună ceva important și profund. Dar nu am putut găsi cuvintele. Așa că... nu am spus nimic.

Am stat acolo în tăcere câteva minute. Am profitat de acest timp pentru a mă obișnui cu prezența lor.

Hera a vorbit prima, ștergându-și ochii umezi.

"Doamne, ce ciudat este. Hai să luăm ceva de mâncare. Nu am mâncat nimic din mâncarea din avionul privat. Arăta de parcă ar fi stat în frigider ani de zile."

Mi-a pus un zâmbet pe față, în ciuda eforturilor

mele. "Iepuraș, știi un loc?" m-a întrebat mama.

"Păi, da, dar este vegetarian".

"Cu atât mai bine." Tata s-a ridicat în picioare. "M-am săturat de atâta carne roșie."

I-am dus la un restaurant indian, unde am mâncat cât am putut de mult Chole, orez și samosas la cuptor. M-am bucurat atât de mult de mâncare încât îmi venea să plâng. Nu mai mâncasem în oraș de câteva săptămâni. Poate de luni de zile. Mesele fine deveniseră un lux pe care nu mi-l puteam permite.

Probabil că familia mea a perceput vibrațiile de animal turbat, pentru că tata și-a curățat colțurile gurii, prefăcându-se că nu e mare lucru că se afla aici, în acest mic restaurant de cartier, cu nu mai puțin de trei agenți ai serviciilor secrete care ne supravegheau.

"Știi, poți primi oricând o alocație de la noi. Nu trebuie să fie una extravagantă."

"Nu, mulțumesc." Mi-am lăsat furculița pe masă, prea plină ca să mai respir. "Nu-ți iau banii, dar..." Am aruncat o privire între cei trei membri ai familiei mele cu adevărat distruse. "O să vă împart compania. Poate. Cu pași mărunți și toate cele."

Hera a zâmbit. "Pași mici."

"Deci..." Tata și-a curățat gâtul. "Vom vorbi despre sperietura cu răpirea?" Eh. Nu am discutat cu nimeni, în afară de poliție pentru o declarație și câteva întrebări de urmărire. În mod ciudat - sau poate nu atât de ciudat - nici măcar nu-mi făceam griji că aș fi fost o țintă. Traumatizată - da. A fost destul de oribil să trec prin toate astea. Dar nu m-am speriat. Știam că incidentul nu avea nimic de-a face cu mine și totul avea de-a face cu Ransom. Și, în plus, toți cei care luaseră parte la operațiunea de răpire erau închiși și așteptau procesul pentru acuzații grele. Am auzit că procurorul a pus la cale un proces un caz solid împotriva lui Kozlov.

"Au fost abia două ore", am minimalizat.

"Totuși", a spus tata. "Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut în acele ore".

"Nu a fost punctul culminant al vieții mele. Nu." Am devenit tăios și

necooperant. Știam încotro se îndrepta conversația.

"Ransom a salvat ziua", a declarat mama. Nu i-am răspuns. "Totuși... ai decis că era mai bine să te desparți de el. Cum așa?"

"A fost mai degrabă o decizie comună", am mințit, căutându-l cu disperare pe chelner ca să pot face semn pentru nota de plată. "El a vrut să se întoarcă la Chicago, iar asta s-a întâmplat pe

după tot ce s-a întâmplat cu voi, și am vrut să fiu singură. Complet singură. Și singurul motiv pentru care am fost de acord ca el să aibă grijă de mine a fost pentru că depindeam de banii tăi. Ceea ce nu mai este cazul."

A fost, de asemenea, unul dintre motivele pentru care nu aș mai accepta niciodată un ban de la ei.

Sentimentul legat de ea mi-a făcut pielea de găină.

Mama a dat din cap. "Se pare că v-ați înțeles bine."

Hera a încercat să-mi prindă privirea. M-am uitat fix la tavan. Nu voiam să mă gândesc la el. Numai numele lui îmi făcea lucruri îngrozitoare și delicioase în stomac, chiar și acum. Uram cum îmi era dor de el. Mi-a fost dor de el în ciuda a tot ce se întâmpla.

"M-am lăsat purtat de lovituri", am spus în cele din urmă.

"M-am întâlnit cu el zilele trecute", a spus tata în mod conversațional. I-am simțit privirea pe fața mea și nu m-am putut abține. Am cedat și m-am uitat la el, fiecare celulă din corpul meu fiind însetată să aud mai multe.

"Oh, da?"

El a dat din cap. "El deschide un departament de securitate cibernetică. I-am promis că îl voi ajuta." "Sper că se descurcă bine", am spus cu prudență. Am vorbit serios în fiecare cuvânt. Chiar speram

se simțea bine. Chiar dacă a fost fără

mine. "E un tip greu de citit."

"Hmm."

"A întrebat de tine." Tata și-a ridicat paharul. A învârtit berea de import în el.

Inima mea a accelerat periculos.

"Da?" Vocea mea era ascuțită. Diferită. "I-am

spus că habar n-am. Că ne-ai izolat pe toți."

"Și cum a răspuns?" Nu am mai încercat să mă prefac că sunt

indiferentă. Tata s-a uitat în față, fixându-mă cu privirea. "Părea

mândru."

"Ai avut ceva special cu acest bărbat, nu-i așa?" Mama a adulmecat.

"Oh, mamă, taci din gură. Asta depășește orice limită!" Mi-am luat fața în brațe, canalizând adolescenta obraznică pe care nu am avut niciodată ocazia să fiu.

"Nu spun că a fost romantic!" Mama a țipat. "Doar că păreați să țineți foarte mult unul la celălalt. Îmi amintesc că era foarte protector cu tine."

"Uh, *duh*! A fost garda mea de corp. Putem vorbi despre altceva?"

"Da!" a anunțat Hera cu o floare. "Hai să vorbim despre cum vreau o petrecere de divorț! Una cu un tort amuzant și filme de încurajare și cocktailuri! Cocteiluri cu zahăr în ele! Vreau să mă dezlănțui".

Am râs.

Pentru prima dată, am simțit că am o familie. O familie disfuncțională și ciudată.

Dar o familie, totuși.

Chapter Twenty-Five

Trei luni mai târziu.

"Ceea ce aud este că noi vom fi prima voastră lovitură la securitatea campusului." Dax Gorsuch, insuportabilul răspuns uman pentru un pârț, alias prorectorul Universității Clarence din Chicago, stătea în fața mea în sala de ședințe. Părea atât de plin de sine, de parcă tot ce aveam nevoie era un ac pentru a-l face să explodeze și să sângereze ego-ul lichid.

Am simțit cum ochii lui Tom au aterizat asupra mea. Eu eram cea care se ocupa de potențialii clienți. Tom nu se pricepea să vorbească în public. Sau, știi tu, la vorbit în general, de fapt.

"Nu." Tom și-a curățat gâtul în cele din urmă, când și-a dat seama că nu voiam să spun nimic. "Este incorect, domnule. De fapt, avem o experiență vastă în asigurarea evenimentelor și petrecerilor mari. Suntem experți în controlul accesului, evaluarea securității, monitorizarea sistemelor și intervenția preventivă pe holuri și în parcări."

"O să fie rău." Gorsuch și-a mângâiat bărbia șubredă, bătându-și degetele pe masa mea de lemn ovală personalizată, lăsând urme. "Aducem această personalitate politică nebună și extremistă a știrilor politice. Își va aduce propria securitate, dar deja vedem demonstrații în campus. Va deveni violent. Sută la sută la sută. Și chiar nu vreau să am un proces pe cap."

Cuvintele au intrat pe o ureche și au ieșit pe cealaltă. Nu-mi păsa deloc de această prelegere de la Universitatea Clarence. Tot la ce mă puteam gândi - tot la ce mă gândisem în ultimele șapte luni - era Hallie Fucking Thorne.

Mirosul

ei.

Zâmbetul

ei.
Cerneala
ei.

Ghiţănelele pe care le-a lăsat peste tot. Eram un om posedat şi nu puteam să am un gând corect fără ca ea să mi-l păteze. Mă bântuia în timpul zilei şi venea la mine noaptea. Nu puteam scăpa de ea. Şi am vrut s-o fac. La naiba, voiam să uit de ea.

Asta era ceea ce îşi dorea. Mi-a spus să stau departe. Aşa că aşa am făcut.

Prin ceaţa din capul meu, îl puteam auzi pe Tom bâlbâindu-se într-un răspuns lipsit de strălucire la adresa lui Gorsuch.

"...să ne antrenăm gărzile de corp să ia cea mai sigură decizie în orice moment. Ne-am confruntat în trecut cu multe situaţii în care personalităţi media de profil înalt au fost ameninţate. Nu-i aşa, *Ransom*?".

Numele meu a fost mai mult scuipat decât rostit. I-am aruncat o privire de ocolit. Dacă privirile ar putea ucide, aş fi fost prăbuşit pe scaunul meu cu tapiţerie din piele crem, cu optsprezece răni de glonţ.

În cele din urmă m-am smuls din ceaţă şi l-am fixat pe Gorsuch cu o privire răutăcioasă. "Uite, eşti aici, ceea ce înseamnă că te-ai decis deja cam cine cu care te duci. Pe bună dreptate. Suntem cei mai buni din Chicago şi avem contracte federale care atestă acest lucru. Nu vom sta aici şi vă vom enumera motivele pentru care ar trebui să ne angajaţi. Acum, aici e partea în care vrei să ne spui că suntem orgolioşi. E în regulă. Duceţi-vă afacerile în altă parte. Doar puneţi deoparte banii pentru avocaţi, taxe de soluţionare şi mediere pentru când se va întâmpla ceva în campus şi zeci de procese vă vor fi băgate în fund." Mi-am încheiat blazerul cu o singură mână, în faţa feţei stupefiate a rectorului. "Să aveţi o zi bună." Am ieşit.

"Scuzaţi-l. Este... uhm, nebun clinic." Tom a sărit în spatele meu, urmându-mă afară din sala de şedinţe.

Holul gri s-a închis în faţa noastră. Întotdeauna a fost atât de îngust şi de întunecat? Nu că mi-ar fi lipsit Los Angeles şi traficul, poluarea şi oamenii de plastic, dar Chicago putea fi mizerabil uneori.

"Ce naiba e în neregulă cu tine?" a şoptit Tom în şoaptă.

I-am făcut cu mâna, fără să mă opresc din mers spre birou. "Este o treabă mică şi te face să transpiri pentru ea. La naiba cu el."

"O slujbă este o slujbă", a insistat Tom.

"Nu", i-am explicat cu o răbdare condescendentă. "O slujbă este un contract între două părţi, bazat pe respect reciproc. Eu nu pup în fundul nimănui".

"Nu ai sărutat niciodată un fund." Tom a sărit în faţa mea, blocându-mi drumul spre uşă. Amândoi ştiam că puteam să-i dau un pumn direct în faţă şi să ajung la destinaţie. Dar adevărul era că munca putea să mai aştepte. Nu făcusem *altceva decât să* muncesc în ultimele şapte luni.

"Ce te roade, Ransom?" Ochii lui îi căutau pe ai mei cu frenezie.

"Nimic."

"Nu ai fost tu însuţi."

"*Eu însumi* sunt o pacoste totală, şi exact asta sunt acum."

Are 21 de ani. Douăzeci de ani. Unu. Ce o face să fie imposibil de uitat?

"Uite..." A oftat. "Îmi dai senzaţii de nebunie şi, având în vedere că eşti partenerul meu de afaceri, asta mă face să mă simt într-un fel. Vii la cină diseară? Lisa ar vrea foarte mult să te vadă. Şi copiilor le e dor de tine."

Cea mai mare porcărie pe care am auzit-o vreodată, dar agenda mea socială era

larg deschisă. În plus, văzându-i pe Lisa și pe copii m-ar putea face să mă lupt cu ceva care să semene a cavalerism.

Sau cel puțin să nu aibă un comportament de rahat total. Gorsuch a ieșit din sala de ședințe, îndesând o grămadă de hârtii în pieptul lui Tom în timp ce ieșea.

"Să nu o dai în bară", a murmurat el.

Am arcuit o sprânceană către Tom. "Vezi?"

Tom a clătinat din cap, părând epuizat. "Să fii la mine acasă la ora șase. Să arăți prezentabil. Oh, și nu bea!"

"Nu am mai băut de luni de zile."

"Da." Tom s-a retras, mergând cu spatele spre biroul său în timp ce mă privea. "Știu foarte bine, față de cur. Ai fost insuportabil până peste măsură."

Un copil stătea în poala mea, iar altul pe umerii mei în timp ce încercam să mă uit la un meci de fotbal în sufrageria lui Tom.

"Întotdeauna au fost atât de grele? Atât de nevoiași?" Am întrebat în timp ce un deget micuț își găsea drumul în nara mea, proprietarul său chicotind de încântare.

Lisa se uita la mine cu atenție de pe fotoliul înclinat. "Ransom, sunt cinci."

La șase ani, eram deja un hoț de buzunare expert care fura pentru a se asigura că am burta plină și mă luptam cu dinții și cu unghiile pentru locul meu pe un pătuț murdar. Habar nu aveam cum se comportau copiii normali la acea vârstă.

"Unchiule Rand-fiule, există monștrii lunare?"

"Unchiule Rand-fiule, cine e mai puternic, Thor sau Spiderman?"

"Monștrii nu există, decât dacă îi numeri pe politicieni și avocați. Thor este un zeu care mânuiește un ciocan, iar Spiderman este un adolescent care poartă un costum de latex, așa că faceți voi calculele. De asemenea, spune-i mamei tale să-mi aducă o bere."

"Spune-i unchiului tău să-și ia și el una", a spus Lisa cu soare.

I-am scuturat pe copii de pe mine și m-am ridicat în picioare, mergând spre bucătăria lui Tom și a Lisei. Mâncarea urma să fie gata în zece minute, ceea ce însemna că trebuia să îndur pedeapsa chinuitoare a discuțiilor mărunte până atunci. Nu aveam chef să mănânc. Nu aveam chef să mă distrez. Tot ce voiam să fac era să mă duc acasă și să fac una dintre căutările mele săptămânale pe internet despre Hallie. Căutări care deveneau din ce în ce mai frustrante, având în vedere că ea dispăruse de pe fața pământului, sau cel puțin de pe internet. Nici o premieră de film, nici o petrecere, nici o poză cu paparazzi la The Ivy.

Bineînțeles, puteam să o urmăresc și să aflu tot ce voiam să aflu despre ea. Dar a fost o mișcare atât de idioată - o asemenea vibrație de urmăritor obsesiv - încât nu m-am putut hotărî să o fac.

Am deschis frigiderul, scoțând trei beri pentru Lisa, Tom și pentru mine. Am spart capacele cu degetul mare. S-au aruncat direct în chiuvetă. Pivotând, mă pregăteam să mă întorc în sufragerie când am găsit-o pe Lisa în fața mea. Se uita la mine cu o atitudine primordială, cu mâinile prinse de talie.

"Ce se întâmplă cu tine?"

"Nimic." M-am încruntat, ferindu-mă de ea. "Vezi-ți de treaba ta."

"Este greu când îi faci soțului meu imposibil să se ocupe de munca sa în mod

profesionist. Nu te implici cu totul, nu-i așa?" Mi-a urmat pașii, rămânând aproape în urma mea.

Strâmbând din nas, i-am spus: "E un pic cam extravagant, draga mea. Eu lucrez cam de trei ori mai multe ore decât soțul tău."

"Ești distrasă, agitată și nu-ți aduci partea ta", a continuat ea, fără să se descurajeze. La naiba cu Lisa și cu licența ei în psihologie. "Oprește-te. Întoarce-te. Ajută-mă să pun masa", mi-a ordonat ea.

M-am oprit, aruncând o privire spre masa de prânz.

"Este deja pregătită." "Ajută-mă să scot friptura din cuptor, atunci."

Am luat o înghițitură din berea mea, punându-le pe toate trei pe masă înainte de a mă întoarce în bucătărie. "Ești o pacoste, Lisa."

"Sigur, dar nu-ți poți permite să fii pretențios cu prietenii tăi, așa că lasă-te purtat de situație." A sărit pe tejghea, privindu-mă cum îi serveam cina gazdei mele la masa ei.

"Lasagna și caserola sunt în celelalte două cuptoare", a cântat ea. "Da, am înțeles."

"Deci..." Ochii ei au fost tot timpul ațintiți asupra mea. Am luat prosoapele de bucătărie și am început să aranjez masa cu mâncare. "Cred că știu ce te va face să te simți mai bine."

"Mă îndoiesc", am mormăit, așezând friptura pe masă. "Ar trebui să taci din gură și să mă lași în pace, iar eu am sentimentul că nu sunt atât de norocos."

"Am pe cineva cu care să-ți aranjez o întâlnire", a spus ea. "Nu, mulțumesc."

"E genială!" a exclamat Lisa. "Amuzantă, deșteaptă, frumoasă..."

Ea nu este Hallie, am terminat pentru ea în capul meu. Era imposibil să trec mai departe. "Nu sunt pe piață pentru așa ceva", am răcnit, întorcându-mă să iau lasagna și caserolă.

"De ce, te interesează altcineva?", a răcnit ea. "Nu", am șuierat.

Lisa și-a lăsat picioarele să atârne peste tejghea, cu mâinile băgate sub fund. Strălucea, iar eu uram asta. "Cred că da."

"Cina e servită", am ignorat-o. "Cheamă-i pe paraziții pe care îi numești familie." "Du-te în L.A., Ransom. Dacă o iubești atât de mult. Este evident că o iubești."

"Nu știu despre ce vorbești." Am înfipt furculița și cuțitul în friptură, cioplind-o ca și cum ar fi fost fața cuiva pe care îl uram.

"Asta nu e ceva peste care să treci." A sărit de pe tejghea, îndreptându-se spre mine. "Este evident că nu ai mai fost îndrăgostită până acum."

Mi-a atins umărul. M-am îndepărtat brusc la contact, întorcându-mă pentru a-i mârâi în față. "Nu sunt îndrăgostit de nimeni, și chiar dacă aș fi - ceea ce nu sunt - ea nu vrea să mă vadă. Mi-a spus-o foarte clar. Sunt un ticălos și un nenorocit, dar nu sunt atât de egoist încât să mă cac peste cererea ei valabilă. Ești mulțumit acum?"

După mărimea ochilor Lisei - două luni grase care îmi străluceau în spate - știam că arăt ca și cum ar fi trebuit să mă calmez naibii. Și dacă ăsta nu era un semn revelator, atunci faptul că Tom a apărut la periferia mea, poziția lui invitând la necazuri, era.

"Imens!" Lisa și-a aruncat brațele peste umerii mei într-o îmbrățișare. Am încremenit, ținând încă în mână cuțitul și furculița de sculptat. Ce naiba se întâmpla? Am vrut să nu se mai întâmple. Nu voiam să fiu atins de nimeni. Ei bine, nu *oricine*. Dar nu de ea. "În sfârșit, simți ceva, Ransom. Asta e enorm."

"E o prostie." M-am tras înapoi, cu fața tunătoare. "Nimic din toate astea nu este în regulă. Am o obsesie ciudată pentru o femeie pentru care am lucrat. O femeie care este cu opt ani mai tânără decât mine."

"Ești îndrăgostit."

"Nu așa arată dragostea", am scuipat.

"Este *exact* cum arată dragostea", a intervenit Tom din locul lui de lângă masă. "Du-te la Los Angeles, nenorocitule."

"Nu vrea să mă vadă."

"A spus asta acum șapte luni", a precizat Tom.

"De asemenea, nu are memoria unui peștișor auriu", am replicat eu. "A vorbit serios atunci.

Acum vorbește serios."

"Ransom-go!" Acum era rândul Lisei.

"Nu vreau să o deranjez."

"Nu vei fi", m-a asigurat Tom. "Cum de..."

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu!" Lisa și-a aruncat mâinile în aer. "Pentru că eu vorbesc cu ea, bine? Vorbesc cu ea la telefon cam de două ori pe lună și încă este înnebunită după tine. Te urăște pentru ceea ce ai făcut, pentru cum te-ai purtat cu ea, pentru o mulțime de lucruri, dar încă te iubește foarte mult. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, te rog, *te rog*, Ransom, du-te la Los Angeles și fii bărbat. Corabia a plecat. Niciodată nu vei mai putea să nu mai simți nimic. Nu odată ce ai căpătat sentimente. Nu vor dispărea. Acum că știi cum e să simți, asigură-te că amândoi vă simțiți *bine*."

Avea de gând să mă stranguleze.

În primul rând, pentru că a luat un avion privat de la Chicago la Los Angeles.

Un client miliardar îmi era dator cu o favoare și a fost de acord să-mi împrumute avionul dacă plăteam pilotul și combustibilul.

În al doilea rând, pentru că mă prezentam la ușa ei.

Deși era foarte posibil ca Hallie să se mai gândească ocazional la mine, așa cum a spus Lisa - era o ființă sentimentală -, era cât pe ce să mă împingă de pe o nenorocită de stâncă ultima dată când ne-am văzut.

Dar, până la urmă, Lisa avea dreptate. Trebuia măcar să încerc să-mi pledez cauza.

Exista o singură mică problemă - nu aveam nici cea mai vagă idee unde locuia zilele astea și aveam foarte puțin timp pentru a mă documenta. M-am îmbarcat în avion la doar două ore după conversația cu Lisa și Tom.

Primul meu apel a fost către Keller. Părea să fie prietenul ei bun și încă mai aveam contactul lui de când lucram pentru ea.

"Hola?", a ciripit el în telefon.

M-am așezat pe fotoliul alb și pufos din avion. "Keller, sunt Ransom." A fost o pauză înainte ca el să spună: "Ce naiba?".

"Fostul bodyguard al lui Hallie."

"Știu cine ești. Memoria mea este *impecabilă*. Știi cât de mult gingko consum? Nivelurile de flavonoide și terpendoi din corpul meu sunt nebunești."

Vorbea măcar în engleză? "Ce vrei?"

a întrebat Keller.

În mod evident, Hallie nu mi-a cântat laudele celei mai bune prietene a ei după

confruntarea noastră. "Voi fi în zonă în câteva ore și aș vrea să o cunosc pe domnișoara Thorne. Poți să...
să-mi spui noua ei adresă?"

"Nu, nu pot", a spus el cu hotărâre. "Poți să o suni și să o întrebi tu însuți."

"Amândoi știm că răspunsul va fi nu." M-am întrebat ce m-a inspirat să am această conversație la telefon și nu față în față. Keller avea o slăbiciune pentru oamenii plăcuți din punct de vedere estetic. "Iar eu vreau să vorbesc cu ea".

"Și vreau să mă cuplez cu Neil Patrick Harris. Dar ghici ce? Este deja ocupat. Iar eu nu sunt o distrugătoare de case. Oh, și sunt destul de sigură că locuiește în Sherman Oaks, unde traficul este *nebunesc*."

Acest om era cu totul prea mult. Cum de a suportat Hallie o conversație cu el era un mister.

"Keller." Am folosit tonul meu cel mai amenințător. "Ar vrea să audă ce am de spus." "Ești sigură de asta, dragă?", a întrebat el cu dulceață. "Minunat. Atunci sun-o și întreab-o de ea.

adresa. La revedere!"

A închis telefonul. M-am uitat încruntată la aparat, apoi l-am format pe Max. A răspuns imediat. Nici măcar nu mi-a păsat că ocupa un post în Rusia și se afla într-un alt fus orar.

"Max."

"Care-i treaba, șefu'?"

"Am nevoie de noua adresă a lui Hallie Thorne." Acest lucru urma să-mi dea și un bun indiciu dacă cei doi păstrau sau nu legătura.

A fost o clipă de tăcere înainte de a spune: "Șefu'... habar n-am. Am încercat să o sun de câteva ori după cele întâmplate. Nu a răspuns niciodată și nu am vrut să am probleme."

La naiba.

"Este ceva...", a început el, dar i-am închis în nas, formând următorul număr.

NeNe, prietena ei - nu mai avusese vești de la ea de luni de zile.

Dennis, fostul ei șofer, mi-a spus să mă duc dracului, nu în atâtea cuvinte, pentru că i-am făcut rău lui Hallie.

Mi-a devenit clar că trebuia să fac ceea ce mă îngrozea foarte tare. Am format numărul, mișcându-mă neliniștit pe scaun.

Dragoste, pe naiba. Dragostea ar trebui să fie distractivă și confortabilă. Am văzut filme. Asta e o rahatură de atracție fatală.

Linia s-a activat cu un clic ușor. "Lockwood? E

totul în regulă?"

L-am avut la telefon pe fostul președinte al Statelor Unite. Totul pentru că am vrut să vorbesc cu o *fată*. La naiba cu viața mea. Dacă avionul ăsta se prăbușește în câteva minute, nu mi se va simți lipsa.

"Președintele Thorne. Da. Nu aveți de ce să vă faceți griji", am spus cu răceală, sperând că am sunat mai puțin deranjat decât acțiunile mele de acum. "Am sunat pentru a verifica."

"Atât de devreme?" A chicotit. "Nu prea cred, și sunt un om ocupat, așa că mai bine scuipă, fiule."

Asta. A fost. dureros.

"Sunt în drum spre Los Angeles și am vrut să vorbesc cu fiica dumneavoastră. Mi-e greu să dau de ea." În *principal pentru că nu am curajul să o sun și să îi răspund la căsuța vocală*. "Mă întrebam dacă puteți să-mi dați adresa ei, domnule."

"Adresa ei?", a repetat el, revenindu-și repede din șoc. "Nu prea cred, Ransom. Tocmai i-am recâștigat încrederea. Cu greu. Nu am de gând să i-o stric."

În acel moment mi s-a întâmplat ceva interesant. Am simțit o adevărată ușurare. Nu pentru că nu voia să coopereze - la naiba cu asta, era un alt eșec de care nu aveam nevoie - ci pentru că mi-a plăcut să aud că Hallie se reconecta cu familia ei.

Trebuia să închid telefonul și să încep să-mi fac legăturile din Los Angeles să funcționeze. "În regulă", am spus, alimentându-mi laptopul în timp ce vorbeam.

"Să ai..."

"Asta e tot?" a întrebat Thorne, părând aproape jignit.

"Huh?"

"Ai de gând să accepți un refuz ca răspuns?"

Mi-am arcuit sprâncenele, întrebându-mă dacă nu cumva nenorocitul avea un atac cerebral.

"Nu am fost niciodată acuzat că sunt un gentleman, dar până și fundul meu a fost învățat că nu înseamnă nu."

"'Nu' înseamnă întotdeauna deschis la negocieri", a răspuns Thorne. "'Pleacă naibii' înseamnă nu. Aceasta este regula."

M-am așezat pe spate, mângâindu-mi buza de jos. "În regulă.

Hai să negociem." "Unde te afli acum?", a întrebat el.

"Un avion privat. Din punct de vedere geografic, ne aflăm deasupra statului Colorado. Tocmai am trecut de Boulder."

"Nu-i va plăcea ideea cu avionul privat." "În acest

caz, ceea ce nu știe ea nu ne poate face rău?"

"Destul de corect. Ce intenții ai cu fiica mea?"

Să i-o tragi până în următorul

deceniu? Să-i cerșesc iertare?

Să o inviți la o întâlnire?

Nu aveam niciun plan de joc. Nici o strategie. Am jucat după ureche și am urât fiecare minut.

"Vorbește", am spus cu maxilarul

strâns. "Nu mă minți."

Destul de corect. "Aș dori să mă explic și să explic acțiunile mele. Ne-am despărțit nu în cei mai buni termeni și simt că este loc de scuze din partea mea."

"Se încălzește." Thorne a chicotit și l-am auzit aprinzându-și un trabuc. "Încearcă din nou."

"Ce vrei să spun?" Am răcnit, pierzându-mi cumpătul. "Că nu mă pot opri să nu mă gândesc la ea? Că sunt obsedat de ea? Că vreau să fiu lângă ea tot timpul? Că știu că e prea bună pentru mine, prea tânără pentru mine, prea *totul* pentru mine, și totuși nu-mi pasă?".

Spune-mi că ești un psihopat nenorocit fără să-mi spui că ești un psihopat nenorocit,

Hallie chicotește în capul meu.

Dar Thorne a chicotit și mai mult, părând foarte amuzat.

"Da. Mi-ar plăcea să aud toate aceste lucruri. Se întâmplă să cred că fiica mea este o partidă fantastică și împărtășesc sentimentul că este prea bună pentru tine." A făcut o pauză. "Și prea tânără pentru tine, de asemenea."

Am gemut: "Să trecem la subiect".

"Nu așa se vorbește cu președintele tău", a meditat el.

"Nu mai sunteți președintele meu".

"O să-ți arunc un os."
"Asigură-te că are ceva carne pe ea." Mi-am arătat dinții.
"Nu vă dau adresa ei, dar vă pot spune unde lucrează." *Lucra*? Aș fi căzut în fund dacă nu eram așezat.

"Loveşte-mă cu ea."

"Misfits and Shadows."

"Spune-mi te rog că nu este o temniță a sexului", am mormăit, tastând deja numele pe laptop.

Thorne scoase un râs în hohote. "Cine ar fi crezut că știi să faci glume, Lockwood? Nu.
Este un magazin de tatuaje."

"Va lucra astăzi?" "Eu sunt tatăl
ei, nu secretara ei."

"Mulțumesc pentru clarificare. Fusta creion m-a derutat." A
râs din nou. "Du-te după ea, fiule."

"Intenționez să o fac, domnule."

Chapter Twenty-Six

Când am aterizat în Los Angeles, ploua torențial. Nu-mi puteam aminti ultima dată când plouase în acest iad uitat de Dumnezeu. Dar, desigur, pentru mine, a plouat.

Un taxi aștepta în fața micului aeroport. M-am strecurat înăuntru, dându-i bărbatului de la volan adresa Misfits and Shadows.

Hallie părea să-și fi găsit calea, independența și o cale de întoarcere la familia ei. M-am bucurat pentru ea, dar am fost și îngrijorată. Îngrijorat că nu mai aveam nimic să-i ofer. Era terminată.

A reușit să se descurce. Nu mai avea nevoie de mine.

Taxiul a oprit în fața localului de pe Sunset Boulevard. Am coborât, simțindu-mă ca un idiot fără umbrelă. Era încă ploaie torențială, ploaia cădea din norii cenușii și grași ca niște ace.

Am alergat până la ușa din față, împingând-o și scuturând picăturile de ploaie de pe mine ca un câine. La tejghea, o fată cu o serie de piercing-uri și tatuaje se uita la mine fără să vadă nimic.

"Aveți o întâlnire?"

Aruncând o privire în jurul meu, am observat că locul era plin de lume.

"Nu." M-am apropiat de ea, aruncându-mi labele pe tejgheaua dintre noi. "Nu sunt aici ca să-mi fac un tatuaj."

"Oh." Ea a căscat. "Fără racolări, frate."

"Sunt aici pentru Hallie Thorne."

"Și tu ești?" Și-a înclinat capul într-o parte.

Coșmarul ei.

"Prietenul ei..." Exagerarea secolului.

"Cum te cheamă?"

"Ransom."

"Frumos nume."

Am zâmbit cordial. "Poți să-i spui că sunt aici?" "Oh, da. Nu este aici, Ransom."

Acum îmi spunea asta? "Când va fi aici?"

A ridicat din umeri, împingându-și buza de jos în afară. "Habar n-am."

M-am uitat în jurul meu, calculându-mi următoarea mișcare. Locul era aglomerat, iar umiditatea era în creștere.

"Va fi aici astăzi?" Am încercat din nou.

"Oh, da!", a spus ea strălucitoare, zâmbindu-mi. "Cu siguranță, cu siguranță. Doar că nu știu când va veni."

"Voi aștepta, atunci." M-am întors să caut un loc, dar nu mai era niciunul disponibil. "Este o idee bună, dar va trebui să o faci afară. Regulile companiei."

"Compania?" M-am întors să o privesc cu dispreț. "E un nenorocit de salon de tatuaje, nu un salon de tatuaje. JPMorgan."

"Da, ei bine, șeful meu nu permite vagabondajul. Va trebui să așteptați afară." "Plouă cu cearceafuri." Am făcut un gest spre fereastră, în caz că nu observase. "Îmi pare rău, amice."

Karma avea chef să mi-o tragă foarte încet la lumina lumânărilor astăzi. M-am târât afară, trântind ușa în timp ce ieșeam. Nu se știa când va ajunge Hallie aici și nu voiam să o sperii sunând-o și întrebând-o.

Ca să înrăutățesc lucrurile, nu puteam aștepta în apropiere. Toate barurile și restaurantele din jur erau încă închise - era prea devreme - și nu era niciun Starbucks la vedere.

Patetic, m-am trezit stând în picioare și așteptând în ploaie. Habar nu aveam când va apărea. *Dacă* va apărea. Știam doar că trebuie să încerc. Nu puteam continua să exist fără sens. Era chinuitor.

De asemenea, nu mai făcusem sex cu nimeni de peste șapte luni și eram destul de sigur că îmi vor cădea boașele.

M-am plimbat pe stradă, înainte și înapoi. Un sentiment nou pe care încă nu-l experimentasem se scurgea în mine pe măsură ce orele treceau: îndoiala.

A trecut prea mult timp.

Este prea devreme pentru a începe să încercăm. A trecut mai departe.

Acesta a fost un teritoriu neexplorat pentru mine, deoarece de obicei eram sigură de tot ceea ce făceam, până și de mesele mele pentru următoarea lună sau două.

La ora patru, am început să mă enervez foarte tare. Puștiul idiot de la recepție trebuie să se fi înșelat. Era aproape după-amiaza târziu și încă nu era Hallie.

M-am întors în salon, lovindu-mă din nou cu palmele de tejgheaua ei. De data aceasta, am creat două mici iazuri de apă. Eram ud până la os.

"Când vine?" Am întrebat.

Fata și-a ridicat privirea de pe iPad, complet imperturbabilă. "Cine?"

Ce cretin...

"Hallie", am spus printre dinți strânși. "Hallie Thorne."

"Oh." A bătut din palme. "Da, e aici de ceva vreme, a intrat pe la intrarea angajaților."

Înapoi. La naiba. Ușa. Bineînțeles că da.

Ochii mei au călătorit în sus. Am zărit-o în spatele unui perete despărțitor. Stătea acolo, cu părul ei stacojiu răsucit într-un coc pe jumătate, măturat în blugi simpli și un body care îi scotea în evidență curbele - și tatuajele.

Am vrut să o îmbrățișez. Am vrut să o sărut. Am vrut să...

"Domnule? Domnule? Picurați pe toată podeaua. Și arătați... cam albastru? Mov? Ești bine?"

Eram bine? Nu-mi simțeam degetele de la picioare sau de la mâini, iar urechea dreaptă îmi era amorțită.

În rest, am fost bine.

"Hallie!" Am strigat. Localul era încă plin, iar eu nu arătam deloc ca prințul elegant pe care îl merita. Și-a ridicat privirea și s-a oprit din fluierat la melodia care se auzea pe fundal.

Întreaga ei expresie s-a topit. Nu puteam să-mi dau seama ce simțea. Era fericită? Tristă? Supărată să mă vezi?

"Ce faci aici?" Și-a îngustat ochii. La naiba. Supărată, atunci.

"Trebuie să vorbim."

A sprijinit mătura de un perete și s-a îndreptat spre biroul de recepție. Eram conștient de publicul intrigat care urmărea interacțiunea noastră.

"Nu, nu avem." Și-a sprijinit un șold de tejghea.

Nevoia de a o atinge mi-a carbonizat vârful degetelor.

"Hallie..."

"Ți-am spus să nu mă contactezi." Fața ei era nemișcată, dar vocea îi tremura. M-a surprins faptul că arăta exact așa cum mi-o aminteam. Și totuși, nu mă puteam opri din privit. Nu mă puteam sătura. Nimic nu avea sens.

"Ai spus o mulțime de lucruri pe care nu cred că le-ai vrut să le spui", am spus eu încet. "Ai spus că ești un ratat, iar asta a fost o tâmpenie. Că ai fost prost - tu ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Ai spus că nu te vrea nimeni".

"Asta e încă adevărat." Și-a întins brațele în aer, zâmbind fermecător.

"Cineva chiar te dorește."

Un râs exasperat i se ridică din fundul burții. "Corect." Și apoi. "Cine?"

"*Eu*."

M-am uitat la ea cu nerăbdare. Tot salonul făcea la fel. Ea se uita la mine fără să vadă nimic, așteptând mai mult. Am respirat adânc.

"Uite, am stat deoparte, dar a fost mizerabil pentru mine. Mi-a fost atât de dor de tine." Cuvintele mi-au înfundat gâtul. "De fapt, cred că mi-a fost dor de tine chiar înainte de a ști că exiști. Dar acum că ne-am întâlnit, a devenit imposibil să trec mai departe. Am încercat să mă întorc la vechea mea viață. Să fiu din nou Robotul. Dar nu pot. Nu sunt un robot. Nu am mai fost acel robot de mult timp. Din cauza ta. Trebuie să mă crezi, nu am stat departe pentru că era ușor. Am făcut-o pentru că am crezut că fac ce trebuie pentru tine."

"Deci, ce te aduce aici?", a tachinat ea, dar ochii îi străluceau, iar umerii îi erau căzuți. "Te-ai hotărât că nu-ți mai pasă să faci ceea ce e bine pentru mine?"

"Nu", am gemut. Totul îngheța în corpul meu și bănuiam că făceam febră. "Mi-am dat seama că totul a fost o prostie. Că amândoi aveam nevoie să ne vedem, cel puțin încă o dată, ca să vedem dacă putem face să meargă."

"Nu putem face să meargă", a spus Hallie cu convingere. "Te-ai pus înaintea

mea. Aș fi putut fi ucisă. Și, apropo, ești albastră."

Ignorând ultima parte, am spus: "Știam că nu ți se va întâmpla nimic."

"Cum?"

"Pentru că eram nebun după tine!" Mi-am aruncat brațele în aer, frustrat. "Nu te-am scăpat din ochi nici măcar o secundă. Singura dată când nu ai fost chiar lângă mine a fost atunci când te-au luat și chiar și atunci, imediat ce mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, am făcut praf orașul ăsta nenorocit ca să te găsesc."

A deschis gura, pe punctul de a spune ceva, apoi a închis-o cu

palma. "Cred că ar trebui să pleci", a spus ea în cele din urmă.

"Hallie..."

"Ai spus că trebuie să ne mai vedem încă o dată ca să aflăm dacă poate funcționa. Ți-ai primit răspunsul. Nu se poate. Vreau să pleci." Lacrimile i-au făcut ochii să strălucească. "Respectă-mi dorința și pleacă."

Am vrut să mor de un milion de ori.

Dar nu am putut s-o refuz.

M-am întors și am început să mă îndrept spre exterior. Nu aveam un plan sau o altă destinație în minte. La un moment dat, aveam de gând să o strâng de gât pe soția celui mai bun prieten al meu pentru că m-a indus în eroare, dar în afară de asta, niciun obiectiv.

Am ieșit în ploaie. Aveam picioarele și hainele grele. Strada era pustie, cu excepția câtorva mașini care treceau pe lângă ea și a unui semafor scos din funcțiune care semnaliza începutul unei furtuni care se pregătea.

Pe punctul de a lua un colț, m-am aruncat în față. În spatele meu am auzit ecoul unei voci. Trebuia să ajung la spital. Ceva nu era în regulă.

"Așteaptă! Oprește-te!"

Vocea lui Hallie mi-a răsunat în urechi. Părea că vine din interiorul corpului meu. La naiba. Aveam halucinații. Trebuia să chem un taxi și să mă arunc la Urgențe.

M-am oprit din mers, chemând un taxi pe telefon. Aplicația nu mai funcționa.

Cifrele.

Ceva a intrat în mine din spate. M-am aruncat înainte, aproape că am căzut direct în trafic. O mână disperată m-a tras înapoi în siguranță, trăgându-mă cu ea înapoi spre bordură.

"Te-am sunat! Nu m-ai auzit?"

Am clipit pentru a reuși să focalizez persoana care îmi vorbea. Era Hallie. Cu siguranță Hallie. Fața ei era animată și supărată. *Frumoasă*. Și o pierdusem.

"N-am auzit", am spus eu încet.

Ploaia se revărsa asupra amândurora, fără niciun adăpost la vedere. Eram sigur că arătam jalnic. Dar, din anumite motive, nu mă deranja atât de mult.

"Chiar ai vorbit serios?", a oftat ea, fără suflare. "Despre faptul că mă dorești?"

"Nu te vreau decât pe tine", am recunoscut. "Crede-mă, am încercat să te înlocuiesc cu alcool, antrenament, muncă..."

"Femei?" Mi-a tăiat cuvintele.

Am clătinat din cap. "Nu pot nici măcar să miros o altă femeie fără să vreau să fii tu."

A râs și, prin râsul ei, am văzut și câteva lacrimi. "Micul meu robot." "Ce vrei?"

Am întrebat. "Să-mi spui. Pentru că se pare că te-ai transformat în

întreaga viață în șapte luni. Ai propria locuință, lucrezi, ți-ai preluat controlul asupra vieții tale. Am încredere că Hallie va lua o decizie bună în privința vieții ei. Și nu sunt sigur dacă asta mă lasă și pe mine înăuntru sau în afara ei."

"Ești înăuntru." M-a apucat de tivul cămășii, trăgându-mă aproape. "Sunt un nemernic", am avertizat-o, în caz că nu era atentă.

"Dar tu ești dobitocul *meu.* Și te iubesc."

"I-"

Aveam de gând să-i spun că și eu o iubesc. Dar să leșin deasupra ei părea un plan mai potrivit, așa că am făcut exact asta.

M-am trezit două ore mai târziu, cu o perfuzie în venă, într-o cameră de spital de un albastru palid.

Hallie s-a așezat lângă mine. Fruntea ei era încrețită de îngrijorare.

"Ce spuneai?" A ridicat o sprânceană, plină de obrăznicie. "Eram cam în mijlocul unei conversații când te-ai hotărât să fii dramatic."

Am râs, care s-a transformat într-o tuse vicioasă. Coastele mele se simțeau de parcă erau pe cale să se rupă.

"Spuneam că te iubesc. Te iubesc de ceva vreme. Doar că nu mi-am dat seama de asta."

"Și acum o faci?" Și-a apăsat obrazul pe dosul mâinii mele, privindu-mă cu acei ochi de înger.

"Acum sunt."

"Rămân în Los Angeles, să știi", a spus ea, după o pauză.

Am dat din cap. "O să ne descurcăm cu asta. Nu trebuie să schimbi nimic pentru mine. Acum, spune-mi ceva interesant care să mă distragă de la sentimentul că am fost lovit de toate camioanele de pe Coasta de Vest."

"Ceva interesant?" Ea a *spus*. "Da.

Orice. Surprinde-mă."

Și-a scos telefonul din haina verde și a tastat ceva. Am privit-o, fascinat. Nu fusese capabilă să facă asta cu doar câteva luni în urmă. Era evident că muncea din greu. Îi tremurau degetele, dar zâmbea. Instinctiv, am întins mâna pentru a-i apuca mâna liberă.

"Ah, iată una bună." Mi-a aruncat un zâmbet stânjenit. "Oamenii au tendința de a se îndrăgosti de persoane care au un sistem imunitar diferit de al lor, dar care au un volum pulmonar, o lungime a lobilor urechilor și o rată metabolică similare."

Am clipit, privind-o. "Ăsta este cel mai puțin romantic lucru pe care l-am auzit vreodată." Ea a chicotit.

"Și totuși, faptul că ai citit asta mă face să vreau să te sărut de te sărut și să termin ce am început pe trotuar."

"Deci,

da." Și

am făcut-

o.

Epilogue

Hallie

Un an mai târziu.

"Urăsc locul ăsta", mă întâmpină Ransom vesel în timp ce mă urc în micul nostru Prius.

Deschid centura de siguranță și îi fac cu mâna lui Meadow, care tocmai închide Misfits and Shadows, și lui Grady, care o privește cu nostalgie.

Noaptea este întunecată, dar Sunset Boulevard strălucește puternic. Lumini sclipitoare își întind membrele de-a lungul bulevardului, în timp ce tot mai multe afaceri își deschid porțile, aprinzându-și panourile de neon. Luna atârnă înaltă și argintie, o semilună perfectă, atârnând ca un cercel.

"Nu trebuie să suferi prea mult timp." Îl mângâi pe coapsă.

Ransom se apleacă să-mi sărute partea laterală a gâtului, buzele lui apropiindu-se de ale mele. Mă sărută lung și tare, limba lui împingându-mi buzele deschise, căutând acces. Mă agăț de partea laterală a maxilarului său, adâncind sărutul nostru, rămânând fără suflu și fără inhibiții.

Așa procedăm de fiecare dată când el aterizează în Los Angeles din Chicago sau când mă duc să-l vizitez. Ne zgâriem unul pe celălalt ca și cum mâine nu ar veni niciodată.

Ca și cum data viitoare ar fi doar un

"poate". Pentru că așa este.

Nimic nu este garantat în viață.

Am învățat acest lucru pe calea

cea mai grea.

Când se îndepărtează, îmi pune o șuviță de păr după ureche. "Voi suferi destul de mult timp. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să merg în Texas și să mă joc de-a familia fericită cu sora ta."

Fac o mutră, împingându-l în piept în timp ce el pornește mașina. "Nu e frumos. S-a străduit foarte mult."

"Titlul vieții ei."

Mașina se îndreaptă spre LAX, unde ne vom îmbarca într-un avion spre Texas. Hera se căsătorește... *din nou*. De data asta cu un tehnician medical foarte drăguț pe nume Jeff. Antrenează echipa locală de T-ball, vrea trei copii și întotdeauna le invită pe doamnele în vârstă la dans la petreceri.

Pe scurt - este bun. Și adevărat.

În prezent, Craig se află în închisoare, unde ispășește o pedeapsă de trei ani. Poate că nu pare mult, dar știu că, indiferent ce se întâmplă, viața lui, așa cum o știa el, este distrusă. A fost deposedat de tot ceea ce îi păsa, iar pentru mine, asta este suficient.

"Iar te gândești la cât de drăguț este Jeff", murmură Ransom, părând pe punctul de a fi gata să lovească un perete.

"Diavolul a sunat. Își vrea atitudinea înapoi." Am râs.

"Spune-i că ar trebui să știe mai bine decât să ceară ceva unui ticălos ca mine. Îl păstrez."

În ciuda traficului, ajungem la LAX la timp. Parcăm în parcarea pe termen lung și ne înregistrăm bagajele și pe noi înșine în următorul zbor spre Dallas. Ne ținem de mână. Ne rânjim unul la celălalt. Suntem cuplul la care obișnuiam să mă uit de peste drum și pe care îl detestam, pentru că părea atât de sănătos.

"Te-ai răzgândit?", întreabă el. Știu că se referă la mutarea la Chicago.

"Nu chiar." Îmi strâmb nasul. "Știu că nu-ți poți muta afacerea în altă parte. Eu pot. Art nu are o adresă. Casa ei este în sufletele noastre."

De când s-a deschis departamentul său de securitate cibernetică, acesta a explodat. Ransom călătorește mult, dar centrul său rămâne în Chicago.

"Asta e cea mai Hallie declarație pe care am auzit-o vreodată." El zâmbește.

Îmi strânge mâna, aducând-o la gură, trecându-și buzele pe spatele ei.

"Ai fi făcut același lucru pentru mine", spun, știind că e adevărat.

"Într-o clipă."

O sesiune de sărutări pe scaunele din terminal și o cafea mai târziu, ne îmbarcăm în avion. Nu mai călătoresc în Texas cu plumb în stomac. Mă simt bine. Ușor, chiar. Am propria mea cameră în casa părinților mei. Iar mama își face un rost să îmi elibereze timp pentru mine ori de câte ori sunt acolo, pentru a merge la cumpărături, pentru a mânca sau pur și simplu pentru a face o plimbare plăcută. Totuși, nu este genul de relație la care am visat atunci când stăteam întinsă într-un pat străin, într-o țară străină, într-un internat care nu-mi aparținea. Dar este un început. După decolare, Ransom se întoarce și îmi aruncă acel zâmbet. Acela care îmi face oasele moi ca niște bezea. E contagios, și mă trezesc zâmbind și eu. Încă ne luptăm pentru putere. Încă ne împingem unul pe celălalt la limită, ne provocăm unul pe altul la fiecare pas. Dar jocul a devenit mult mai amuzant, acum că știu că dragostea este necondiționată.

"Vrei să te alături Clubului Mile High?" Ridică o sprânceană groasă.

Îmi bat buzele, prefăcându-mă că mă gândesc la asta. "Nu cumva Groucho Marx a spus că nu ar vrea să fie acceptat în niciun club care ar fi dispus să-l primească?".

Este un zbor de la miezul nopții. Cei câțiva oameni de la clasa business dorm adânc.

"El a spus asta? Ei bine, nu am încredere în oamenii cu mustață", spune

Ransom. Am lăsat să iasă un râs ușor. "Ce chestie de spus."

"Este științific." Se încruntă, foarte serios. "Există un motiv pentru care niciun președinte după Grover Cleveland nu a avut mustață. Au fost sfătuiți să nu o facă. Nu doar asocieri proaste, ci și trăsături de caracter proaste."

Zâmbesc, încântată să mă bucur din nou de atenția lui, de pasiunea lui.
Ne vedem o dată la două săptămâni, dar în ultima vreme nu a fost suficient.

"Eu mă duc primul, iar tu aștepți câteva minute." Îmi mușc buza inferioară. "Și... Ran?"

Se holbează la mine.

"Hai să ne prefacem că nu vreau."

Îmi dă din cap. Mă ridic în picioare, strecurându-mă în pasajul îngust și îndreptându-mă spre toaletă. Înainte ca măcar să închid ușa cu un clic, el este în spatele meu, blocându-mi calea pentru a o închide.

"Joci murdar, domnule Lockwood."

"Ei bine, domnișoară Thorne, este singurul mod în care știu să joc."

Este o ceremonie plictisitoare și plictisitoare.

Cu toate elementele de bază ale unui cuplu plictisitor: statui de gheață în formă de lebădă, bujori albi și o mireasă subnutrită și neliniștită. Partea bună - și există, într-adevăr, un singur aspect pozitiv al evenimentului - este faptul că se va termina curând.

Prietena mea - domnișoara de onoare - sare în prezent printre oameni, ca un fluture social, acceptând complimente despre frumusețea ei uluitoare. Mă relaxez pe scaunul meu și o privesc cum se dezvoltă. Este un sentiment ciudat, să ai grijă de altcineva. Dar nu mai urăsc neputința care vine odată cu acest sentiment față de cineva.

Anthony se lăsă pe un scaun lângă mine cu un oftat îndelungat, cu un trabuc îndesat în partea laterală a gurii. Mă bate pe umăr. "E fericită."

"Cel care se căsătorește sau cel care este pe cale să se căsătorească?"

Am tras de limbă. El chicotește. "Ușurel, tigrule. Hallie nu a spus
încă da."

Pentru că nu am întrebat-o. Dar o voi face, mâine. Când ne vom întoarce la Chicago și îi voi arăta casa pe care am închiriat-o pentru ea. Un salon de tatuaje în The Loop. Un loc unde poate înflori și își poate face propriul ei lucru. Nu există un loc mai bun pentru a îngenunchea decât în propriul ei regat.

"O va face", spun eu cu încredere.

"Probabil." Își retrage trabucul de pe buze, trimițând o pală de fum spre cer. "Este înnebunită după tine."

Ca și cum ar fi simțit că discuția se referă la ea, prietena mea își răsucește capul, ne privește de după umăr și ne aruncă acea mare rază Hallie care face să se aprindă constelațiile pe cer.

"Te voi face un om foarte nefericit dacă îi faci rău, fiule."

"Domnule." Un zâmbet îmi trage de buze. "Dacă aș răni-o vreodată, ea m-ar răni la rândul ei de două ori mai tare. De aceea mă căsătoresc cu ea."

Hallie se întoarce, în timp ce Anthony se întoarce spre mine. Îmi atinge cu degetele tivul sacoului, acolo unde pielea mea se întâlnește cu țesătura. "Ce e asta?"

Înainte de a putea răspunde, își ridică sacoul, cât să facă să se vadă că fărâmă de cerneală care se întrezărește din smochingul meu se transformă într-o mânecă în toată regula.

"Avea nevoie de o sută cincizeci de tatuaje sub centură pentru stagiatură", spun eu. "Și ai decis ca *toate să* fie făcute pe tine?". Anthony chicotește.

"Nu toate." Zâmbesc. "Dar majoritatea."

Într-o perioadă scurtă de timp, Hallie m-a folosit ca pe o pânză personală. Mi-a sculptat pe piele trecutul, prezentul și viitorul meu. Chipuri, citate și oameni care au însemnat ceva pentru mine de-a lungul anilor.

"Te-a marcat." Anthony îmi aruncă o privire liniștitoare, ca și cum ar fi în sfârșit convins de mine. Pe cale să facă o ofertă pentru un cal.

Stau și privesc cum iubirea vieții mele devine parte integrantă a familiei sale.

"Nu a avut nevoie de cerneală pentru a face asta."

CLOPOTE MARI ȘI SĂLI DE BAL FRUMOASE: HALLION SE CĂSĂTOREȘTE!

De Anna Brooks, colaborator *Yellow Vault*

Hallie Thorne și-a refăcut imaginea... și asta include un iubit sexy, un bodyguard de profil înalt. Sau ar trebui să-l numim acum... logodnicul ei?!

Ați auzit prima dată aici, Vaulters. Draga noastră mondenă, petrecăreața noastră preferată, se căsătorește! Priviți această fotografie exclusivă cu Hallie și iubitul ei, Ransom Lockwood, împărțind o înghețată și un sărut destul de fierbinte și intens în centrul orașului Chicago. N-am crezut niciodată că vom vedea această zi. Un lucru este sigur - dacă această fată și-a putut găsi finalul fericit, atunci dragi Vaulters, vă asigur că și voi puteți face la fel!

Sfârșitul.

Linia națională de asistență telefonică pentru agresiuni sexuale: 1-800-656-4673 Get Help: https://carefl.org/get-help/

Acknowledgements

Dacă dvs. sau cineva pe care îl cunoașteți a fost victima unei agresiuni sexuale și/sau a unui viol, vă rugăm să luați în considerare posibilitatea de a folosi oricare dintre contactele menționate mai sus.

Această carte este rodul a multă durere și reflecție și a confruntării cu propria mea dificultate de învățare.

Aș dori să le mulțumesc numeroșilor oameni care au făcut posibil acest lucru.

În primul și în primul rând, editorilor mei, Mara White, Tamara Mataya, Sarah Plocher și Paige Maroney Smith. Vă mulțumesc pentru îndrumare, răbdare și atenția acordată detaliilor. Mă străduiesc să devin un scriitor mai bun datorită vouă.

Pentru cititorul meu sensibil/kinkster, care a dorit să nu fie numit, pentru onestitate, timp și simțul umorului. Ai făcut ca părțile rele să fie suportabile.

Și lui Stacey Blake pentru formatarea minunată și încântătoarei Emily Wittig pentru coperta uimitoare. Amândouă sunteți niște comori absolute cu care să lucrez și nu știu ce m-aș fi făcut fără voi. Mulțumiri speciale pentru Letitia Hasser pentru superba copertă alternativă. Este totul și chiar mai mult decât atât.

Pentru Tijuana Turner, extraordinarul meu manager de marketing. Mulțumesc că m-ai înțeles mereu și îți mulțumesc pentru tot ce ești.

Același lucru este valabil și pentru Vanessa Villegas, Marta Bor, Ratula Roy, Sarah Plocher, Yamina Kirky, Jan Cassi și Pang Theo. Un milion de mulțumiri pentru tot. Voi, fetelor, sunteți stânca mea și vă apreciez foarte mult.

Jenn Watson, Sarah Ferguson și Keyanna Butler, de la Social Butterfly PR - mulțumesc, nici nu se poate spune mai mult. Vă sunt veșnic recunoscătoare. Toată dragostea mea, și încă ceva.

Și pentru agentul meu, Kimberly Brower, pentru tot sprijinul și dedicarea sa. Apreciez cu adevărat tot ceea ce faci pentru mine.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc bloggerilor, cititorilor, TikTokerilor, bibliotecarilor și angajaților librăriilor care îmi citesc, recomandă și vorbesc despre cărțile mele. Nu aș fi putut face asta fără voi.

Cu toată dragostea mea, LJ Shen

Contactați L.J. Shen pe rețelele de socializare

Facebook: facebook.com/authorljshen

Instagram: Instagram.com/authorljshen

TikTok: tiktok.com/@authorljshen

Buletin informativ

List of Books by L.J. SHEN

Păcătoșii de Sfântul

Defy (#0.5)

Vicious (#1)

Ruckus (#2)

Scandalos (#3)

Bane (#4)

All Saints High

Destul de nesăbuit (#1)

Broken Knight (#2)

Dumnezeu furios (#3)

Boston Belles

Vânătorul (#1)

Răufăcătorul (#2)

Monstrul (#3)

The Rake (#4)

Cruel Castaways

Rival nemilos (#1)

Fallen Foe (#2)

Standalones

Tyed Sparrow

Blood to Dust

Bad Cruz

Jucând cu foc

Midnight Blue

The End Zone
The Kiss Thief
Dirty Headlines
În cazul puțin probabil Morminte frumoase

Ești curios în legătură cu Wolfe Keaton? O privire de ansamblu asupra romanului meu de dragoste mafiot cu căsătorie aranjată - Hoțul de săruturi:

PROLOGUE

CE A FOST CEA MAI NESIMȚITĂ A FOST că eu, Francesca Rossi, aveam întregul meu viitor închis într-o cutie de lemn veche și banală.

Din ziua în care am fost conștient de ea - la vârsta de șase ani - știam că ceea ce mă aștepta înăuntru avea să mă omoare sau să mă salveze. Așa că nu a fost de mirare că ieri, în zori, când soarele a sărutat cerul, m-am hotărât să mă grăbesc cu soarta și să o deschid.

Nu trebuia să știu unde ținea mama cheia. Nu trebuia să

știu unde ținea tatăl meu cutia.

Dar chestia cu statul acasă toată ziua și faptul că stăteai acasă toată ziua și te îngrijeai până la moarte ca să poți îndeplini standardele aproape imposibile ale părinților tăi? Aveți timp... din belșug.

"Stai nemișcată, Francesca, că te înțepenesc cu acul", s-a plâns Veronica sub mine.

Ochii mei au trecut pentru a suta oară peste biletul galben în timp ce stilistul mamei mele mă ajuta să intru în rochie ca și cum aș fi fost invalidă. Am întipărit cuvintele în memorie, închizându-le într-un sertar din creierul meu la care nimeni altcineva nu avea acces.

Excitația îmi curgea prin vene ca o melodie de jazz, iar ochii îmi zbârnâiau de determinare în oglinda din fața mea. Am împăturit bucata de hârtie cu degete tremurânde și am înfipt-o în decolteul de sub corsetul meu descusut.

Am început din nou să mă plimb prin cameră, prea animată ca să stau nemișcată, făcându-i pe coafeza și pe stilistul mamei să latre la mine în timp ce mă urmăreau în mod comic prin cabina de probă.

Eu sunt Groucho Marx în Duck Soup. *Prindeți-mă dacă puteți.*

Veronica a tras de capătul corsetului meu, trăgându-mă înapoi spre oglindă ca și cum aș fi fost în lesă.

"Hei, au!" Am tresărit.

"Stai nemișcat, am

spus!"

Nu era neobișnuit ca angajații părinților mei să mă trateze ca pe un pudel glorificat și bine crescut. Nu că ar fi contat. Aveam de gând să-l sărut pe Angelo Bandini în seara asta. Mai precis, aveam de gând *să-l* las să *mă* sărute.

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit să-l sărut pe Angelo în fiecare seară de când m-am întors acum un an de la internatul elvețian în care m-au aruncat părinții mei. La nouăsprezece ani, Arthur și Sofia Rossi se hotărâseră oficial să mă introducă în societatea din Chicago și să mă lase să-mi aleg un viitor

soț dintre sutele de bărbați italo-americani eligibili care erau afiliați la The Outfit. Seara aceasta avea să dea startul unui lanț de evenimente și de vizite sociale, dar eu știam deja cu cine vreau să mă căsătoresc.

Tata și mama mă informaseră că facultatea nu era în cărți pentru mine. Trebuia să mă ocup de sarcina de a găsi soțul perfect, având în vedere că eram copil unic și

singurul moștenitor al afacerilor Rossi. Să fiu prima femeie din familia mea care să obțină o diplomă fusese un vis al meu, dar nu eram nici pe departe atât de proastă încât să îi sfidez. Menajera noastră, Clara, spunea adesea: "Nu trebuie să îți găsești un soț, Frankie. Trebuie să răspunzi așteptărilor părinților tăi".

Nu s-a înșelat. M-am născut într-o cușcă aurită. Era spațioasă, dar totuși închisă. Să încerc să evadez din ea însemna să risc moartea. Nu-mi plăcea să fiu prizonier, dar mi-am imaginat că mi-ar plăcea mult mai puțin decât să fiu la doi metri sub pământ. Așa că nici măcar nu îndrăznisem să arunc o privire printre gratiile închisorii mele și să văd ce se afla dincolo.

Tatăl meu, Arthur Rossi, a fost șeful organizației "The Outfit".

Titlul suna dureros de nemilos pentru un bărbat care îmi împletise părul, mă învățase să cânt la pian și chiar vărsase o lacrimă de furie la recitalul meu de la Londra, când am cântat la pian în fața unui public de mii de persoane.

Angelo - ați ghicit - era soțul perfect în ochii părinților mei. Atractiv, bine dotat și foarte bogat. Familia lui deținea fiecare a doua clădire din University Village, iar majoritatea proprietăților erau folosite de tatăl meu pentru numeroasele sale proiecte ilicite.

Îl cunoșteam pe Angelo de la naștere. Ne-am privit unul pe celălalt cum creșteau florile. Încet, dar repede în același timp. În timpul vacanțelor de vară luxoase și sub stricta supraveghere a rudelor noastre, Made Men - bărbați care fuseseră induși oficial ca membri cu drepturi depline ai mafiei - și a gărzilor de corp.

Angelo avea patru frați, doi câini și un zâmbet care îți topea înghețata italiană din palmă. Tatăl său conducea firma de contabilitate cu care lucra familia mea și amândoi ne luam anual aceleași vacanțe siciliene în Syracuse.

De-a lungul anilor, observasem cum buclele blondului moale al lui Angelo se întunecau și erau îmblânzite cu o tunsoare. Cum ochii lui strălucitori, de un albastru oceanic, deveneau mai puțin jucăuși și mai încrâncenați, călițți de lucrurile pe care tatăl său, fără îndoială, i le arătase și îl învățase. Cum vocea i se adâncise, accentul său italian se ascuțise și începuse să-și umple de mușchi, de înălțime și de încredere trupul subțire de băiat. A devenit mai misterios și mai puțin impulsiv, vorbea mai rar, dar când o făcea, cuvintele lui îmi lichefiau interiorul.

Îndrăgostirea a fost atât de tragică. Nu e de mirare că îi întrista atât de mult pe oameni.

Și, deși mă uitam la Angelo de parcă ar fi putut topi înghețata, nu eram singura fată care se topea de la încruntarea lui constantă ori de câte ori se uita la mine.

Mi s-a făcut rău când m-am gândit că atunci când m-am întors la școala mea catolică de fete, el s-a întors la Chicago pentru a petrece timpul, a vorbi și a *săruta* alte fete. Dar el m-a făcut mereu să mă simt ca și cum aș fi fost "Fata". Mi-a strecurat flori în păr, m-a lăsat să sorb din vinul lui când nu se uita nimeni și a râs din priviri ori de câte ori vorbeam. Când frații lui mai mici mă tachinau, el le dădea din urechi și îi avertiza. Și în fiecare vară, găsea o modalitate de a fura un moment cu mine și de a-mi săruta vârful nasului.

"Francesca Rossi, ești chiar mai frumoasă decât erai vara trecută."

"Întotdeauna spui asta."

"Și întotdeauna vorbesc serios. Nu am obiceiul de a irosi

cuvintele." "Spune-mi ceva important, atunci."

"Tu, zeița mea, vei fi într-o zi soția mea."

Am îngrijit fiecare amintire din fiecare vară ca și cum ar fi fost o grădină sacră, am păzit-o cu o afecțiune îngrădită și am udat-o până când a crescut până a devenit o amintire de poveste.

Mai mult decât orice, mi-am amintit cum, în fiecare vară, îmi țineam respirația până când se strecura în camera mea, sau în magazinul pe care îl vizitam, sau în copacul sub care citeam o carte. Cum a început să ne prelungească "momentele" pe măsură ce anii treceau și intram în adolescență,

privindu-mă cu amuzament deschis cum încercam - și nu reușeam - să mă port ca unul dintre băieți, când eram atât de dureros și brutal o fată.

Am băgat biletul mai adânc în sutien exact când Veronica și-a înfipt degetele cărnoase în carnea mea de fildeș, strângând corsetul în spatele meu de la ambele capete și strângându-l în jurul taliei mele.

"Să am din nou 19 ani și să fiu din nou frumoasă", a urlat ea destul de dramatic. Șirurile de cremă mătăsoasă s-au încordat unul de altul, iar eu am oftat. Doar crusta regală a Outfit-ului italian mai folosea încă stiliști și cameriste pentru a se pregăti pentru un eveniment. Dar în ceea ce-i privea pe părinții mei - noi eram familia Windsor. "Îți mai amintești zilele acelea, Alma?"

Coafeza a strâmbat din nas, prinzându-mi bretonul într-o parte în timp ce-mi completa coafura ondulată. "Iubito, coboară de pe calul tău înalt. Erai frumoasă ca o felicitare Hallmark când aveai 19 ani. Francesca, aici de față, este *Creația lui Adam*. Nu este de aceeași ligă. Nici măcar nu e același joc."

Am simțit cum pielea mi se inflamează de jenă. Aveam sentimentul că oamenilor le plăcea ceea ce vedeau când se uitau la mine, dar pe mine mă umilea ideea de frumusețe. Era puternică și totuși alunecoasă. Un cadou frumos împachetat pe care urma să îl pierd într-o zi. Nu voiam să îl deschid sau să mă răpesc în avantajele sale. Ar fi făcut doar ca despărțirea de el să fie mai dificilă.

Singura persoană pe care voiam să observe apariția mea din seara asta la balul mascat de la Institutul de Artă din Chicago era Angelo. Tema galei a fost Zei și zeițe prin mitologiile greacă și romană. Știam că cele mai multe femei vor apărea ca Afrodita sau Venus. Poate Hera sau Rhea, dacă le venea ideea de originalitate. Dar nu și pe mine. Eu eram Nemesis, zeița răzbunării. Angelo mă numise mereu zeitate, iar în seara asta aveam de gând să-mi justific numele de animal de companie, prezentându-mă ca cea mai puternică zeiță dintre toate.

Poate că era o prostie în secolul 21st să vrei să te căsătorești la nouăsprezece ani într-o căsătorie aranjată, dar în The Outfit, cu toții ne-am înclinat în fața tradiției. A noastră se întâmpla să aparțină ferm anilor 1800.

"Ce era în bilet?" Veronica mi-a prins pe spate un set de aripi negre catifelate, după ce mi-a alunecat rochia pe corp. Era o rochie fără bretele, de culoarea cerului senin de vară, cu festonuri magnifice de organza albastră. Tulul se lăsa la doi metri în urma mea, bălțind ca un ocean la picioarele domnișoarelor mele. "Știi tu, cea pe care ți-ai băgat-o în corset pentru a o păstra în siguranță." A chicotit, strecurându-mi cercei cu aripi de pene de aur în urechi.

"Asta" - am zâmbit dramatic, întâlnindu-i privirea în oglinda din fața noastră, mâna fluturându-mi pe pieptul unde se odihnea biletul - "este începutul restului vieții mele".

CHAPTER ONE

Francesca

"Nu știam că VENUS are aripi."

Angelo m-a sărutat pe dosul mâinii la ușa Institutului de Artă din Chicago. Inima mi s-a scufundat înainte de a da la o parte dezamăgirea prostească. Nu făcea decât să mă momească. În plus, arăta atât de orbitor de frumos în smochingul lui din seara asta, încât aș putea ierta orice greșeală pe care ar fi făcut-o, mai puțin o crimă cu inima rece.

Bărbații, spre deosebire de femeile prezente la gală, au purtat o uniformă formată din smochinguri și semimăști. Angelo și-a completat costumul cu o mască de mascaradă venețiană cu frunze de aur care îi acoperea cea mai mare parte a feței. Părinții noștri au făcut schimb de amabilități în timp ce stăteam unul în fața celuilalt, savurând fiecare pistrui și fiecare centimetru de carne de pe celălalt. Nu i-am explicat costumul meu de Nemesis. Aveam timp - o viață întreagă - să discutăm despre mitologie. Trebuia doar să mă asigur că în seara asta vom avea încă un moment de vară trecătoare. Doar că de data asta, când m-ar săruta pe nas, aș fi privit în sus și mi-aș fi închis buzele, și soarta, împreună.

Eu sunt Cupidon, aruncând o săgeată a iubirii direct în inima lui Angelo.

"Arăți mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut." Angelo și-a strâns țesătura costumului peste locul unde îi bătea inima, simulând capitularea. Toată lumea din jurul nostru făcuse liniște, iar eu am observat că tații noștri se priveau conspirativ unul pe altul.

Două familii italo-americane puternice și bogate, cu puternice legături reciproce. Don Vito Corleone ar fi mândru.

"M-ai văzut acum o săptămână la nunta Giannei." M-am luptat cu nevoia de a-mi linge buzele în timp ce Angelo mă privea drept în ochi.

"Nunțile ți se potrivesc, dar să te am numai pentru mine te prinde mai bine", a spus el simplu, aruncându-mi inima în viteza a cincea, înainte de a se răsuci spre tatăl meu. "Domnule Rossi, pot să o conduc pe fiica dvs. la masă?".

Tatăl meu m-a prins de umăr din spate. Eram doar vag conștient de prezența lui, în timp ce o ceață groasă de euforie mă cuprindea. "Ține-ți mâinile la vedere."

"Întotdeauna, domnule."

Angelo și cu mine ne-am împletit brațele în timp ce unul dintre zecile de chelneri ne-a arătat locurile la masa îmbrăcată în aur și decorată cu porțelanuri negre. Angelo s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche: "Sau cel puțin până când vei fi

oficial a mea".

Rossis și Bandini fuseseră plasați la câteva locuri distanță unul de celălalt - spre dezamăgirea mea, dar nu și spre surprinderea mea. Tatăl meu a fost întotdeauna în centrul

de la fiecare petrecere și plătea un ban frumușel pentru a avea cele mai bune locuri oriunde mergea. Vizavi de mine, guvernatorul statului Illinois, Preston Bishop, și soția sa se agitau în legătură cu lista de vinuri. Lângă ei se afla un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Purta o semimască simplă, complet neagră, și un smoching care trebuie să fi costat o avere, după țesătura bogată și croiala impecabilă. Era așezat lângă o blondă gălăgioasă într-o rochie albă de tul franțuzească cu camisolă. Una dintre zecile de venusi care sosiseră în același număr.

Bărbatul părea plictisit de moarte, învârtind whisky-ul din paharul său în timp ce o ignora pe frumoasa femeie de lângă el. Când aceasta a încercat să se aplece și să vorbească cu el, el s-a întors în cealaltă parte și și-a verificat telefonul, înainte de a-și pierde complet interesul pentru toate lucrurile combinate și de a se holba la peretele din spatele meu.

Un fior de tristețe m-a străpuns. Merita mai mult decât ceea ce îi oferea el. Mai mult decât un bărbat rece, prevestitor, care îți dădea fiori pe șira spinării fără să te privească măcar.

Pun pariu că ar putea păstra înghețata la rece zile întregi.

"Tu și Angelo păreți să fiți îndrăgostiți unul de celălalt", a remarcat tata în mod conversațional, aruncând o privire la coatele mele, care erau sprijinite pe masă. Ii retrăgeam imediat, zâmbind politicos.

"E drăguț." Aș spune "super drăguț", dar tatăl meu detesta cu desăvârșire argoul modern. "Se potrivește cu puzzle-ul", a tăiat tata. "M-a întrebat dacă te poate scoate în oraș săptămâna viitoare,

și am spus da. Cu supravegherea lui Mario, bineînțeles."

Bineînțeles că da. Mario era unul dintre zecile de mușchi ai tatei. Avea forma și IQ-ul unei cărămizi. Presimțeam că tata nu avea de gând să mă lase să mă furișez undeva unde nu mă putea vedea în seara asta, tocmai pentru că știa că eu și Angelo ne înțelegeam prea bine. Tata mă susținea în general, dar voia ca lucrurile să fie făcute într-un anumit fel. Un mod pe care majoritatea oamenilor de vârsta mea l-ar fi găsit înapoiat sau poate chiar la limita barbariei. Eu nu eram prost. Știam că îmi săpam o groapă dacă nu luptam pentru dreptul meu la educație și la un loc de muncă remunerat. Știam că *eu* trebuia să fiu cea care decide cu cine vreau să mă căsătoresc.

Dar știam, de asemenea, că era calea lui sau autostrada. Eliberarea a venit cu prețul de a-mi lăsa familia în urmă - iar familia mea era întreaga mea lume.

În afară de tradiție, The Chicagoan Outfit era foarte diferită de versiunea pe care o prezentau în filme. Nu existau străduțe murdare, dependenți de droguri lipicioși și lupte sângeroase cu legea. În zilele noastre, totul se rezuma la spălare de bani, achiziție și reciclare. Tatăl meu curta deschis poliția, se amesteca cu politicieni de prim rang și chiar ajuta FBI-ul să prindă suspecți de profil înalt.

De fapt, tocmai de aceea ne aflam aici în această seară. Tata fusese de acord să doneze o sumă impresionantă de bani unei noi fundații de caritate, menită să ajute tinerii aflați în situații de risc să obțină o educație superioară.

Oh, ironie, prietenul meu loial.

Am sorbit șampanie și m-am uitat peste masă la Angelo, care făcea conversație cu o fată pe nume Emily, al cărei tată deținea cel mai mare stadion de baseball din

Illinois. Angelo i-a spus că era pe cale să se înscrie la un program de masterat la Northwestern, în timp ce se alătura în același timp firmei de contabilitate a tatălui său. Adevărul era că avea de gând să spele bani pentru tatăl meu și să servească organizația The Outfit până la sfârșitul zilelor sale. Mă pierdeam în conversația lor când guvernatorul Bishop și-a îndreptat atenția spre mine.

"Și tu, micuțule Rossi? Mergi la facultate?"

Toți cei din jurul nostru conversau și râdeau, în afară de bărbatul din fața mea. Acesta încă își ignora partenera în favoarea de a da pe gât băutura și de a ignora telefonul,

care sclipea cu o sută de mesaje pe minut. Acum că se uita la mine, se uita și *prin* mine. M-am întrebat vag câți ani avea. Părea mai în vârstă decât mine, dar nu chiar de vârsta lui tata.

"Eu?", am zâmbit cu politețe, cu coloana vertebrală înțepenindu-mi. Mi-am netezit șervețelul pe poală. Manierele mele erau fără cusur și eram bine versată în conversații fără noimă. Învățasem latina, eticheta și cultura generală la școală. Puteam să distrez pe oricine, de la lideri mondiali până la o bucată de gumă mestecată. "Oh, tocmai am absolvit acum un an. Acum mă străduiesc să-mi extind repertoriul social și să-mi formez legături aici, în Chicago."

"Cu alte cuvinte, nici nu muncești, nici nu studiezi", a comentat categoric bărbatul din fața mea, dându-și băutura pe spate și aruncându-i tatălui meu un zâmbet răutăcios. Am simțit cum mi se înroșesc urechile în timp ce am clipit la tatăl meu pentru ajutor. Probabil că nu a auzit, pentru că a părut să lase remarca să treacă pe lângă el.

"Iisuse Hristoase", a mârâit, înroșindu-se, femeia blondă de lângă bărbatul nepoliticos. El i-a făcut semn să plece.

"Suntem între prieteni. Nimeni nu ar divulga asta."

Scurgerea asta? Cine naiba a fost?

M-am înviorat, luând o înghițitură din băutură. "Mai sunt și alte lucruri pe care le fac, desigur." "Împărtășește-mi", a ironizat el, în semn de fascinație simulată.

Partea noastră de masă a tăcut. A fost un fel de tăcere sumbră. Genul de tăcere care sugera că se apropia un moment deprimant. "Iubesc organizațiile de caritate..."

"Asta nu este o activitate reală. Cu ce vă ocupați?" *Verbe, Francesca. Gândește-te la verbe.*

"Călăresc cai și îmi place să grădinăresc. Cânt la pian. Eu... ah, fac cumpărături pentru toate lucrurile de care am nevoie." Înrăutățeam situația și știam asta. Dar el nu m-a lăsat să deviez conversația în altă parte și nimeni altcineva nu a intervenit în ajutorul meu.

"Astea sunt hobby-uri și luxuri. Care este contribuția ta la societate, domnișoară Rossi, în afară de susținerea economiei americane prin cumpărarea de suficiente haine pentru a acoperi America de Nord?"

Ustensile aglomerate pe porțelanuri fine. O femeie a oftat. Resturile de pălăvrăgeală s-au oprit complet.

"Ajunge", a șuierat tata, cu vocea înghețată, cu ochii morți. Am tresărit, dar bărbatul cu mască a rămas calm, cu spatele drept și, dacă mai era nevoie, vesel amuzat de turnura pe care o luase conversația.

"Tind să fiu de acord, Arthur. Cred că am aflat tot ce era de știut despre fiica ta. Și într-un minut, nu mai puțin."

"Ți-ai uitat acasă îndatoririle politice și publice, alături de manierele tale?", a remarcat tatăl meu, veșnic manierat.

Bărbatul a rânjit ca un lup. "Dimpotrivă, domnule Rossi. Cred că mi le amintesc destul de clar, spre dezamăgirea dumneavoastră viitoare."

Preston Bishop și soția sa au stins dezastrul social punându-mi mai multe întrebări despre educația mea în Europa, despre recitalurile mele și despre ceea ce voiam să studiez (botanică, deși nu am fost atât de prost încât să precizez că

facultatea nu era în cărțile mele). Părinții mei au zâmbit la comportamentul meu fără cusur și chiar și femeia de lângă străinul nepoliticos s-a alăturat timid conversației, vorbind despre călătoria ei în Europa din timpul anului ei de vacanță. Era jurnalistă și călătorise peste tot în lume. Dar, oricât de drăguți erau toți, nu puteam să scap de umilința teribilă la care fusesem supus

limba ascuțită a partenerului ei, care - apropo - s-a întors să se uite la fundul paharului său proaspăt turnat cu o expresie care emana plictiseală.

M-am gândit să-i spun că nu mai are nevoie de o altă băutură, dar că un ajutor profesionist ar putea face minuni.

După cină a urmat dansul. Fiecare femeie prezentă a avut un carnet de dans cu numele celor care au făcut o ofertă nedezvăluită. Toate profiturile au mers în scopuri caritabile.

M-am dus să-mi verific cartea de vizită pe masa lungă care conținea numele femeilor care participaseră. Inima mi-a bătut mai repede când l-am scanat, zărind numele lui Angelo. Încântarea mea a fost rapid înlocuită de teamă când mi-am dat seama că cardul meu era plin până la refuz de nume cu iz italian, mult mai lung decât celelalte împrăștiate în jurul lui, și probabil că îmi voi petrece restul nopții dansând până când îmi vor amorți picioarele. Să mă strecor să mă sărut cu Angelo avea să fie complicat.

Primul meu dans a fost cu un judecător federal. Apoi cu un playboy italo-american furios din New York, care mi-a spus că a venit aici doar ca să vadă dacă zvonurile despre felul în care arăt erau adevărate. Mi-a sărutat tivul fustei ca un duce medieval, înainte ca prietenii lui să-i tragă fundul beat înapoi la masa lor. *Te rog să nu-i ceri tatălui meu o întâlnire*, a m gemut în sinea mea. Părea genul de scula bogată care mi-ar face viața o variantă a *Naşului.* Al treilea era guvernatorul Bishop, iar al patrulea era Angelo. A fost un vals relativ scurt, dar am încercat să nu-l las să-mi strice dispoziția.

"Iat-o." Chipul lui Angelo s-a luminat când s-a apropiat de mine și de guvernator pentru dansul nostru.

Candelabrele se prelingeau din tavan, iar podeaua de marmură cânta în urma zgomotului de tocuri al dansatorilor. Angelo și-a coborât capul spre al meu, luându-mi mâna în a lui și punându-și cealaltă mână pe talia mea.

"Arăți minunat. Chiar mai mult decât acum două ore", a respirat el, trimițându-mi aer cald pe față. Aripile mici și catifelate de fluture mi-au gâdilat inima.

"E bine de știut, pentru că nu pot respira în chestia asta." Am râs, ochii mei căutându-l sălbatic pe al lui. Știam că nu mă mai putea săruta acum, iar un strop de panică a scăldat fluturii, înecându-i în teamă. Dacă nu ne puteam prinde deloc? Atunci biletul ar fi fost inutil.

Această cutie de lemn mă va salva sau mă va ucide.

"Mi-ar plăcea să-ți fac respirație gură la gură ori de câte ori rămâi fără suflare." Mi-a zgândărit fața, gâtul lui se legăna cu o înghițitură. "Dar aș începe cu o simplă întâlnire săptămâna viitoare, dacă ești interesată."

"Mă interesează", am spus mult prea repede. A râs, fruntea lui a căzut pe a mea.

"Ai vrea să știi când?"

"Când ieșim în oraș?" Am întrebat prosteşte.

"Și asta. Vineri, apropo. Dar mă referem când a fost momentul în care am știut că vei fi soția mea?", a întrebat el fără să piardă o clipă. Abia m-am putut hotărî să dau din cap. Îmi venea să plâng. I-am simțit mâna lui strângându-se în jurul taliei mele și mi-am dat seama că îmi pierdusem echilibrul.

"A fost în vara în care ai împlinit șaisprezece ani. Eu aveam douăzeci de ani. Hoț de leagăn." A râs. "Am ajuns târziu la cabana noastră siciliană. Îmi rostogoleam valiza pe malul râului, lângă cabanele noastre alăturate, când te-am zărit înșirând flori într-o coroană pe doc. Zâmbeai florilor, atât de drăguță și

evazivă, iar eu nu am vrut să rup vraja vorbind cu tine. Apoi vântul a împrăștiat florile peste tot. Tu nici măcar nu ai ezitat. Ai sărit cu capul înainte în râu și ai recuperat fiecare floare.

floare care se desprinsese de coroană, deși știai că nu va supraviețui. De ce ai făcut asta?"

"A fost ziua de naștere a mamei mele", am recunoscut. "Eșecul nu era o opțiune. Apropo, coroana aniversară a ieșit foarte frumoasă."

Ochii mei au alunecat spre spațiul inutil dintre piepturile noastre. "Eșecul nu este o opțiune", a repetat Angelo gânditor.

"M-ai sărutat pe nas în toaleta acelui restaurant în ziua aceea", am subliniat eu.

"Îmi amintesc."

"Ai de gând să furi un sărut pe nas în seara asta?" Am întrebat.

"Nu aș fura niciodată de la tine, Frankie. Mi-aș cumpăra sărutul de la tine la preț întreg, până la ultimul bănuț", a spus el cu bunăvoință, făcându-mi cu ochiul, "dar mă tem că, între cartea ta de vizită șocant de plină și obligațiile mele de a mă amesteca cu fiecare Made Man care a fost suficient de norocos să smulgă o invitație la chestia asta, s-ar putea să fie nevoie de un cec de ploaie. Nu-ți face griji, i-am spus deja lui Mario că îi voi da un bacșiș generos pentru că nu s-a grăbit să ne aducă mașina de la valet vineri."

Picătura de panică era acum o adevărată ploaie de teroare. Dacă nu avea de gând să mă sărute în seara asta, predicția din bilet s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

"Te rog?" Am încercat să zâmbesc mai luminos, mascându-mi teroarea cu nerăbdare. "Picioarele mele ar avea nevoie de o pauză."

Și-a mușcat pumnul și a râs. "Atât de multe aluzii sexuale, Francesca."

Nu știam dacă îmi venea să plâng de disperare sau să țip de frustrare. Probabil că ambele. Cântecul nu se terminase încă și încă ne legănam unul în brațele celuilalt, legănați în interiorul unei vrăji întunecate, când am simțit o mână fermă și puternică lipită de partea goală a părții superioare a spatelui meu.

"Cred că este rândul meu." Am auzit vocea joasă răsunând în spatele meu. M-am întors încruntată și l-am găsit pe bărbatul nepoliticos cu semimască neagră care mă privea fix.

Era înalt - 1,80 sau 1,80 m - cu părul negru ca cerneala, neted și netezit la spate până la o perfecțiune ispititoare. Fizicul său dur și solid era subțire, dar lat. Ochii îi erau gri ca pietricica, oblici și amenințători, iar maxilarul său prea pătrat îi încadra perfect buzele arcuite, dându-i un aspect de altfel prea arătos, cu o tentă de duritate. Un zâmbet disprețuitor și impersonal îi împodobea buzele și îmi venea să i-l șterg cu palma de pe față. Era evident că era încă amuzat de ceea ce credea el că sunt o grămadă de prostii pe care le-am scuipat la masă. Și era clar că aveam un public, căci am observat că jumătate din cameră se uita acum la noi cu interes deschis. Femeile se uitau la el ca niște rechini înfometați într-un acvariu. Bărbații aveau rânjete pe jumătate curbate de ilaritate.

"Ai grijă la mâini", a răcnit Angelo când cântecul s-a schimbat, iar el nu m-a mai putut ține în brațe.

"Vezi-ți de treaba ta", a spus bărbatul fără menajamente.

"Ești sigur că ești pe cartea mea de vizită?" M-am întors spre bărbat cu un zâmbet politicos, dar distant. Eram încă dezorientată de schimbul de replici cu Angelo când străinul m-a tras împotriva corpului său dur și a apăsat o mână posesivă mai jos decât era acceptabil din punct de vedere social pe spatele meu, la o secundă de a-mi pipăi fundul.

"Răspunde-mi", am șuierat.

"Oferta mea pentru cartea ta a fost cea mai mare", a răspuns el sec.

"Ofertele sunt anonime. Nu știi cât au plătit alții", mi-am ținut buzele strânse pentru a mă împiedica să țip.

"Știu că nu este nici pe departe cât valorează acest dans."

De necrezut.

Am început să valsăm în jurul sălii, în timp ce alte cupluri nu numai că se învârteau și se amestecau, ci și ne priveau cu invidie. Priviri goale, crude, care îmi spuneau că oricine ar fi fost blonda cu care venise la balul mascat, nu era soția lui. Și că poate că eu făceam furori în "The Outfit", dar că și bărbatul grosolan era la mare căutare.

Eram țeapăn și rece în brațele lui, dar el nu părea să observe - sau să se supere. Știa să valseze mai bine decât majoritatea bărbaților, dar era tehnic și îi lipseau căldura și jucăușia lui Angelo.

"Nemesis." M-a luat prin surprindere, privirea lui răpitoare m-a dezbrăcat. "Distribuie bucurie și împarte mizerie. Pare în dezacord cu fata supusă care i-a distrat pe Bishop și pe soția lui călușară la masă."

M-am înecat cu propria salivă. Tocmai a spus că soția guvernatorului e o călușară? Și pe *mine* supus? Mi-am întors privirea, ignorând mirosul captivant al coloniei lui și felul în care corpul lui de marmură se simțea pe al meu.

"Nemesis este animalul meu spiritual. Ea a fost cea care l-a ademenit pe Narcisus într-un bazin unde și-a văzut propria reflecție și a murit de vanitate. Mândria este o boală teribilă." I-am aruncat un zâmbet batjocoritor.

"Unora dintre noi le-ar prinde bine să-l prindă." Și-a arătat dinții albi și drepți. "Aroganța este o boală. Compasiunea este leacul. Cei mai mulți zei nu l-au plăcut pe Nemesis, dar asta pentru că a avut coloană vertebrală." "Tu ai?" El a arcuit o sprânceană întunecată.

"Eu...?" Am clipit, zâmbetul curtenitor de pe fața mea încremenindu-se. Era și mai nepoliticos când eram singuri.

"Aveți o coloană vertebrală", a oferit el. M-a privit atât de îndrăzneț și de intim, încât am simțit că îmi sufla foc în suflet. Am vrut să mă sustrag atingerii lui și să sar într-o piscină plină de gheață.

"Bineînțeles că da", i-am răspuns, cu coloana vertebrală înțepenită. "Ce-i cu manierele astea? Ai fost crescută de coioți sălbatici?"

"Dă-mi un exemplu", a spus el, ignorând gluma mea. Începusem să mă îndepărtez de el, dar el m-a tras înapoi în brațele sale. Sala de bal sclipitoare s-a distorsionat într-un fundal și, chiar dacă începusem să observ că bărbatul din spatele semimascăi era neobișnuit de frumos, urâțenia comportamentului său era singurul lucru care ieșea în evidență. *Sunt un războinic și o doamnă... și o persoană sănătoasă la cap care poate face față acestui om oribil.*

"Îmi place foarte mult Angelo Bandini." Mi-am lăsat vocea, desprinzându-mi privirea din ochii lui și îndreptându-mă spre masa la care se așezase familia lui Angelo. Tatăl meu stătea la câteva locuri distanță, privindu-ne cu răceală, înconjurat de Made Men care stăteau de vorbă.

"Și vedeți, în familia mea, avem o tradiție care datează de zece generații. Înainte de nuntă, o mireasă Rossi trebuie să deschidă un cufăr de lemn sculptat și făcut de o vrăjitoare care a trăit în satul italian al strămoșilor mei și să citească trei bilete scrise de ultima fată Rossi care s-a căsătorit. Este un fel de talisman, un fel de talisman și un pic de ghicitoare. Am furat cufărul în această seară și am deschis

unul dintre bilețele, totul pentru a grăbi soarta. Spunea că în seara asta voi fi sărutată de iubirea vieții mele și, ei bine..." Mi-am tras buza de jos în gură și am supt-o, privind pe sub gene la scaunul gol al lui Angelo. Bărbatul se uita la mine cu stoicism, ca și cum aș fi fost un film străin pe care nu-l putea înțelege. "Am de gând să-l sărut în seara asta."

"Asta e coloana ta vertebrală?"

"Când am o ambiție, mă apuc de ea."

O încruntare îngâmfată i-a încreţit masca, ca şi cum ar fi vrut să spună că sunt un cretin complet şi total. L-am privit drept în ochi. Tatăl meu m-a învăţat că cel mai bun mod de a trata cu oameni ca el era să îi înfrunţi, nu să fugi. Pentru că, acest om? El ar fi urmărit.

Da, cred în această tradiţie.

Nu, nu-mi pasă ce crezi tu.

Apoi mi-am dat seama că, pe parcursul serii, i-am oferit toată povestea vieţii mele şi nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă. Nu voiam să ştiu, dar eticheta îmi cerea să mă prefac măcar.

"Am uitat să te întreb cine eşti."

"Asta pentru că nu ţi-a păsat", a glumit el.

M-a privit cu aceeaşi taciturnitate. Era un oximoron de plictiseală feroce.
Nu am spus nimic pentru că era adevărat.

"Senatorul Wolfe Keaton." Cuvintele i-au ieşit brusc de pe limbă.

"Nu eşti cam tânăr pentru a fi senator?". L-am complimentat pe director ca să văd dacă pot dezgheţa stratul gros de găoază pe care îl construise în jurul lui. Unii oameni aveau nevoie doar de o îmbrăţişare strânsă. În jurul gâtului. Stai, de fapt mă gândeam să-l sugrum. Nu e acelaşi lucru.

"Treizeci. Sărbătorit în septembrie. Am fost ales în noiembrie."

"Felicitări." *Nu mi-a păsat deloc*. "Trebuie să fii încântat."

"Peste afurisita de lună." M-a atras şi mai aproape, trăgându-mi corpul la acelaşi nivel cu al lui.

"Pot să vă pun o întrebare personală?" Mi-am curăţat gâtul.

"Doar dacă pot face şi eu la fel", a tras el.

M-am gândit la

asta. "Poţi."

Şi-a lăsat bărbia în jos, dându-mi permisiunea să continui.

"De ce ai cerut să dansezi cu mine, ca să nu mai spun că ai plătit bani buni pentru această plăcere dubioasă, dacă în mod evident crezi că tot ceea ce reprezint eu este superficial şi dezagreabil?".

Pentru prima dată în această seară, ceva care semăna cu un zâmbet îi traversa faţa. Părea nefiresc, aproape iluzoriu. Am decis că nu avea obiceiul să râdă des. Sau chiar deloc.

"Am vrut să văd cu ochii mei dacă zvonurile despre frumuseţea ta sunt adevărate."

Din nou asta. Am rezistat impulsului de a-l călca în picioare. Bărbaţii erau nişte creaturi atât de simple. Dar, mi-am reamintit, Angelo mă credea drăguţă şi *înainte*. Când încă aveam aparat dentar, o pătură de pistrui care îmi acoperea nasul şi obrajii şi un păr şaten, rebel, pe care încă nu învăţasem cum să-l îmblânzesc.

"E rândul meu", a spus el, fără să-şi exprime verdictul asupra înfăţişării mele. "Ai ales deja nume pentru copiii tăi cu Bangini a ta?".

A fost o întrebare ciudată, una care, fără îndoială, era menită să facă mişto de mine. Am vrut să mă întorc şi să plec de lângă el chiar atunci. Dar muzica se stingea şi era o prostie să arunc prosopul într-o întâlnire care se va termina în scurt timp. În plus, tot ceea ce ieşea din gura mea părea să-l deranjeze. De ce să strice o lovitură perfectă?

"*Bandini*. Şi da, am făcut-o, de fapt. Christian, Joshua şi Emmaline."

Bine, s-ar putea să fi ales și sexul. Asta se întâmpla când aveai prea mult timp liber.

Acum, străinul cu semimască rânjea din plin și, dacă furia mea nu mă făcea să simt că îmi curge venin pur prin vene, puteam să-i apreciez igiena dentară demnă de o reclamă. În loc să-și plece capul și să-mi sărute mâna, așa cum indica broșura mascaradei că era obligatoriu, a făcut un pas înapoi și m-a salutat în semn de batjocură. "Mulțumesc, Francesca Rossi."

"Pentru dans?"

"Pentru intuiție."

Noaptea a devenit din ce în ce mai proastă după dansul blestemat cu senatorul Keaton. Angelo stătea la o masă cu un grup de bărbați, prinși într-o discuție aprinsă, în timp ce eu eram aruncată de la o pereche de brațe la alta, amestecându-mă și zâmbind și pierzându-mi speranța și sănătatea mintală, cântec după cântec. Nu-mi venea să cred cât de absurdă era situația mea. Am furat cutia de lemn a mamei mele - singurul și unicul lucru pe care îl furasem vreodată - pentru a-mi citi biletul și pentru a-mi face curaj să-i arăt lui Angelo ce simțeam. Dacă el nu avea de gând să mă sărute în seara asta - dacă *nimeni nu avea de* gând să mă sărute în seara asta - însemna asta că eram condamnată să trăiesc o viață fără dragoste?

După trei ore de mascaradă, am reușit să mă strecor pe la intrarea în muzeu și m-am oprit pe treptele largi de beton, respirând în noaptea crocantă de primăvară. Ultimul meu dans trebuia să plece mai devreme. Din fericire, soția lui intrase în travaliu.

Mi-am îmbrățișat propriile brațe, înfruntând vântul din Chicago și râzând cu tristețe de nimic anume. Un taxi galben trecea printre clădirile înalte, iar un cuplu înghesuit laolaltă se îndrepta vertiginos în zigzag spre destinația lor.

Faceți clic.

Suna ca și cum cineva ar fi oprit universul. Stâlpii de iluminat de pe stradă s-au stins pe neașteptate și toată lumina a dispărut din peisaj.

Era de o frumusețe morbidă; singura lumină vizibilă era semiluna singuratică și strălucitoare de deasupra capului meu. Am simțit un braț care mă înfășura din spate în jurul taliei. Atingerea era încrezătoare și puternică, curbând în jurul corpului meu de parcă bărbatul căruia îi aparținea îl studiase de ceva vreme.

De ani de zile.

M-am întors. Masca de mascaradă aurie și neagră a lui Angelo mă privea. Tot aerul mi-a părăsit plămânii, corpul meu transformându-se în mâzgă, lenevind în brațele lui cu ușurare.

"Ai venit", am șoptit.

Degetul lui mare mi-a atins obrajii. Un semn din cap moale, fără cuvinte.

Da.

S-a aplecat și și-a lipit buzele de ale mele. Inima mi-a tresărit în piept.

Închide ușa din față. Asta se întâmplă.

L-am apucat de marginile costumului său, trăgându-l mai aproape. Îmi imaginasem sărutul nostru de nenumărate ori până atunci, dar nu mă așteptam să se simtă așa. Ca acasă. Ca oxigenul. Ca o veșnicie. Buzele lui pline au fluturat peste ale mele, trimițându-mi aer cald în gură, iar el a explorat, a ciupit și mi-a mușcat buza inferioară înainte de a-mi revendica gura cu a lui, înclinându-și capul într-o parte și coborând în jos pentru o mângâiere feroce. Și-a deschis gura, iar limba lui a ieșit și a trecut pe lângă a mea. I-am întors favoarea. M-a tras mai aproape,

devorându-mă încet și cu pasiune, apăsându-și mâna în partea mică a spatelui meu și gemând în gura mea ca și cum aș fi fost apă în deșert. Am gemut în buzele lui și i-am lins fiecare colț al gurii cu zero expertiză, simțindu-mă jenată, excitată și, mai ales, liberă.

Gratuit. În brațele lui. Exista ceva mai eliberator decât să te simți iubit?

M-am legănat în siguranța brațelor lui, sărutându-l timp de trei minute bune înainte ca simțurile mele să se târască înapoi în creierul meu încețoșat. Avea gust de whisky și nu de vinul pe care Angelo îl băuse toată noaptea. Era semnificativ mai înalt decât mine - mai înalt decât Angelo - chiar dacă nu cu mult. Apoi aftershave-ul lui mi-a ajuns în nas și mi-am amintit de ochii de gheață cu pietricele, de puterea brută și de senzualitatea întunecată care îmi lingea flăcările de furie în măruntaiele mele. Am respirat încet și am simțit cum arde în mine.

Nu.

Mi-am smuls buzele de pe buzele lui și m-am împiedicat înapoi, împiedicându-mă de o scară. El m-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras înapoi pentru a împiedica căderea mea, dar nu a făcut niciun efort pentru a ne relua sărutul.

"Tu!" am strigat, cu vocea tremurândă. Cu o sincronizare perfectă, felinarele au revenit la viață, luminând curbele ascuțite ale feței sale.

Angelo avea curbe moi peste un maxilar bine definit. Omul acesta era plin de dungi aspre și muchii tăiate. Nu semăna deloc cu pasiunea mea, nici măcar cu o semi-mască pe el.

Cum a făcut asta? *De ce a* făcut asta? Lacrimile mi s-au adunat în ochi, dar le-am reținut. Nu voiam să-i dau acestui străin satisfacția de a mă vedea cum mă prăbușesc.

"Cum îndrăznești?", am spus încet, mușcându-mi obrajii până când gustul de sânge cald mi-a umplut gura ca să nu țip.

A făcut un pas înapoi, alunecând masca lui Angelo - Dumnezeu știe cum a pus mâna pe ea - și aruncând-o pe scări ca și cum ar fi fost contaminată. Fața lui nemascată s-a dezvelit ca o operă de artă. Brutală și intimidantă, îmi cerea atenția. Am făcut un pas în lateral, punând mai mult spațiu între noi.

"Cum? Ușor." Era atât de disprețuitor; flirta cu un dispreț deschis. "O fată deșteaptă, însă, ar fi întrebat de *ce*."

"De ce?" Am luat-o în derâdere, refuzând să las ultimele cinci minute să se înregistreze. Fusesem sărutată de altcineva. Angelo - conform tradiției familiei mele - nu avea să fie dragostea vieții mele. Ticălosul ăsta, însă...

Acum era rândul lui să facă un pas în lateral. Spatele lui lat blocase intrarea în muzeu, așa că nu am reușit să văd cine stătea acolo, cu umerii lăsați, cu gura căscată, cu fața glorios demascată, savurând scena.

Angelo s-a uitat o clipă la buzele mele umflate, s-a întors și a intrat înăuntru cu Emily alergând după el.

Lupul nu mai era în blană de oaie și se îndreptă spre scări, dându-mi spatele. Când a ajuns la ușă, partenera lui a ieșit ca la un semn. Wolfe a luat-o de braț și a condus-o la parter, fără să mă cruțe cu o privire în timp ce mă ofileam pe scările de ciment. Îi puteam auzi partenera murmurând ceva, răspunsul lui sec la ea, iar râsul ei răsuna în aer ca un clopot de vânt.

Când ușa limuzinei lor s-a trântit, buzele m-au usturat atât de tare încât a trebuit să le ating ca să mă asigur că nu le-a dat foc. Pana de curent nu a fost o coincidență. El a făcut-o.

El a luat puterea. Puterea *mea.*

Am smuls biletul din corset și l-am aruncat pe scări, călcând peste el ca un copil predispus la crize de furie.

Wolfe Keaton a fost un hoț de săruturi.